

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The woman, on the left, has long dark hair and is wearing a red lace bra. The man, on the right, is shirtless and has a beard. They are positioned in front of a window with dark frames, which provides soft, natural lighting. The overall mood is intimate and sensual.

AMANDA BENTLEY

Irresistible
REVENGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Irresistible **REVENGE**

AMAN DA BENTLEY

Telif Hakkı © 2024 Amanda Bentley Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Irene Bahrd

ISBN (ciltsiz): 978-1-962930-00-0

Karşı Konulmaz İntikam

Amanda Bentley Books LLC

amandabentleybooks@gmail.com

CONTENTS

[Adanmışlık](#)

[Yazarın Notu Önsöz](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan Amanda](#) .

[Bentley Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Dünyanın sizi yargılayacağı bir hata yapmış herkese... Siz hâlâ sevgiye
layıksınız.

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Dayanılmaz İntikam, intikam aldatması, tek yatak ve "bunu sana kim yaptı?" mecazlarını içeren lezzetli ve baharatlı bir aşk romanıdır. İçerik uyarıları için [lütfen buraya tıklayarak Google dokümanına başvurun.](#)

 Amanda Bentley 

ÖNSÖZ

Y Benim boktan bir insan olduğumu düşüneceksiniz ve sizi suçlayacağımı da söyleyemem. Ama önce sen yapmak a Çıtçıt Karar, izin ver Ben Yardım sen

Anlıyorum.

Görüyorsun, iş arkadaşım la yattım.

Şimdi, ne düşündüğünüzü biliyorum. *Tamam... ve?*

İş arkadaşım la yattım ama hala bir erkek arkadaşım vardı.

"Nasıl yaparsın?"

"Bu YANLIŞ."

"(buraya seçme küfürler ekleyin)!"

Biliyorum.

Haklısın.

Öyle.

Ama sanırım açıklamam için bana bir şans verirsiniz, benden nefret etmekte bu kadar acele etmeyebilirsiniz.

Belki de hikayemi duymak istemiyorsunuz. Ahlaksızca bir şey yaptığımı bilmek, benim tarafımı dinlemeyi reddettiğin anlamına geliyor.

Sorun değil.

Seni suçlamıyorum.

Hiç de değil.

Ama...

Eğer küçücük bir parçanız bile merak ediyorsa.

Herhangi bir noktada kendinizi nedenini merak ederken bulduysanız...

O zaman bu hikaye tam size göre.

BİRİNCİ BÖLÜM

I ağlamamalısın.

Daniel'ın her zaman kötü bir öfkesi vardı ve bu sefer de farklı değil.

İşte tam da bu yüzden Sevgililer Günü'nde gerçekleşecek olan iş konferansına katılmaya gönüllü olmakta bir sakınca görmedim - şimdi geç kalmış olabilirim.

Bavulumun sapını tutarken ve ses tonumu eşit tutmaya çalışırken hâlâ gözyaşlarım yanaklarımı çiziyor. "Seni *aldatmıyorum*."

"Ben aptal değilim, Jules. Bana yalan söyleme!" diye kükrüyor ve sayamayacağım kadar çok kez sarılıp seviştığımız kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde duran masum resim çerçevesini itiyor. Hıçkırıklara dönüşmesin diye ölçülü nefesler alırken yerde paramparça olan cam mı yoksa kalbim mi emin olamıyorum.

"İş arkadaşlarımdan ona böyle seslenmesi benim suçum değil. Ben hiç-"

Yaklaşık iki yıllık erkek arkadaşım bana doğru yaklaştığında ve ben onun havaya kaldırdığı eline odaklandığımda kelimelerim kayboluyor. Sanki gezegen dönmeyi bırakıp ağırlık merkezimi değiştiriyormuş gibi hissediyorum.

İlişkimizin başından beri gittiği yer burası mıydı? Bir tartışma sırasında söylediği tüm berbat şeyler, o çalışırken ben dışarıda olursam çok endişeleneceği için evde kalmamda ısrar ettiği tüm o zamanlar, daha iyisini yapacağına dair verdiği tüm o sözler, tam da bu ana mı yol açıyordu?

Açık avucunun yanağıma indiği an, kulağımdaki çınlama tenimdeki acıdan çok daha kötü. Sendeleyerek geri çekildiğim an.

Hepsi yakında uyanacağım korkunç bir kabus.

Çünkü neredeyse bir yıldır birlikte yaşadığım Daniel ellerini göğsüme sokarak beni geriye doğru uçmaya ve eğlence merkezine çarpmaya zorluyor olamaz. Yere yığıldığımda, dönen zihnim tam olarak buraya nasıl geldiğimizi bir araya getirmeye çalışırken, birlikte işgal ettiğimiz - birlikte ev dediğimiz - daire aniden yabancı geliyor.

"Bu ne lan!" Kırık hıçkırıklar arasında bağıyorum, nefes almaya çalışıyorum ama hava alamıyorum. Daniel başını ellerinin arasına alıp yanımda dizlerinin üzerine çöktüğünde irkiliyorum.

"Siktir, bebeğim, çok üzgünüm."

Bunlar onun boğuk hıçkırıkları mı yoksa benimkiler mi?

Onlardan, bana yaptıklarından nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum.

Sesi yüksek sesli, döngüsel bir düşünce tarafından bastırılır: Git. Gitmek.

Git.

"Bebeğim?"

"Öyle mi?" Diyorum ama kırık bir fısıltı gibi çıkıyor, gerçek duygularıma ihanet ediyor. Gözlerimi açıyorum ve içlerinden sızan kırılganlığı kurutmak için başarısız bir girişimle birkaç kez kırıştırıyorum.

"Çok özür dilerim. Yemin ederim, bir daha olmayacak." Çenemden çekiştirip beni arayan yeşil gözleriyle buluşmaya zorladığında irkiliyorum.

"Seni çok seviyorum. Senin başka bir adamla birlikte olma fikrin..."

Bu ima havada asılı duruyor ve ilk defa karşı koyacak enerjim yok.

Daha önce bana hiç elini sürmemişti ama bu sadakatsizlik konusunda endişelendiği ilk sefer değil. Bu durumda, omzumun üzerinden okuduğu mesajın şüpheli olduğunu kabul edeceğim. Remi'nin iş hayatındaki kocama gönderme yapan bir mesaj göndereceğini bilseydim -ki bu etiketi ben kurmadım ve kullanmadım- asla açmazdım.

Ancak öfkesi sıfırdan altmışa çıkmadan önce bana açıklama yapacak bir an bile vermedi ve bana gerilimi azaltma şansı bırakmadı.

Sanki Daniel'ın saatli bombasını etkisiz hale getirmek benim işimmiş gibi.

Başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum, parmakları kucağına düşüyor. "I -Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, yanağımdan süzülen son gözyaşını da siliyorum. Acınası yüzündeki pişmanlık ifadesi beni burada tutmaya yetmiyor. Kaçmak, gitmek, ondan uzak olmak için duyduğum acil ihtiyacın ötesini düşünemiyorum.

"Gitmeden nefret ediyorum." Yüzüme uzanıyor ama başımı geriye atıyorum ve yüzündeki ıstırap benimkini yansıtıyor.

Bir şekilde kendimi yerden kaldırdım. Kolonyasının mide bulandırıcı kokusunu içime çekerken, birinci yıl dönümümüzde gülümsediğimiz, cam kırıklarıyla kaplı fotoğrafımız gözümün önüne geliyor. Dümdüz kumral saçlarım tam da onun sevdiği gibi at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kesilmiş sakalı ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş saçları, onunla gerçekten mutlu olduğum son an olduğu gerçeğine dair hiçbir ipucu vermiyor.

İlişkimizin ilk yılında her şeyin mükemmel olduğunu düşünmeyi seviyorum, ama gerçek şu ki kırmızı bayraklar sallanıyordu; sadece onları fark edemeyecek kadar büyümüştüm.

Fotoğrafın çekilmesinden kısa bir süre sonra birlikte yaşamaya başlayana kadar onun gerçek yüzünü inkar etmeyi bırakmıştım. Biriyle birlikte yaşamaya başladıktan sonra at gözlüklerini takmak çok daha zor hale geliyor.

Ve tıpkı saf bir sinek gibi, çoktan onun ağına yakalanmıştım.

Ben bavulumu sabitlerken Daniel yerden kalkıyor. "Yaralandın mı?"

Sözümü sakınmadan bavulumu kapıya doğru yuvarlıyorum. Onu görmezden gelmeye rağmen tekrar konuşuyor. "Taşınabilir telefon şarj cihazınız yanınızda, değil mi?"

Önümüzdeki birkaç gün onunla konuşmayı planladığımı varsayması çok cesurca.

Ailemi ziyaret ettiğimde telefonumun toplam yirmi beş dakika boyunca kapanmasına izin vermeme asla izin vermeyecek. Konumum kapalı olduğu için döndü ve telefonum şarj olduğunda, evlerine giden üç saatlik yolculuğun on beşinci dakikasındaydı.

Kapıya ulaştığımda, cevap verirken ona bakma zahmetine girmiyorum. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Daniel."

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

İKİNCİ BÖLÜM

Chicago'daki konferans otelinin park yerine girdiğimde Eau Claire'deki evimden beş saat uzaktaydım. Pazartesi sabahı trafiğinin olmaması hayal kırıklığı yarattı çünkü dikkatimin dağılması işime yarayabilirdi. Telefonumun sürekli vızıltısını ve kafamda dönüp duran düşünceleri görmezden gelmek istedim. kafamdan geçiyor.

Bu konferansa katılmamın tek nedeni Daniel ile aramıza biraz mesafe koymaktı. İki yıl dönümümüz yaklaşırken hayatımın gerçekten bu şekilde devam etmesini isteyip istemediğimi merak ediyordum ve bir iş etkinliği bana başka bir kavgaya neden olmadan uzaklaşmak için mükemmel bir bahane verdi.

Çünkü Daniel ile hayatım böyleydi.

Yüksekler ve alçaklar.

Ve itiraf etmekten utanmıyorum ki bir parçam tüm bu dramı sevdi.

Birlikte yaşamaya başladığımız andan itibaren, yaşadığımız her harika anının ardından aynı derecede kalp kırıcı bir anı geliyordu.

En iyi arkadaşım ile takılmaktan bahsetmek, onun benim için endişelenmesini umursamayan bencil bir kaltak olduğum üç saatlik bir fiyaskoya dönüşecekti.

Ona haber vermek için mesaj atmadan geç saatlere kadar çalıştığım bir gece, onu aldattığıma dair bir hafta süren bir şüpheye dönüştü. Ona telefonumdaki her mesajı, e-postayı ve belgeyi gösterdim ama bu yeterli olmadı. Sonunda öfkesi dağıldı ve hiçbir zaman gerçekten özür dilememiş olsa da, bu olayı geride bıraktık.

Sürpriz tatiller onun günahlarını görmezden gelebilmem için yeterince özeldi. Bir şekilde kendimi ikna ettim.

bana yağırdıkları, onun öfke sorununa ağır basmaya yetti.

Yardım arayacağına dair verdiği sözler hiçbir zaman gerçekleşmedi, ama ben hiçbir zaman bunun için zorlamadım çünkü bir parçam onun sınırdaki takıntısından hoşlanıyordu. Nihayetinde, yaşadığımız her kavga onun bana olan sonsuz hayranlığından kaynaklanıyordu. Öyle değil miydi?

Mesele şu ki, her kavga biraz daha az acıttı ve beni biraz daha kızdırdı. Yine de, bana bir hafta önce -hatta dün bile- Daniel'in bana elini sürüp sürmeyeceğini sormuş olsaydınız, size tamamen emin bir şekilde hayır cevabını verirdim.

Bu da size ne kadar saf gösteriyor.

Ama geçmişteki ben bu konferansa gönüllü olarak katılmakla doğru bir seçim yaptı ve ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Çünkü artık her şey acıyor.

Kalbim, ruhum, bedenim.

Bu sabahki olaylar beni kim olduğumu sorgulamaya zorluyor. Bana onun gibi davranan biriyle kalırsam kendime ne kadar değer vermiş olurum? Daniel'in beni gerçekten sevdiğini düşünüyorum, ancak son zamanlarda öfke patlamaları beni bu kelimeyi tekrarlamaya itti: GİT.

İşte buradayım. Bu seyahat bana ilişkimiz hakkında düşünmek için zaman kazandırmayı amaçlıyordu ve bu kavgadan sonra cevabın kalın, kırmızı harflerle açık olduğunu hissediyorum.

Telefonumu çıkardığımda bildirimlerin çoğunun iş arkadaşlarımla yaptığım grup sohbetinden geldiğini görünce biraz şaşırıyorum. Daniel sadece iki mesaj göndermiş ve onlar da kısa.

Beni aldatmadığına söz veriyor musun?

Oraya güvenli bir şekilde varınca bana haber ver.

Parmaklarım cevap vermek için klavyenin üzerinde geziniyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona nerede olacağımı hiç söylemedim ve bu birdenbire hak etmediği bir ayrıcalık gibi geldi. Nasıl yanıt vereceğimi düşünürken, konumuma erişimini kaldırıyorum. Çoktan görmüş olması kuvvetle muhtemel, ama bu her şeyden çok bir mesaj göndermekle ilgili.

Bana bok gibi davranamaz ve onun saçmalıklarına katlanmaya devam etmemi bekleyemez.

İş arkadaşlarımla grup sohbetini takip ederken en son benim geldiğimi anlıyorum. En iyi arkadaşım Leah, ilişkim hakkında bir karara varmamı umduğu bir mesaj gönderdi.

Bu sabah olanları ona anlattığımda ne düşünecek?

Eve döndüğümde bu konuyu ona açmaya karar vererek, Daniel'e cevabımı gönderiyorum ve bu olanlardan sonra isteğime saygı duymasını umuyorum

Sabah.

Söylediklerimde ciddiymdim, Daniel. Bana yer lazım. Döndüğümde konuşuruz.

Perşembe

Vizör aynasındaki yansımamı kontrol ederken, daha önce yaptıklarına dair hiçbir kanıt bulamayınca rahatlayarak iç çekiyorum.

Bagajdan valizimi alıp girişe doğru yuvarlıyorum ve bir an için konumumu paylaşmayı bırakmamın önemsiz olup olmadığını düşünüyorum. Ama geniş lobiye girdiğimde, öyle olup olmamasının umurumda olmadığına karar veriyorum. Göğsümdeki kederin yerini öfke almaya başlıyor ve Daniel önümüzdeki üç gün boyunca bunu çiğneyebilir.

"İşte orada!" Remi'yi kayıt masasının yanında bulduğumda moralim anında yükseliyor, bukleleri zıplıyor ve ısrarla el sallıyor. UrbanWave'deki teknoloji satış işimi sevmemin en büyük nedenlerinden biri iş arkadaşlarım. Remi her zaman beni güldürmenin bir yolunu bulur.

Ona geniş bir gülümseme atıyor, el salladığımda yüzümü buruşturuyorum. Daireden ayrıldığımdan beri sırt kaburgalarım giderek daha fazla ağrıyor ve bunun eğlence standına çarpmanın bir sonucu olduğunu varsayıyorum. birdenbire çok sıcak oldu, bu yüzden hatıramı paltomla silkip atıyorum ve ona katılmadan önce valizimin üzerine atıyorum.

", " diyorum rahat bir nefes alarak.

"Uzun yol mu?" diye soruyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Evet," diye yanıtlıyorum.

"Bizimle gelmeliydin," diye azarlıyor. Bu onun bu sabahki mesajıydı: Benimle ve çalışan kocanla birlikte binmek için son teklif. Ama Daniel'a başka insanlarla gezdiğimi söylemek istemediğimi nasıl açıklayacaktım?

Kısa bir an için ona içimi dökmeyi düşündüm. Birine -herkese- kavgayı, şüpheli ve bugünün son darbesini anlatma ihtiyacı çok baskın geliyor. Ama dikkatim monitörünün arkasına sinmiş otel resepsiyonistine adama çekiliyor.

"Ne demek istiyorsun?" "Ben-ben üzgünüm-"

"Bu rezervasyonu on ay önce yaptırdım ve şimdi bana odanızın kalmadığını mı söylüyorsunuz?" Yabancı'nın öfkesi, sanki öfkeye maruz gibi bir adım geri çekilmeme neden oldu.

"Efendim, neden üzgün olduğunuzu tamamen anlıyorum. Ben olsam ben de olurum. Ama ben-"

"Müdürünü çağır!"

Çalışan arkasından kapıya doğru koşup gözden kaybolurken Remi ben bakışlarımızı paylaşıyoruz.

"Kahretsin, umarım aynı durumda değildir," diyor sessizce. "Evet, buna gerçekten ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

Kaşlarını çattı. "Ne, iş gezisi mi?"

Çalışan yaşlı bir kadınla birlikte geri döndüğünde cevap vermekten kurtuldum ve sinirli adamı, bir kutu çikolata şeklinde kalıplanmış bir ağırlığa bağlı birkaç kırmızı kalp şeklinde balonun bulunduğu tezgahın diğer ucuna doğru salladı. Gergin resepsiyon görevlisi bilgisayarının başına dönüyor ve bizi ileriye doğru el sallıyor.

"Merhaba," diyor Remi.

"İyi günler Arnie," diye ekliyorum, isim etiketini okuyarak.

"Merhaba hanımlar." Gülümsemelerimizi görünce omuzları gevşiyor. "Giriş mi yapıyorsunuz?"

"Evet, lütfen. Engelleri Aşmak Satış Konferansı için buradayız. Rezervasyonum Lewis'in altında" diye bilgi veriyor Remi. Klavyesine bir şeyler yazarken arkamdan tanıdık, sıcak bir ses sesleniyor.

"Heeey, Juliana !"

Döndüğümde Jake'in tuvaletlerden bize doğru yürüdüğünü ve bir kâğıt havluyu çöp kutusuna attığını görüyorum. Parıldayan gözlerinin altındaki tanıdık gamzeler beni gülümsetiyor. Üzerimize yapıştırılan aptal etiketleri hiç kullanmasam da, Daniel'ı kızdığı için suçladığımı söyleyemem. Jake'in rahat, hiçbir şeyin onu rahatsız etmediği bir havası var ve eminim kadınlar ona koyunların otlara üşüştüğü gibi üşüşüyorlardır.

Lacivert, uzun kollu tişörtünün kollarını sıvayarak bize doğru ilerlerken, ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Belki bu sabahki kavganın öfkesi ve Daniel'ın bana elini sürme cüretini göstermesi yüzünden, ama Jake'i daha önce hiç takdir etmediğim bir şekilde takdir ediyorum.

İyi. Belki de bu ilişkide tamamen masum değilimdir. Tango için iki kişi falan. Ama yemin ederim bizi iş kocası ve iş karısı ilan etmedim ya da bu terimlerin kullanılmasını teşvik etmedim. Yine de onları mutlaka durdurmam da. Daniel'e de bunlardan bahsetmedim, tıpkı bu iş gezisinin gönüllü olduğunu söylemediğim gibi. Kendini kaybedeceğini biliyordum ve bu, içine girmek istemediğim bir kavgaydı.

Yine de bu sabah olduğu kadar ileri gitmesini beklemiyordum.

Ama bunu şimdiye kadar düşünmemiştim - belki de ona etiketlerden hiç bahsetmedim çünkü bu benim için bir tür intikamdı. Ona ve sinirlendiğinde saçmaladığı saçmalıklara tek bir siktir git. Beni de bok gibi hissettirdi.

Sayamayacağım kadar çok kez ve bu bana ahlaki değerleri ihlal etmeyen kişisel bir kan gibi geldi.

Sevdiğimi itiraf etmekten korkmadığım o zehri hatırlıyor musun? Evet, bu olabilir o.

Jake bize ulaştı, geniş vücudunu Remi ile benim aramda kaydırды ve ben Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda pazularının esneme şeklini özlüyorum. Midemdeki çarpıntı aklıma bir soru getiriyor: Daniel'ın beni daha önce suçladığı şeyden daha iyi değil miyim?

Gözlerimi ondan ayırıp Arnie'nin tıkırtılarına odaklanıyorum. "Rezervasyonunuzu buldum Bayan Lewis. Sizi halledeyim, sonra yanınıza geleceğim."

"Merhaba demeyecek misin?" Jake dirseğini kaburgama dayayarak beni dişlerimi sıkmaya zorluyor. Normalde şaka yapma havamda olsam da, daha önce olanlardan sonra, onun etrafında olmakta herhangi bir mizah bulamıyorum.

"Merhaba Jake," diye teklif ediyorum ki konuyu daha fazla uzatmasın. Gözleri kafamın içinde bir delik açıyor ama fark etmemiş gibi yapıyorum. Tıpkı narenciye ve meşe yosunu kokusunu fark etmemiş gibi yaptığım gibi.

Kokladığım şeyin bu olduğunu nereden bileyim? Bir keresinde masasına bir şişe bırakmıştı, ben de kokusu beni deli ettiği için bakmıştım.

Arnie ona bir oda anahtarı uzatırken Remi, "İşteki karın uzun bir yolculuk yaptı," diye ekler.

Normalde bu aptalca gönderme karşısında gözlerimi deviririm, ama bugün bunu görmezden geliyorum. İş arkadaşlarımızın bu aptalca terimi neden uydurduklarından hala emin değilim. Birlikte çok iyi çalıştığımızı, e-posta otomasyon uygulamalarını satan tek kişi olarak sık sık ortak bir projede işbirliği yapmak zorunda kaldığımızı biliyorum. Ama bu mecazi bir evlilik anlamına gelmiyor, değil mi?

"Ah," diye mırıldandı Jake.

"Rivers," diye cevap veriyorum Arnie'nin beklenti dolu bakışlarına. O yazmaya devam ediyor ve ben de onu merakla beklediğim sezon finalinin yeni bölümüymüş gibi izliyorum. Remi ve Jake konuşmaya başlarken gözlerimi ve düşüncelerimi kendime saklamak için her şeyi yapıyorum.

"Buyurun hanımefendi." Oda numarası ve anahtarın bulunduğu paketi tezgâhın üzerinden kaydıran Arnie aceleyle fısıldayarak, "Son müsait oda," diye eklerken telefonum cebimde vızıldıyor. *Kahretsin*. Arayanın Daniel olduğuna eminim.

Sözlerini değerlendirmeden önce telefonumu çıkarmak için ceketime uzandım. "Teşekkür ederim, pardon, ne?" Hiç düşünmeden, alnındaki kirli sarı saçları silkeleyip Arnie'ye bakan Jake'e bakıyorum.

Arnie, "Siz ikiniz grubunuzda check-in yapan son kişiydiniz," diyor.

"Peki ya Jake Decker?" Remi sorar.

Arnie'nin yüzü kızarır.

Korkusunu anlasam da, Jake'in *menajerine* böyle davrandığını asla hayal edemezdin.

"Çok özür dilerim. Sevgililer Günü için yanlışlıkla fazla rezervasyon yaptık ve ortalık karıştı. O adam" -Arnie *müdürünüzü alın* diyen adama kaçamak bir bakış attı- "oda bulamadı. Lütfen, efendim-"

"Hey, dostum, her şey yolunda," diye yatıştırır Jake. "Eminim burada Remi ya da Juliana ile kalabilirim."

"Sana Galentine'ler için planlarımı anlatmıştım Jake," diye somurtuyor Remi. Geçen hafta erkek arkadaşı ondan ayrılıp memleketi Kanada'ya, Coals'a döndükten sonra, bir daha asla görmek zorunda kalmayacağı yabancılarla takılarak bu seyahatten yararlanmak istediğini açıkça belirtmişti.

"Peki ya sen Jules?" Jake sıcak mavi gözleri ve içten gülümsemesiyle beni süzerek soruyor. "Oda arkadaşın olabilir miyim?"

"BEN-BEN-"

Arnie, "Odanızda çift kişilik yatak var," diyor ve ben onu boğmak istiyorum.

Bunu Daniel'a açıklamamın hiçbir yolu yok. Asla anlamayacaktı. Aslında, Bunu öğrenirse çıkacak korkunç ve kaçınılmaz kavgayı hayal etmek bile istemiyorum. Ama küçücük bir parçam Jake'in kalmasına izin vermek istiyor.

Her zaman *Daniel*'ın nasıl hissedeceği, nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim. Bu yolculuğa kendimi onun saçmalıklarından kurtarmak için çıktım.

Ve bu, bu sabahki olaylardan önceydi.

Nerede olduğuma ve bana eşlik ettiğine kafayı takmış durumda. *Benim* nasıl hissettiğimi hiç . Her zaman onunla ilgili.

Eğlenmeyi, bir kez olsun onun için ya da duyguları için endişelenmemeyi hak ediyorum. Ve bunu öğrenecek gibi de değil. Olabildiğince romantik değil, bu yüzden Çarşamba günü Sevgililer Günü olsa bile, *kesinlikle* buraya gelbiliyorum.

"İyi," diye teslim oluyorum o kadar yumuşak bir sesle ki boğazımı temizliyorum ve bu sefer daha yüksek sesle tekrarlıyorum. "Tamam, evet. Benimle kalabilirsin."

"Teşekkürler, Jules!" Jake beşlik çakmak için elini kaldırıyor. Elimi onunkine vuruyorum, dostluğun olumsuzlukları yok edeceğini umuyorum.

Arnie fazladan bir anahtar hazırlarken ben de telefonumu cebime geri koyuyorum.

Daniel'ı ve söyleyeceği her şeyi siktir et. İlk defa kendimi onun ısrarından rahatsız olmuş buluyorum. Normalde, bizimki gibi bir kavgadan sonra, onun sesini duymak için can atardım. Bu sefer farklı hissediyorum.

Bu alana ihtiyacım var.

Bu konferansa gönüllü olarak katılmakla doğru bir seçim yaptım. Önümüzdeki üç gün boyunca özgürlüğümün tadını çıkaracağım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Sweet, hemen yan yanayız!" Odalarımıza yaklaştığımızda Remi haykırıyor.

"Evet!" Jake yumruğunu sıkarak bağılıyor.

"Bahse girerim bu Guzman'ın uzakta olmadığı anlamına geliyordur," diye fısıldıyorum komplocu bir tavırla. Onların enerjisi bana geçiyor ve bugün birlikte seyahat ettiğim kargaşanın ölü ağırlığını atlatmama yardımcı oluyor.

"Kahretsin, haklısın. Siktiğimin patronları," diye mırıldanır Remi. "Tamam, yerleşelim ve on beş gibi lobide buluşalım mı?"

Jake ve ben aynı anda "Kulağa hoş geliyor," diyoruz. Biz de aynı anda kıkırdıyoruz. Aniden duruyorum, anahtar kartını kapıya sokmak için ayrılıyorum ve yeşil yandığında kolu çekiyorum.

"Kartını aldın mı?" Girişte duraksayarak sordum.

"Evet. Arnie bana verdiğinde cebime koyarken beni izledin," diyor Jake gülerek Remi'nin kapısı arkasından kapanırken.

"Doğru. I..." *Daha önce senin de dahil olduğun kavgam yüzünden dikkatim dağılmıştı ve şimdi, öğrendiğinde çok kızacak olan sahiplenici bir erkek arkadaşım olmasına rağmen benimle kalıyorsun.*

Jake başını eğiyor ama devam etmem için beni itmek yerine kapıyı iterek açık tutuyor. Gövdesi sırtımdan bir santimetre uzakta, midemdeki çarpıntıyı gidermek için beni derin bir nefes almaya zorluyor. Ama sonra onun cennet gibi kokusunu alıyorum ve boğucu bedeninden tek kaçış yolu içeri girmek oluyor.

Odamızın açık planını gördüğümde çenem gevşiyor. Tavandan tabana pencere perdeleri açılmış, karla kaplı binaların arkasındaki muhteşem Chicago şehir silüetini gözler önüne seriyor.

"Kahretsin, süitimiz mi var?" Jake odanın ortasına doğru adım atarken omzu benimkini sıyrıyor.

"Sanırım öyle," diye nefes aldım. Ofis müdürümüz rezervasyonlarla ilgilendi ama bir yükseltme beklemiyordum. Sol tarafımda makul büyüklükte bir mutfak var ve banyonun kapısı açık, çift lavabolu büyük, bağımsız bir duş ortaya çıkıyor. Kanepe olmasa da, standart bir odada bulamayacağınız kadar geniş bir alan var. "Ya da Arnie çuvalladı."

"Her iki da bu çok hoş," diyor Jake, bir yatağın üzerine atlayarak. Coşkusu ne kadar bulaşıcı olsa da, *tek* yatağa atladığını fark ettiğimde kahkahalarım kesiliyor.

"Bekle, burası bizim odamız olamaz."

"Şikayet etmiyorum," diyor Jake, ellerini başının arkasına, üst üste konmuş iki yastığın üzerine koyarak.

"Eminim Remi'nin oda anahtarını yanlışlıkla almışsıdır." Arnie iki yatak olduğunu söyledi. Tek mantıklı sonuç bu. "Sakin rahatlama."

"Çok geç," diye iç geçiriyor ve gözlerini kapatıyor. Odamızdan çıkıp Remi'nin kapısına vuruyorum ama o da hemen odasının bizimkiyle aynı olduğunu onaylıyor. Odama -bizim *odamıza*- döndüğümde alnımı giriş duvarına yaslıyorum.

Bunu kabul etmemeliydim. Jake'in bu odayı almasına izin vermeli ve Remi ile yatmayı teklif etmeliydim. Ya da ikisi de bekar olduğuna göre birlikte kalmalılar. Hala zaman var, sorabilirim-

"İyi misin?" Jake'in kulağıma gelen sesi sıçramama neden oluyor ve beni sabitlemek için kısa süreliğine belimi kavırıyor.

"Evet." Dokunuşunun neden canlı bir tel gibi hissettirdiğini merak ederek ellerinden usulca kurtuldum. "Evet."

Daniel'ın dokunuşunun beni en son ne zaman böyle hissettirdiğini hatırlayamıyorum... İçimden bir ürperti geçiyor.

Kendime gelmem lazım.

"Emin misin? Bana ne söyle."

Ciddi bakışları gerçeğin bir kısmını benden zorla alıyor. "Bir yatakta nasıl uyuyacağız?"

"Burası kocaman bir yatak Juliana. Sana dokunmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Yüzümden daha fazla kan akıyor.

"Bakalım-"

"Uyuyabilirim-"

Önce konuşması için ona el sallıyorum. "Sorun olacaksa yerde uyuyabilirim. Sorun değil."

Meşe ağacından laminat zemine şüpheyle bakıyorum. "Oldukça sert görünüyor." "Ben dört kardeşin en küçüğüyüm. Eğer birileri tarafından yenilebileceğimi düşünüyorsan rahatsız uyku, beni o kadar iyi tanıımıyorsun."

"Seni neden iyi tanıyayım ki?" Ben de karşılık verdim. Kahretsin, bunu savunmacı bir şekilde söylemek istememiştim. Kaşları havaya kalktı ama neyse ki bu konuya değinmedi.

"Yerde uyumak benim için sorun değil. Sadece birkaç gece. Seni ne rahat ettirirse."

"Neden Remi ile aynı odada kalmıyorsun? İkiniz de bekarsınız ve av peşindesiniz."

Jake kıkırdıyor. "Ben *sinsi sinsi dolaşmıyorum*. Onun yatağa benden daha çok ihtiyacı var. Sorun değil, ben yerde yatarım."

Daniel olmasaydı, aynı yatakta uyumaktan gayet memnun olurum. Jake beni hiç rahatsız hissettirmedi. Bir kız arkadaşla aynı yatağı paylaşmakla bir erkek arkadaşla paylaşmak arasında ne fark var ki?

"Ne var biliyor musun? Sorun değil. Yatağımızı paylaşabiliriz," diyorum. Bugün yaptığı saçmalıklardan sonra Daniel neden yaptığım seçimleri dikte etsin ki?

Jake bana şüpheyle bakıyor. "Emin misin? Yerde gerçekten iyiyim."

"Hayır, hayır," diye ısrar ediyorum. "Bunu neden bu kadar büyüttüğümü bilmiyorum. Sorun değil."

Jake bana bir ömür gibi gelen bir süre boyunca bakıyor. "Bir erkek arkadaşın olduğunu anlıyorum. Paylaşmanı istemiyorsa saygı duyarım."

"Mesele o değil." *Var*. "Sen iyisin."

Omuz silkiyor. "Eğer eminsen."

"Eminim." Tartışmayı sonlandırmak için valizimi dolabın önüne çekip çantanın fermuarını açıyorum, yerleşmeye ve bu konuda daha fazla tartışma çıkmasını önlemeye kararlıyım.

Onunla aynı yatağı paylaşmalı mıyım? Belki de paylaşmamalısın.

Ama Daniel benden saygı görmeyi hak etmiyor. Kesinlikle karşılık vermiyor ve ben tek olmaktan yoruldum.

"Erkek arkadaşın önümüzdeki birkaç gün sensiz yapacak?" Jake beni ona bakmaya zorlayarak soruyor. "İmzaladığına şaşırdım."

Sevgililer Günü'nde bunun için hazırlanın."

"Oh, uh-" Bakışlarımı kaçırıyorum ve elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum. "O iyi." Çantamdan iş kıyafetlerimi çıkararak onları asmakla meşgul oluyorum.

"Dolabı paylaşmamın sakıncası var mı?" Sesi yine tam kulağımın dibinde, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

" de değil," diye cevap veriyorum, Jake'in bavulunu benimkinin yanına koyabilmesi için yana kayıyorum.

"Hayatını değiştirmeye hazır mısın?" Jake bir gömleği askıya asarken sahte bir satıcı sesiyle şaka yapıyor.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar hazır olmamıştım." Benimki zoraki olsa da ikimiz de gülüyoruz.

Ne kadar ciddi olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"G UrbanWave'in CEO'su Robert Guzman, "Üçünüz de katılabilirsiniz," dedi ve başıyla olumlu bir işaret yaptı. "Odalarınızda her şey mi?"

"Aslında-"

Remi bana geniş gözlü, aptal olma bakışını atıyor ve ben de çenemi kapatıyorum.

"Mükemmeller, efendim," Jake. "Teşekkür ederim."

"Güzel, güzel. İyi bir gece uykusu için hepinizin birazdan yatağa gitmesini bekliyorum. Yarın büyük gün!" Ellerini çırpıyor ve biz cevap veremeden uzaklaşıyor. Bunun gerçek cevabı istemediğinden mi yoksa kurallara uymayacağımızı hayal edemediğinden mi olduğundan emin değilim.

Çamura batmış bir sopa gibi.

Remi kol saatine bakarak, "Pfft, mesai saatinden sonra bana patronluk taslayamaz," dedi. "Ve üç dakika içinde, bu ağ oluşturma mutlu saati resmi olarak *sona* erecek."

Jake'le ayrılma şeklimize rağmen, Remi'ye onunla aynı odada kalıp kalamayacağını sormayı planlamıştım. Onunla lobide karşılaştığımızda bu plan suya düşmüştü ve şehirde anlamsız bir ilişkiye geri döndüğü için ne kadar mutlu olduğunu ifade etmişti.

Bunu onun için nasıl mahvedebilirim?

Daniel bu küçük anlaşmayı bilseydi, sonunu asla duymazdım. Ama suçluluk hissetmek yersiz, özellikle de

Şimdi *bana vurur* mu diye endişeleniyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi kaburgam zonkluyor ve omurgamı düzeltmek için ölçülü bir nefes alıyorum.

"Sanırım bu gece erken döneceğim," diye cevaplıyor Jake. "Dün gece bok gibi uyudum."

"Booooo," diye takılıyor Remi, umutlu bir gülümsemeyle bana doğru dönerek. "Jules?"

Cevap yüzümde yazılı ve yemin ederim Jake ben söylemeden önce bir nefes alıyor. "Ben de arayacağım. Uzun bir gün." "Belki yarın?" diye eklemekten önce ona özür dileyen bir omuz silkme öneriyorum.

"*Kesinlikle* yarın." Yanaklarımıza birer öpücük kondurmadan önce her birimize meydan okuyan bir bakış atıyor ve diğer iş arkadaşlarının olduğu gruba doğru ilerliyor.

Jake bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun? Son iki dakikaya kadar dayanır mısın yoksa buradan sıvışır mısın?"

"Hmm." Başımı sallamadan önce sahte bir düşünceyle parmağımı çeneme vuruyorum. "Gizlice çık."

Jake kıkırdar. "Hadi gidelim."

Beş dakika sonra odamıza döndük ve ben doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Uzun bir gündü, yalan değil. Ama asıl ihtiyacım olan şey, bu seyahatte tam olarak yapmayı planladığım şeyi yapmak için biraz yalnız kalmaktı - ilişkim hakkında düşünmek.

"Duşa ihtiyacın var mı?" Jake meşe ağacından yapılmış dolaptan bir bardak çıkarıp lavabodan aldığı suyla doldurarak soruyor.

"Hayır, ben sabahları durulama yapıyorum," bilgi verdim. "Gidebilir miyim?"

"Hiç de değil. Mi casa es su casa."

İçtenlikle gülüyor, boş bardağı lavaboya koymadan önce bir bardak suyu tek seferde içiyor.

"Ben yokken delirme," diyor Guzman'inkine ürkütücü derecede benzeyen sahte bir sert bakışla.

"Woooo!" Ellerimi havada sallıyorum, ama o banyoda kaybolduğu anda, uzun bir nefes vererek ellerimi ağır bir şekilde yanıma bırakıyorum.

Sonunda, çok ihtiyacım olan yalnız zamanımı geçiriyorum. Belki geçmişte Jake'e yerde yatması için ısrar ederdim ya da Remi ile odalarımızı değiştirirdim. Kalacak başka bir otel bile bulabilirdim. Ama bu daha önceydi.

Daniel bana parmağını dokundurdu. Görünüşe göre o çizgiyi geçince benim üzerimdeki gerçek hakimiyetini kaybetti. Peki bu beni nereye götürüyor?

Biz mi?

Bu kadar zor gelmemeli. Yani, bir ilişkiyi sürdürmek iyi bir yere götürmez. Ama neredeyse iki yıldır birlikteyiz ve...

Onu seviyorum.

İtirafımın kalbimde yarattığı acı beni daha da sinirlendiriyor.

O benim sevgimi hak etmiyor. Sadece pislik gibi muamele görmek için harcadığım çabayı hak etmiyor. Bu kadar patlayıcı olmasaydı ona *aptal* etiketlerden bahsetmekle ilgili bir sorunum olmazdı.

Gerçeğin kendisinden değil, gerçeğe vereceği tepkiden korktum.

Belki de bir parçam onun neler yapabileceğini başından beri biliyordu. Bir yanım kavgadan zevk alsa bile, patlayan öfkesinin bu noktaya gelmesini istemiyordum.

Ne var biliyor musun? Onu da duygularını da sikeyim. O benimkileri umursamadı, ben de onunkileri umursamayacağım.

Zayıf bir intikam ama yine de bir intikam.

Ve garip bir şekilde, bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Dolaba yönelip müzik uygulamamı açıyorum ve Daniel'dan gelen birkaç okunmamış mesajı görmezden geliyorum.

Başımı sallayarak bavulumdan pijamalarımı çıkarıyorum ve kendi kendime zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. Genelde sadece uzun bir tişörtle uyurum ama ne olur ne olmaz diye pantolonumu da getirmiştım. Banyo kapısına doğru bakıp düşün sesini duymaya devam ederek Jake dönmeden önce üzerimi değiştirecek zamanım olduğuna karar veriyorum.

Elbise pantolonumu çıkardıktan sonra gömleğimi çıkarıyorum ve en sevdiğim şarkılardan birine eşlik ederken bugünkü kıyafetlerimi valizime atıyorum. Banyo kapısı açıldığında uyku tişörtüm elimdeydi, bu da dönmeme ve lanet şeyi alışılmadık bir çılgınlıkla havaya fırlatmama neden oldu.

Jake'in aptalca sırtışına karşılık olarak, "kopardın," diye çıkışıyorum.

Gülümsemesi yüzünden kayıp gitti. "Benim hatam, üstünü değiştireceğini ."

İnsanın yanındayken vücudunun bu kadar farkına varması komik. Meme uçlarım tamamen sütyenime dayanmıştı, neyse ki sütyenimi çıkarmamıştım. Aniden gelen ve durmak bilmeyen sesler yüzünden gömleğimi yerden almak için çabalıyorum.

örtünmem gerekiyor. "Hâlâ duşta olduğunu sanıyordum."

"Hızlı olduğum konusunda seni uyarmalıydım. Üç kardeşiz, unuttun mu?"

Artık gömleğim önümü kapattığı ve kalp atışlarım normale döndüğü için gözlerim kalçalarına bağladığı havluya gidiyor.

Yüzüne bakmalıyım ama sert göğsünden ve yontulmuş karnından aşağı süzülen su damlacıkları dikkatimi esir alıyor. Gözlerimi havlunun yontulmuş kalçalarına asılı olduğu yerden çekmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Sikeyim.

Jake boğazını temizliyor ve gözlerim onunkilere dikiliyor; dudağının hafifçe kıvrıldığını hayal ettiğim için dua ediyorum. "Çok fena bir morluğun var."

Sözleri dikkatimi yanaklarıma doğru yükselen sıcaklıktan çekiyor. "Ne çürüğü?"

Kaburgalarımı gösterdiğinde, bana çarptı. Sırtım dönüktü.

Bu iç çamaşırlarının çok arsız olduğu gerçeğini unutam. Görebilirdi...

Hayır.

Kanıt olamaz, değil mi? *O kadar* da kötü değildi.

"Sırt üstü yat," diyor ama sesi yankılı ve uzak geliyor. Kaşlarını kaldırdığında yüz ifadem değişiyor.

Bir şey söyle.

"Ah, şu aptal yaşlı şey." Elimi umursamaz bir tavırla sallıyorum ama içimden yükselen kahkaha, ölmek üzere olan bir sırtlanla bir sonraki planını hazırlayan şeytani bir dehanın karışımına benziyor. "Ayağım takılmış olmalı."

Göz göze geliyoruz ve daralmış bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir endişe var. "Daniel... sana zarar mı veriyor, Jules?"

Tekrar gülüyorum, bu sefer normal bir şekilde. "Ne? Hayır, saçmalama." Ama daha çok bir parlama gibi hissettiren delici bakışını karşılayamıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve birden aynaya daha önce bakmadığım için kendime lanet ediyorum.

"Jules," diye cevap veriyor ve sesini hiç bu kadar çakıllı duyduğumu sanmıyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve beni başka tarafa bakmaya zorluyor. "Eğer sana elini sürerse..."

Sesi kesiliyor ve beklentiyle beni izlediğini biliyorum ama bu yoldan gidemeyiz. Ne yapmam gerekiyor, Daniel'ın beni terk ettiğini mi itiraf edeyim?

beni yaralayacak kadar sert ittiğini? Yüzüme tokat attığını mı?

Hatırladıkça kalbim yeniden hızlanıyor.

Daniel'ın beni incittiğini bilmesine izin veremem. Bu gerçeği kendim bile zor kabulleniyorum. Peki Jake benim hakkımda ne düşünür?

"Neden böyle düşünüyorsun?" Kendimi onun meydan okuyan bakışlarıyla karşılaşmaya zorlayarak soruyorum. "Bir çürük için bu oldukça zorlama bir sonuç. Ve dürüst olmak gerekirse, ben üzerimi değiştirirken burada olmaya hakkın yok."

"Kaburgalarında Teksas büyüklüğünde bir çürük var," diyor, bu kez suçlayıcı bir parmakla işaret ederek.

"Her şey yolunda, Jake." *Değil.* "Ve buraya gelip suçlamalarda bulunmadan önce üzerimi değiştirmemi beklemeni takdir ederdim." *Doğru suçlamalar ama yine de.*

Ve her nasılsa, daha da kötüleşti ve Daniel burada bile değil. Sırf onun boktan izlerini kapatmak için yalan söylüyorum.

Sonunda yere bakar. "Önce terbiyeli olduğunuzdan emin olmadığım için özür dilerim."

Gömleğimi göğsüme daha sıkı bastırıyorum. "Teşekkür ederim."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve bakışlarını ta hissediyorum. "Ama lütfen bil ki, eğer sana elini sürerse..."

Hava, aramızda asılı duran ima ile yoğun. Neden kalbim aniden göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor? Ve kesinlikle şu anda karnımı dolduran kelekler olamaz.

"Jake, lütfen. Beni ne tür bir kadın sanıyorsun?" Alay ettim. Ama bir sonraki nefeste, bu cevaptan kendim de emin olmadığım için yutkunuyorum.

"Bunun senin nasıl bir kadın olduğunla hiçbir ilgisi yok Juliana." Birkaç adım daha yaklaşarak aramızdaki her molekül boşluğu dolduruyor. Gömleğimi inanılmaz bir şekilde göğsüme yaklaşıtıyorum, bunun ek bir gizleme sağlamadığını biliyorum. "Senin her şeyin en iyisine layık olduğunu bilmem, diğer herkesin bu parametreye uyacağı anlamına gelmiyor."

Az önce...

Ağzım bir karış açık, bunu nasıl bir yanıtla gerekçelendireceğimi bilemeden ona bakıyorum.

O da hiç utanmadan bakıyor.

"I..." Gözleri benimkileri delmeye devam ediyor ve gerçeği inkâr etmemi daha da zorlaştırıyor. "Bırak da giyineyim, Jake," diyorum yenilgiyle.

Başını sallayıp komodine doğru ilerliyor ve beni gözlerini dolduran ıstıraptan kurtarıyor. Çabucak pijama pantolonumu kaptım ve

Banyo.

Gerçek bir parçam olanları hak etmediğimi bilse de, küçük bir parçam hak ettiğimi düşünüyor.

Ona sadece etiketlerden bahsetseydim, belki de patlamazdı.

Eğer iş arkadaşlarıma bu terimleri kullanmamaları konusunda ısrar etmiş olsaydım, bunlar asla yaşanmazdı.

Peki neden ona söylemedim? da iyisi, neden durmalarını istemedim?

Aynaya bakarken sorduğum sorular bunlar, kahverengi gözümden bir damla yaş kaçıyor.

Yanağımdaki izi silerek uzun tişörtü vücudumdan uzaklaştırıyorum ve sırtımı aynaya dönerek çürüğün yerini tespit etmek için eğiliyorum. *Vay canına*. Jake'in sormasına şaşmamalı; kaburgalarıma ve belime yayılmış. Sanırım o eğlence merkezine düşündüğümünden daha sert çarptım. Parmağımla hafifçe bastırınca, bunun ne kadar ciddi olduğunu kendime itiraf etmek zorunda kalıyorum.

Tezgâhtan uzaklaşıp tam akşam rutinime geçmek üzereydim ki boynumdaki gümüş kolyeye takılıyor gözüm. Üzerinde asılı duran küçük elmas kolye, apartmandaki ilk büyük kavgamızdan sonra Daniel tarafından hediye edilmişti.

Yırtıp çöpe attım. Siktir et onu.

Siktir et onu.

SIKTIR. HIM.

Üzerimde kurduğu bu hakimiyetten bıktım. Umudumu kaybettiğim bir geleceğı hayal etmekten yoruldum.

Gömleğimi ve pembe-beyaz ekose pijama pantolonumu giyerek akşam rutinime atlıyorum. Bu zamanı ilişkimle ilgili duygularımı daha derinlemesine incelemek için kullanmam gerekirken, düşüncelerim kapının hemen ötesindeki iş arkadaşşıma kayıyor.

Yoksa iş kocası mı demeliydim?

Kendi alaycılığıma gözlerimi deviriyorum, ama sonra yanaklarımı dolduran sıcaklığı fark ediyorum. Jake'le aynı yatağı paylaştığım için kesinlikle heyecan duymamalıyım. Yine de göğsümde çiçek açan şeyi görmezden gelemem.

O her zaman harika bir arkadaş olmuştur. Birlikte iyi çalıştığımız inkar edilemez ve bana kendimi güvende hissettirmekten başka bir şey yapmadı.

İş arkadaşlarımla birlikte olduktan sonra, bugünün hoş bir dikkat dağıtıcı olduğunu itiraf etmeliyim. Ne zaman istersem onlarla takılmayı hak etmiyor muyum?

Beğenmek mi? Yaptığım seçimlerden dolayı birinin bana kızıp kızmayacağını düşünmeden kendimi iyi hissetmeyi hak etmiyor muyum?

Bunu ne kadar hak etsem de, bu küçük intikam dilimini ne kadar istesem de, bir parçam hala erkek arkadaşım olan adama sadakatsizlik ettiğim için kendimi suçlu hissediyor.

Yansıma bakarken karnımda sinirlerim dönüyor. Pijama seçimimde *uzaktan yakından* uygunsuz bir şey olduğundan değil, ama sokak kıyafetlerimi giymenin tüm bu durumu daha uygun hale getirip getirmeyeceğini merak ediyorum.

Şansım yaver giderse, Jake uykuya dalmış olacak. Işığı söndürüp karanlık odanın kapısını yavaşça açıyorum ama battaniyenin altından yansıyan loş bir ışıkla midemde bir düğüm oluşuyor.

Yine de içime kapanıyorum, onunla konuşmaktan kaçınmaya niyetliyim. Yatağımın başucundaki lambayı açtığımda sessizliği bozuyor. "Kitap okur musun?" Jake telefonunu sallayarak soruyor.

Dirseğinin üzerinde için kayıyor ve telefonunun değil, göğsünde loş bir parıltı bırakan bir e-okuyucunun fark ediyorum.

Çıplak göğsünü.

Gözlerimi ayırıp telefonumu şarja takmaya yeniden odaklanıyorum.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum, yatağa girebilmek için çarşafı kendi tarafıma çekiyorum. Neyse ki aramızda bolca boşluk var.

"Çocukken çok kabus görürdüm. Bu yüzden okumaya başladım."

Kendimi içeri sokarken, ona bakmayı reddederek bakışlarından dikkatle kaçınıyorum.

Yarı çıplak vücuduna bir kez daha baktığımda düşünmemem gereken şeyleri düşünürken nasıl düşünebilirim?

O zaman Daniel ne düşünürdü?

Daniel burada değil.

Ama hep burada, değil mi? Düşüncelerimi işgal ediyor, nefeslerimi soluyor. Yaptığım ya da yapmadığım her şey onunla başlıyor ve onunla bitiyor.

Göğsümde öfke kabarıyor. "Oh, güzel. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Sesim daha kuru ve garip çıkamazdı.

Yorganı çeneme kadar çekerken, ekranına bir göz atıyorum ve ekranda ne olduğunu yakaladığımda iki kez çekiyorum.

"Aşk romanı mı okuyorsun?" Şaşkınlığım kısa süreli bir muhakeme hatasına neden oldu.

Kıkırdıyor. "Ne? Bir erkek romantizmden hoşlanamaz mı?"

"Sizi yargılamıyorum. Aksine, ben..." Planımı hatırladığımda düşünce trenimi kaybediyorum. *Konuşmaktan kaçının.* "Bu harika."

Lambamı kapatıyorum, yerleşiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Daniel Sevgililer Günü'nde evde olamayacağın için üzgün mü?"

Daniel'dan doğrudan bahsetmek, uyguladığım kontrol seviyesini yerle bir ediyor. Jake bugünden önce onu hiç sormadı değil. Ama o korkunç çürüğü görmesi ve ne olduğunu -doğru bir şekilde- varsayması beni ona karşı kıskırttı.

"Tabii ki Jake. O benim erkek arkadaşım."

Jake ona tokat atmışım gibi bakıyor ve bu beni daha da kötü hissettiriyor. Ama benim işime burnunu sokmamalı.

"Jules, iyi olduğuna emin misin?" Jake kendine geldiğinde sorar. "Gerçekten-"

"Ben iyiyim." Elimini yüzümde gezdirerek sahte bir gülümseme yaratmaya çalışıyorum. "Sadece yorgunum."

Başını sallamadan önce gözleri içime bakıyor, kimsenin istemediğim kadar çok şey görüyor.

"Harika."

"İyi geceler," diyorum ve ona sırtımı dönerek her ne konuşuyorsak sonlandırıyorum.

Cevap vermeden önce gözlerinin beni delip geçtiğini hissediyorum. "İyi geceler."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"İ Şimdiye kadar iyi gittiği için mutluyum," diyor Daniel ben boş havuz güvertesinde adımlarken. Dün gece hissettiklerime rağmen, bu sabah ondan çok sayıda mesaj aldıktan sonra onu aramaya karar verdim. Ama telefonumu çekerken

Bej rengi paltomu gövdemin etrafına daha sıkı sararken, kararımdan pişmanlık duyuyorum. "Olanlar için gerçekten üzgünüm, Juliana."

"Evet." Ona inanmadığımdan değil, saçmalıklarıyla işim bittiğinden.

"En azından bu iş kocasının kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Eğer bana açıklama şansı verseydin, sana Jake olduğunu söylerdim. Ve ikimiz de o aptal terimleri kullanmıyoruz," diye açıklıyorum.

"Jake?" Şaşkınlığı beni daha da kızdırdı. Jake'le Noel partisinde tanışmıştı ve Daniel'dan başkasını istemediğim çok açıktı. "Bütün gece sana bakan adam mı?"

Ne oluyor lan?

"Bütün gece bana bakmadı. Sen sadece-"

"Bak, yine de o şekilde davranmamalıydım," diye araya giriyor. Parmaklarımı kaburgalarımın gezdirdiğim, bana onun gerçekte ne olduğunu hatırlatan hassas noktayı hissettiğim uzun bir duraklama oluyor. "Yardım alacağım, söz veriyorum. Bunun aramıza girmesini istemiyorum."

Bizim hakkımızda *zaten* kararsız olduğumun farkında değil. Meselenin bu zirve an değil, ona yol açan tüm küçük anlardan ibaret olduğunu.

Kalbimin beynime yetişmesi için yalvararak tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. Daniel'ın bir pislik olduğunu biliyorum ve ilişkimizin bittiği gerçeğiyle barışmam gerekiyor.

Bir erkeğin bana yaptıklarını izin veren bir kadın olmayı reddediyorum.

Bana yapmaya *devam* edeceğini bildiğim şeyi.

tür ilişkiler sadece tek bir yöne gider ve hiçbir yerde iyi değildir.

Ancak bir yandan işime odaklanırken bir yandan da ondan ayrılma kararıyla boğuşmak zor. Yine de, toplantılarda kendimden geçerken, bunda benim payımın büyük ölçüde onun tepkilerinin bir sonucu olduğunu kabul etme seviyesine ulaştım. Bu kadar kontrolcü olmasaydı, ona her şeyi tam bir şeffaflıkla anlatırdım.

Derin bir nefes alarak odanın kartını okutup içeri giriyorum ve Jake'i küçük mutfak tezgâhının yanında buluyorum.

"Hey, Jules," diyor, bana bakmadan önce ceketinin fermuarını çekiyor.

"Selam," diye cevap veriyorum, kıyafetlerimi karıştırmak için dolaba doğru yöneliyorum. "Ne gün ama, değil mi? Kafam patlamaya hazır," diye yorum yapıyor.

"Bir de bana sor," diye iç çekerek kabul ediyorum. Jake'in elinde yine e-okuyucusu var ve onunla konuşmaya devam etmemi istemediği için minnettarım.

Kahverengi kaşmir bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon giymeye karar veriyorum, sütyenimi ve iç çamaşırlarımı değiştirip dantelli kırmızı bir takım giyiyorum. Sevgililer Günü'nü Daniel ile kutlamayacaksam ne olmuş yani? Bugün 13 Şubat ve ben bekâr olmak üzereyim, bu yüzden çoğu bekâr olan diğer iş arkadaşlarımla da kutlayabilirim.

Ve kendimi yeniden iyi hissetmeyi hak ediyorum.

Üzerimi değiştirip banyodan çıktıktan sonra, günlük kıyafetlerimi kirli yığınının içine atıyorum ve Remi hazır olana kadar bildirimleri takip etmek için yatağın kendi tarafıma geçiyorum. Daniel dört saat önce konuştuğumuzdan beri bana üç mesaj daha gönderdi ama onları okumayı reddediyorum. Ayrıca ondan mesajla ayrılmayı da reddediyorum. Eve gittiğimde bizzat yaparım. Gerçi...

Ellerini tekrar üzerime koyacak kadar sinirlenecek mi?

Ürperiyorum ve bu düşüncüyü zihnimin gerisine itiyorum. Bu yarının sorunu.

Bunun yerine, yatakta ağırlığın değiştiğini hissettiğimde en iyi arkadaşımdan gelen bir mesajı açıyorum.

"Bu sabah saat kaçta uyandın?" Jake, yastıklarını arkasına dayayıp yatak başlığına yaslanarak soruyor.

"Yedi buçuk gibi," diye cevap veriyorum. *Sanırım havadan sudan konuşmaya ihtiyacı var.*

"Her zaman uyumakta güçlük çekmişimdir. Beş kırk beş gibi spor salonuna gittim ve kahvaltı etmeden önce üzerimi değiştirmek için buraya geldim."

Beni uyurken göreceğini düşününce midem aniden bulanıyor. "Kahretsin, ne kadar ağır bir uykucu olduğumu unutmuşum."

"İçeri ilk girdiğimde kıpırdandın ama sonra bir daha kıpırdadığını görmedim," diyor gülümseyerek. Gözlerinde bir pırıltı var mı?

Bana bir eşek şakası yaptığından emin bir şekilde yatağın etrafına bakıyorum. "Bana ne yaptın, Jake?"

"Ne? Hiçbir şey," diyor kaşları birbirine çarparak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum: "O zaman beni uyurken gördüğün için neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?"

"Kendini beğenmiş değilim," diyor ve yemin ederim ki ses tonunda biraz incinmişlik var, kafam karışıyor. "Sadece öyle görünüyordun ki... ölü gibi uyuyordun."

Ama bakışlarını kaçırır, boğazını temizler ve e-kitabına geri döner.

Şey, bu...

Neydi o?

Kapının çalınması daha fazla düşünmemi engelliyor. "Remi geldi," diye anons ediyorum ve yataktan kayarak ona cevap veriyorum.

Jake'in e-okuyucusunu komodinin üzerine koyduğunu ve yataktan kalktığını duyuyorum. Kapıyı açtığımda Remi'yi bir elini çerçeveye koymuş, kalçasını kıyafetini göstermek için dışarı çıkarmış halde buluyorum. Birdenbire, onun siyah payetli, uzun kollu gömleği ve siyah tayt üzerine koyu renk jean eteğine kıyasla kendimi *son derece* az giyinmiş hissettim. Evde giyecek eğlenceli bir şeyim olmadığından değil, ama hiçbir şey getirmediğim çünkü...

Daniel'ı düşünme.

"Harika görünüyorsun!" Ona sevinçle söyledim. Remi, yaklaşan fırtına bizi otelde kalmaya zorladığı için oldukça üzgündü ama uzun süre üzgün kalacak biri değildi.

"Teşekkürler, Jules!" Elini çerçeveden aşağı kaydırarak ve beni iterek odaya giriyor. "Partiye hazır mısınız?"

Jake, "İşte bu," diyor ama bunu söylerken gereken inancı gösteremiyor.

"Parti mi?" Gergin bir şekilde sordum. "Barda bir şeyler içeceğimizi sanıyordum."

"Lafın gelişi bebeğim," diyor Remi. "Parti asla mekân değildir, partiye getirdiğin enerjidir."

"Bu hoşuma gitti," diyorum sırtarak. "Bu durumda, partiye *kesinlikle* hazırım."

"Hadi gidelim!"

Jake ve ben onu odamızdan çıkarken takip ediyoruz ve asansöre bindiğimizde bana dönüyor. "Daniel Sevgililer Günü'nde evde olamayacağın için üzgün mü?"

Taksi aniden bana doğru yaklaşıyor. *Neden herkes bana bunu sorup duruyor?* Remi'yle yüzleşmeden önce Jake'e kaçamak bir bakış attım. "Daniel hakkında konuşmak istemiyorum."

"Kahretsin," diyor, gözleri sempatikleşiyor. Bana sarılıyor ve ben de kendimi tutabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Geri çekildiğinde, "Konuşmak için her zaman buradayım, ama ihtiyacın olan şey buysa iyi vakit geçirmek için de buradayım" diye ekliyor.

Asansör zili çalıyor ve kapılar açılır açılmaz Jake'in ağır sessizliğini bilerek görmezden gelerek kaçıyorum.

"Tam da ihtiyacım olan şey bu."

ALTINCI BÖLÜM

"I Sonunda bizimle dışarı çıkacağın için çok heyecanlıyım Jules," diyor Becca, yanındaki koltuğa oturduğumda. Burada konferans merkezinde birkaç bar var ve biz ruj rengi estetiği olan bir tanesini seçtik.

Bana modern, iyi aydınlatılmış bir içkili mekanı hatırlattı.

"Cidden," diye onaylıyor Kyra. "Seni o erkek arkadaşından daha sık uzaklaştırmamız gerekiyor."

İyi ki henüz servis yapılmadı, çünkü içkimi boğazıma götürebilirdim. Dalga geçtiğini biliyorum, ama bu beni rahatlatmak için çok yakın ve o bunun farkında bile değil. Ofisteki herkes Daniel'ı tanıyor ve ben de mutlu saatlerdeki devamsızlıklarımı genellikle onunla planlarımız olduğunu söyleyerek mazur görüyordum. O işten çıkana kadar evde kalmam için ısrar etmesini açıklayamazdım.

"Burada olduğum için çok heyecanlıyım," sonunda. "Bakalım hepinizin anlattığı gibi mi?"

Onlara karşı inkar edilemez bir yakınlık hissi var ve ben çoğu zaman kendimi bir yabancı gibi hissettim. Kasıtlı olarak bana böyle hissettirdiklerinden değil. Aksine, bir önceki geceyi anımsadıklarında sık sık "En komik şeyi kaçırdın" ya da "Orada olmalıydın Jules!" gibi şeyler söylerlerdi.

Gülüp eğlenirdim, onların hikayelerini yaşarken içimden Daniel'i sevdiğimi ve ona sahip olduğum için her şeyi kaçırmaya degeceğini söylerdim.

İş arkadaşlarım arasında sohbet başladı ve gerçekten duymadan dinliyorum.
Onunla birlikte olmak için gerçekten ne kadar fedakârlık yaptım?

Çantamdaki telefonum çalıyor ve ekrana bakıyorum.

Daniel.

İkinci bir mesajla tekrar çalıyor.

Ekranı kilitleyerek, sinir bozucu teknolojiyi çantamın dibine itiyorum.

Servis görevlisi içkilerimizle dolu bir tepsi taşıyarak geldi ve onları oluşturduğumuz dairenin ortasındaki masaya yerleştirdi. Becca, Kyra ve ben bordo kanepeye yerleşirken Remi ve Drew de aynı renkteki berjer sandalyelere oturdular. Rob ve Jake tahta sandalyeleri çekip masanın uçlarına yerleştirdiler.

Füme vişneli eski moda kadehimi elime alıp dudaklarıma götürürken Rob'un açıklaması beni duraksamaya zorluyor. "Kadeh kaldıralım!"

Herkes içkilerini hemen masanın ortasına getiriyor, en son benimki katılıyor.

"Cehenneme kadar yolu var: orada kalmak da oraya gitmek kadar eğlenceli olsun," diyor ve o ve ben hariç herkes kadehlerini tokuşturmak için hareket ediyor. "Ve"-hepsi içkilerini geri çekiyor-"sonunda bize katılan Jules'a!"

Herkes alkışlarken ben de gülümsüyorum, sonra herkes kadehini tokuşturup uzun bir içki aldığımda ben de aynı şeyi yapıyorum. Genelde votka soda gibi basit bir şey sipariş ederim ama garson masaya spesiyaller menüsünü koyunca yeni bir şey denemeye karar verdim. Viski boğazımda yanarken, dumanlı tadı beni öksürmeye zorladığında bu kararımdan bir an için pişmanlık duyuyorum.

"İyi misin?" Becca elini sırtıma sürterek soruyor.

Boğazımı temizledikten sonra başımı sallarken bir yudum daha alıyorum. "Evet, sanırım yanlış boruya gitti. Ama gerçekten çok iyi!"

"Deneyebilir miyim?" diye soruyor ve ben daha cevap veremedenden elimden içkiyi kapıp bana kendi kırmızı içkisini veriyor. "Benimkini dene."

Dostum, gerçekten daha fazla dışarı çıkmalıyım.

"Ohhh, haklısın, bu iyi! Sert ama. Ben tatlı tercih ederim," diyor Becca içkimi uzatırken. Bardağından bir yudum alıyorum, votka-kızılıcığa soda eklenmesinin tadını çıkarıyorum.

"Genelde daha basit şeyler yaparım ama değişiklik olsun istedim," açıklıyorum, içkilerimizi değiştirirken. "Peki, siz genelde ne yaparsınız?"

mutlu saatler?"

"İçkilerle başlıyoruz ve-"

Drew hepimizin dikkatini çekmek için yüksek sesle "Bakın, bazı oyunlar var" diyor. Barın duvarı boyunca uzanan ve her türlü masa oyunu kutusu, kart ve zarla dolu bir kitaplığı işaret ettiği yeri takip ediyorum. Jake bunun yerine kitap olmasını ister miydi diye merak ediyorum ve bunu düşünmeden onu arıyorum.

Sandalyesi masanın karşısında ve kristal mavisi gözleriyle beni delip geçtiğini gördüğümde nefesim kesiliyor. Ona küçük gülümseme veriyorum ve rafa doğru dönmeden önce başını sallayarak dudağının köşesini kaldırıyor.

Neden bana bakıyordu? Ve neden bende kelebekler uçuşuyordu?

"Ooh, evet, hadi bir tane oynayalım," diye bağıyor Remi, onları kontrol etmek için sandalyesinden fırlayarak. Drew onu takip ediyor ve onun hemen yanında durup aralarında neredeyse hiç boşluk bırakmamasını kaçırmıyorum. Daha önce hiç aklıma gelmemişti ama onları birlikte görüyorum.

Etrafımdaki sohbet devam ediyor ve gözlerim Jake'in üzerinde geziniyor. Bu kez, onu yakaladığım anda bakışlarını kaçırıyor.

"Her neyse, dışarı çıktığımızda çoğu zaman hangi bardaysak orada takılırız," diye devam ediyor Becca, düşüncelerimin Jake'te kalmasını yasaklayarak. "Lillian'a çok gideriz. Arada bir, bazılarımız bar hoplayabilir ya da müzik olan bir yere gidebilir. Ama bu sadece ertesi gün çalışmayacaksak oluyor."

"Yani masa oyunları tipik bir şey değil mi?"

"Bir kere oynadık ama hayır," diye ekliyor Kyra. "Genellikle işle ilgili dertleşerek başlarız, sonra başka şeylerden bahsederiz."

Remi elinde beyaz, dikdörtgen bir kutuyla döner ve Drew onu eliyle sırtından iterek öne doğru iter. İkisi de sonra kutuyu masanın üzerine bırakır. Deniz mavisi yazı tipinde 'Doğruluk mu Cesaret mi' yazmaktadır.

"Ne yani, lisede miyiz Rem?" Rob sağımdan soruyor ve ben kıkırdamamı bastırıyorum. Üniversiteye ilk girdiğimden bu yana yedi yıl geçti ve hepimizin yaşı oldukça yakın. Remi'nin yirmi altı, Jake'in ise yirmi sekiz yaşında olduğunu biliyorum.

"Götlük yapma. Doğruluk mu cesaret mi zamanın testinden geçmiş eski bir oyundur," diye karşılık veriyor omuz hizasındaki saçlarını savurarak. Rob gözlerini deviriyor ve bunun biraz abartılı olduğunu kabul etmek zorundayım. "Ayrıca, bu bir içki oyunu versiyonu."

Rob sandalyesinde daha dik oturur. "Şimdi dikkatimi çektin."

Remi kutuyu açar ve talimatları çıkarır. "Orada okuduğuma göre, kartlarda iki seçenek de var. Sıra kimdeyse bir kart çekiyor, birine 'doğruluk mu cesaret mi' diye soruyor ve karttaki soruyu okuyor."

Birkaçımız başını sallayıp anladığını mırıldanıyor ve o da desteyi karıştırarak devam ediyor. "Eğer cevap vermeyi ya da cesareti tamamlamayı reddederseniz, içmek zorundasınız."

Jake dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak, "Kulağa oldukça basit geliyor," diyor. Saçları her zaman bu kadar çekilebilir miydi?

"Kaç tanesini geçebileceğimizin bir sınırı var mı?" Drew soruyor. "Ya biri yalan söylerse?" Becca ekliyor.

Remi talimatlara bir göz atar. "Sınır yok gibi görünüyor. Yani, bu bir içki oyunu. Yalan söylemeye gelince..." El kitabını tekrar tarıyor. "Birinin yalan söylediği kanıtlanabilirse içmek zorunda olduğu yazıyor."

"Bu çok da kötü bir ceza değil," diye mırıldanıyorum ve Becca da başıyla onaylıyor.

Remi kartları masanın ortasına koyduktan sonra oynamaya başlıyoruz. Kart yığını yarıya indiğinde üçüncü içki turumuzdaydık. Şimdiye kadar sadece bir kaşık ketçap yemek, üniversitede çıplak yüzdüğümü itiraf etmek ve bir yabancidan telefon numarasını istemek zorunda kaldım.

Drew Jake'e 'doğruluk mu cesaret mi' diye sorarken telefonum çantamda çalıyor. Beş kez çaldığında görmezden geldiğim gibi onu da görmezden geliyorum.

"Doğru," diye yanıtlıyor Jake.

Drew karta bakarak, "Tamam, gerçek," diyor. "Hiç oyunda birine aşık oldun mu?"

Jake'in gözleri anında benimkilere ulaşıyor ve Drew'a dönüp başını sallamadan önce kaşlarımı çatıyorum. Ama yanakları kırmızının koyu bir tonuna dönüşüyor ve bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Ayrıca herkesin onu çağırmasına yetecek kadar içki içtik. "Hayır, dostum!" Rob gülmekten başını geriye atıyor.

Remi göz kırparak ve sırtarak, "Bence cevabın gayet açıktı," diye alay eder.

"Ah, Jake," diyor Kyra, sempatik bir şekilde dizini okşayarak.

Becca bana yan gözle bakıyor ve benim de yanaklarım kızarıyor. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Benden hoşlanıyor muydu?

Ne kadar sürecek?

Ve neden hepsi bunu biliyormuş gibi davranıyor?

Jake'e bakıyorum ama o bana bakmıyor. Drew kıkırdayarak kartı masaya fırlatıyor ve ben de üzerindeki yazılara bir göz atıyorum. Daha da yaklaşarak doğruluk sorusunu okuyorum: "Başınıza gelen en utanç verici şey nedir?"

Drew'a ters ters bakıyorum ama tek cevabı göz kırpmak oluyor. Ona pislik demek istiyorum ama Jake'e bakıyorum, midemde acıma hissi oluşuyor. Kimse bu şekilde zor durumda bırakılmayı hak etmez. Bunun için onu suçladığımı söyleyemem ama bana bakmıyor.

Onu bardan çekip bana gerçeği söylemeye zorlamak için ani bir dürtü göğsümde yükseliyor ve damarlarımdaki o his... bu heyecan.

Beni istemesini istiyor muyum?

Ben onu istiyor muyum?

YEDİNCİ BÖLÜM

A Birkaç tur daha doğruluk mu cesaret mi oynadıktan sonra Becca, başka bir atölye çalışması için erken kalkmamız gerektiğinden yatmamız konusunda ısrar ediyor. Remi ve Drew hariç herkes kabul etti, biz de onları barda bırakıp odalarımıza döndük. Oyunun geri kalanını gönülsüzce oynadım, aklım Jake'teydi. Bakışlarımı ondan ayırmıyordum ama Drew ona soruyu sorduktan sonra bana bir daha bakmadı. Roller tersine dönseydi, ben de aynı şekilde mahcup olurdum. Uzun süreli bir ilişkisi olan birine karşı bir şeyler beslediğimi hayal etmek ve bunu öğrenmelerini beklemek bile içimi daraltmaya yetiyor.

Göğüs.

Daniel'dan ayrılmaya hazır olduğumu anlamaması çok kötü.

Bütün gece telefonum çaldı durdu ve bu noktada bana gönderdiği mesajları korkuyorum. Ama bu gece bana ne kadar mutsuz olduğumu kanıtladı. Gülmek ve iş arkadaşlarımla takılmak çok eğlenceli ve özgürleştiriciydi. Özümün derinliklerinde, Daniel ile bunu asla yaşayamayacağımı biliyorum. Ve tüm bunlar onun fiziksel şiddete varan bir öfke yumağı olduğu gerçeğini bir kenara bırakıyor.

Ve şimdi, Jake'in nasıl hissettiğini öğrendikten sonra... bir parçam Daniel'i arayıp ona bittiğimizi söylemek istiyor. Ama onun deli kıcını tanıyorum ve buraya kadar gelecektir.

Gelene kadar konumumu kapatmadığım için henüz kapatmamış olmasına şaşırdım.

Hayır... Yarından sonraki gün eve dönene kadar bekleyeceğim.

"Jules," diye seslendi Jake, beni olduğum yerde durdurarak. Geriye döndüm, düşüncelere o kadar dalmıştım ki odamızın önünden geçip gitmiştim. Ve şimdi onun da yol boyunca sessiz kaldığını fark ediyorum.

"Özür dilerim, dikkat etmemiştim," diyorum. Anahtar kartını okutuyor ve şimdi kendime ait bir odam olmasını her zamankinden daha çok istiyorum. Daha önce olanlardan sonra Jake'in de aynı şeyi hissettiğine bahse girerim.

Onu rahatlatmalı mıyım? Garip hissetmesine gerek olmadığını bilmesini mi sağlamalıyım? Çünkü başka hiçbir şey olmasa bile, onun duygularının gerçekliği benim de ona karşı böyle hissedebileceğimi fark etmemi sağladı.

Kahretsin, belki de zaten biliyordumdur.

Kendimi Daniel'a o kadar kaptırmışım ki, onu keşfetmeye fırsat bulamadım.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldanarak mutfığa doğru yürüyor. Tezgâhtan bir şişe Jack alıyor, bir yudum almadan önce kapağını açıyor. Bana uzatarak, "İster misin?" dedi.

"Bir içki kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum, çantamı komodinin üzerine bırakarak. Keyifli kafamın devam etmesini istiyorum, böylece yakında ayrılacak olduğum ve Jake'e orada her ne olduysa tavşan deliklerine çok fazla inemem.

Küçük adaya yaklaştığımda dolaptan iki buzlu bardak ve buzdolabından bir şişe kola çıkarıyor.

"O şeyler zaten burada mıydı?"

"Hayır, yanımda getirdim. Ne zaman işe yarayacağı belli olmaz," diye cevap veriyor ve dondurucudan buz alıyor. Her zamanki ışıltısı yok ve onun bu versiyonuyla nasıl ilerleyeceğimden emin değilim.

"İyi misin, Jake?"

İçkilerimizi hazırlarkenki sessizliği sinirlerimi geriyor. İçkilerimizi hazırladıktan sonra bardakları alıyor ve iç çekerek birini bana uzatıyor.

"Evet, Jules, ben iyiyim. Ben sadece..." Bardağından bir yudum alıyor, sonra da tezgâhın üzerine koyuyor. "Daha önce olanları açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve sessizlik o kadar uzun sürüyor ki fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünüyorum. Ama sonra büyüleyici gözleri benimkilere dikiliyor ve nabzımın titremesine neden oluyor.

"İlk başladığında sana karşı bir şeyler hissettiğimi kabul ediyorum. Ama bir erkek arkadaşın olduğunu öğrendiğim anda bunu yıktım. Asla-"

"Jake, hiç sorun değil," diyorum ama midem bulanıyor. Buna hakkı olduğundan değil - benim için böyle hissetmemeliydi.

Yüzünü bir rahatlama kaplar. "Tamam, güzel."

Hayal kırıklığı unutarak, "Ne yani, sana kızacağımı falan mı sandın?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Benim kötü bir adam olduğumu düşünmeni istemedim," diye itiraf ediyor.

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir zaman çizgiyi aştığını ya da başka bir şey yaptığını düşünmedim."

Başını sallayarak, "Ben asla yapmam," diye vurguluyor.

"Biliyorum," diye onu temin ettim. Jake'in bana karşı bir şeyler hissettiğine dair hiçbir belirti olduğunu düşünmemiştim.

Ta ki bu geceye kadar.

Ve görünüşe göre bu, başladığından daha hızlı bitti.

O içkisinden uzun bir yudum alıyor, ben de kendiminkini içmeyi unutmuyorum. Birkaç dakika sessizce duruyoruz, kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz.

Belki de Drew, ilk başladığımda Jake'in bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu. Yani, bu mantıklı, değil mi? Ayrıca, beni tanımıyordu bile. Sadece fiziksel bir çekim olabilir. Ve bunu hiç kelimelere dökmemiş olsam da, hislerim kesinlikle karşılıklı.

"Muhtemelen yatağa gitmeliyiz," diyor Jake. "Becca haklı; erken kalkmamız gerekiyor."

"Evet, muhtemelen öyle olmalı," diye katılıyorum. Kadehimi kaldırarak, "Sorumlu yetişkinler olmaya!" diyorum.

Kadehini kaldırıyor ve içkilerimizin geri kalanını yudumluyoruz, normal gülümsemesi dudaklarına geri dönüyor. Onu kendine dönmüş görmek beni neşelendiriyor ve bardaklarımızı lavaboya götürüp buzları gidere boşaltıyorum.

Jake başucu lambasını yakıyor, ben de tepe ışığını söndürüp yatağımın kendi tarafına geçiyorum. O sırt üstü yatarken ben de ona dönük olarak sağ tarafıma kıvrılıyorum. Genelde bu şekilde uykuya dalıyorum ama evde duvara bakıyorum. Ve dün gecenin aksine, tedbirli olmak yerine rahatıma öncelik vermek istiyorum.

"İyi geceler, Jules," diyor.

"İyi geceler," diyorum. Işığı söndürdüğünde, kareli tavandan tabana pencereden sızan ay ışığı bana perdeleri kapatmadığımızı hatırlatıyor.

"Oh, ," diye mırıldanıyorum, başka bir şeyin farkına varıyorum.

Jake başını yastığa koyup bana baktı. "Ne?"

"Uyku tişörtümü giymeyi unuttum," diyorum kıkırdayarak.

O da kıkırdıyor. "Oh, kahretsin. Ben de unutmuşum."

"Uyku tişörtü giymiyorsun," diye itiraz ediyorum. Dün geceki üst giysi eksikliğini *çok net* hatırlıyorum.

"Gündüz kıyafetlerimi de giydiğimi kastetmiştim," diye düzeltiyor. "Kıyafetlerimi takip ediyoruz, değil mi?"

"Kapa çeneni," diyorum omzuna vurarak. Kıkırdıyor, sonra yataktan kalkıyor ve dolaptaki çantasını karıştırıyor. Kot pantolonunu çıkarıp yerine hemen gri bir basketbol şortu giyiyor. Ancak o kadar hızlı değil ki, dar boxer külotuna karşı kışını bir an için kaçırıyorum.

Sonra tek eliyle tişörtünü çıkarıyor ve geniş, biçimli omuzlarını ortaya çıkarıyor.

Sikeyim.

Yatağa döndüğünde yan yatıp bana bakıyor. "Üstünü değiştirmeyecek misin?"

"Çok rahatım," diyorum, gözlerimi kapatıp yastığıma sarılıyorum. Ama gerçekten, yapmamam gereken seçimler yapmadan önce uyumam gerekiyor.

Hala terk etmem gereken pislik bir erkek arkadaşım var.

"Hey, Jules," diye fısıldıyor Jake ve ben tek gözümü açıyorum. Yüzü ay ışığının aydınlattığı kadarıyla ciddi ifadesini seçebiliyorum. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Diğer gözümü açıp onunkini arıyorum. Bana ne sormak istediğini bildiğime dair bir his var içimde ve buna izin vermeli miyim bilmiyorum. Bu oyuna dahil olmak bir kapı açacak ve bunun nereye varacağından emin değilim.

Yanlış da olabilir ama eminim ki her parçam öğrenmek istiyor. "Gerçek," diye fısıldıyorum.

Jake'in dili alt dudağında geziniyor ve o konuşmadan önce bilinçsizce benimkini ısırtıyor. "Seni incitti mi Jules?"

Ne soracağını bilmek keskin nefes alışımı durdurmuyor ve gözlerini kısıyor. "Bak, bu konuya girmek istemiyorum. Ama Daniel ve ben..." Parıldayan gökyüzüne karşı yağın kara bakarak, kaçma tehdidi oluşturan gözyaşlarımı tutuyorum. Jake'in amansız bakışlarıyla karşılaşınca, "İşimiz bitti," diyorum.

Beni incelemeyi bırakmıyor, gözleri beni onun yapabileceğini asla hayal edemeyeceğim bir şekilde analiz ediyor. O kadar yoğun ki teması kesip yatakta aramızdaki boşluğa bakıyorum.

"Jules," diye tekrar fısıldıyor.

Tekrar ona bakıyorum. "Öyle mi?" "Bana doğruluk mu cesaret mi sor."

Yutkunuyorum. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek," diye nefes alıyor ve aniden hava gerilimle doluyor. Bıçakla dilimlemekten, iliklerinizde hissetmekten, parmaklarınızla dokunmaktan bahsediyorum. Önlenmesi imkânsız olan ve görmezden gelinmeyi reddeden türden.

Çünkü ikimiz de ne sormamı istediğini biliyoruz.

Bunu yapacak kadar cesur muyum?

Peki yaparsam ne olacak?

Her ne olacaksa olmasına izin vermeye hazır mıyım?

"İyi misin, Jake?" Fısıldıyorum. Bu dolambaçlı bir sorma şekli ama doğrudan soramayacak kadar gerginim. Olmam gerektiğinden bile emin değilim.

Hala bir erkek arkadaşım var.

Ama her şey bitti. Sadece o henüz bilmiyor.

Ve belki... belki bir parçam bunu intikam için bir fırsat olarak görüyor. Daniel bunu hiç öğrenmese bile, ona sopa gösterme şansı. Kendime huzur bulmak için uygulayabileceğim bir intikam.

"Evet, Jules, ben iyiyim. Ben sadece..." diye tekrarlıyor, tıpkı daha önce olduğu gibi.

"Ben istiyorum ki

daha önce ne olduğunu *gerçekten* açıklığa kavuşturun."

Daha önce paylaştığımız sessizliğe benzer bir sessizlik aramızda uzanıyor. "İlk başladığında sana karşı bir şeyler hissettiğim doğru ve kesinlikle bunu bastırmaya çalıştım..."

Gözlerini ararken her kelimesine tutunuyorum. "Ama?"

"Ama..." Cümlemin devamını duymam gerek. "Siktir, Juliana. Aptalca bir aşk olduğunu sanmıştım. Sen güzel bir kadınsın, kim senden etkilenmez ki? Ama seni tanımak, sana yakın olmak zorunda kalmak... Seni takip edemeyeceğimi biliyordum ama istemeyi de bırakamıyordum."

Kapı ardına kadar açık ve ben bu yeni odada nasıl nefes alacağımdan emin değilim. Kelimeler hem çok fazla hem de yetersiz. Varlığımın her zerresi alev alev yanıyor. Onun da böyle hissettiğini bilmek *iyi* geliyor. *Doğru hissettiriyor.*

"Bir şey söyle," diye ısrar ediyor Jake, alnı endişeyle kırışıyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?" İçimde dolaşan adrenalinin etkisiyle gözlerimi kocaman açarak soruyorum.

Kafası karışmış görünüyor ama yine de cevap veriyor.

"Gerçek." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Tekrar seç."

Daha da şaşırarak, "Cesaret et."

dedi. "Beni öpmen için sana

meydan okuyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hiç tereddüt etmiyor, dudakları dudaklarıma değmeden önce gözleri sadece bir anlığına parlıyor. Öpüşme aceleye getirilmeden, zorlayıcı olmadan yoğun bir şekilde gerçekleşiyor, ve muhtaç olmadan olmak Çaresiz. Bizim Dudaklar hareket et eşzamanlı olarak, tadarak ve keşfederek. Dillerimiz buluştuğunda inliyor,

Bir elini boynuma doladı ve beni kendine çekti.

Kolumu beline dolayarak onu daha yakına çekmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Aramızdaki geniş alan artık yok, bedenlerimiz birbirinin her santimini kaplıyor. Yatağın benim tarafında mıyız, yoksa onun tarafında mı? Yoksa acelemizden ortasına mı çarpmıştık?

Her hırıltılı nefesi göğsünü göğsüme bastırıyor. Saçımın bağını çözmeden önce eli at kuyruğumun üzerinde geziniyor ve bir iniltiyle ellerini gevşek saç tellerimde gezdiriyor. Dilimi dudaklarında gezdiriyorum ve sonra alt dudağımı çiğ bir arzuyla ağzına alıyor, ısırıldığında iniltimi yutuyor.

Keşke uyku tişörtümü giyseydim de aramızda daha az engel olsaydı. Kazağım birden boğucu bir hal alıyor ve onu yırtıp atmak istiyorum, böylece onun sıcak, sert göğsünü göğsümde hissedebileceğim. Dilimi tekrar onunkiyle döndürerek kalçalarımı onunkilere sürüyorum, ereksiyonu amımın beklentiyle sıkılmasına neden oluyor.

"Kahretsin, Jules," diye homurdanıyor ve sesini tekrar böyle çakıllı duymak için her şeyi yaparım. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin."

Ne *zamandır* bunu yapmak istiyordu? İçimde tutuşan tutku her ne ise sadece son yirmi dört saatte ortaya çıktı çünkü....

Geri çekiliyorum.

Hala bir erkek arkadaşım var.

Bunu yapmamalıyım.

"Jake..." Gözlerinde şüphe titreşiyor ama kendimi ilerlemeye zorluyorum. "Yapamam."

"Neden?" diye soruyor, gözlerimi tarıyor ve ellerini omuzlarımda gezdiriyor. Gerçekten merak ettiğini söyleyebilirim, vermek istediğimden fazlasını zorlamıyor.

"ondan ayrılmam gerekiyor," diye fısıldıyorum.

Şaşkın bir bakışla başını geriye doğru eğiyor. "Bitirdiğini söylediğini sanıyordum?"

". Ama ondan telefonda ayrılmak istemedim." "Siktir, Jules," diyor elini saçlarında gezdirirken.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Özür dilerim."

"*Lütfen* bana ne olduğunu anlatır mısın?" Gözleri acı dolu, inşa ettiğim savunma duvarını zayıflatıyor. "Sana yapmış olabileceği tüm o berbat şeyleri hayal etmek beni öldürüyor."

"Bir şey yapmanın *ben* olmadığımından neden kadar eminsin Jake?"

"Çünkü sen mükemmelsin," diyor kesin bir ifadeyle.

"Sadece iş arkadaşı olarak tanıdığın birine çok fazla kredi veriyorsun," diye karşı çıkıyorum.

"Yaklaşık bir buçuk yıldır birlikte çalışıyoruz," diye karşılık veriyor. "En iyi arkadaş olmadığımızı biliyorum ama dikkat ediyorum. İhtiyacı olan herkese sorgusuz sualsiz yardım ediyorsun. Ne zaman yaralı hayvanlarla ilgili bir video izlesen gözlerin doluyor. Bizimle bir kez bile içki içmeye gitmediğine göre, açıkça hataya sadıksın."

Ağzım aptalca açık kalıyor ve bana kaşlarını kaldırıncı kapatıyorum. "Hâlâ bir erkek arkadaşım olmasına rağmen seninle takılmak üzereydim. *Buna* dikkat ediyor muydun?"

Gözleri kararıyor. "Sana kötü davrandığını bu yüzden *biliyorum*. Senin gibi biri böyle şeyler yapmaz."

Gözlerimden yaşlar süzülürken alt dudağım titriyor. "Öyle mi? O zaman neden yapmak üzereydim?"

Yuvarlanan gözyaşını yakalamak için başparmağını gözümün altından geçiriyor. "Çünkü en iyi insanlar bile acı çekerken hata yaparlar."

Başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum ve o da elini bırakıyor. "Bu hala yanlış olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Yüz ifadesi sertleşir. "Lütfen, Juliana. Bana ne olduğunu anlat."

Çelik gibi kararlılığı, ona her şeyi anlatmadan önce bıkkın bir iç çekişe zorluyor beni. Remi'nin mesajı gönderdiği andan daireden ayrıldığım ana kadar hiçbir ayrıntıyı atlamıyorum. Tüm bu süre boyunca sessiz kaldı, verdiği tek tepki Daniel'in bana vurduğunu ve morluğa neden olduğunu itiraf ettiğimde gözlerini dolduran saf öfke oldu.

"...ve son birkaç gündür burada olduktan sonra, ayrılmam gerektiğini fark ettim. O kadın olmayı reddediyorum," diye bitiriyorum. Hikâyeyi anlatırken ona neredeyse hiç bakmadım, başıma böyle bir şey geldiğini kabul etmekten bile utanıyordum. Hâlâ damarlarımda yüzen alkol olmasaydı, kabul eder miydim emin değilim.

Ama şimdi, karanlıkta gözlerini arıyorum, tüm bunlardan ne anladığını öğrenmek için çaresizce. Daha önce bir anlığına gördüğüm öfke gitmiş, yerini daha önce onda hiç görmediğim bir soğukluk almış. Saniyeler saatler gibi gelmeye başlıyor ama ağzımı açtığımda konuşuyor.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Omzunun üzerinden okuduğu bir mesaj yüzünden mi sana el kaldırdı?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Ve sana açıklama şansı vermedi mi?"

Başımı salladım.

"Sadece onu aldattığını mı düşündü?" Bir baş sallama daha. "Benimle mi?"

"Evet," diye onaylıyorum, bunu yaparken bakışlarını karşılayamıyorum.

"Ve bu onun"- yüzü "seni ilk incitişi mi?"

"Ona etiketlerden bahsetmeliydim," diye ısrar ediyorum. İlişkimizin imajını, onun kim olduğunu koruma ihtiyacı... bu çok ağır basıyor. "Belki o zaman yapmazdı-"

Jake yanağımı okşuyor, gözlerindeki ıstırap daha önce gördüğüm öfkeden daha kötü. "Lütfen bana bunun için kendini suçlamanın bir yolunu bulmadığını söyle." Gözlerim düşüyor ama parmaklarını çene çizgimde gezdirerek başımı kaldırıyor. "Yaptığı şeyin kesinlikle hiçbir mazereti yok."

"Ben sadece..." Dudağımı ısırarak tekrar aşağıya bakıyorum ama tıpkı daha önce olduğu gibi beni kendisine bakmaya zorluyor.

"Bu saçmalığı biz bile bulmadık. Eşek iş arkadaşlarımızın başlattığı boktan şey için nasıl hatalı olabilirsiniz?"

Mantığı sağlam. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama bir parçam kontrolün bende olduğunu hissetmek istiyor. Daniel gibi bir pisliğin bana asla zarar vermeyeceğine inanacak kadar aptal olmadığımı.

"Her neyse," diye fısıldadım. "Ondan ayrılıyorum, bu yüzden zaten bir önemi yok."

"Bunun için onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek isterdim," diye homurdanıyor Jake ve tehdidinin içimde yarattığı titreme bana ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor. "Ama böyle bir pislikle kalmadığın için gerçekten memnunum."

Çok iyi davranıyor, çok anlayışlı ve ben bunu hak etmiyorum. Hem de hiç. Gözyaşlarım ben durduramadan akmaya başlıyor ve onları ellerimin tersiyle siliyorum. Ama faydası yok. Durmayacaklar ve ben de durmalarını istemiyorum.

"Hey," diye . "Burada güvendesin."

Gözyaşlarını silmeye çalışıyor ama elini itiyorum çünkü bu bana sadece daha zavallı hissettiriyor.

"Üzgünüm, Jules," diyor.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok!" Suçluluk duygusuyla bağıriyorum. "Beni teselli etmemeliydin! Seni intikam almak için kullanmaya hazırdım ama sen bunun yerine her şeyi hak eden bir kadına çok iyi davranıyorsun."

"Görmüyor musun?" diye soruyor, bakışlarıyla beni sabitleyerek. Gözlerimi kurularak hızla kırıştırıyorum. "Tanrım, eğer benim olsaydın... asla yoldan sapmak *istemezdin*. Sana hak *ettiğin* gibi davranırdım, çünkü sen bunu hak ediyorsun Juliana."

Gözlerinde samimiyetten başka bir şey bulamayınca, onu tekrar öpmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Ama bunu yapamam. Benim saçmalıklarımın ortasında kalmak ona haksızlık olur.

Çekincemi anlayınca kaşlarını çattı.

"Neden ona haklılığını kanıtlamıyoruz?" Jake sessizce söylüyor. Ağzım açık kalıyor ve doğru anladığımdan emin olmak için sözlerini tekrarlamak zorunda kalıyorum.

"Onu kanıtlı... değil mi?"

Alt dudağını ısırarak başını hafifçe sallıyor. "Senin için bir intikam aracı olmayacak kadar kendime saygım olmalı. Ama ihtiyacın olan her şey için beni kullanmana izin veririm, Jules."

Düşündüğüm olamaz. "Şunu mu ima ediyorsun..." "Sana gerçekten neyi hak ettiğini göstermeme izin ver, Juliana."

Ve aniden, intikam karşı konulmaz bir hal alır.

DOKUZUNCU BÖLÜM

T dudaklarımı onunkilere çarpmakta tereddüt etmeyen bendim.

Bu kez öpücük aceleci ve ısrarcı, yoğun ve zorba, muhtaç ve çaresizdir.

Dillerimizin birbirine çarpışında bir ritim yok.

Hareketlerimizi yönlendiren sadece filtelenmemiş arzu ve ham ihtiyaçtır.

Bacaklarımız birbirine dolanıyor, ellerimiz birbirimizin saçlarında kayboluyor, kalçalarımız itiliyor. O inliyor, ben inliyorum ve eşsiz adımlarla nefes nefese kalıyoruz. Bu kaos, bu tutku, bu ihtiyacım olan her şey.

Birbirimizi istediğimiz ortadayken ve bu süreçte Daniel'ı sikip atarken Jake'i nasıl geri çevirebilirim ki?

Dudağını ısıyorum ve göğsünden yükselen bir inilti duyuyorum. Elleri kıcımlı kavırıyor, alanımı doldurmadan önce beni sırtüstü çeviriyor. Dudaklarımız tekrar birbirini buluyor ve çene çizgime öpücükler kondurduğunda bir inilti çıkıyor. Boynumu emerken tırnaklarım sırtını tırmalıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Elleri gövdem boyunca ilerliyor, kazağımın ucuna ulaşıyor ve etek ucunu çekiştiriyor. Sırtımı eğerek onu kazağımı çıkarmaya davet ediyorum. Yere attığında topuklarının üzerine oturuyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, gözlerini vücudumda gezdirerek. Kırmızı dantelli sütyenime bakıyorum, daha seksi iç çamaşırlarımı giymeyi tercih ettiğim için şükrediyorum. Gerçi Jake'in bana bakışına bakılırsa, giyeceğim her şeyin uygun olacağından eminim.

"Bunun olacağını hiç düşünmemiştim," diyor göğsünü benimkinin üzerinde duracak şekilde indirerek. Göğsümün açıkta kalan kısmını avuçlarken öpüyor, sonra da fincandan çekip çıkarıyor. Sıcak ağzı meme ucumda cennet gibi hissettiriyor ve dişleriyle hafifçe sıyırdığında sırtım kavisleniyor.

Çünkü bu bir aperiitif gibi geliyor ama ben ana yemeğe hazırım.

Öpücüklerini göğsümde gezdirirken diğer göğsüme doğru ilerliyor ve hareketleri tekrarlıyor. Diğer meme ucumu ağzına alırken parmakları belime doğru ilerliyor ama belimi kavradığında irkiliyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar dizlerinin üzerinde doğruluyor, gözleri endişe dolu. "Kahretsin, Julesie. Çok özür dilerim, kendimi kaptırdım-"

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum, kolundan çekiştirerek tekrar üzerime doğru eğilmesini sağlıyorum. Lezzetli dudaklarına ve bana *Julesie* demesine odaklanmak istiyorum ama o kıpırdamıyor, kafasını belimin yan tarafına bakacak şekilde çevirmiş. Bakışlarını takip ediyorum ve ışık loş olsa da kaburgalarımındaki koyu mavi lekeyi hâlâ görebiliyorum. Parmağını tüy kadar hafif bir dokunuşla üzerinde gezdiriyor.

"Jake, sorun yok," diye tekrarlıyorum, bakışlarımla buluşması için sessizce yalvarıyorum. Ama yumruklarını sıkıyor ve bakışları ölümcül bir hal alıyor. "Jake."

Sert sesim istediği etkiyi yaratıyor ve bana bakıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bir parça yumuşuyor ve ben tekrar kolunu çekiştiriyorum, sıkılı yumruğunun vurguladığı sert kaslara ve damarlara hayranlıkla bakıyorum. İsteksizce, bir dirseğine dayanarak üzerime doğru eğiliyor.

Başımı yukarı kaldırıyorum, dudaklarını dudaklarıma alarak onu ana dönmeye zorluyorum. Ama ikimizi de harekete geçiren ateş artık sadece tek taraflı. Hareketlerini nazik tutuyor ve ellerini göğsümden daha aşağı indirmiyor.

İnleyerek bir elimi göğüs kaslarına götürdüm. "Lütfen Jake, benden uzak durma."

Alnını alnıma bastırarak dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor. "Seni incitmek istemiyorum."

Gözlerimi devirerek sinirli bir inilti çıkardım. "Bana zarar vermeyeceksin. O kadar da kırılgan değilim."

"Tamam," diye kabul ediyor ve dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıyor. Bir dakika öncesine göre daha fazla yoğunluk var, ama sanki düğmeyi yüzde binden altmışa indirmiş gibi. Omuzlarından ittiriyorum, kalçalarımı kaydırarak sırt üstü dönmesini sağlıyorum. Onun üzerine binerek, göğsünden ve karnından aşağıya doğru öperek aniden yok olan tutkusunu telafi ediyorum. Bu sırada

Bu bana bir kalça itiş ve bir inilti kazandırıyor, onun o kadar istekli olmadığını hissedebiliyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

"Jake, neye ihtiyacım var biliyor musun?" Yüzümü onunkine bir santim yaklaştırarak soruyorum.

Göğüs uçları onun kaslı göğsünde sertleşiyor.

"Ne?" diye nefes alıyor ve ilgisini çektiğimi söyleyebilsem de hala bir tereddüt hissi var. Bunu şimdi kırmak istiyorum.

"Bana narin bir çiçekmişim gibi davranmayı bırakmanı istiyorum" -bir elimi arkama götürüyorum, sert sikini kavriyorum ve tabanını sıkmadan önce parmaklarımı aşağı doğru izliyorum- "ve beni kendi adımı unutacağım kadar sert sikmeni istiyorum."

Aleti zonkluyor, kontrolünü kaybetmeden önce zihninde savaş devam ediyor. Kelimenin tam anlamıyla hırlıyor, eli boynuma dolanıyor ve dudaklarımı onunkilere öyle sert çarpıyor ki dişlerimiz çarpışıyor. Yine de şikayetim yok, çünkü tekrar hissediyorum. Başladığımız, sınırların ve kısıtlamaların olmadığı o tutkulu enerjiyi.

Eli sütyenimin kopçasına gidiyor ve tek hareketle çözüyor. Gövdesine düşüyor ve o benim kotumun bel bandını çekiştirirken ben de onun basketbol şortunu çekiştiriyorum. Şortunu bırakıp düğmesini açıyorum ve fermuarını indiriyorum, sonra o kotu kalçalarımın altına aşağı çekerken ben de kıpırdanıyorum.

Çılgınca bir gürültüyle bacağına kalçalarımın arasına itiyor, bükülmüş dizini göbeğime bastırıyor ve beni tekrar sırt üstü yatmaya zorluyor. Şilteden kayarak kot pantolonumu yırtıyor ve onunla birlikte yere düşüyor. Beni bileğimden tutup çekiyor, böylece bacaklarım yataktan sarkıyor, dizlerimin arkası yatağın kenarına dayanıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve isteğimde bu kadar cesur olmamın bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

"İstedğin bu mu bebeğim?" Bacaklarımın arasında duruyor, aletini külotla kaplı amıma bastırıyor. "Sana kişisel bez bebeğim gibi davranmamı mı?"

Gözleri dudaklarımda ve gözlerindeki açlık hem iç gıcıklayıcı hem de korkutucu. Alt dudağımı ısırarak cevap olarak başımı sallıyorum.

Karanlık bir kıkırdama çıkarır. "Oh, hayır. Şimdi bana karşı geri adım atmayacaksın. Sözlerine ihtiyacım var, Juliana."

"Evet," diye mırıldanıyorum. Dudaklarında daha önce hiç görmediğim bir gülümseme beliriyor. Dantel külotumdan bir parmağını geçirerek, kumaşı yırtmadan önce kalçamı okşuyor, beni çıplak ve nefessiz bırakıyor.

Karnımın alt kısmında biriken arzu beni ihtiyaçtan kayganlaştırıyor ve iç çamaşırlarımı yırtmak için kullandığı parmağını yarığımdan aşağı doğru gezdiriyor. İnilti

Parmak ucu klitorisimi sıyırdığında benden kaçan ses yabancı geliyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Elleri kalçalarımın ve önümde diz çöküşünü kaçırmamak için gözlerimi zorla açıyorum. Yüzünü amıma yaklaştırıp dudaklarını klitorisimin üzerine koyuyor, birkaç kez öyle alaycı bir şekilde öpüyor ki daha fazlası için yalvararak kalçalarımı itiyorum. Kalçalarımı sıkarak ağzını açıklığıma götürüyor ve diliyle alay ediyor.

"Lütfen Jake," diye yalvarıyorum, bunu ilk kez yapıyor olmamızı artık umursamıyorum. Bu yakıcı ihtiyacı gidermesine ihtiyacım var ve bunu şimdi yapmasını istiyorum.

Hızını artırmıyor, dilini içime sokmadan önce dudaklarımı keşfetmek için acele etmiyor. Bir elini dizimin yanından kaydırarak parmağını klitorisime götürüyor, yavaş ve kışkırtıcı daireler çiziyor. Beni tatmin ederken amımla öpüştüğünü görmek beni inanılmaz derecede ıslatıyor.

Kıvranan, nefes nefese kalan, inleyen bir karmaşayım ve o bana işkence etmek için tatlı zamanını kullanıyor.

Elimi saçlarına dolayarak sıkıca kavriyorum ve onu daha da içime bastırıyorum. Gülümsediğini hissettiğime yemin edebilirim ve dilinin her hamlesini karşılamak için kalçalarımı titretmeye başlıyorum.

Sikeyim seksi. Yavaş yavaş artan bu gerilimi aynen böyle boşaltmam gerekiyor. Parmağının hızını artırıyor ve ben her şeyi tüketen hissin içinde kayboluyorum. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve bu sefer kendimi onları açmaya zorlayamıyorum. Coşku beni ele geçirdiğinde yıldızlar görüyorum ve orgazmım üzerimden geçerken kendimi tamamen bırakıyorum.

Vücudum gevşiyor ve elim başından düştüğünde iç uyluğum boyunca hafif öpücükler bırakıyor. Ayağa kalkıyor ve az önce yaşadığım coşkudan sonra hareket edecek enerjiyi bulamadığım için gözlerimi aralıyorum.

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, kaya gibi sert aleti çok hassas klitorisime bastırıyor. Beni yavaşça öpüyor, enerjimi eşleştiriyor, dilini yavaşça benimkine karşı döndürüyor. Elini yanağıma götürüyor, ağzımı onun için daha geniş açmam için nazikçe yalvarıyor. Ona itaat ederek öpüşmelerimiz derinleşiyor ve canlılığımı tazeliyor.

Suyu test ediyor, dişlerini dudağıma sürüyor ve bir inilti kazanıyor. Aleti bana karşı titreşiyor ve hemen kıyafetlerini çıkarmasını istiyorum. Parmağımı kemerine sokup çekiştiriyorum, ama o bir hırıltıyla elimi hızla itiyor ve dudaklarını üzerimden çekip kıyafetlerini çıkarıyor. Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırmadan önce sadece sert uzunluğuna bir göz atabiliyorum,

Kalçalarını gıcırdatıyor, böylece şaftı amıma sürtünüyor. İnleyerek pervasız öpüşmemize ara veriyor ve vücutlarımızın birleştiği noktaya bakıyor. Kalçalarımı onun temposuna uyacak şekilde hareket ettiriyorum ve bana dönüp baktığında gözlerimiz kilitleniyor.

Delici mavi gözleri şehvetle dolu, ama altında kaynayan başka bir şey var. Ben daha fazla keşfedemedim dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıyor ve göğüslerimi avuçlarının arasına alıyor. Hassas masajlarla başlıyor, ama hızla sert sıkma ve çimdiklemeye dönüşüyor.

Birimiz kalçalarımızın nabzını artırdığında senkronize kalıyoruz ve siki daha uzun vuruşlarla amımda kayıyor. Ellerim göğsünü, karnını, kollarını, omuzlarını, ulaşabildikleri her yerini keşfediyor. Sert ama bir o kadar da yumuşak ve daha önce fısıldadığı sözleri düşünmeden edemiyorum.

"Sana gerçekten neyi hak ettiğini göstermeme izin ver, Juliana."

Kalçalarının hareketini artırıp aleti içimde kaymaya başlayınca şimdiki zamana geri dönmek zorunda kalıyorum. Hemen hareket etmeyi bırakıyor.

"Kahretsin, prezervatif," diyor gözlerime bakarak. Çekip gitmesini engellemek için ellerim beline dolanıyor.

"değil," diyorum nefes nefese. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Bir ritmi bile kaçırmıyor, daha önce hareket ettiğimiz hızda içime giriyor. Onunla eşleşmeye devam ediyorum, klitorisim o hareket ettikçe tekrar tekrar ona çarpıyor.

Dudaklarını benimkilerden ayırıp içeri girip çıkmasını izliyor, ama ben onun bizi izlemesini izliyorum. O kadar seksi ki, bunca zamandır bunu nasıl kaçırdığımı anlamıyorum. Harcadığı eforla saçları alnına yapışıyor, kalçalarımı kavrayıp içime girerken kolları güçle şişiyor. Kafasını kaldırıp baktığında gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana attığı bakış vücuduma yeni bir sıcaklık gönderiyor.

Beni bütün olarak yutabilecekmiş gibi görünüyor ve bu hoşuma giderdi.

"Siktir," diye inliyor, başı geriye düşüyor. Bacaklarımı kaldırıyor, böylece dizlerim dirseklerinin arasına giriyor ve aleti daha iyi bir açıyla daha derine iniyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, iç kalçalarım sıkılıyor, ama bacaklarımı daha geniş çekiyor, ona direnmeme izin vermiyor. Aramızdaki boşlukta kimin inleyip kimin inlemediğini unuttum. Tüm vücudum terden sıırılsıklam ama bunun bitmesini hiç istemiyorum.

Jake öne doğru eğiliyor, ellerini kalçalarımın arkasından kıcıma doğru kaydırıyor, sikini içimde tutarken beni kollarının arasına alıyor. İçgüdüsel olarak ellerimi boynuna doluyorum ve o da beni sikmeye başlıyor

Ben havadayken. Hareketleri daha sığ, ama klitorisim lezzetli bir şekilde ona sürtünüyor ve hazzımı artırıyor.

"Siktir," diye pantolonunu indiriyor. "Daha fazlasına ihtiyaım var."

Ona ne demek istediğini soramadan, çılgınca bir telaşla odaya bakıyor ve gözleri kareli resim penceresine takılınca sakinleşiyor.

Beynim yetişmeden beni oraya taşıyor. Kıçımı cama dayayıp ağzını boynuma dayadığında ne demek istediğini anlıyorum. Kıçımı cama yaslayan elleriyle çok daha derine inebiliyor.

Yine de omuzlarını itiyorum. "Pencereye karşı sevişemeyiz!"

"Yapabiliriz ve yapacağız da. Dev bir kar fırtınası var. Kimse bizi göremez" diyor telaşla.

"Kıçım donuyor," diyorum dudaklarına karşı.

"Seni sıcak tutacağım," diye mırıldanıyor. Daha nceki itişlerine devam ediyor ve hareketli noktalardan gelen sknet onu çok daha canlandırıcı hale getiriyor. İkinci orgazmım daha hızlı yaklaşıyor ve yemin ederim aleti içimde büyüyor gibi hissediyorum. Amım onun etrafında kenetleniyor ve nefesi kesiliyor.

"Lanet olsun Jules," diyor neredeyse tehditkâr bir tonda. "Beni ldreceksin."

"Buna çok ihtiyaım vardı," diye itiraf ediyorum pantolonumun arasından.

"Sana istediğin her şeyi veririm. O gt herif dışarıda bizi izliyormuş gibi mi yapmak istiyorsun? O zaman lanet bir gösteri yapalım, bebeğim."

Yüksek hızda itiyor, her santimini almamı sağlarken başım cama çarpıyor. Bitmek bilmeyen inlemelerimi yutuyor, tırnaklarını kıçıma geçiriyor. Göğüslerim gğsmde zıplıyor ve vücudumdaki hislerden başka her şeye kendimi kaptırmış durumdayım. Her santimim canlı ve memnun edilmek için çaresiz.

"Bu sefer gözler bende Juliana." diye homurdandığında tam sınırdaydım.

Dudaklarındaki ismim beni mahvediyor ve ilk seferinden daha sert düşüyorum, gözlerim onun koyu mavi gözlerine kilitleniyor. Gerginlik bedenimi terk ettiği anda, inanılmaz derecede hızlı hareket ediyor ve salıverilmesiyle unutuluşta bana katılıyor. Omuzları geriliyor ve hızlı darbelerle kendini içimde tutarak beni dllerleriyle dolduruyor.

Sonra başını boynuma sokuyor ve hızla atan kalbini gğsme yaslamak için derin, ölçülü nefesler almadan önce birkaç kez öpüyor. Aşāğı indiğimizde ve nefes alış verişlerimiz normale döndüğünde, içimde yumuşuyor. Dışarı çıktığında beni kendine doğru çekiyor ve

Yatağa. Beni ortasına yerleştirdikten sonra hiç vakit kaybetmeden etrafımda kıvrılıyor ve başını saçlarıma gömüyor.

"Siktir, bu çok iyi hissettirdi," diye mırıldanıyor.

"Mhm," diye cevap veriyorum. Bu noktada kelimeler beni aşıyor. Tek yapmak istediğim onu, bana verdiği hazzı ve kimseye ait olmayan bu rahat yatağı hissetmek. "Bir noktada kesinlikle adımları unuttum."

Omzuma bir öpücük kondurmadan önce kıkırdıyor. "Duşa falan ihtiyacın var mı?" diye mırıldanıyor.

"Mm-mm," diye cevap veriyorum.

Hareketsiz kalmadan önce bana sarılıyor. "Sırtın nasıl?"

Sinirlenmek istiyorum ama önemseydiği için sorduğunu bildiğim halde bunu başarmak zor. Doğrusu, olanları küçümsemek benim için gerçekte ne olduğunu kabul etmekten daha kolay.

"yok."

"Güzel." Beni daha sıkı çekiyor, göğsü ve karnı sırtıma bastırıyor. O kadar sıcak ve sevimli ki sonsuza kadar böyle kalabilirim. Ama dakikalar geçtikçe ve yeryüzüne geri döndüğümde, önümüzdeki birkaç gün içinde uğraşmam gereken çok ciddi gerçeği hatırlıyorum.

"Alarmınız var mı?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Mhm," diyor, sesi uykudan kalınlaşmış. Ona sokuluyorum, dertlerimi yarına bırakmaya kararlıyım. Onunla bu anın tadını çıkarmak istiyorum, burada ve şimdi.

Çünkü hile yapmak ne kadar yanlış olursa olsun, bunun her parçası mükemmel bir şekilde doğru hissettirdi.

"Hey, Jake?" Fısıldıyorum.

"Öyle mi?" fısıldıyor.

"Bana gösterdiğin için teşekkürler."

ONUNCU BÖLÜM

TErtesi sabah gözlerimi açtığımda güneş doğrudan gözlerime vuruyor. Jake'in kollarının artık bana sarılmadığını fark etmem bir anımı alıyor, ama hala yatakta olup olmadığına bakmak için döndüğümde, kapı çalındı.

Kahretsin. Kapının çalınmasının sadece bir rüya olduğunu sanmıştım ama beni uyandıran bu olmalı. Boş yataktan fırlayıp kapıya doğru giderken tamamen çıplak olduğumu hatırladım. Dolaba koşarak tişörtümü ve pijama pantolonumu çıkardım, kapıya doğru yürürken gelişigüzel bir şekilde üzerime geçirdim. Elim kapı kolundayken çarpma sesi yeniden başladı. Kapıyı açıyorum ve yüz yüze geliyorum-

"Daniel?" Sesim uykudan kalınlaşmış ve yeni uyanmışlık sersemliğinden daha yeni çıkıyorum. Belki de hâlâ rüya görüyordumdur.

"Selam bebeğim," diyor kapıdan içeri dalarak. "Sevgililer Günü için seni görmek istedim."

Ne oluyor lan?

Panik başlar.

Jake hangi cehennemde? Daniel onu görürse çıldırır. *Oh, lanet olsun.* Dün gecenin anısı üzerime çöküyor.

Kıyafetlerimizi yerde
bıraktık. Benimle aynı odada
kalıyordu. Dün gece seks
yaptık.

"Jules?" Daniel'ın kilometrelerce uzaktan gelen sesi beni zamana dönmeye zorluyor.

"Uhm, bu bir sürpriz," diye kekeleyorum.

"Seni görmek için sabırsızlanıyordum," diyor.

"Sana alana ihtiyacım olduğunu söylemiştim," diye karşılık veriyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. Ama odanın ortasına yaklaştığımızda gözlerim etrafı tarıyor. Jake gitmeden önce ortalığı toparladığı için rahat bir nefes alıyorum.

Değerlendirmemi tamamladığımda gözlerim Daniel'a dönüyor ve onu bana bakarken buluyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Sakin davran. "Yani, evet, ki. Elbette. Neden olmasınlar ki?"

Çok düzgün, aptal.

Yere bakıyor. "Bak bebeğim, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. İstedim ki..."

Onu doğru düzgün dinlemeye çalışıyorum ama zihnim yarıyor. Jake'in dönmesine ne kadar var? Eğer buraya anahtar kartıyla girerse, Daniel aynı odayı paylaştığımızı anlayacaktır. Peki Jake Daniel'ı görürse ne düşünür?

Sana güvenirdi.

Kafamın arkasındaki küçük ses benimle konuşuyor ve yüzleştığım paniği kırıyor. Jake'i o kadar iyi tanımıyor olabilirim ama içimden bir ses o küçük sesin haklı olduğunu söylüyor. Onun çıldırdığını göremiyorum. Kızdığını bile göremiyorum.

Ve neden Daniel'ın onu terk etmek üzereyken öğrenmesinden endişe edeyim ki?

"Jules?" Daniel'ın eli omzuma konuyor ve içgüdüsel olarak ondan uzaklaşıyorum.

"Üzgünüm, hâlâ yarı uykuluyum," diye yalan söylüyorum. "Ve kafam karışık. Buraya neden geldiğinden emin değilim. Yarın eve gittiğimde seninle konuşacaktım."

"Biliyorum ama bugün Sevgililer Günü. Beni görmek isteyeceğini düşündüm."

Bir an için ona inandım ama sonra ellerinin boş olduğunu ve beni görmek istediğini söylemediğini fark ettim.

Bunun gerçekte ne olduğunu biliyorum. Dünkü görüşmemizden sonra mesajlarını görmezden geldim ve beni onunla konuşmaya zorlamak için buraya geldi. Öfkeyle dolup taşarken, ona her şeyin bittiğini ve siktir olup gitmesini söylemek için ağzımı açıyorum ki aklıma ani bir fikir geliyor.

"Vay canına, Daniel, bu çok hoş," diyorum hastalıklı tatlı bir sesle. Yine de gözleri parlıyor, belli ki fark edemeyecek kadar aptal. "Sevgililer Günü'nde buraya gelmene yoktu. Çok şanslıyım."

Sesimden alaycılık akıyor ama bu onun kafasının üzerinden geçiyor. İçini bir rahatlama kaplıyor ve beni kucaklıyor. Kusma isteğimle savaşıyorum

Çünkü bunu yapabilmek onu affettiğime inandırmam gerekiyor.

Sırtını birkaç kez sıvazlıyorum, sonra geri çekiliyorum. Gözlerim kapalı olan dolap kapısını buluyor. Jake'in komodininin üzerinde boş bir su şişesi var ama yalnız olmadığımı haykıran başka bir şey yok.

"Geldiğime çok sevindim," diyor Daniel. "Kızgın olabileceğini düşünmüştüm ama mesajlarıma cevap vermeyince... Seni görmem gerekiyordu."

Mesajlarını okumadım bile, göt herif.

Ona sakarca bir gülümseme veriyorum, yatağa oturuyorum ve yanımdaki yeri okşuyorum. O da oturuyor ve beni kendine çekiyor. İçimdeki her şey geri çekilmek istiyor. Onun iğrenç kolonyası duyumlarımı dolduruyor ve ben Jake'in kokusuyla çevrili olmayı tercih ederim.

Jake.

Yapmak üzere olduğum şeyi anlayacak mı?

"Dün gerçekten çok kızgındım. Ama sen buraya geldin..." Kasıtlı olarak abartılı bir süre duraklıyorum. "Bu bana senin için ne kadar önemli olduğumu gösteriyor."

"Çok özür dilerim, bebeğim." Kendini bu kadar özür dilermiş gibi göstermesi iğrenç. Ama ondaki iyiliği eskisi gibi göremiyorum. Tek hayal edebildiğim elinin yanağıma çarpması, sırtımın sehpaye vurması, yere yığılman...

Jake dün gece bana doğru sürdü. Onunla geçirdiğim harika zamandan sonra Daniel ile aramızdaki büyük farkları görmeden edemiyorum.

Benim zevkime hiç öncelik vermedi. Bana sadece onun için yeterince ıslak olduğumdan emin olmak için oral seks yaptı. Ondan önce boşaldığım zamanları bir elin parmakları kadar sayabilirim. Ve sikini yalamam için bana kaç kez yalvardığını.

Ürperiyorum.

"Bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor çok uzun süre sessiz kaldığımda.

"Var aslında," diyorum. Yatağa uzanıp pantolonumu indiriyorum. "Beni yemeni istiyorum."

Açıkta kalan amıma bakıyor, yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi var. Onu suçladığımı söyleyemem; daha önce hiç böyle bir şey istememiştim. "Ben... ne?"

"Ben yokken, senin hiçbir zaman *gerçek anlamda* beni bu şekilde bitirdi. Ben de bunu istiyorum."

Soğukkanlılığını toparlayarak başını sallar. "Evet, tamam. Sen nasıl istersen, bebeğim."

Olabildiğince garip bir şekilde öne eğildi ve ağzını bana dayadı. Jake'in her an içeri girebileceğinin aşırı farkında olarak bunu gösteriyorum.

Beni affetmesi için dua ediyorum.

Yaklaşık iki dakika sonra, ağzını her yerime soktuğunu anladığımda, son derece inanmaz bir çığlık atıyorum, sonra Daniel'ın kafasını itiyorum. Muhtemelen sahte orgazm olmadan da yapabilirdim, ama bunu gerçekten hissetmek istiyorum.

"Teşekkürler, *bebeğim*. Bu arada tadı nasıldı?"

Tamamen şaşkın, dudaklarını yalıyor. Hakkını vermeliyim, tahmin ettiğimden çok daha iyi oynuyor. Eğer büyük bir hata yapmış olmasaydı, muhtemelen şu anda öfke nöbeti geçiriyor olurdu. "Şey, şimdi sen söyleyince, biraz..."

"Tuzlu mu?"

"Evet, tuzlu," diye onaylıyor başını sallayarak.

"Oh, tamam. Güzel." Ayağa kalktım, pantolonumu düzelttim. "Jake'in dölünün tadını merak ediyordum."

Birkaç saniye sürüyor ama yüzündeki ifade, buna kadar geçen her anı uğraşmaya değer kılıyor. Eğer intikamın tadı buysa, onu şişleyip her sabah kahvaltıda içmek istiyorum.

"Sen-sen-" Yanakları domates kırmızısına dönmüştü. "Biz *bittik*," diye tükürdüm ona. "Oh-ver."

"Seni yalancı *orospu*!" Yumruğu geri çekildi ve ben geri çekiliyorum, kığım duvarla buluşmadan önce komodine çarpıyorum. Bir an önceki yüksekliğim geldiği gibi hızla kayboluyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim? İntikam hırsıyla, tamamen yalnız olduğumuzu ve onun serseri mayın olduğunu hesaba katmamıştım.

Ama beynim hayatta kalma moduna geçerek pişmanlığımın içine daha fazla gömülmemi engelliyor.

Yumruk attığında eğilin.

Tam nişan aldığı anda kapı tıkırdayarak açılıyor ve Daniel'la ikimiz de sese kafamızı .

"Hey, Jul-ne oluyor lan?" Jake koşarak gelir, Daniel'ın kolunu yakalar ve arkasından çevirir. Daniel diğer yumruğunu da Jake'e atmaya çalışır ama Jake çok hızlıdır ve o kolu da Daniel'ın arkasına sıkıştırır.

Daniel, Jake'in onu tutmasına karşı koymaya çalışarak, "Seni lanet olası pislik," diye homurdandı.

"Jules, çık buradan," diyor Jake ürkütücü bir sakinlikle. "Hayır, ben-"

"Juliana." Gözlerindeki bakış bana dinlemem gerektiğini söylüyor ama son iki yılımı bir pislik tarafından patronluk taslanarak geçirdim. Bu durumun devam etmesine izin vermeyeceğim.

"Hayır." Meydan okurcasına çenemi kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Jake omuz silkmeden önce gözlerimi arıyor. "Peki. Sen bilirsin."

Daniel'ı yanımdaki duvara doğru koşturuyor ve yüzünü tuğlaya çarpıyor. Yanlışlıkla vurulmamak için yatağa doğru sendeliyorum ama bu, bir kemiğin kırıldığını düşündüğüm çatırtıyı duymamı engellemiyor.

"Ne bildiğini sandığın umurumda değil," diyor Jake, sesi ölümcül. "Ama o lanet ellerini" -Daniel haykırana kadar parmaklarını geriye doğru büküyor- "bir kadının üzerine koyamazsın."

Daniel'ı bırakarak birkaç adım geri çekilir. "Çık dışarı," diyor. Daniel arkasını döndüğünde, eliyle kapatmasına rağmen yüzünden akan kanı görünce nefesim kesiliyor. Jake tehditkâr bir bakışla kapıyı işaret ediyor ve Daniel başını sallamadan önce bana bakıyor. Gömleği hızla kanla doluyor ve bayılabileceğimi düşünüyorum.

Sadece cesur *olmalıydım*. Bir adım daha ileri gitmeliydim.

Derin nefesler alarak kendime tekrar tekrar her şeyin birazdan biteceğini söylüyorum.

Daniel Jake'in yanından geçip gidiyor ama tam her şeyin bittiğini düşündüğüm anda aniden geri dönüp kanlı yumruğunu Jake'e savuruyor.

Ama Jake çok hızlı. Daniel'ın yumruğunu açık bir avuçla yakalayıp onu itiyor. Daniel sendeleyerek geri çekiliyor ve Jake onu göğsünden iterek sözsüz bir şekilde kapıyı işaret ediyor. Daniel dışarı çıkmadan önce aramıza bakıyor, giderken de küfürler savuruyor.

"Eğer bunun bittiğini düşünüyorsan, kaltak, tekrar düşünsen iyi olur! Sen benimsin! Asla..." Kapı yüzüne kapandığında sesi kaybolurken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorum.

Jake koşarak yanıma geldi ve yanaklarımı avuçladı. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Sonra boğazımı temizleyerek sesime daha fazla kabadayılık katıyorum ve "Evet" diyorum.

"Tamam, bir şey daha yapmam gerekiyor," diyor. Komodinimin üzerindeki telefonu alıp resepsiyonu arıyor ve psikopat bir eski sevgilinin

erkek arkadaşının binadan çıkarılması gerekiyor.

"Evet, onu gözden kaçıramazsın, gerçekten. Yüzünden kan damlıyordu, burnu kırılmıştı sanırım?" Jake dinlerken başını sallıyor ve korkarım buraya soruşturma için polis gönderecekler. Ama konuşması samimi görünüyor ve ahizeyi kapattıktan sonra benim durduğum yerin yanındaki şiltenin üzerine oturuyor.

"İyi olduğuna emin misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," diyor sessizce. Elimi avuçlarının arasına alıp rahatlatıcı daireler çiziyor ama bu beni sadece hasta olacakmışım gibi hissettiriyor.

"Hepsi benim hatamdı," diyorum.

"Ne? Saçmalama Jules," diyor kuşkuyla. "Hayır, gerçekten," diye ısrar ediyorum. Ve ona tam olarak ne olduğunu anlattım.

"...sonra 'Jake'in dölünün tadını merak ediyordum' dedim, o da kendini kaybetti," diye bitiriyorum utangaç bir ifadeyle, yere bakarak. Ama Jake yanımda kahkahalarla titremeye başlayınca ona bakakalıyorum.

"Sen-sen-" diye boğuk kahkahalar arasında çıkıyor. "Ne dedin sen?"

Kendime rağmen onunla birlikte kahkahalara boğuluyorum. Histeri nöbeti geçtiğinde, artık her şeyi masaya yatırmam gerektiğine karar verdim.

"Jake, dün gece olanlar hakkında..."

"Oh, hayır. Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor başını sallayarak.

"Ne söyleyeceğimi nereden biliyorsun ki?" Kızgınlıkla soruyorum.

"Bir ilişkiden yeni çıkıyorum, bu yüzden bir yere varamayız' konuşmasını yapmak istiyorsun, değil mi?"

"Şey, evet," diyorum, teslim olmuş bir şekilde.

"Bak Jules, daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Beni istediğin her şey için kullanabilirsin. Ve eğer bu intikamsa, öyle olsun."

Nasıl bu kadar anlayışlı olabildiği beni aşıyor, ama bunun için sonsuza dek minnettarım. Elini elime alıp nazıkçe sıkıyorum. "Teşekkür ederim, Jake."

"Lafı bile olmaz," diyor gülümseyerek ve umarım gözlerindeki hüznü hayal ediyordumdur.

Kafamı çevirip çalar saatin saatine bakıyorum. "Kahretsin, seminer için hazırlanmamız gerek!"

"Kahretsin, evet. Bize kahvaltı hazırlamıştım ama içeri girip de..." Yanakları kızarıyor ve girişe bakıyorum, yerde üzerine basılmış gibi görünen kahverengi bir çanta buluyorum.

Ama yanında bulduğum şey çenemin düşmesine neden oldu.

"Bana çiçek mi aldın?"

Bakışlarını kaçırarak cevap verdi"Evet, bugün Sevgililer Günü. Kendini özel hissetmeni istedim."

Kalbim yerinden fırlarken gözlerim yaşıyor. "Jake, bu çok tatlı. Teşekkür ederim."

Kraft kağıdına sarılmış ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bukete doğru yürüyüp onu elime alıyorum. Düşürdüğünde yaprakları yere saçılmıştı ama sapları tamamen çıplak olsa bile yine de güzel buluyordum.

"Sadece tek bir seçenekleri vardı. Kırmızı gülleri sevip sevmediğinizi bilmiyorum," diye yorum yapıyor.

"Mükemmeller," diye ilan ediyorum onları koklayarak.

Kafamı kaldırdığımda, onu parıldayan gözlerle beni izlerken buluyorum, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme. Düşüncelerini hiç dile getirmese de, dile getirmek zorunda değil. Dün gece ne dediğini hatırlıyorum.

"Çünkü sen mükemmelsin."

SONSÖZ

"R emi, son kez söylüyorum, dalga geçmek istemiyorum," diyorum ona yemekte sakince.

"Size söylüyorum, çok şey kaçıırıyorsunuz" diyor.

"Senin için işe yaramasını seviyorum. Ama yalnız geçirdiğim zamanın tadını çıkardım," diye ısrar ediyorum. "Ama sen nasıl"-sesini alçaltıyor, kafeteryanın etrafına bakıyor

-"İhtiyaçlarınızı karşılayabiliyor musunuz?"

Omuz silkiyorum. "Vibratörüm var."

Kıkırdayıp öğle yemeğimizi bitiriyoruz ve iş günümüzün ikinci yarısı için masalarımıza dönüyoruz. Bilerek Jake'in benden sadece iki adım ötedeki odasının önünden geçmekten kaçınıyorum. Son altı aydır ondan kaçtığımdan değil, aslında bir şekilde yakınlaştık. Ama birbirimizin alanına sessizce saygı göstererek oteldeki gecemizden hiç bahsetmedik.

Konferanstan döndükten sonra, Daniel'in işte olacağını bildiğim zamana kadar bekledim ve dairemizden mümkün olduğunca çok eşyayı topladım. En iyi arkadaşımın yardımıyla, yeni bir yer bulana kadar onun dairesine taşındım. Aynı gece, ona olan her şeyi anlattım ve hissedebileceğim her şeyi hissedene kadar kanepesinde ağlamama izin verdi.

Birkaç hafta sonra yeni stüdyo daireme taşındıktan sonra, düzgün bir şekilde iyileştiğimden emin olmak için haftada iki kez terapiye gitmeye başladım. İnfaz edilen intikamım o anda ne kadar harika gelse de, benim de biraz deli olduğumu fark etmemi sağlayan kişi terapistim oldu. Ben yapmadım

Daniel'e o hareketi yaptığımda güvenliğimi bile düşündüm ve pişmanlık duymasam da davranışımın temel nedenlerini ele almak zorunda kaldım.

Ancak dünkü seansımızdan sonra, eğer istersem yeniden biriyle çıkmaya başlamak için iyi bir yerde olduğumu kabul etti.

Ve lanet olsun, çok istedim.

Remi'ye yalan söylemedim. Vibratörümü iyi bir şekilde kullandım, Jake ve benim paylaştığımız geceyi anımsadım. Ama yaşadıklarımın ve o gecenin anlamından sonra bir kaçamak ya da ilişki başlatmak ikimiz için de adil değildi. Her şey intikam için olmasa bile, yine de bunun bir parçasıydı.

Bu altı ay geçtikçe onu yeni bir ışık altında görebildim çünkü artık bir ilişkide değildim. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissedip hissetmediğimi ya da o gecenin sadece bir kerelik olup olmadığını anlayabiliyordum. Ve zaman geçtikçe ona karşı bir şeyler hissettiğimi daha iyi anladım.

Bugün işe ona çıkma teklif etme planıyla geldim. Ama bu sabah onu görür görmez sinirlerim tepeme çıktı ve o zamandan beri ondan kaçıyorum.

Ya hayır derse?

Ya o gecedan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar verdiyse? Ya benim çıkılmayacak kadar berbat biri olduğumu düşünüyorsa?

Ya seksin kötü olduğunu düşündüyse?

Tamam, bu sonuncusu biraz abartılı olabilir. Hafızam ne kadar harika olduğunu abartmadıysa, berbat olduğunu düşünmesine imkan yok.

Ama yine de.

Beni artık istememesi çok büyük bir olasılık. Bana karşı hiçbir hamle yapmadı.

Benimle flört etmedi.

O gecedan önce sahip olduğumuz dostluk ve profesyonellik seviyesini her zaman korudu.

Ama içimden bir ses ona sormamı söylüyor.

Geçen sefer kendini tehlikeye attığından ve bir şekilde onu reddettiğinden bahsetmiyorum bile.

Benim de aynısını yapmaya istekli olmam adil olur.

Kayıtsızca sandalyemi çevirip odamdan dışarı bakıyorum. İşte orada, iki masa arkamdaki komşu sırada, mükemmel dağınık saçlarını ve faresini kullanırken kollarındaki damarların nasıl hareket ettiğini görebiliyorum.

Bunu yapabilirim.

Bu haftanın satış raporunu alarak masasına doğru yürüyorum ve masanın kenarına .

"Hey, Jules," diyor kulaklıklarını çıkarıp gözlerini ekrandan .

"Hey," diye cevap veriyorum ama sesim zayıf çıkıyor.

"İyi misin?"

Lanet olsun, neden her şeyi bu kadar kolay anlamak zorunda? "Evet, evet, ben iyiyim. Ben, uh-"

Kaşlarını çatıyor ve yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor. "Satış raporları!" Biraz fazla yüksek sesle söylüyorum, kağıtları yüzüne doğru sallıyorum.

Kaşları hâlâ kalkık, raporu alıyor. "Bunları Cuma günü saat"-ekranındaki saate bakar-"14:15'te mi tartışmak istiyorsunuz?"

"Şimdiki zaman gibisi yok, değil mi?" Gülmekle öksürmek arası bir ses çıkarıyorum ama ya fark etmiyor ya da fark etmemiş gibi davranma nezaketini gösteriyor.

Başını sallıyor, çarşafı karıştırıyor. "Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun, Julesie."

Julesie.

O gecedен aklımda kalan tek değişiklik.

Sonraki yirmi dakikayı haftalık satışlarımızı gözden geçirerek geçiriyoruz. Ya da daha doğrusu, o sonraki yirmi dakikayı bunları gözden geçirerek geçiriyor ve ben de aynı dakikaları dinliyormuş gibi yaparak, uygun anlarda başımı sallayarak ve içimden sormanın en iyi yolunu ya da tüm planı iptal edip etmemem gerektiğini düşünerek geçiriyorum.

"Bunu Guzman'a göndermek için Pazartesi gününü bekleyebilir miyiz? Saat dört kırk beşte ondan bir şeyleri gözden geçirmemizi isteyen bir e-posta almak istemiyorum," diye soruyor Jake, kâğıtları bir araya getirip bana geri verirken.

Biraz fazla vurgulu bir şekilde kıkırdıyorum. "Evet, evet, değil."

"Harika," diyor, suyundan bir yudum alarak. "Bu hafta sonu için bir planın var mı?"

"Pek sayılmaz. Leah ve ben Pazar sabahı brunch'a gidebiliriz," diye cevap veriyorum.

"Oh, bu çok hoş. En iyi arkadaşınla takılmak gibisi yok."

Jake'in sevdiğim yönlerinden biri de bu. Beni gerçekten dinliyor ve hakkımdaki şeyleri hatırlamaya özen gösteriyor. , ya herkese karşı böyleyse?

"Peki ya sen?" Masasından kalkarak soruyorum, uzun süre rahatsız bir şekilde oturmaktan kığım biraz ağrıyor.

"Yarın 10 km koşacağım ama bunun dışında pek bir şey yok" diyor.

"Harika," diyorum.

Ve sonra orada öylece duruyorum, çok garip, çünkü kelimeleri zorla çıkaramıyorum, ama aynı zamanda yürüyüp gidemiyorum.

"İyi olduğuna emin Jules?"

Neşeli bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Kesinlikle. İyi hafta sonları."

"Sana da Jules."

Masama geri dönüyorum ve belki de aramızdaki şeylerin asla daha ötesine geçemeyeceği gerçeğine kendimi teslim ediyorum. Ne zaman Daniel'ın otele geldiği o sabahı düşünsem, bir yanım Jake'le birlikte olmasaydık ayrılığı sürdürüp sürdürmeyeceğimi merak ediyor. Belki de intikam seksimizin amacı buydu.

Terapistimle bu konuyu konuştum ve o da aynı fikirde değildi, ancak bana bunun üzerinde durmamamı tavsiye etti. "Ne olursa oldu. Ve böyle olması gerekiyordu," bana sık sık söylediği bir şeydi ve bu rahatlatıcı bir düşünce.

Belki de Jake ve ben hep böyle olmalıydık. İşime yeniden odaklanarak, iş arkadaşlarımla sohbet etmeye başladığım beşe yirmi kalaya kadar meşgul oluyorum. Cuma günleri hafta sonu beklentisi nedeniyle ofisi dolduran o enerji vızıltısını seviyorum. Birkaçı birkaç dakika erken çıkıyor ve ben de çantamı toplayıp saat beşte çıkmaya hazır oluyorum.

Tam odamdan çıkarken, Jake sıraya doğru yürüyor. "musun?"

"Evet," diye neşeyle cevap veriyorum. Daha önce sayısız kez yaptığım gibi onun bana yetişmesini bekliyorum ve otoparka giden merdivenlerden aşağıya doğru yürüyoruz. Sessizlik tamamen arkadaşça ve arabalarımıza doğru ilerlerken yanımızdan geçen diğer çalışanlara el sallıyoruz.

İlk araba sırasına ulaştığımızda "Nereye park ettin?" diye soruyor. Doğru yönü gösteriyorum ve o tarafa doğru yürüyoruz.

Böyle kalacağımızı tamamen kabul edebilirim. Bir zamanlar kaçamak yapan arkadaş canlısı iş arkadaşları. Amacına hizmet etti ve biz de yollarımızı ayıracağız.

Arabama ulaştığımda anahtarlarımı çıkarıp kapılarımı açıyorum.

"Nereye park ettiniz?" diye sordum. Tam ters yönü işaret ediyor. "Bırakmamı ister misin?"

Kıkırdıyor. "Elbette."

Arabasının yanında boş bir yere çekiyorum ama kapıyı açmıyor. Tam bir şey unutup unutmadığını soracaktım ki bana döndü, kristal mavisi gözleri içimi delip geçti.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Kaşlarımla şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama hemen toparlanıyorum.

"Um, gerçek." "Gerçek: bugün gerçekten neler oldu?"

Hay sikeyim. Bir yanımla ona yalan söylemek istiyor ama diğer yanımla bu oyunu aylar önce oynadığımızı hatırlıyor. O zaman yalan söylememiştik, şimdi de söylememeliyim.

"Ben, uh..." Tanrım, neden bu kadar zor olmak zorunda? "Şunu tükürür müsün artık?"

Gözlerim onu sırtıırken bulmak için yukarı fırlıyor ve aniden utanıyorum. "Biliyor musun?"

"Çok garip davranıyordun," diyor su şişesinden bir yudum alarak. "Ayrıca, bu günü bekliyordum."

Ve şimdi herhangi bir şeyden nasıl şüphe ettiğimi merak ediyorum. "Geleceğini nereden biliyordun?"

Omuz silkiyor. ". Ama öyle olmasını umuyordum."

Gülümseyerek ona başımı sallıyorum. "Sen başka bir şeysin, Jake."

"İhtiyacın olan her şey için beni kullanmana izin vereceğimi söylemiştim Julesie. Ve geçtiğimiz altı ay boyunca bir arkadaşına ihtiyacın vardı. Ama daha fazlasına hazırsan, bunu sana vermeye hazırım."

"I..." Bakışlarımı indirip kucağımda kavuşturduğum ellerime bakıyorum. "Seni hak etmiyorum."

"Sen her zaman dünyayı hak ettin," diye cevap veriyor. Parmağını çenemin altına koyarak ona bakmam için beni zorluyor. "Ama hala sormadın."

Gözyaşlarımla dolu gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten bana bunu söyletecek misin?"

"Oh, evet. Bu an için altı ay bekledim ve sen bunu benden çalamayacaksın."

"Peki," diye kabul ediyorum. "Jake, belki bir gün, belki-"

"Aman Tanrım, evet! Evet, seninle çıkmak istiyorum" diye bağırıyor ama o gülüyor, sonra ben gülüyorum ve dudaklarımız orta konsolun üzerinde birbirine değiyor.

Ve sonra gülmüyoruz.

Yanağımı avuçluyor, beni daha yakına çekiyor. Emniyet kemerimi çözüyorum ve onun üzerinde sürünüyorum. Ben ağzının tadını alırken o kıcımı sıkıyor.

Öpüşmeyi kesiyor, nefeslerimiz sedanımın dar alanında ağırlaşıyor. "İntikam ihtiyacının seni bana getirmesine gerçekten sevindim."

AMANDA BENTLEY TARAFINDAN DA YAZILMIŐTIR

[ŐimdilikDaima \(Şimdi ve Daima Duet Kitap
2\) .\(Şimdi ve Daima Duet Kitap 1\) Grinch.
Christina'yı Nasıl Kurtardı](#)

[Sürüklenme](#)

İnceleme Karşı Konulmaz İntikam

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[StoryGraph](#)

[TikTok](#)

[Instagram'a](#)

Bağlanma

Yolları

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Bülten](#)

ACKNOWLEDGEMENTS

Kocam için bir alkışla başlayalım. *Bu* sahne mi? Onun fikriydi. Fikri ortaya attığında, kelimenin tam anlamıyla ürperdim ve hemen "Ohhh, yapmalıyım" dedim.

Kırmızının On Dört Tonu ve Smutmas serilerindeki tüm yazarlara teşekkür ederim! Seriler kaldırılmış olsa da, onlara katılmaktan büyük keyif aldım ve birlikte yaratacağımız diğer serileri dört gözle bekliyorum. (İpucu? Belki.) Grafiklerimiz ve kapaklarımızla ekibin yükünü taşıyan Irene Bahrd'a özel olarak teşekkür ederim. Seni seviyoruz!

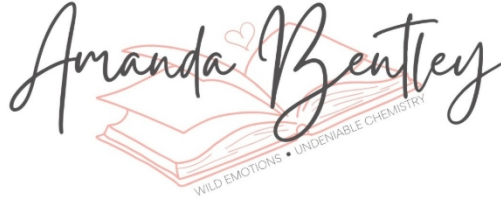
Kaila ve Alli'ye alfayı okudukları ve düşüncelerimle kulaklarınızı çınlatmama izin verdikleri için kocaman bir alkış. Başımı ağrıttım, bu yüzden kolay olmadığına eminim, ama çok gerekliydi. Teşekkür ederim!

Tabii ki, tüm beta okuyucularıma: Alex, Amanda, Ayla, Baby, Bella, Cassie, Claudia, Emily, Jordy, Jordan, Kath, Randi ve Sarah. Sizler olmadan bunu yapamayacağımı biliyorsunuz! Dürüst geri bildirimleriniz kitaplarımı her zaman bir üst seviyeye taşıyor.

Ve son olarak, siz okuyuculara! Çalışmalarımı ilk kez okuyor olsanız da, bir süredir burada olsanız da, desteğiniz olmadan yazmaya devam edemezdim. Bana devam etmem için güven veriyorsunuz.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

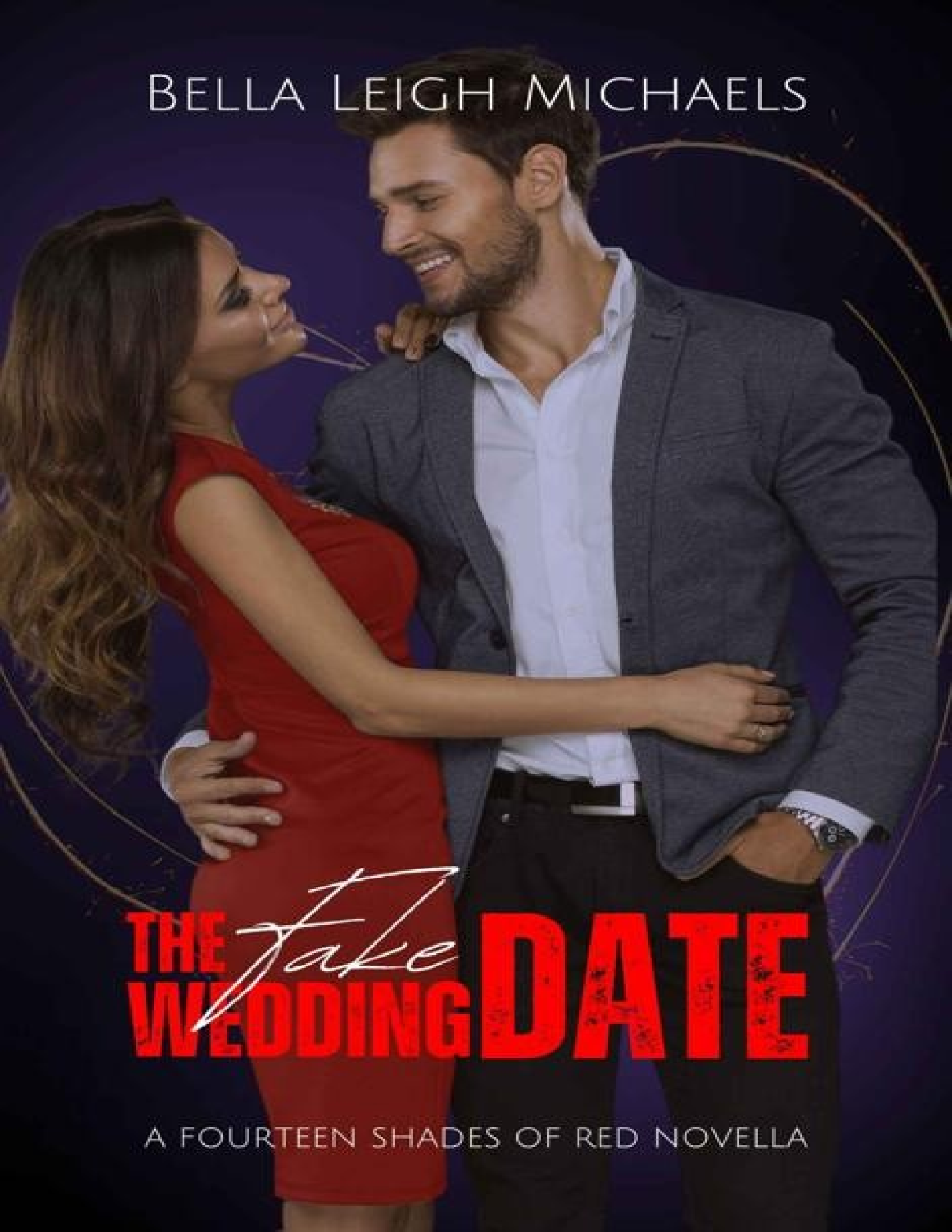
YAZAR HAKKINDA

Amanda Bentley okuma ve yazma yoluyla kurgusal dnyalara kaçmayı seviyor. Tipik bir Balık burcu insanı olarak, bir ruh hali okuyucusu olduğu kadar bir ruh hali yazarıdır da. Kitap erkek arkadaşlarını ahlaki açıdan gri seviyor, ancak romantizm içeren herhangi bir kitabı (tercihen baharat ve endişeyle sıırılsıklam) okuyacaktır.

Yazmadığı zamanlarda onu yürümeye başlayan vahşı çocuğunun peşinde ya da sahnede kocasıyla birlikte doğaçlama yaparken bulabilirsiniz. O yaratıcı, özgür bir ruh ve eğlenceli bir macerayı sevse de, kitapla yatağı gibisi yok.

Amanda'yı TikTok ve Instagram'da @amandabentleyauthor adı altında bulabilirsiniz.

A man and a woman are shown in a romantic pose against a dark blue background. The woman, on the left, has long, wavy brown hair and is wearing a red sleeveless dress. She is looking up at the man with a smile. The man, on the right, has short brown hair and a beard, and is wearing a grey blazer over a white shirt. He is looking down at the woman with a smile. His hand is on her waist, and her hand is on his shoulder. The background is dark blue with some faint, golden, circular patterns.

BELLA LEIGH MICHAELS

THE *Fake* WEDDING DATE

A FOURTEEN SHADES OF RED NOVELLA

SAHTE DÜĞÜN TARİHİ

BELLA LEIGH MICHAELS

Telif Hakkı © 2024 Bella Leigh Michaels tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu orijinal bir kurgu çalışmasıdır, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu özgün eser yalnızca insan emeği ile yaratılmıştır ve yazarın tek mülkiyetidir.

Kapak Tasarımı: Irene Bahrd

Düzenleme: Heather Creedreads www.creedreads.com

Bıçimlendirme: Irene Bahrd

www.bellaleighmichaels.com

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#) ____

[Bölüm 1](#) ____

[Bölüm 2](#) ____

[Bölüm 3](#) ____

[Bölüm 4](#) ____

[Bölüm 5](#) ____

[Bölüm 6](#) ____

[Bölüm 7](#) ____

[Bölüm 8](#) ____

[Bölüm 9](#) ____

[Bölüm 10](#) ____

[Bölüm 11](#) ____

[Sevgililer Günü Temalı Özel](#) _____

[İçecekler Kırmızının On Dört Tonu](#) _____

[Beni takip edin!](#) _____

[Bella Leigh Michaels'ın diğer eserlerine göz atın:](#) _____

PROLOGUE

"Ben seninle gurur duyuyorum, Em. Hayatta hep olmak istediğin yerdesin," dedim kız kardeşimin gelinliğinin son kancasını takarken.

Göğsüm hem mutluluk hem de üzüntüyle gerildi. Kız kardeşim harika bir adamla evleniyordu ve sevdiği, tatmin edici bir kariyeri vardı. Ne yazık ki o da benden tamamen farklı bir ülkede kendine bir hayat kuruyordu.

"Çok mutluyum Quinn." Emory ıslıl ıslıl parlıyordu, sadece kısa bir süreliğine başını kaldırıp bana baktı. Parlak gözleri avuçlarının gelinliğinin üzerindeki narin boncukların üzerinde kaymasına odaklanmıştı - annemizin babamızla evlenirken giydiği gelinliğin aynısı.

"En iyi arkadaşınla evleniyorsun, Em. Ben'i seviyorum. Onun da seni ne kadar sevdiğini seviyorum."

İri, karamel gözleri aynada benimkilerle buluştuğunda o kadar büyük bir mutlulukla parlıyordu ki, oluşmak üzere olan gözyaşlarımı temizlemek için gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

Burnumu çektim ve yansımalarımıza hüznle gülümsedim.

"Oh, Quinn. Duygusallaşma şimdi!" Em boğuk bir kahkaha attı. "Makyajımızı mahvedeceğiz."

Tavana baktım, bir elimi gözlerimin üzerinde sallayarak akmamalarını diledim. *Sızdırma!*

Emory dikkatlice gözünün kenarını sildi ve bir kolunu sırtıma doladı. Küçük ama mutlu ailemizden geriye bir tek Em ve ben kalmıştık.

"Seni özledim," dedi.

Cevap vermeden önce boğazımdaki sıkıntıyı bastırmak için yutkunmak zorunda kaldım.

"Ben de seni özledim," diye boğuldum, göğsüm ağırlaşmıştı. Ben'le ara verdiklerinde sadece birkaç ay benimle yaşamıştı ama onun orada olmasına alışmıştım.

Dudağını çiğnedi, endişe aniden yüz hatlarında dans etti.

"Seni Philadelphia'da yalnız düşünmek istemiyorum. Biriyle birlikte olmak için çaba göstereceğine söz ver. Daha sık dışarı çıkın. Biriyle

iş dışında bir bağlantı." Sadece küçük bir kız kardeşin mükemmelleştirebileceği huysuz bir bakışla beni kıştırdı. "Belki yeniden çıkmayı denersin. Henry'den ayrılalı bir yıl oldu."

"Erkek arkadaş istemiyorum," dedim, dikkatim dağılmış bir şekilde odada onun görünümünü tamamlayacak gelin tacını ararken. Paltolarımız kanepenin üzerinde ya da çantalarımızla birlikte pencere kenarında değildi. Endişelenmeye başlamıştım. "Bağlanmaktan hoşlanmıyorum. Ne yapmak istediğimi ben seçerim. Ne yemek istediğimi. Nasıl hissedeceğime karar veririm. Kendi paramı nasıl harcayacağıma. Sürekli kontrol etme zahmetine girmeden istediğimi yapabiliyorum."

"Ne olduğunu söyle." Bana yan gözle baktı. "Kontrol etmeden *çalışmak* istiyorsun."

"Yapsam ne olur ki? *Çalışmaktan zevk alıyorum.*"

İnleyerek döndü ve bana bir kaşını kaldırdı. Ben de kendi kaşımı kaldırdım.

"Peki. En azından bir sevgili al." Bana sırttı ve makyajını tazelemeye başladı.

Alay ettim. "Bir sevgiliye ihtiyacım yok."

"Bana Henry'den beri seks yaptığını söyle." Bana gönderdiği bakışı hissetmek için ona dönük olmama gerek yoktu. "Bir yıl oldu."

"Tabii ki, geçen yıl seks yaptım." *Kendimle.*

Kız kardeşimi tanıyordum ve ben onu yalnız ve mutsuz olmadığımı ikna edene kadar beni rahatsız etmeyi bırakmayacaktı. Yıllar boyunca kendimi bu konuda ikna etmeyi başarmıştım; aynı şeyi onun için de yapmam gerekiyordu.

Konuyu değiştirdim. "Lanet tacı nereye koydum? Görüyor musun?"

Bu mu?"

"Ne zaman?"

"Ne zaman?" Tam olarak ne sorduğunu biliyordum, sadece söylemek istemedim. Cevap ver.

"Ne zaman seks yaptınız?"

"Geçen hafta." Gülümsedim. *Ben mutluyum. Burada görülecek bir şey yok.* Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim, içimde hissettiğim hiçbir şeyi açığa vurmayan bir gülümsemeydi bu.

"Geçen hafta ne zaman?"

"Çok mu meraklısın? Bu da ne böyle? Engizisyon mu?" diye sordum. Onun gözlerinden kaçarak çantamdan telefonumu çıkardım ve asistanım Mark'a mesaj atarak nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum. O her zaman her şeyi nereye bıraktığını bilirdi.

"Hayır, sadece sana inanmıyorum," dedi yüzünde boktan bir sırıtışla.

-Velet.

"Senin ne kadar büyük bir baş belası olacağını bilseydim, anneme küçük bir kız kardeş için yalvarmazdım," diyerek telefonumdan başımı kaldırıp ona şakacı bir kaş çatma gönderdim.

"İşin *çok* yoğun olduğu için çoğu gece ofisinde uyuduğunu itiraf ettin," dedi kaşlarını kaldırarak. "Asistanını bile yanında getirmişsin çünkü..." parmak tırnak işaretlerini çıkardı, "Yine de zamanın kalmamış."

Gözlerimi kısarak baktığımda, o parmak alıntıları gülümseyen yüzünü çerçeveyen barış işaretlerine dönüştü.

İçimi çektim.

"Evet, Mark bir sabah erkenden geldi ve beni ofisimdeki kanepede uyurken buldu. Benimle buraya gelmek için ısrar etti ve bir daha bunu yapmayacağıma dair söz verdirdi. Bunun güvenli olmadığını söyledi." Gözlerimi devirdim. Emory'nin sırtışı daha da arttı. "Pislik herif daha fazla kalırburada da kalmakla tehdit etti. Ofiste yalnız uyumak evde yalnız uyumaktan nasıl daha az güvenli olabilir?" Retorik soruma cevap vermedi; sadece cevabı zaten bildiğini söyleyen bir yüz ifadesiyle bana boş boş baktı. Başımın belası. "Pislik herif arabama kadar benimle yürümek için bile kalıyor, sanki gittiğimden emin olmak istermiş gibi."

"Buna sevindim." Sırıttı. "Peki, yattın?" "Mark,"
ağzımdan uçup gitti. *Kahretsin!*

Konuşma beni telaşlandırdı ve aklıma gelen ilk ismi ağzımdan kaçırdım. Bir hayatım olmadığını söylenmesi hoşuma gitmemişti. Arkadaşım yok. Beklentilerim yok. Bunların hepsini zaten biliyordum. Hayatı tam da istediği gibi giden küçük kız kardeşimden bunları duymaya ihtiyacım yoktu.

"Mark Charming? Asistanın Mark mı?" Bana şüpheyile baktı.

O an ona Mark'ın adının mesajlaştığım için ağzımdan kaçtığını söyleyebilirdim... Ya da yalanımı iki katına çıkarabilirdim.

Mark da herkes kadar inandırıcıydı. Onu yıllardır tanıyordum ve Philadelphia'da en yakın olduğum kişiydi, asistanımın garip komşum dışında tek arkadaşım olması ne kadar üzücü olsa da.

"Birlikte çok zaman geçiriyoruz. Bir anda oluverdi."

"Ben buna inanmıyorum. Ateşli ve adaşı kadar çekici olabilir..." Gözleri mizahla parlıyordu. "Ve sadece kalem etek giydiğini biliyorum, böylece o zaman kışını izler-"

"-Bu doğru değil."

"Öyle olduğunu biliyorsun ve seni suçlamıyorum bile. Bekâr olsaydım ve asistanım Mark kadar seksi olsaydı, ben de yapardım. Ama asistanınla gerçekten yatmış olmana imkan yok. Bana söylemen gerekirdi. Hayır. Ben saçmalık diyorum."

"Sana bütün tek gecelik ilişkilerimi anlatmıyorum. Birkaç kez oldu. Önemli bir şey değil."

"Mark tek gecelik bir ilişki değil! O senin asistanın. Sen burada 'Bağlanmak istemiyorum' diyorsun," diye alay etti. "Asistanınla sevişirken çok fazla bağlılık söz konusu. O adamı her gün görüyorsun. Ya dağılırsan ne olacak? Onunla çalışmak zorunda kalacaksın. O şimdiye kadar sahip olduğun en iyi asistan."

Öyleydi. Aklımı başımda tuttu. Ne kadar ateşli olsun, onunla asla o adımı atamazdım. Kıcı takım elbise pantolonunun içinde ne kadar güzel görünürse görünsün. Ne kadar güzel kokarsa koksun. Son zamanlarda yapamayacağımı hatırlamak daha da zorlaşmıştı.

"İşte tam da bu yüzden sana söylemedim. Bu konuda beni rahatsız edeceğine biliyordum. Durumu anlıyor."

"Daha fazlasını istediğinde ve diğer herkesi uzaklaştırdığınız her ne sebeple olursa olsun onu uzaklaştırdığınızda ne olacak?"

"Ben insanları uzaklaştırmam," diye alay ettim.

"Sen yapıyorsun, Quinn. Biri sana çok yaklaşır yaklaşmaz onu kendinden uzaklaştırıyorsun. Birkaç aydan uzun süren sadece bir ilişkin oldu."

"Çok fazla seçenek yoktu," diye mırıldandım.

"Hayır, bir sürü seçeneğin vardı." Arkamdan geldi ama ben dönmedim. "Çok güzelsin Quinn. Zeki ve komiksin. Seçeneklerin vardı ve bunu biliyorsun. Sadece her zaman işe yaramamaları için bir neden vardı. Sonunda birine açıldığın üniversitedeki David hariç, kimsenin yanında uzun süre kalmasına izin vermedin. Korunaklısın."

"Açılmak bana çok iyi geldi," dedim ve Mark'a bir mesaj daha gönderdim.

Yenik bir iç çekiş yaptı. "Sadece mutlu olmanı istiyorum Quinn. Endişeleniyorum."

"Ve bunu tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum," dedim, kendi iç çekişimle savaşıyor ve ona bakmak için telefonumu indirerek. "Birkaç saat içinde evleniyorsun, o yüzden bugün sadece mutlu şeyler düşün. Ben iyiyim. İyi olacağım. Sen ve Ben mükemmel olacaksınız. Bugün önemli olan bu."

"Seni seviyorum ve asla yalnız hissetmeni istemiyorum. Ben ve ben ayrıldığımızda bu duygudan nefret etmişim."

"Biliyorum, Em. Kendimi yalnız hissetmiyorum," diyerek elini sıktım. "Söz veriyorum."

O da beni sıktı ve öylece durduk, el ele tutuşup pencereden dışarı baktık.

Jamie's Lodge'un gelin süitinden karla kaplı uçsuz bucaksız kayalıkları ve parlak mavi gökyüzüne serpiştirilmiş bembeyaz bulutları görebiliyorduk. Burası Ben ve Emory'nin yeniden bir araya geldikleri ve evlenmek istedikleri tek yerd. Güzel bir kayak kulübesiydi ve muhteşem bir düğün günü olacaktı.

Geri çekildim ve çantamı aldım. "Mark mesajlarına cevap vermiyor. Onu arayıp tacın nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmeye çalışacağım. Belki orada bırakıp bırakmadığını görmek için odamızı kontrol eder."

"Mark'la aynı odayı paylaşmak şimdi daha mantıklı geliyor," dedi yanak diliyle.

Tanrım, kendimi nasıl bir belanın içine soktum ben?

Ona sııttım.

Dürüst olmak gerekirse, Mark bana katılmakta ısrar ettiğinde otelin biletleri tükenmişti, bu yüzden bir gece önce odamdaki kanepede uyumuştı. Aslında beklediğim kadar garip olmamıştı ve birçok işi halletmiştik.

Emory'ye sarıldım, hemen döneceğimi söyledim ve asistanımı bulmak için koştum.

Ona birlikte yattığımızı söylemek için.

Hayatımı sikeyim.

BÖLÜM 1

T sahne ışıkları altında rap yaparken mikrofonun soğuk metal sapını sıkıca kavradım ve pratik bir gülümsemeye zorladım. Salona bakarken düğün davetlilerinin meraklı bakışlarını ve on yıl sonra bile yargılayıcı bakışlarını üzerimde topladım.

Philadelphia'daki C&C Enterprises'da reklam yöneticisi olarak konuşma yapmaya yabancı değildim ve kariyerim boyunca yüzlerce konuşma yapmıştım. Bir dans pistinin ortasında durup konuşma yaptığınızda insanların size bakması kaçınılmazdı. Bu beklenen bir şeydi ve benim için üstesinden gelmek kolaydı. Ama konuklar arasındaki bilmiş bakışlar öyle değildi. Bu, gençliğimden beri çok iyi bildiğim sessiz bir dedikodu biçimiydi ama yine de ürkütücü geliyordu.

Eski güzel Coal's Lake. *Evde olduğum için çok mutluyum.*

Bu yüzden büyük bir şehirde yalnız olmayı tercih ettim. Bakışlar yok. Dedikodu yok. Şaka yok. Huzur. Birçok kişi arasında tek kişisiniz. Göze çarpmak istemediğiniz sürece uyum sağlamanız kolay.

Bir nefes alarak mikrofonu tekrar dudaklarıma götürdüm ve nedime konuşmama devam ettim.

Sizi etkilemelerine izin vermeyin. Artık sana zarar veremezler.

"Em, dönüştüğün kadınla inanılmaz gurur duyuyorum ve sonsuz cesaretin karşısında hayranlık duyuyorum. Yoktan bir iş yarattın ve onu inanılmaz bir şeye dönüştürdün. Gözünü Ben'e diktin ve incinme riskine aldırmadan onu tüm varlığıyla severek bu işe balıklama atladın." Burnumun kenarı gözyaşlarımla yandı. "Bencil bir yanımla küçük kız kardeşimin, en iyi arkadaşımın artık bana eskisi kadar ihtiyacı olmadığı için üzülüyor. Ama için yaratıldığınızı anlamak için ikinizi birlikte izlemem yeterli. Zamanın testine gerçekten dayanıklı bir ilişki."

Başımı kaldırdım, makyajıma dikkat ederek gözümün kenarına bir parmak ucuyla dokundum ve düşmek üzere olan bir damla yaşı yakaladım.

"İkinizin bugün olduğunuz muhteşem insanlara dönüşmenizi izlemekten büyük keyif aldım. Erkek ve kadın olarak daha da geliştiğinizi görmek için sabırsızlanıyorum.

Karım. Birbiriniz için yaratılmışsınız. Birbirini tamamlayan zıt kutuplar."

Konukları *Mark* için taradım - benim tam zıttım. Benim dağınık olduğum yerde temizdi. Ben daha içine kapanıkken o tutkulu, dışa dönük ve arkadaş canlısıydı. Gülümsemesi her zaman çok sıcaktı. Benim sıcak gülümsemelerim Pan Am ve sahte görüldüğü için kibarlıkta karar kıldım.

Henüz yerine oturmamış olmasına rağmen gözlerim anında onu buldu. Kalçasını karşısındaki ahşap bara yaslamış, iki güçlü parmağının arasında bir bardak tutuyordu. Başka birine sıradan, kendinden emin, yakışıklı, rahat bir adam gibi görünebilirdi. Ama Mark'ı altı yılı aşkın bir süredir tanıyordum ve bu *onun rahatlığı* değildi ve kesinlikle onun rahatlığı da değildi.

Genellikle gevşek ve cana yakın olan duruşu durgun ve gergin görünüyordu. Koyu renk takım elbisesinin içinde çok uzun ve heybetli görünüyordu, bardaki diğer herkesin üzerinde yükseliyordu.

Normalde, etkinliklerde ağ kurar ve zahmetsizce kalabalığa karışır, kolayca arkadaş edinirdi. O anda, hem erkekler hem de kadınlar ona farklı derecelerde takdirle bakarken bile kimseyi tanımıyordu. Kadınlardan bazıları onu arzuluyor gibi görünüyordu ama onun kara gözleri bana odaklanmıştı.

O sabah Emory'nin düğünü için sahte eşim olmayı kabul ettiğinden beri bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyordu ve bu sinir bozucuydu.

Geçmişte rollerimiz tanımlanmıştı. Ben onun önce patronu, sonra arkadaşıydım. O ağ kurar, potansiyel müşterileri zahmetsizce cezbederdi. Ben anlaşmaları kapatacaktım. Bunun için Mark sahte flört oyununu en uç noktaya taşıyordu. Dikkati sadece benim üzerimdeydi ve bakışları ateşli ve sahipleniciydi. Bu beni telaşlandırdı.

Şampanyamı yudumlarırken başka tarafa baktım, bunu atlatmak için daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacağını biliyordum.

"kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorsunuz. Sıkı tutunun. Birbirinizi doğru sevin."

Gözlerim kasıtlı olmadan Mark'a döndü, ona çekildi. Bardağı dudaklarına götürdü, kehribar rengi sıvıdan bir yudum alırken gözlerimi tuttu. Ben de karşılık olarak kendi gözlerimi yaladım ve gözleri kararır gibi oldu.

Bu adam kadınlar üzerindeki etkisini biliyordu. Stajyerlerin onun ilgisinden nasıl etkilendiklerini görmüş, onu nasıl izlediklerini fark etmiştim. Duymuştum.

Aynı şeyi fark ettiğinde sessiz *kıkırdaması*. Ayrıca hiçbir zaman randevu sıkıntısı çekmezdi ve fazla mükemmel olduğu için gelen telefonları sürekli eliyordu.

Cazibesine ve gücüne karşı bağışıklığım yoktu ama bir profesyonel ve onun doğrudan amiri olarak kendimi kontrol edebiliyordum.

Sorun şu ki, bu gücün tam etkisini daha önce üzerimde hiç göstermemişti ve vücudumun tepkisini kontrol etmekte çok daha zorlandım. Kabarık yakalı elbisemin üzerindeki göğüslerimin kabarıklığının ve pürüzsüz kırmızı ipekle sarılmış kalçalarımın kıvrımının farkına vardım.

Bakışları yakıcıydı ve vücudum ısındı, aslında vücudumu görüldüğü gibi kıyafetsiz hayal etmediğini unuttum. Aslında gözlerinin yaptığı gibi ellerini kıvrımlarımın üzerinde gezdirmek istemiyordu. Ya da dilimin yaptığı gibi dudaklarımı yalamak.

Mark ne halt ediyordu? Kendime sordum ama daha iyi sorunun *neden* olduğunu fark ettim.

Mark, Emory'ye birkaç *kez* yattığımızı söylemeyi -eğer sorarsa- ve düğünde benim sahte flörtüm olmayı kabul etti. Kabul ettiğine , böylece bu sikiş şovuna randevusuz gitmek zorunda kalmayacaktım - Tanrım, bu aşağılanmamı daha da artıracaktı.

Ancak, ondan herkesin önünde beni bu kadar ikna edici bir şekilde gözleriyle becermesini istememiştim.

Gözlerimi çaktırmadan ona diktim, arkamı döndüm ve şampanya kadehimi havaya kaldırarak diğer konuklara da aynısını yapmaları için işaret verdim. Sırtımı dönmüş olsam bile Mark'ın bakışlarını hissediyordum; *görebildiğim* yargılayıcı bakışlardan bile daha fazla hissediyordum.

Alkol. Tüm alkole ihtiyacım vardı ve akşam yemeğinde sadece bunu içmeye niyetliydim. Bütün gün gelin odasında yemek yedik ve sinirlerimin resepsiyonda yemek yememe izin vermeyeceğini bildiğimden, elden teslim edilen ordövrlerden payıma düşenden çok daha fazlasını yedim.

"Herkes kadehini kaldırsın," dedim, sesimin düzgün çıkmasına şükrederek. "Yeni Bay ve Bayan Prancer'ın şerefine."

Şampanyamın geri kalanını içtim, Emory ve Ben'e sarıldım, sonra dans pistinden çıkarken yoldan geçen bir garsondan bir bardak daha aşırıdım. Doğruca kadınlar tuvaletine gitmeden önce onu da yudumladım.

Gözlerin beni orada bulamayacağını biliyordum.

Aynada yüzüm kızarmıştı. Avuçlarımı serin tezgâha yasladım, keşke yüzümü ona bastırabilsem ve yanan etimi soğutabilsem diye düşündüm. Bu

çok sıcak hissettim.

Gözlerimi kapatarak başımı eğdim ve derin bir nefes daha aldım. Kendime, delicesine ateşli, çekici erkekler bana asıldığında telaşlanmayan güçlü bir kadın olduğumu ve daha önce dışarıdaki pisliklerle başa çıktığımı hatırlattım. Daha güçlü, daha özgüvenli bir kadın olarak bir gece için bunu yapabilirdim.

Doğruca bara gitme niyetiyle banyodan çıktım. Emory'yi Philadelphia'da mutlu olduğuma ikna etmek ve o boktan kasabanın geri kalanına Charles Rost'un tüm çabalarına rağmen ne kadar iyi olduğumu göstermek istiyorsam hayatımın performansını sergilemem gerekecekti.

BÖLÜM 2

R bara ulaşmak, dans pistinden kaçmaktan daha zordu. Konuşmalar bitmişti, bu yüzden daha fazla insan ayakta idi. Aceleci adımlarıma rağmen en az on farklı kişi tarafından durdurulduğum, bunlardan sadece birini gördüğüm için heyecanlanmıştım. Diğerleri sadece dedikodularını beslemek için benden bilgi almak istiyordu.

Çoğu Mark'la ilgili bir soruyu araya sıkıştırdı. Hikayemizi mümkün olduğunca gerçeğe yakın tutmaya karar vermiştik. Birlikte çalıştık. Bir şekilde oldu. Onlara kibar olacak kadarını anlattım.

Nihayet yaklaştığımda Mark gülüyor ve siyah saçlı yaşlı bir adamla konuşuyordu. Beni gördüğünde gülümsemesi kaygısız ve çekici bir halden daha şehvetli bir hale dönüştü ve midem bulandı.

Tanrım, çok iyi. Ve Tanrım, sesini alçaltması gerekiyor.

Bara gelişigüzel yaslandığı yerden tam boyuna kadar kalktı. Her nasılsa, eskisinden daha uzun görünüyordu. Daha geniş. Sanki varlığı olması gerekenden çok daha fazla yer kaplıyordu.

"Selam bebeğim," dedi günahkâr bir gülümsemeyle, her zamanki dost canlısı yüzünü bambaşka bir şeye dönüştürerek. Daha karanlık bir şeye. Nefes alış verişim hızlandı ve açıkça tepki vermemek için çaba sarf ettim.

Çünkü, *ne*, Mark?

durduğumda eğildi ve yanağımı usulca öptü.

Birçok yerim karıncalandı ve banyodaki zihinsel moral konuşmamın beni Yakışıklı Mark'ın bu versiyonuyla başa çıkmaya en ufak bir şekilde hazırlamadığını kesinlikle biliyordum. Eğer onun ağır bakışlarıyla başa çıkamıyorsam, bu adam ağzını üzerimde tutmaya devam ederse hiçbir şekilde işlev göremezdim.

"Kes şunu," diye fısıldadım, ona pek de ince olmayan bir bakış attım ve geri adım atması için onu hafifçe ittim. Hiç adil davranmıyordu.

Gülümsemesi daha da arttı, bakışlarındaki sıcaklıkla mizah karıştı, Mark'ımın bir parçası ortaya çıktı. Benimle acımasızca alay eden Mark, bu seksi ve çekici versiyonla bir araya ve ben bu saldırıya hazırlıklı değildim.

Barmen Beth'e parmağımı kaldırarak çok ihtiyacım olan bir içkiyi istedim.

Başıyla onayladığında rahat bir nefes aldım ve Mark'ın önerdiği koltuğa oturdum, yanından geçerken ona hafifçe dirsek attım. Kıkırdadı ve kolunu sandalyemin arkasına doladı. Bu sırada parmakları omzumun çıplak tenini sıyırdı ve içimden Beth'e acele etmesi için bağırdım.

Mark beni yeni arkadaşıyla tanıştırdı ama adımı duyunca adamın tavrı değişti. Belirgin bir şey değildi, ama hayatım boyunca böyle olduğu için benim için açıktı.

Çikolataya bulanmış donmuş kırmızı bir karışım önümde belirlediğinde, ilginç, siyah saçlı barmene teşekkür ettim ve pipetten ağır bir nefes çekerek Mark'ı dönüşümüyle baş başa bıraktım.

"Mmm," dedim Beth'e. "Bu çok iyi. En sevdiğim olabilir." "Bu bir Scarlett Öpücüğü."

"Kiraz ve çikolata tadı alıyorum; onun dışında hiçbir fikrim yok. Çikolatalı vişneli martini?" diye sordum. "Sonuncusu nar ekşili Long Island Buzlu Çay mıydı?"

"Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Eğer gerçekten kazanmaya çalışıyorsan söyleyemem." Güldü.

"Denemeye değer." Sırıttım, kadehimi şerefine kaldırdım ve bir yudum daha aldım. "Çok güzel."

Mark'ın bakışlarını yüzümde hissederek açıkladım. "Oyun. Konuklar özel içkilerinin ne olduğunu tahmin edecek." Emory'nin özel kokteylleri olarak inanılmaz derecede sevimsiz Sevgililer Günü temalı içeceklerin listesinin bulunduğu tabelaya uzandım. "Endişeleniyorsanız malzemeleri sorabilir ya da gerçek bir içkiyi ismiyle sipariş edebilirsiniz. Ama ben hepsini denemeyi kendime görev edindim."

"Peki kaç kişiler?" İşareti alarak sordu.

"Bilmiyorum. Ama bir hedef belirledim ve ona sadık kalacağım. Hepsini deneyeceğim."

Beth yardımsever bir şekilde, "10 tane var," diye bizi bilgilendirdi.

"Yani amacın bu gece bayılmak mı?" Mark sorguladı.

Ayaklı alçak bardağı kaldırdım. "Bunlar çok küçük. Altı ons kadar. Hepsini deneyebilmenizi istiyorlar."

"Doğru," dedi Mark.

"Beth bugün gelin partisine atandı ve benim için listede aşağılara doğru çalışacağına söz verdi." Ona göz kırptım, Mark'ın elindeki sıyrığı görmezden geldim.

Parmak uçlarım omzumda dolaşmaya başlamıştı. İnce dokunuşlar sesimin amaçladığımdan daha nefes kesici çıkmasına neden oluyordu. "O benimle ilgileniyor."

"Şimdi öyle mi?"

Beth, "İstiyorum ama yavaşlamazsan muhtemelen daha uzun süre istemeyeceğim," diye ekledi.

"Kaç tane içtin? Daha yeni ."

"Çilekli margarita olduğunu düşündüğüm *I Love You Berry Much*'ı ve ekstra zeytinli bir martini olan *I Olive You*'yu içtim. Kulağa geldiği kadar kötü. Ve belki bir ya da iki tane daha. Kim sayıyor ki?"

"Zeytini severim," dedi Mark, aynı anda Beth de, "Seviyorum," diye kestirip attı.

Beth'i görmezden geldim ve Mark'ı işaret ettim, "Zeytin seven insanlara güvenilmez."

Beyaz dişlerini bana doğru parlattı. "Ben çok güvenilir biriyim." Güldüm. "Çok şeysin."

Mark'ın konuştuğu yaşlı adam omzuna vurarak dikkatini çekti.

"Bir arama ekibi göndermeden önce karısını bulmaya gidiyorum. Taburemi alabilirsin. Seninle konuşmak güzeldi Mark." Bana kaçamak bir bakış fırlattı ve belli ki sahte bir gülümsemeyle kaçtı.

Adamlar hiç tanışmamıştım, ama ayrılmadan önce o kadar çok hikâye dolaşıyordu ki, o zamandan bu yana geçen yıllarda neler söylendiğini ancak hayal edebiliyordum. Mark bu garip alışverişi fark ettiyse de bir şey söylemedi, sadece tabureyi kibarca kabul edip oturdu.

Bu pozisyon nedense kolunun bana dolanmasından daha kötüydü. Mark bana dönük olarak bir ayağını taburemin basamağına dayadı, diğer uzun bacağını koridora doğru sarkıttı. Böylece dizlerim onun iki kalın kalçasının arasında kalıyordu.

Beth görevleri için beni terk etmiş, bizi yalnız bırakmıştı ve Mark'ın yanında ilk kez ne diyeceğimi bilemiyordum. Ya da nasıl davranacağımı.

BÖLÜM 3

Mark ve ben eve döndüğümüzde ayda bir ya da daha fazla dışarı çıkıyorduk. Bazen ekiple, bazen yalnız, ama iş her zaman aramızdaydı. İş hakkında konuşur, işi kutlardık. Elbette birbirimize özel şeylerimizi anlatırdık ama aramızda her zaman bir iş bariyeri vardı. Ben onun patronuydum. O benim asistanımdı.

Bu farklıydı. Sanki beni çıplak hayal ediyormuş gibi bana bakıyordu ve beni öptüğünde dudaklarının ıslak sıcaklığını ve yanağımın hassas derisine değen kirli sakalının sıyrıklarının hâlâ hissedebiliyordum. Bu hissin üzerinde durmak başımı döndürdü ve çok yakınımda oturan devasa adamın daha da fazla farkına vardım.

Alkole ihtiyaç vardı. Tüm alkole. Şanslıydım ki kız kardeşim tam bir peynir topuydu ve benim için bir liste hazırlamıştı.

Mark elini uzattı, parmağıyla ağzımın kenarını yokladı. "biraz çikolata var." Parmağını ağzına götürdü ve emdi, gözleri benimkilerdeydi.

Benimkiler onun dudaklarındaydı, parmağına sarılmıştı. O kadar dolgundular ki, alttaki üsttekenden biraz daha dolgundu ve birden onu ısırarak istedim. Bu yeni bir düşünce değildi; bunu yapmayı birkaç kez hayal etmiştim. Çekici bir adamdı, bunu fark etmemek için kör olmak gerekirdi ama içimdeki dürtü hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Eğildim, diğer konuklar duymasın diye alçak sesle konuştum. "Sana ilk buluşmadaki gibi davranmanı söylemiştim. Gerçekten de ilk günden randevularında çikolata yalıyor musun?"

Onları gözleriyle sikerken mi? İçimden ekledim.

"Onları becermek isteseydim becerirdim," dedi. Yüz ifadesi alaycıydı ama bakışlarındaki sıcaklık ve yoğunluk ağzımın kurumasına neden oldu.

Etkilenmemiş gibi davranarak ona bir kaşımı kaldırdım ve cevap vermek için biraz zaman kazanmak amacıyla bir içki aldım ama o devam etti.

"Bana seni yeterince sevdiğim ama ilişkinin bir son kullanma tarihi olduğunu bildiğim biriymişsin gibi davranmamı söyledin," diye açıkladı. "Eğer bana

bir kadınla yatma fırsatım olursa, ona ilgilendiğimi belli edeceğim."

İçkimden bir yudum daha alıp bitirdim ve yalvaran bir ifadeyle Beth'e el sallayarak bir tane daha istedim.

"Tamam. Sizin ilk randevularınız benimkilerden çok farklı. Böyle olman gerektiğini düşünmemiştim..." Tereddüt ettim. "Beni dışarı çıkaran adamlar öyle... Öyle davranmıyorlar..."

"Yani...?" Kıkırdadı ve her zaman olduğu gibi midemdeki kelebekleri harekete geçirdi, rahatsızlığıma rağmen beni gülümsetti.

"Sadece bana çok dokunuyorsun ve beni öptün."

"Sevgililerin seni öpmüyor ya da dokunmuyor mu? Dışarı çıkmayı sevmemene şaşmamalı. Belli ki yanlış erkeklerle çıkıyorsun."

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Senden benimle çıkmanı istedim, beni becermek istiyormuş gibi davranmanı değil."

"Emory'yi seks yaptığımıza ikna etmemi söylemiştin."

"Evet, eğer sorarsa," diye tısladım. "Bana bir sürü soru soruyor ve beni Philly'de 'yapayalnız' bıraktığı için kendini suçlu hissediyor. Sadece birlikte eğlendiğimizi düşünmesini istiyorum ki geri çekilsin. Bütün düğünün beni çıplak hayal ettiğini düşünmesine gerek yok."

"Şey," diye eğildi, ağzını kulağıma yaklaştırdı, sandal ağacı kokusu da onunla birlikte geliyordu. "Seni çıplak görseydim, tekrar görmek isteyeceğime hiç şüphe yok."

Buna gülüp geçtim ama vajinamı ciddi olmadığına ikna edemezdim. Boynumdaki ve çıplak omzumdaki nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken etti ve içim kelimelerle zonkladı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu kadar sert davranmana gerek yok. Bu kadar inandırıcı olmamıza gerek yok."

Yanmayı düşünmeden adamla çalışmam gerekiyordu. Ya da rüyamda görmeden uyumalıydım. Normal Mark olduğu zamanlarda onunla ilgili çok fazla rüya görmüştüm. Koleksiyonuma bu versiyonu eklememe gerek yoktu.

Kalın dudakları bardağın kenarını sararak içkisini içerken bana baktı. Bardağı çektiğinde dili likörü temizlemek için dışarı çıktı ve ağzım kurudu.

Barın üstünde parlak pembe bir içecek belirdi. Başımla teşekkür ettim ve resepsiyon salonunu tararken pipetten sağlıklı bir nefes çektim.

Konuklar akşam yemeğini bitirmiş ve dans etmeye başlamışlardı. Işıklar sönmüştü. Rustik balo salonuna yayılan mumlar ve minyatür kırmızı ve beyaz LED ışıklar şık ama eğlenceli bir Sevgililer Günü ambiyansı sağladı. Çiftler dans pistinde birbirlerine sokulmuş, sallanıyor ve aşkı içlerine çekiyorlardı.

Kusmuk. İlk başlarda çektiğim acıya değmiyordu. Ama dans edebilirdim. Ve iyi yapardım.

"Dans ediyorum," dedim, ayağa kalkarak.

Alkol beş santimlik topuklu ayakkabılarımı sevmediği için sendeledim ve Mark'ın içine düştüm. Ellerim omuzlarında kenetlendi ve göğsüm onunkine bastırdı. Geri adım atmak için hamle yaptım ama elleri refleks olarak beni sabitlemek için belime gitti ve kendimi ona sarılmış buldum.

Bu pozisyon bizi göz hizasına getirdi ve ben de gözlerimi dört açarak baktım.

O da gözlerini karartarak baktı, ikimiz de bir an için kıpırdamadık.

"Güzel kokuyorsun," dedim niyetim olmadan, alkol ve onun erkeksi kokusu yüzünden beynim bulanıktı.

"Sen de öyle." Parmakları belimde sıkılaştı. "Unlu mamuller gibi. Çok lezzetli."

"Kendimi şekerli kurabiye losyonuyla ovuyorum," dedim.

Bir elini belimde tutarken bir parmağını kolumda gezdirdi. Ardından gelen elektrikle ürperdim. "Bu kadar yumuşak olmana şaşmamalı."

Zorla gülümsedim. Zihnimin bunun sahte olduğunu ve Mark'ın asistanım olduğunu tekrar tekrar hatırlatmasına rağmen kalbim kontrolden çıkmıştı.

"Dansa geliyor musun?" Sonunda uyluklarının beşiğinden dışarı adım atarak sordum.

BÖLÜM 4

"Y kız kardeşimiz çok güzel görünüyor," dedi Mark, bizi dans pistinde sallayarak. Doğal olarak, dans etmeye başlar başlamaz şarkı yavaş bir şarkıya dönüştü ve kendimi tekrar onun kollarında buldum.

Siyah smokinler ve en az on dört ton kırmızı elbiseyle dolu dans pistinde dolaşan tek beyaz figürü izleyerek başımı salladım. "Annemindi."

"Bekle, kendin için sakladığını söylediğin elbise mi?" Gözleri yüzümde gezinirken sordu. Çok fazla soru sordular ve çok fazla cevap aldılar.

Tam olarak şaşırmasam da hatırlaması kalbimi ısıttı. Söylediğim her şeyi hatırlıyor gibiydi, hatırlamasını istemediğim zamanları bile.

"Bir gün giyerim diye ama o gün hiç gelmeyebilir."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. Sanki tüm hayatım boyunca kendimi annemin gelinliğini giyip koridorda yürürken hayal etmiş olmamın bir önemi yokmuş gibi. Bu hayal sadece o öldüğünde daha önemli hale gelmişti ve zaman geçtikçe gerçekleşme olasılığı azalmıştı. Başarısız olan ilişkiler arttıkça.

"Annem bunu ikimizden birinin giymesini isterdi," diye devam ettim, bana baktığını hissederek. "Otuzuma merdiven dayadım ve bir yılı aşkın süredir ilişkim yok, tabii buna ilişki denebilirse. Evlenip evlenmeyeceğimi kim bilebilir?"

Ben'in Emory'yi dans pistinde döndürmesini izledim, ikisinin de yüzünde kocaman gülümsemeler vardı. Onu eğdi ve Emory'nin başı kahkahalarla geriye düştü.

Bu özlediğim bir şeydi. Kolay bağlantı, kahkahalar. "Ona elbiseyi giymek istediğini söyledin mi?"

"Hayır," dedim, kız kardeşimi savunma ihtiyacı hissederek. Şüpheli ifadesine açıklık getirdim. "Yani tabii ki, biz çocukken ona söyledim. Ben daha büyüktüm. Sadece önce benim evleneceğim varsayılıyordu." Takım elbisesinin yakasını parmaklarımın arasında oynattım, bilerek ya da bilmeyerek bu kadar çok şeyi açığa vurduğum için utandım. "Bundan bir şey çıkarma. Aradı, nişanlı olduğunu söyledi, ben de elbiseyi teklif ettim."

Mark görmeyen biri gibi, "Anlıyorum," dedi ama daha fazla kurcalamadı. Sadece o bilmiş ifadesiyle bana baktı, beni parçaladı ve kendime bile itiraf etmek istediğimden çok daha fazlasını ortaya çıkarmamı sağladı. Bir parça kıskançlık hissettiğim için bile kendimi çok kötü hissediyordum.

Mark'ın zaman beni kendine açan bir vardı. Coal's Lake'ten biraz kırgın ayrılmıştım ve üniversitedeki sevgilim David'in de özgüvenime bir faydası olmamıştı. Mark tüm bunlardan sonra kendime yakınlaşmak için izin verdiğim birkaç kişiden biriydi. Gerçekten çok az kişiye güvenirken ona güvenmişim.

Yakışıklı yüzünü inceledim. Dolgun dudaklarını. Sağ tarafındaki hafif yara izini. Akşamın bu geç saatlerinde her zaman çenesini gölgeleyen, yüz hatlarını koyulaştıran saçları. Düz burnu. Bana bakarken ifadesindeki yoğunluk, beni bakarken yakalamıştı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Ben sordum. "Neyi?"

"İnsanların sana bir şeyler anlatmasını sağlayan şey nedir?" diye homurdandım. "Kesinlikle sahip olmadığım bir yetenek."

Gülümsememek için dudaklarını büzdü. "Böyle bir yeteneğim olduğunu bilmiyordum."

Sırtımın alt kısmındaki el beni daha yakına çekti ve alkolün genel sıcaklığına ek olarak karnımın alt kısmında sıcaklık birikti. Kızardığımı hissettim.

"Oh, biliyorsun. FBI ajanı olmalıymışsın. Biriyle beş dakikalığına tanışıyorsunuz ve size tüm hayat hikayesini anlatıyor."

"Sanırım alkol seni konuşturuyor, beni değil," dedi, gözleri balo salonunu kaplayan titrek mumların ışığında parlıyordu.

"Belki de gözlerin yüzündendir. Parlıyorlar. İnsanları..." Parmaklarımı göğsümde hafifçe oynattım. "Burası ıslık ıslık oluyor. Keşke ben de insanları ıslık ıslık yapabilsen. Sanırım bu benim yüzüm. İnsanlara uzak durmaları için bağırıyor."

Dudakları kıvrıldı, gülümsemesi kırıldı. "Gözlerim göğsünü parlatıyor mu?"

Karnımdaki tüm sıcaklık yüzüme hücum etti.

"Saçmalama. Diğer insanları kastetmişim. Sen diğer insanları ." Dudağı tekrar seğirdi, gözleri daha da neşeye parlıyordu.

"Sanırım sarhoşsun," dedi. "Etkinliklerde içmemene şaşmamalı. Seni ."

Kendi kendime itiraf ettim ki, belki de, sadece belki de, kusma kelimesini Aşk Sarhoşu olmakla suçlayabilirdim - içkiyle, adamla değil. Ama adam

başımı dik tutmama yardım ediyor.

"Hayır, etkinliklerde içmiyorum çünkü çalışıyorum. Bu gece içtim çünkü herkes bana bakıyor."

"Çünkü çok güzelsin."

"Keşke." Güldüm.

"İşte bu yüzden bakıyorum," dedi ve kahkahalarım söndü. Gözleri gözlerimi tuttu ve ses tonunda ne mizah ne de iffetsizlik vardı.

Hiçbir kelime yoktu. Başımı eğerek küçük bir gülümseme verdim. Yüzümü tekrar kendisine doğru eğdi ve beni daha da yakınına çekti.

Birbirimize bakarken aramızdaki havada bir şeyler değişti. Başım dönüyordu, sözleri ve yüzündeki hararetli ifade nefesimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu.

Göğsüm kesinlikle parlıyordu. Karnım da öyle. Ve bacaklarımın arası.

Gözlerim onun kalın dudaklarına gitti, aradaki mesafeyi kapatmak için can atıyordum.

"Quinn!" Emory şarkı söyledi, heyecanı anımızı böldü. Bakışlarımı Mark'tan ayırdım ve yüzüm daha da kızararak bir adım geri attım. "Ben evlendim!"

Kollarımı ona sarıp sımsıkı tuttuğumda yüzünde mutlak bir sevinç vardı.

"Evet, ! Ve mükemmel bir düğündü."

"Tebrikler, ikinize de. Çok güzel bir düğün." Mark Ben'in elini sıktı ve ben geri çekildiğimde Emory'ye sarıldı.

"Sağ ol dostum. Bu nasıl oldu?" Ben, Mark ve beni işaret ederek sordu.

Mark'la bakiştık, küçük bir panik anı göğsümün sıkışmasına neden oldu ama gülümseyerek, "Birden oluverdi. Çok sık birlikteyiz. Ciddi bir şey değil, sadece eğleniyoruz."

Onun tarafından tutulmak kesinlikle ciddi hissettirmişti. *Ciddi ciddi* üzerine atlamak istemişim ki bu bir sorundu.

"Tamam, ama bir gün asistanımla birlikte olacağıma mı karar verdin?" Emory sordu.

Hazırladığım konuşmayı yapmak için ağzımı açtım, bunu uzun süre bırakmayacağını biliyordum, ama Mark benden önce davrandı.

"Uzun zaman önce benden hoşlandığından şüphelenmişim. Onunla dalga geçtiğimde kıkır kıkır güler ve kıvranırdı."

Beni yanına çekti, göz göze geldiğimizde yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

"Ben kıkırdamam," dedim, ona doğru yerleşerek. Ve birbirimizden hoşlanmamız gerektiği için ekledim: "Benimle dalga geçmen hoşuma gidiyor ama kıkırdamıyorum."

Kıvrınma tartışılabilirdi. O anda kıvranıyormuş gibi hissettim.

"Geç saatlere kadar çalışmamız için sürekli bahaneler uyduruyordu," diye devam etti Mark, ben ona dirsek atıp saçma hikâyesine devam edince gülerek. "İlk başta bunun işkolik olmasından kaynaklandığını düşündüm." Gözlerimi devirdim ama gerçek buydu. "Ama sonra kıskanmaya ve ne zaman bir kadın beni arasa garip davranmaya başladı. Sonunda bana dokunmak için bahaneler üretti ve ben de dokunmaya başlamaya karar verdim. İşte o zaman sürekli beni düşündüğünü itiraf etti."

Bu kesinlikle olmadı, ama bu oyunu oynamak istiyorsa, tabağa adım atacak kadar alkolüm vardı. Oyun başlasın, Mark.

"Tabii ki seni düşünüyordum," diye cevap verdim. Emory'ye baktım. "C&C tatil partimizden eve dönerken sarhoş bir halde bana rüyasında sadece ofiste değil, yatakta da ona patronluk tasladığımı gördüğünü söyledi. Çok fazla detaya girdi. Eğlenceli görünüyordu, ben de denemeye karar verdim."

Mark'a baktığımda alaycı gülümsemem kayboldu. Tüm kişiliği daha karanlık bir şeye dönüşmüştü, tüm alaycılığı gitmişti. Göz göze geldiğimizde belimdeki kumaşı parmaklarının arasına aldı ve beni kendine doğru çekti, parmak uçları kalça kemiğime bastırıyordu.

"Her şeyi yanlış anladın Quinn," dedi, sesi öncekinden daha sertti, tonu adımı okşar gibiydi. "Ofiste kararları sen veriyorsun. Rüyalarımnda her emrimi yerine getiriyordun."

Ben ona binerken Mark'ın sözleriyle ve elleriyle hareketlerimi yönlendirdiğini hayal ettim ve içim kıpır kıpır oldu ve kesinlikle kıvrınmak istedim.

Emory boğazını temizledi ve ben de gözlerimi kırıştıtararak bakışlarımı Mark'inkilerden ayırdım. Emory'ye gülümsedim ama tüm odağım Mark'ın sert vücudunun benimkine yaptığı baskıdaydı.

"Peki sonrasında birlikte çalışmak nasıldı?" Emory sordu. Gözleri Mark'la benim aramda gidip geliyor, ona nasıl yaslandığımı ve onun kalçamdaki sahiplenici elini inceliyordu.

"İyiydi." İlgisizmiş gibi davranarak salladım. "İşten sonra bara gittik ve iş arkadaşının olayını konuştuk. İkimiz de anladık ve

birbirlerinin şartlarını kabul ettiler. Ertesi gün oldukça standarttı. İşi ayırabilir ve yine de eğlenebiliriz."

"Tamam, iyi, güzel," dedi ama gülümsemesi zorlamaydı. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "İyi eğlenceler çocuklar. Geldiği için daha fazla insana teşekkür etmeliyim," diye şarkı söyleyerek Ben'i uzaklaştırdı. Ben de onu çok daha az enerjik bir tempoyla takip etti.

Mark'tan bir adım uzaklaştım. Her şey çok gerçekçi gelmeye başlamıştı. Mark'ı arzulamama izin veremezdim. O benim asistanımdan daha fazlasıydı; o benim arkadaşımdı. Ve onu kaybedemezdim.

Daha fazla alkole ihtiyacım vardı. Vızıltım çok hızlı azalıyordu ve daha fazla takviyeye ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 5

kendime bir Son Öpücük ve Mark'ın normal viskisini sipariş ettim ve beklerken derin bir nefes aldım. Mark'ı dans pistinde bırakmıştım, onunla paylaşmadığım havaya ihtiyaç duyuyordum.

Vücudumun verdiği güçlü tepki için alkolü ve düğün ortamını suçlayabilirdim ama bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Daha önce de birlikte içmiştik. Süslü etkinliklere katılmıştık. Sık sık takılırdık ve ben iyiydim. Beni etkileyen, söylediği sözler ve bana attığı bakışlardı. Cazibesini taklit ediyormuş gibi hissetmiyordum ve bu kafamı karıştırıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, düğünden önce kız kardeşimle yaptığım konuşma benim için değişimi tetiklemişti. Birine Mark'la birlikte olduğumuzu söylemek önceki fantezilerimin daha gerçek, daha mümkün görünmesine neden olmuştu. Sonra gitti ve bana bir sonraki yemeğiymişim gibi baktı, bana sahipmiş gibi sarıldı ve daha fazlasını yapmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi bana dokundu ve vücudum buna ondan önce hiç kimseyle olmadığı kadar tepki verdi.

İçkilerimiz önümüze konduğunda, kırmızı atıcıyı vurdum ve hemen listedeki bir sonraki içkiyi sipariş ettim.

Arkamdan geldiğini anlamak için dönmeme gerek yoktu. Onun varlığının her zaman diğerlerinden daha fazla farkındaydım ama bu şekilde değil. o yaklaştığında havanın kendisi değişiyordu.

"Kahretsin Quinn, beni Emory'ye bir işlem yapıyormuşum gibi gösterdin," dedi Mark, sesi haklı olarak kırıgı geliyordu.

"İşlemsel değil. Sıradan ama tamamen bilgilendirilmiş ve rızaya dayalı" diye yanıtladım.

"Tekrar ediyorum, işlemsel diye duydum," diye ısrar etti.

Ona bir bakış attım. "Hiç seks yapmadık ve ilişkimiz gerçek değil, bu yüzden alınmanıza gerek yoktu."

"Kim ilişkilerini organize eder ki?" "Ben düzenlerim."

İçkisini dudaklarına götürürken duraksıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Tüm ilişkilerime çok fazla çalıştığımı ve ciddi bir şey aramadığımı söyleyerek başlıyorum."

"Bu aynı şey *değil*."

"Evet, öyle. İki yetişkin bir ilişki içinde olmak ve bunu yürütmek hakkında konuşuyor."

"Hala 'birbirimizin şartlarını kabul ettik' ifadesinin kulağa nasıl bir işlem gibi gelmediğini anlamıyorum."

"İş arkadaşlarının işi işte bıraktıklarından ve özel hayatlarını ayrı tuttuklarından emin olmaları gerekir. Ciddi bir şey yapmadan önce İK'dan onay alınması gerekir. Ben senin amirin olduğum için bu durum bizim için daha da geçerli. Em bunu bilirdi ve beni tanıdığı için bu konuyu sizinle konuşacağımı da bilirdi."

Bardağının kenarından beni izleyerek bir yudum aldı. "Genellikle başka hangi şartlarda pazarlık yaparsınız?"

Başımı iki yana salladım, yüzüm gülümsemeye karşı koyuyordu. "Öyle bir şey değil. Çalışmayı seviyorum ve üniversiteden beri yaşadığım her ilişkinin arasına girdi. Hatta bir adam bana seçim yapmam gerektiğini söyledi." Alay ettim. "Açıkçası ben çalışmayı seçtim."

"Ben de aynısını yapıyorum," dedi beni izlemeye devam ederek.

Kolyemle oynadım. "Tüm beklentileri karşılıyoruz ve bu da ileride bir sürü kavgayı önlüyor. Aramadığım zaman kendimi suçlu hissetmiyorum ve onlar da alınmıyor."

"Bu tür ilişkiler sizin için genellikle ne kadar sürer?"

"Başka birini bulana ya da daha fazlasını isteyene kadar. Bundan daha fazlasını taahhüt edemem, en azından hayatımın bu noktasında, bu yüzden onlara aradıklarını vermeye daha istekli birine geçtiklerinde anlıyorum."

"Ya da senin için doğru kişiler değillerdi."

"Şu derinleşmeye bak," dedim alaycı bir tavırla.

Mark'ın gözleri yüzümü taramaya devam etti ve yüz ifademine ona ne söylediği konusunda endişelenmeme neden oldu. "Annem kız kardeşime her zaman sevgililerin gelip gideceğini söylerdi. Doğru olanı elinde tutmak için çok çalışacaksın. Belli ki onlar senin için doğru kişi değilmiş."

"Peki bellend nedir?" "Bir

sik." Sırıttı.

Güldüm. "Ve sen şu 'tek' şeyine inanıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Annemle babam lise aşıklarıymış. Annem, babamla hemen ve o zamandan beri evli olduklarını söyledi."

Her zaman kolay değildi ama yürütmeyi başardılar. Sanırım demek istediği bu. Sizin için özellerse yürütmek için savaşırsınız."

Emory ve Ben'i düşündüm, birlikte olmak için neler yaşadıklarını, kızın onu fark etmesi için kaç yıl mücadele ettiğini ve sonra da üniversitede onu kazanmak için ne kadar çok çalıştığını. Mantıklı geldi.

"Sanırım bazıları için gerçekler." Başımı salladım ve pipetimden bir yudum daha aldım. "Biri istedi diye kariyerimi feda etmeyi hayal bile edemiyorum."

"Bence mesele de bu. Sormalarına gerek kalmayacak. Eğer aradığınız kişi onlarsa uzlaşmak isteyeceksiniz."

"Sanırım bu hala seninkini beklediğin anlamına geliyor, o zaman?" Kıkırdadı ve başını salladı. "Sanırım öyle."

"Kim bilebilirdi ki? Mark Charming romantik biri."

Balo salonunun her yerinde ışıklar yanıp söndü ve müzik alçaldı. DJ'in sesi odayı doldurdu ve tüm bekâr bayanların buket atma töreni için dans pistinde geline katılmalarını istedi.

"Ve bu da benim ortadan kaybolma sıram. Emory orada olmadığımı fark etmeden önce banyoya saklanacağım."

BÖLÜM 6

tuvaletten çıkan birine çarptım.

"Çok özür dilerim. Daha önce bakmalıydım..." Charles Rost'un sırtarak bana baktığını görünce sözümü kestim - tüm kasabanın benden nefret etmesinin tek nedeni buydu. Ailesinin burada olduğunu biliyordum; babası belediye başkanıydı ve her şeye davet edilirdi ama Charles'ın davet almayacağını varsaymıştım.

Yanımdan geçmeye çalıştım ama hareket ederek yolumu kesti.

"Seni dans pistinde o aletle gördüm. Sanırım iffetli tavırlarını aşmışsın."

"Charles, ben hiçbir zaman namuslu olmadım. Sadece seninle ilgilenmiyordum." Konuşmanın bittiğini düşünerek tekrar etrafından dolaşmaya çalıştım.

Benimle birlikte hareket etti ve ben gerilmeye başladım. Koridorda başka misafir yoktu. Arkamda bir çıkmaz sokak vardı ve o tek çıkışı kapatıyordu.

Dişlerimi sıktım. "Lütfen çekil ve düğüne geri dönmeme izin ver."

"Biraz sohbet ettikten sonra döneceğim."

"Konuşmaya ihtiyacımız yok. Lisede söylediğim her şey hâlâ geçerli. O zaman da seninle hiçbir şey yapmak istemiyordum, şimdi de istemiyorum."

Eli bileğime dolandı ve fiziksel olarak onu geçmemi engelledi. "Sen herkesten daha iyi olduğunu düşünen namuslu biriydin. Görünüşe göre bu hiç değişmemiş. Büyük şehir ve kaltak kokuyorsun."

Eli acı verecek kadar sıkışmıştı ve morluklar bırakacağını biliyordum.

"Çek ellerini üzerimden." Korku midemi doldurmaya başlamıştı, onun korkunç şeyler yapabileceğini biliyordum.

"Konuştuktan sonra yapacağım."

"Charles, beni hemen bırakmazsan çılgın atacağım."

Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Bu yıl belediye başkanı seçildim. Sevgili yaşlı babam emekli olunca aday oldum. Bunu biliyor muydun? Kız kardeşinin işinin bu kasabada ne kadar başarılı olacağı konusunda çok söz sahibiyim. Neden bir yere gidip bu konuyu konuşmuyoruz?"

Bu daveti açıklıyor.

Emory, Charles'ın lisede bana neler yaşattığını bilmiyordu. Söylentileri duymuştu elbette ama Charles'ın ve arkadaşlarının bana ne kadar eziyet ettiğinin farkında değildi. Benden yaşça küçük ve masum olduğu için benim sorunlarımın yükünü taşımasına gerek yoktu. Ama belediye başkanı olsun ya da olmasın, işin iç yüzünü bilseydi Charles'ı davet etmezdi.

Bileğimi onun elinden kurtardım ve bir adım geri attım. Sırtım yere çarptı. Duvar.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesimin titremesinden utanarak sordum. İnsanların beni bu şekilde etkilemesine izin vermemek için yıllar boyunca çok çalışmışım. "Kasabayı bana karşı kıskırttığında sana geri adım atmadım ve şimdi de atmayacağım. Senin oyunların için çok yaşıyım."

"O zaman Emory'nin kariyerini mahvederim. Belediye başkanının ve kasabadaki en güçlü ailenin desteği olmadan işinin ne kadar süreceğini sanıyorsun? Lisedeyken ne kadar nüfuzumuz olduğunu gördün. Sadece büyüdü."

"Bunca yıldan sonra cidden eziyet edecek başka birini bulamadın mı? Neden hala bana kafayı takmış durumdasın?"

"Seninle oynamaktan keyif aldım. Başka hiç kimse bu kadar iyi karşılık vermedi." "Yani hiç büyümemişsin. Hâlâ bir kabadayısın."

"Ben bir Rost'um. Değişmeyen sensin. Her zaman yerini unutuyorsun. Ben kendiminkini biliyordum ve sana hatırlatmaktan zevk alıyordum."

"Peki bu tam olarak nedir?"

"Altımda. İstedğim şekilde."

İçime girdi, elleri beni hapsediyordu. Göğsünü ittim, onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o beni daha da itti ve bir parmağını boynumda gezdirdi. Başımı onun dokunuşundan uzaklaştırdım, izin verdiği kadar uzağa eğildim. Aletini hedef alarak bir dizimi kaldırdım ama gülerek darbeyi önledi.

Koridorun karşısındaki kapının menteşeleri açıldığında inledi ve Mark'ın erkekler tuvaletinden çıktığını görünce kalbim yerinden fırladı. Gözlerimiz buluştu, benimkiler hem korku kalıntılarıyla doluydu hem de orada olduğu için rahatlamışım, gözleri sertleşmişti.

Charles'ı tekrar ittim ve sonunda geri çekildi, bana dönmeden önce Mark'a ters ters baktı.

"Belki daha sonra dans edebiliriz. Arayı kapatırız." Zalimce gülümsedi. "Konuşuruz. Kasabaya dönebildiğine çok sevindim. Seni buralarda çok özledik."

Kalbim göğsümde zıpladı.

Mark onun gidişini izledi, vücudu gergindi ve öfkesi yüzünden okunuyordu.

"İyi misin?" Yanına doğru yürürken sesindeki endişeyle sordu

Ben.

"Ben iyiyim," dedim, duvardan uzaklaştım ve koltuğumu düzelttim.

Elbise.

"İyi görünmüyorsun," dedi, koyu renk gözleri titreyen ellerimi ve solgun yüzümü inceliyordu. Uzanıp gevşek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve başımı çevirdiğimde yüzümü kendisine doğru eğdi. "Kimdi o?"

"Sadece liseden tanıdığım bir adam. Sorun değil." Elinden kurtuldum ve balo salonuna doğru yürüdüm.

"Seni hep böyle kafese mi kapatır?"

Kuru bir kahkaha attım ve yürümeye devam ettim. "Quinn, konuş benimle."

Durdum, ona yalvaran bir bakış atmak için döndüm. "Önemli bir şey değildi." Mark'ın çenesi titredi.

İçimi çektim. "Charles hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı? Dans etmek istiyorum."

Ona daha fazla güç vermek istemedim. İçecek, eğlenecek ve Philly'deki boş, güvenli hayatıma geri dönecek ve bu olanları unutacaktım.

Mark'ın ağzı sıkıştı. "Bana bir şey vermen gerekecek çünkü en kötüsünü düşünüyorum."

Gözlerimi kapattım, teslim olmuşum.

"Arayan Charles Rost'tu. Onu liseden beri tanırım."

"Sana hep böyle mi davrandı?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, duruşu genişti.

Bir sonraki sözlerimi düşünerek dudağımı çiğnedim.

"İlk başta değil," dedim. "Bana çıkma teklif etti ve ben hayır dedim, daha önce hiç duymadığı bir şey. Sanırım bundan hoşlanmadı. Ailesi zengindi; babası belediye başkanıydı ve kasabanın sahibi olduklarını düşünüyordu. O ve arkadaşları eşek şakaları falan yapmaya başladılar. Başlarda ufak tefek şeylerdi. Dolabıma bir şeyler bırakmak, dedikodular yaymak, bu tür şeyler." Tereddüt ettim. "Yıllar geçtikçe daha acımasız olmaya başladılar."

"Devam et."

"Geçmişte kalan şeyler."

Çenesi gıcırdadı. "Bana pek öyle gelmedi."

Başımı salladım, başka tarafa baktım.

"Quinn, ben kendimi kaybetmeden ve o pisliği bulup yumruğumla sormadan önce bana ne yaptığını söylemen gerekiyor."

"Bana zarar vermedi, o şekilde değil," diye güvence verdim, elimi koluna sürterek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Dedikodular arttı. Daha utanç verici, incitici şeyler söylendi. Spor salonundan sonra duştan çıkarken çekilmiş bir fotoğrafım yayıldı. Bu tür şeyler."

"Sana hiç dokunmadı mı?"

Parmaklarımı büktüm. "Denedi ama biri içeri girdi ve bana kaçma şansı verdi."

Mark'ın çenesi daha da sertleşti ve beni iterek balo salonuna doğru ilerlerken gözlerinde bir fırtına vardı. Kolunu tutmak için koştum.

"Lütfen bir şey yapma," diye yalvardım. "Bunu istemeni çok takdir ediyorum ama bu Emory'nin düğünü. Ve bunu mahvetmek istemiyorum. O da bu konuda hiçbir şey bilmiyor ve bilmesini de istemiyorum. Onun burada olmasından dolayı kendini kötü hissedecek ve o işlerin bu kadar kötü olduğunu fark etmediğı için suçluluk duyacak." Gözlerini önüne dikti, vücudu öfkeyle sımsıkı sarılmıştı. "Lütfen. Eğlenmek, dans etmek ve benden başka bir şey almasına izin vermemek istiyorum."

Sonunda bana baktı, bir an yüzümü inceledi ama sonunda başını salladı. Öfkesi yatışmadı ama eli belime gitti, beni resepsiyona geri götürdü ve beni kalabalığın arasından dans pistine doğru yönlendirirken orada kaldı.

BÖLÜM 7

Mark'ın öfkesi çabuk geçmemişti, hatta hiç geçmemişti, ama bunu başka bir şeye, ilkel bir şeye kanalize etmiş gibiydi. Bana daha sıkı sarıldı ve eskisinden daha yakın çekti. Dans ederken elleri daha fazla dolaşüyor, kalçalarımdayanlarımdaya ve ulaşabildikleri her yerde başımı hafifleten ve bedenimi ağırlaştıran bir yoğunlukla geziniyorlardı.

Kalabalık dans pistinde birlikte hareket ederken ikimiz de ter içinde kalmıştık, yüksek sesli müzik bizi ele geçirmişti. Tenim fener ışığında parlıyordu ve Mark'ın kafasının kenarlarındaki saçlar nemliydi ve uçlarından kıvrılmıştı, tipik tarzını bozuyordu. Bir ara takım elbise ceketini çıkarıp kollarını sıvamıştı ve ben Mark'ın bu cilasız halinden keyif alıyordum.

Dönerek sırtım ona dönük dans ettim, yüz yüze olabileceğimden daha yakın olmak istiyordum. Bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve onu kıcımda sertçe hissettiğimde içim ısındı. Ona daha çok bastırdım.

Mark geri çekilmek için hiçbir şey yapmadı, kolları bana sarıldı. Ritim arttıkça ve göğsü şiştikçe kalçalarımı döndürdüm.

Charles yanımdan geçerken Mark'ın eli sıkılaştı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"Quinn, isteğine saygı duyuyorum." Konuşurken çenesindeki kirli sakal boynuma sürtündü. "O herife dokunmayacağım ama o adam bir daha sana yaklaşırsa..."

Korumacılığı içimde bütün akşam yanan ateşi körükledi ve sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görmesini umursamadan kabul ettiğimi inledim. Sesi karanlık ve sertti, göğsünün derinliklerinde titreşiyordu ve bu sadece şehvetimin daha da yanmasına neden oldu.

Mark bana karşı her zaman korumacıydı. Düğüne de bu yüzden gelmişti ama hiç böyle olmamıştı. Daha önce hiç kimse benim adıma böyle davranmamıştı ve lanet olsun, eğer bu başıma gelen en seksi şeylerden biri değilse.

Başımı omzuna yasladım, aramızdaki boşluğu ortadan kaldırdım ve o da beni sıkıca kavradı, bana doğru bastırdı. Kimseyi Mark'ı o anda istediğim gibi istemediğime yemin ederek kıpırdandım.

Biz dans ettikçe, diğer konuklar uzaklaştı ve sadece biz, birbirimize karşı hareket ediyorduk - birbirimizi tüketmiştik. Balo salonu güneşin batışıyla kararmış, atmosferi değiştirmişti ve karanlık bir odada gerçekten yalnız olsaydık nasıl olacağımızı hayal etmek kolaydı, aramızda inşa edilen gerilime teslim olduk. Birbirimizin bedenlerini keşfediyor ve hislerin içinde kayboluyorduk.

Klitorisim kalbimin çarpıntısıyla zonkluyordu. Göbeğim o kadar ıslak ve boş hissediyordu ki, sürtünmeye ihtiyaç duyarak ereksiyonuna karşı geri çekilirken nefes nefese kaldım.

O da aynı şekilde kaybolmuştu. Terden nemlenmiş yüzü boynuma gömülmüştü ve soluk soluğa aldığı nefeslerle kızarmış tenimi daha da ısıtıyordu. Başımı eğerek ona daha iyi erişim sağladım ve dudaklarını aşırı hassas tenimde hissettim. Gömleğinin düğmelerinin çıplak sırtıma sürtünmesiyle birleşince, bu beni yarı yarıya delirtti.

Parmakları karnıma yayıldı, uçları onun için acı çektiğim yerden sadece birkaç santim ötede tenimi kazıyordu.

Meme uçlarım acı veren noktalar halinde sertleşti. Elbisenin ince ipeğinin arasından dış hatlarını görmek beni daha da tahrik etti ve biraz rahatlamak için avuçlarımı üzerlerinde gezdirdim. Birinin beni izliyor olabileceği umurumda bile değildi; hatta birinin bizi birlikte görmesi fikri beni daha da çıldırtıyordu. Arkamdaki adam ve beni boğan arzu dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Arkamı döndüm, kollarımı boynuna doladım ve ihtiyaçtan zayıf düşmüş bir halde ereksiyonuna yaslandım. Bacaklarımın arasına bir diz attı, kulağıma hırslayarak beni daha da ıslattı.

Utanmadan klitorisimi onun kalçasına dayadım, serbest kalmak istiyordum, yerde ağlayan, kıvranan bir karmaşa olmaktan birkaç dakika uzakta hissediyordum.

"Kahretsin Quinn," diye inledi, sesi en az benim kadar işkence çekmiş gibiydi. Ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı, nefesi dudaklarımı okşuyordu. "Çok ateşlisin," dedi, gözleri büyümüştü. "Tanrım, senin için çok sertleştim."

Başım dönüyordu, parmaklarımı saçlarına doladım ve çektim ve çaresiz hissederek klitorisimi daha da sert bir şekilde uyluğuna .

"Evet, lanet olsun, ihtiyacın olanı al."

Yaptım. Kıvrandım, öğüttüm ve gevşedim, göbeğim kasıldı ve gözlerimin arkasında havai fişekler dans etti, tam orada dans pistinde herkesin önünde orgazm oldum, çığlıklarımı boğmak için başımı omzuna gömdüm.

"Siktir," diye bağırdı Mark, kolları yere kaymamı engelliyordu. Beni şimdiki zamanda tutan tek şey onun hırıltılı sözleri ve göbeğim sıkışırken yaptığı övgülerdi.

Ama orgazm azalırken ve dünya benimle buluşmak için geri koşarken, az önce olan şey bana çarptı.

Ne halt ettim ben?

Birden odanın üzerime kapandığını hissettim. Mark sanki her şeyi mahvetmemişim gibi kulağıma övgüler fısıldamaya devam ediyordu ama ben artık duyamıyordum.

Mark'ın kucağından çekildim ve teras kapısına doğru koştum, serin dağ havası ve yalnız bir an arıyordum.

BÖLÜM 8

" Bu da neydi böyle?" Mark dışarı adımımı attığım anda bana yetişerek sordu. Kapı arkasından çarparak içerideki müzik ve kahkahaları susturdu ve bizi kendi sessiz kış harikalar diyarımızda bıraktı. "Neden kaçtın?"

"Özür dilerim," diye volta attım, sayısız ısıtıcıya rağmen titriyordum. Vücudum dans etmekten ve alkolden kızarmıştı ve kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Sinir bozucu, utanç verici gözyaşları döküyordum ve aceleyle yüzümü sildim. "Az önce ne oldu bilmiyorum. Sözlerine dayanamadım, ben..."

"Ne zaman değil?"

"Dizinde orgazm oldum! Kendimi aptal gibi hissediyorum." Başını geriye doğru salladı.

"Neden?"

"Çünkü bu sahte bir randevuydu!" Bağırđım, panik yükseliyordu.

Benim sorunum neydi? Bunu yapmama nasıl izin verebildim? Kim olduğumuzu unutmama nasıl izin verdim?

Yaklaştı, ellerini tereddütle kaldırdı, yine kaçacağımdan korkuyordu. "Randevu sahte olabilir," dedi, "ama şu anda hissettiğim her şey gerçek. Utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Ben senin patronunum ve bunu yapmama izin verdim!" Elim havaya kalktı, pencerelere doğru işaret ettim. Daha yumuşak bir sesle, "Ne düşünüyordum ben?" diye sordum.

"Sonunda kendini özgür bıraktın ve ben bunu görmeye bayıldım. Kendinden önce herkesle ilgilenmeni uzun süre izledim ve artık zamanı gelmişti."

"Ben-"

"Miras bittiğinde Emory'nin üniversite masraflarını ve okul ücretini ödedin ve gidecek bir yere ihtiyacı olduğunda onu yanına aldın." Bana doğru yürümeye devam etti ve aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattı. "Sen bu kasabayı tek başına üstlendin, böylece Emory seninle birlikte üstlenmek zorunda kalmadı. Senin elbiseni giyiyor!"

"Bunu ona ben verdim ve o aileden biri."

Devam etti. "Haftada neredeyse seksen saat çalışıyorsun, böylece Sally'nin yeğenini almak için beşte çıkmasını telafi edebiliyorsun ve böylece Jennifer

yarı zamanlı işi için iki haftada bir salı günleri izin alıyor. Kendini düşünmeye başlamalısın. Kendine dikkat etmelisin. Ve senin çözülmeni izlemek çok güzeldi. Siktir, neredeyse seninle boşalıyordum."

Sözleri, gözlerindeki yakıcı bakış ve terden sıırılsıklam olmuş, kızarmış tenimi üşüten kış havası arasında tüylerim diken diken oldu ve ürperdim.

"Birlikte çalışmalısınız Mark. Bu her şeyi mahvedebilir." "O zaman bana şartları söyle, Quinn."

Nefesimi içime çektim ve volta atmaya bıraktım. Ne söyleyeceğimi bilemeden onunla yüzleştim. Konuşmayı uzatmamam gerektiğini biliyordum, özellikle de ihtiyacım olmasına rağmen kendimi standart terimlerimi istemezken bulduğumda.

"Seni kaybedemem."

"Yapmayacaksın. Ben de sana göz kulak olacağım." "Bana hep göz kulak oldun."

Bir adım daha yaklaştı, hiçbir şey söylemedi, gözleri konuşmam, ona ihtiyacım olanı söylemem için yalvarırken bekledi. Zihnim dönüyor ve bu işi yürütüp yürütemeyeceğimizi sorguluyordu.

Mark haklıydı; genellikle kendimden önce başkalarını düşünür ve nadiren risk alırdım. Ve bu bir riskti. Ama onu o kadar çok istiyordum ki, yıllardır orgazm olmadığım kadar sert orgazm olmama rağmen canım acıyordu. Vücudum bana bırakmamı, teklif ettiği şeyi kabul etmemi haykırıyordu. Onunla çizgiyi çoktan aşmıştım, bu yüzden yolun geri kalanını atlamak için cazip geliyordum.

Ama...

"Korkuyorum," diye fısıldadım etrafımızı saran ağır sessizliğe. "Sana güveniyorum ama..." Derin bir nefes aldım, bu kadar savunmasız olmak göğsümü acıtıyordu. "İşimizden zevk almamın yarısı sensin. Sensiz yapmak istemiyorum."

Başını salladı. "Tıpkı Emory'ye söylediğin gibi olabilir. Ertesi gün normal. Dinamikleri biraz değiştirse bile bunu çözebiliriz. Sadece istememiz gerekiyor. Ve lanet olsun Quinn, ben seni istiyorum. Sana yapmayı şeyler..." Yüzü hayal kırıklığını gösteriyordu ve yumruğu bir, iki kez sıkıldı.

Bu beni duraksattı.

"Şu anda ciddi misin? Benimle birlikte olmayı düşündün mü?" diye sordum, sesim ancak fısıltı halindeydi.

Parmak uçlarını omzumdan çıplak koluma doğru gezdirdi, iğne ucu kadar elektrik saçlarını kabarttı. Beni içine çekmeden önce tepkimi izledi.

"Bunu düşündüm. Hayal ettim. Hayalini kurdum." Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapattı. "C&C'ye başladığım günden beri bana eziyet ediyorsun. Şu lanet etekler. Beni öldürüyorlar. Bana bir emir verirdin ve yatakta o ses tonunu kullandığını hayal ederek sertleşirdim. Bana ne yapacağımı ve seni nasıl memnun edeceğimi söyledin."

Ağzım açık kaldı.

Eğildi, viski rengindeki nefesinin buğusu kış gecesinin berrak havasıyla karışarak ağzımı sulandıran sarhoş edici bir aroma yarattı. Dilimdeki viskiyi tadarken onu içime çekmek istiyordum.

Gözlerimi rehin aldığı anda ifadesi daha da karardı. Denesem de başka tarafa bakamazdım. Gözlerim onunkilere yapışmıştı ve bir sonraki sözlerini, bir sonraki hareketini beklerken nefesim kesildi.

"Ben tam tersini *hayal etmiştim*. Emirlerime uyuyordun ve lanet olsun, bu neredeyse daha ateşliydi. Benim emrimdeydin. Dediğimi yapıyorsun. Bana boyun eğmek ve zevkini kontrol etmeme izin vermek."

Gözlerimi kaçırıp karla kaplı ağaçlarda parıldayan peri ışıklarına baktım, sözleri içimde bir şehvet cehennemi yarattıktan sonra gözlerindeki yoğunluğa dayanamadım. Yandığımı hissediyordum ve nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

Vücudum evet demem, teslim olmam için bağıırıyordu. Ama zihnim hâlâ bana işkence ediyordu. Hiç kimse benim için Mark kadar önemli olmamıştı.

"Seni kaybedemem."

Sıcak elleri üşümüş yanaklarımı yakıyor gibiydi, yüzümü onunkiyile buluşturmak için yukarı kaldırırken başka tarafa bakmama izin vermiyordu.

"Yapmayacaksın."

Kalbim hızla çarpıyordu ve onun da bunu hissettiğinden emindim. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve benimki aradaki mesafeyi kapatma isteğiyle kaşınıyordu. Daha önce birçok kez yapmayı hayal ettiğim gibi onu tatmak.

"Neden şimdi? Neden bu konuyu şimdi açıyorsun?" Yüzünde cevap aradım. O da aynı şeyi yapıyor gibiydi.

"Bu gece bana ilgilendiğini ilk kez gösterdin. Daha önce hiç böyle olmamıştı ve emin olana kadar aramızdaki ilişkiyi riske atmak istemedim." Gözleri dudaklarıma gitti ve dudaklarını yaladı. Bacaklarını birbirine kenetledim. "Daha fazlasını ne kadar arzulamış olursam olayım. Sana hayatımda ihtiyacım var. Öyle ya da böyle."

"Bu sahte değil miydi?"

"Hayır," dedi. "Bir dakika bile olmaz."

"Senin sadece iyi bir aktör olduğunu sanıyordum."

"O kadar iyi değilim." Bakışları yoğunlaşıyor. "Ve eğer sonunda seni becerirsem, bu sahte olmayacak ve sadece bu gece olmayacak. Sana sahip olmayı hayal ettiğim pek çok yol var ve sadece bir geceyle yetinemem."

Ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum ve artık kendimi tutamayarak ağzımı onunkine bastırdım. Viski ve nanenin ilk tadıyla inledim ve göğsünde eridim, kendime bu zamparayı elimde tutmak için gereken her şeyi yapacağıma, her şekilde uzlaşacağıma söz verdim.

"Tadın çok güzel," diye inledi, öpüşmeyi derinleştirdi, dili benimkine karıştı.

Ellerim yakalarını kavradı, arzu içime hücum etti ve dizlerimi zayıflattı. Karnıma sertçe vuruyordu ve ona o kadar ihtiyaç duyuyordum ki artık soğuğu hissetmiyordum, vücudum alev alev yanıyordu. Yanmaya hazır bir şekilde ona yaslandım ve daha fazlası için yalvardım.

BÖLÜM 9

R Dördüncü kata diğer konuklarla birlikte çıkmak bir sabır sınavıydı, katları yavaşça çıktıkça gerilim artmaya devam ediyordu. Kalabalık asansörün arka tarafında onun önünde durduğumda, ihtiyaçtan başım dönerken kalçamı morartıcı bir şekilde kavramıştı.

Kulağıma lezzetli ve yaramazca şeyler fısıldamaya başladığında kendimi tutamayarak ona yaslandım. Kollarında nasıl hissettiğimi. Bana yapmak istediği şeyler. Beni nasıl istediğini. Sesi boğuk ve boğuktu, benimle aynı ihtiyaçtan muzdaripti ve bu beni sadece daha çaresiz hale getirdi.

Başka kimse onu duyamıyordu ama duyabileceklerini hissediyordu ve bu düşünce kelimeleri daha da ateşli hale getirdi.

Tüm tedbiri elden bırakıp onu seyircilerin önünde becermeden önce o asansörden inmem gerekiyordu.

Hiç kimseye ya da hiçbir şeye ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım ve beklemek işkence gibiydi.

Gözlerimi dikmiş, nefesimi kontrol etmeye çalışarak onun için yanıp tutuştuğum yere yaklaştım.

"Bu elbisenin yerde harap bir su birikintisi olmasını bekleyemem." Çılgın gözlerim omzumun üzerinden onun özlem dolu gözleriyle buluştuğunda, kekeleyerek aldığım nefesleri yutarak beni öptü.

Arkama uzandım, aletini avuçladım ve sıktım. Ağzımın içine hızlı bir nefes bıraktı ve avucuma doğru itti, sonra ağzını çekti, nefes nefese kaldı ve bana baktı. Gözbebekleri şişmiş, yanakları kırmızıya boyanmıştı ve asansör bizim kata geldiğinde ağzını tekrar kendime çekmek üzereydim.

Elimi tuttu ve hemen odamıza koştuk, kapı arkamızdan kapanır kapanmaz birbirimize saldırdık.

Ağızlarımız ve dişlerimiz çarpıştı ve ellerimi göğsünde ve omuzlarında gezdirdim, ceket yere düştü. Kravatı boynundan çektim ve tenini hissetme ihtiyacıyla gömleğine uzandım. Gömleği

Düğmeler işbirliği yapmadı, sabrımı kaybettim ve düğmeler fayans zemine çarparak onu parçaladım.

İçimi çektim, sonunda elimi onun sıcak, pürüzsüz göğsüne koydum. Kalın kaslar parmaklarımın altında kasıldı ve onları kıvrıp vücudunun her yerinde sürüklemek isteyerek içine daldım. Aynı zamanda, içine girip tutunmak istedim.

O benimdi. Asistanımdı. Arkadaşımdı. Sevgilimdi. Benim sevgilimdi. Ve onu sahiplenmek için oldukça vahşi bir dürtü duyuyordum.

Saçlarımı kavradı, başımı geriye çekti ve yüzünü boynuma gömdü. O yalayıp emerken soluk soluğa nefesler alıyordum, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki ihtiyacım olan yerime dokunmazsa bayılacağımdan korkuyordum.

Elleri ipeğin üzerinde kayıyor, ağzı beni diri diri yakarken ateşe körükle gidiyordu.

Başımı eğerek ona daha iyi erişim sağladım ve tırnaklarımı göğsünde gezdirdim. Boynuma doğru inledi ve dişlerini geçirdi. Yüksek sesle ve uzun uzun inledim, kollarında titredim ve kendimi ona doğru itmeye çalıştım, her ne kadar birbirimize çoktan karışmış olsak da, daha önce hiç olmadığı kadar aklımı kaçırmıştım.

Tişörtü omuzlarından ittim ve bana dokunmayı bırakıp tişörtü silkeledi. Bu bile çok uzun gelmişti.

Başının arkasındaki saçları avuçladım ve ağzını tekrar kendime çektim. Lezzetliydi, dilini emdim ve sikine sürtündüm ama bu yeterli değildi.

"Sabırsızlanıyorum Mark," diye nefes nefese kaldım. O adamı yıllardır istiyordum ve ona sahip olmak için bir dakika daha beklemek istemiyordum.

Öpüşmeyi kesti ve ben sızlandım.

Kıkırdadı ve elbise belimde toplanana, göğüslerim çıplak kalana ve meme uçlarım onun dokunuşuyla acıyan noktalara dönüşene kadar askıları teker teker omuzlarımdan itti. Elbise yere düşene kadar kalçalarımı salladım ve beni sadece dantel kırmızı tangamla onun karşısında bıraktı.

Gözleri vücudumda geziniyor, çıplak tenimle aç bir şekilde ziyafet çekiyordu. Bana bakışı sahiplenici ve şehvetliydi. Sanki beni canlı canlı yiyecekmiş ve ben de daha fazlasını isteyecekmişim gibiydi ve lanet olsun ki tahrik olmuşum.

Göğsümü avuçladı, başını eğdi ve pembe meme ucumu dudaklarının arasına alarak sertçe emdi. Başım geriye düştü, bir çığlık kaçtı ve ben

onu kendime çektim, havayı gıcırdatıyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Serbest bırakılmaya ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Kemerinin tokasına uzandım ama başını sallayarak kalçalarını geri çekti.

"Kapıya yaslan." "Lütfen.

Sana dokunmam gerek."

"Quinn, sırtını kapıya yasla. Seni tatmak istiyordum ve desteğe ihtiyacın olacak."

Erkeklerin ağzıma girmesine nadiren izin verirdim. Bu, nadiren vermekte rahat hissettiğim bir güven ve bağlılık seviyesi gerektiriyordu, ancak Mark'a güveniyordum ve ihtiyaçtan o kadar uzaklaşmışım ki hayır demek bir seçenek bile değildi.

Sırtım soğuk metal kapıya çarptı ve şoktan nefesim kesildi, ama beni öptü, haşlanmış bedenini benimkine bastırdı ve soğuğu unuttum. Kürek kemiklerimin metale sürtünmesinden kaynaklanan hafif acıyı unuttum. Ağzının benimkinin üzerindeki hissi ve göğsünün dolgun, ağrıyan göğüslerime olan sıcaklığı dışında her şeyi unuttum.

Öpüşmeyi keserek yanağımda ıslak bir iz bıraktı ve kulağıma doğru yalayarak ilerledi.

"Her santimini yalayacağım," diye homurdandı. Neredeyse benim kadar zor nefes alıyordu, kelimeleri zorlanarak çıkıyordu.

Onun ne kadar heyecanlandığını görmek, içimde dönen şehvet fırtınasını daha da şiddetlendirdi.

Kulak mememi ısırdı ve ben kıvranıp miyavladım, başım dönüyordu, ellerim sırtına tutunmaya çalışıyordu, geri çekilirse düşeceğimden korkuyordum.

Bileklerimi ellerinin arasına alarak avuçlarımı yanlarımdaki kapıya bastırdı ve kulağımın altındaki nabız noktasını yalamaya ekstra özen göstererek boynumdan aşağı öpmeye başladı.

"Burada duracaksın, ellerin kapıda olacak ve seni tatmama izin vereceksin," dedi kulağıma doğru. Kulağımın arkasındaki saçlar hışırdadı, hırıltılı sözlerinin her biriyle beni gıdıkladı. Bütün vücudum titredi. "Ellerini hareket ettirme, yoksa boşalmana izin vermem."

"Neden?" Ağır ağır nefes alarak sordum. Umutsuzca. Teni terden kayganlaşmıştı ve vücudunun tüm düzlemlerine dokunmak istiyordum.

Dişleri köprücük kemiğime sürtündü. "Yıllardır dar eteklerin ve yüksek topuklu ayakkabılarla sana dokunmam için beni baştan çıkarıyorsun.

Bana en pis şeyleri düşündüren ve geceleri uykularımı kaçıran o lanet olası hırıltılı sesin."

Göğsümü yaladı ve meme ucumu ısırdı. Göğsümü yüzüne doğru ittim, ellerim hiç düşünmeden saçlarına gitti.

Ağzı hemen tenimi terk etti ve bana bakmak için geri çekildi. Avuçlarım kapıya doğru uçu.

"Bana dokunman ve reddedilmen için seni baştan çıkarırken orada durmanı istiyorum. Tıpkı benim olduğum gibi."

Benim çekici Mark'ım gitmişti ve onun yerine tanımak için çok heyecanlandığım bir Mark gelmişti.

Yanıtımı inleyerek verdim, parmaklarım tutunacak bir şey arıyor, metale doğru kıvrılıyor ama tutunacak bir şey bulamıyordu, o kadar tahrik olmuştum ki ayakta zor duruyordum.

"Ama merak etme patron," dedi kıvranışımı ve pençelerimi izlerken, "bu senin için bana yaptığından çok daha zevkli olacak."

Hinzırca gülümsedi ve ağzını karnımda gezdirmeye başladı. Dili göbek deliğime daldı ve kalçalarım öne doğru itildi. Beni geriye itti, ağzını iç çamaşırlarımın üst kısmında gezdirirken beni sabit tuttu ve ben onun dokunuşundan acı duyarak inledim.

Mark da benim gibi . Kasları kısıtlamadan dolayı gerilmişti. Pantolonunu düzeltmek için uzandığında yüzü gerilmişti.

Bunu görmek beni daha da çılgına çevirdi. Yeterince hava alamıyormuşum gibi hissediyordum. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Başımı kapıya yaslamış, dokunması için can atıyordum ve ağzı o kadar yakındı ki beni çıldırtıyordu.

Kalçalarımı serbest bırakarak külotumu yere indirdi ve ayağa kalkarak dışarı çıkmamı söyledi. O bana dokunmadan tenim ürperdi ve bir sonraki hamlesini beklerken ellerimi sabit tutmak için kontrolümün her zerresini kullandım. Bir sonraki emrini. Gözlerimle ona yalvarıyor ve kontrolsüzce kıvranıyordum.

Çok ateşliydi. Beklenti. Sesini kaplayan çakıl taşı.

Ayakkabısını benimkinin içine vurdu ve ben de bacaklarımı açtım. Serin hava şişmiş göbeğime çarptığında ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum. Biraz da kendimden emin bir şekilde bacaklarımı kapatmaya başladım ama Mark'ın açgözlü gözleri çıplak bedenime bakarken yüzünde beliren memnuniyet ve arzu ifadesi klitorisimi titretti ve bana bacaklarımı açık tutma cesareti verdi.

Elini sertçe ağzının üzerinde gezdirdi. "Çok güzelsin amına koyayım."

Konuşmaya bile teşebbüs edemedim, sözleri nefesimi kesiyordu.

Yere, kalçalarımın arasına yerleşti, önce bir kalça kemiğimi, sonra diğerini öptü ve tüm bu süre boyunca bana baktı. Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirdikten sonra bir dizini omzunun üzerine atarak beni iyice araladı.

Yüzüme bir sıcaklık hücum etti ama bunun şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olduğunu inkâr edemezdim. Büyüleyici koyu renk gözleri beni içine çekiyordu. Yakışıklı yüzü şehvetle gerilmişti. Güçlü omuzları sıkıca tutuyordu. Onu bu şekilde, dizlerinin üzerinde, açık kalçalarımın arasında, başını göbeğime bu kadar yakın görmek ihtiyaçtan sızlamama neden oldu.

"Oh lanet olsun. Lütfen, Mark."

Tek bir parmağını amımın dudakları arasında gezdirirken gözleri benimkilere kaydı. Onu tutarken sarsıldım.

"Siktir, damlatıyorsun," diye zorladı ve sertçe yutkundu, boğazı titriyordu.

"Mark," diye boğuldum. "Lütfen."

Karanlık kafası aşağı indi, klitorisimi öptü ve zevk içimden fırladı. Kalçalarım kapıdan fırladı, başım yuvarlandı, zevk içinde kayboldum. Ve daha fazlası için çaresizdim.

Beni bekletmedi, boylu boyunca yaladı. Gözleri kapandı ve bana karşı inledi. O kadar heyecanlanmışım ki, sadece titreşimler bile beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyordu. İç kaslarımı sıktım ve daha fazlasını isteyerek, bunun asla bitmesini istemeyerek tutundum.

Parmaklarını ıslaklığımın içinde kaydırды, klitorisimin etrafında dolaştırdı ve sonunda iki parmağını içimin derinliklerine itti.

"Tanrım," diye mırıldandım, ellerim neredeyse kapıdan çıkıp omuzlarına yapışacaktı, bir şeylere tutunmaya ihtiyacım vardı. Sadece irademle onları düz tuttum.

Parmaklarını pompalıyor, dokunuşuna verdiğim tepkiyi izliyordu. Titreyen bacaklarıma ve kıvranan kalçalarıma bakarken gözlerinde baş döndürücü bir bakışla dudakları aralandı. Çıplak, kabarık göğsümü.

Konuşmaya, lütfen ona dokunmama izin vermesi için yalvarmaya gittim, ama klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve tüm mantıklı düşünceler uçup gitti.

Parmaklarının uçlarını kıcıma soktu, beni yutarken beni destekledi. Beni nasıl tükettiğini anlatacak başka kelime yoktu. Benim

ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. O yalayıp emerken, dilini klitorisimin üzerinde döndürmekle patlamaya yakın olduğum anda düzleştirmek arasında gidip gelirken, konuşmak bir yana, zar zor nefes alabiliyordum.

Tüm odağım kirli sakalının sıyrıklarında ve sıcak dilinin fiskeindeydi. Kıçımdaki morartıcı kavrama. Dizlerim titriyordu ve sırtım kapıya dönük olsa bile daha ne kadar dik durabileceğimi bilmiyordum.

"Meme uçlarına dokun," diye homurdandı. Bacaklarımın arasından bana bakarken ağzı ıslaklığımla parlıyordu, parmaklarını pompalarken ön kolu esniyordu. Karnımın derinliklerinden inledim ve hemen emrini yerine getirdim, meme uçlarımı çimdikledim ve çimdikledim.

Parmaklarını içimde gezdiriyor, her geri çekilişinde iç duvarlarımı döndürüp masaj yapıyor, kendi kendime çalışmamı izliyordu. Gözleri o kadar kararmıştı ki artık irisinin kahverengisini göremiyordum.

Bunu görünce, yüzüne karşı dalgalanmaya çalıştım, meme uçlarımı daha sert sıkıştırdım, boşalmazsam hiperventilasyondan birkaç dakika uzakta hissediyordum. Çok fazla ihtiyacım vardı.

Başım kapıya yaslandı, gözlerim kapandı. Zevk midemde birikmiş ve doğru kıvrılmıştı, gittikçe daha sıkı, beni sardı ve vücudumdaki her kasın beklentiyle gerildiğini hissettim.

"Gözler üzerimde," diye hırladı, sesi keskin ve sertti.

Onları soyarak açtım, ona baktım ve inledim. Bakışlarımı tutarak klitorisimden güçlü bir şekilde çekti ve patladım.

Kukum parmaklarına kenetlenirken, içimden dalga dalga zevk akarken, vücudumdaki her sinir ucu ateşlenirken oda bir görünüp bir kayboluyordu. Ağlayıp titrerken omuzlarına tutunmak zorunda kaldım. Parmaklarını pompalamaya ve klitorisimi emmeye devam etti, beni çalıştırdı ve vücudum ona karşı gevşeyene ve merkezim spazmı durdurana kadar orgazmımı uzattı.

Beni kollarının arasına aldı ve sertçe öptü. Kollarımı ona dolayarak ağırlığımı taşımasına izin verdim ve hevesle onu öptüm. Benim, viskinin ve arzusun tadına bakıyordu ve bu benim yeni favori tadım olabilirdi.

BÖLÜM 10

Mark beni kapının yanındaki yemek masasının kenarına oturttu ve ben de hevesle kemerine uzandım. Parmaklarım titriyordu ve koordine olamıyordum ama tokayı çözmeyi ve pantolonunun düğmesini açmayı başardım.

Gözleri vücudumu tararken ayakkabılarını tekmeleyerek geri çekildi ve ardında bir sıcaklık izi bıraktı. Eğilip pantolonundan çıkarken fermuarı uğuldadı ve içimi heyecanla doldurdu.

Tanrım, muhteşemdi. Geniş omuzları sivrilen beline doğru iniyordu. Daha önceki takılmalarımın hepsinden çok daha büyük, uzun ve kalın olan sikine doğru inen bir sıçrama dışında tüysüzdü. Başı yumruğuna karşı koyu renkti ve ağzımı sulandıran prekum sızdırıyordu.

Bir erkeğe sakso çekmekten hiç hoşlanmamıştım. Bana hep biraz angarya gibi gelirdi. Ben de hiç almak istememiştim. Mark'a kadar. Yüzündeki ateşli ifadeyi ve o kalın aleti görünce, onunla farklı olacağını, her anından zevk alacağımı ve onu tatmam gerektiğini biliyordum.

"Eninde sonunda," dedi. "Seni bir masanın üzerine yatıracağım ve lanet olası eteklerinden biri belinin üzerindeyken seni becereceğim."

Gözlerim büyüdü, nefes alışım hızlandı. Mantıklı olan ben, iş yerinde böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdim. Mantıklı ben, adama bu kadar aşık olsaydım hayır demeyeceğimi de biliyordum.

"Ama önce sana ne yaptığımı izlemeni istiyorum." Çenesini sıktı, acı çekiyormuş gibi sikini yumrukladı, aç gözleri vücudumu taradı. "Boşaldığında yüzünü görmek ve başka hiçbir erkeğin seni benim kadar memnun edemeyeceğini anlamak istiyorum."

"Bunu zaten yaptın," dedim yüzsüzce.

Gözleri parladı ve başka seçeneği yokmuş gibi kendini bir kez okşadı. Sanki kelimeler onu da beni çıldırttığı kadar çıldırtıyordu. Kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar belirgin bir kısıtlamayla gerilmişti.

Onun yerine geçebilmek için neredeyse masadan atlayacaktım, onun zevkini elimde tutmak istiyordum.

Ama ben hareket etmeye başlar başlamaz, karanlık gözleri benimkilere dikildi ve beni koyduğu yerde kalmam için sessiz bir emir verdi. Nefesimi tuttum, hevesle dinledim ve beklentiyle uğuldadım. İhtiyaçla. Onun için o kadar ıslanmıştım ki sert ahşap masa kayganlaşmaya başlamıştı.

Bacaklarımın arasına girdi, ellerini kalçalarımın altından geçirdi ve beni kendine doğru çekti.

"Bunun için yeterince bekledim," dedi, kasları gerilmişti. "Seni sert bir şekilde alacağım. Ve muhtemelen hızlı olacak çünkü şu anda çok tahrik oldum." O gece ben iki kez boşalırken Mark'ın hiç boşalmadığını hatırladım. Onun kontrolünü kaybettiğini görmek için sabırsızlanıyordum. "O zaman seninle acele etmeyeceğim. Bırak benden önce gelen erkekleri, kendi adını bile hatırlayamayacak hale gelene kadar seni defalarca boşaltacağım."

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı ve başımı salladım. "Evet. Tanrım, evet," diye nefes aldım, kollarımı boynuna doladım ve daha da yaklaştım, klitorisim zonkluyordu. Ona içimde ihtiyaç duyuyordum. Acıdan parçalanmadan önce ona duyduğum bu acıyı dindirmesine ihtiyacım vardı.

Kendini bana doğru yönlendirdi ve sert ve acımasız bir şekilde içeri itti, kendini kabzasına kadar gömdü ve bacaklarımın arasında gibi görünen gırtlaktan bir inilti çıkardı. O kadar tahrik olmuş ve ıslanmıştım ki çok az dirençle karşılaştı ve bacaklarımı onun etrafında sıkarak onu daha derine itmeye çalıştım.

İkimiz de yıllardır bunu bekliyorduk, saatlerdir çalışıyorduk ve o çılginca bir hızla içime girerken, nefes nefese kalırken ve her cezalandırıcı itişte beni kendine doğru çekerken, o kadar iyiydi ki, haykırdım. Onu çok derinde hissediyordum, beni daha önce hiç gerilmediğim şekilde geriyordu.

Ellerim sırtındaki ve omuzlarındaki kasları keşfediyor, sonunda ona dokunabildiğim için heyecanlanıyordum. Derisinin altında dalgalanan sert kaslara hayret ettim ve her eğimi ve kıvrımı ezberlemeye çalıştım.

Mark'la buraya gelmeyi asla hayal edemezdim ama bundan vazgeçebileceğimden de emin değildim. Hızlı ve sert bir şekilde içime girerken inanılmaz hissediyordum. Vahşi ve kendi zevkine kapılmış.

İnledi. "Çok iyi hissediyorsun." Daha acımasız itişler yaptı. "Çok sıcak ve ıslak. Kahretsin Quinn, uzun süre dayanamayacağım," diye inledi dişlerini sıkarak.

Aramızda biriken hayal kırıklığı ve özlem, homurdanmasına ve cezalandırıcı itişler yapmasına neden oldu. Olduğu gibi duruyordu.

Her seferinde klitorisime karşı zemin, orgazmımı mümkün olduğuna inandığımdan daha hızlı inşa ediyor.

"Siktir, evet, Mark. Seni her yerde hissediyorum." Tırnaklarımı sırtına geçirdim, onu kendime çektim ve ona karşı geri çekildim.

Sesinin derin tınısı çoğunlukla tutarsız övgü sözleri söylerken etrafım onun kokusuyla sarılmıştı ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Çok doğru.

Başını eğdi ve meme ucumu dudaklarının arasına aldı, dişleriyle sıyrıldı ve sertçe emdi. Başımı geriye attım, çığlık attım ve göğsümü onun istekli ağzına doğru ittim, titriyordum.

Morartıcı tutuşu, göğüs ucumdaki keskin acı ve içime girme şekli arasında, ertesi gün yaptığım her hareketle bu anı hatırlayacağımı biliyordum. Bu düşünce omurgam boyunca zevkle kıvrılıyor ve amım daha da ıslanıyordu.

"Siktir, Quinn. Buna asla doyamayacağım. Bana o kadar mükemmel uyuyorsun ki," diye inledi.

Boynundaki tendonlar gerilmiş, çenesi kilitlenmiş ve güçlü vücudundaki her kas tekrar tekrar içime girerken esneyerek üzerimde dikiliyordu.

Benim yüzümden kontrolünü kaybetmesini izlerken, vücudumdaki her sinir ucu bir anda kıvılcımlanıp ateşlendi ve beni titrer ve sarsılır halde bıraktı.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Mark, geliyor. Oh, f-" sözlerim sırtımın daha da yükselmesiyle kesildi, vücudumdaki her kas bir orgazm içimden geçmeden önce acı noktasına kadar gerildi.

"Kahretsin Quinn," diye homurdandı ben ona kenetlenirken. Kolunu belime dolayarak beni kendine yakın tuttu. Tutarsız homurtular ve övgüler dudaklarından dökülürken ben seğiriyor ve sarsılıyordum, orgazmım beni parçalara ayırıyordu.

Kendini içimin derinliklerinde tutmadan önce bir kez daha içime girdi ve siki sarsılarak boşalırken inledi.

Artçı şoklar işledi ve ellerimi başının arkasındaki nemli saçlara daldırdım ve ağzını kendi ağzımla kovaladım, yıllardır hayalini kurduğum kalın alt dudağını ağzıma aldım ve dişlerimi geçirdim. Mark'ın göğsü benimkine yaslandı, ikimizin de vücudu terden kayganlaşmıştı ve öpüşürken birbirimize yapışıyorduk.

"İnanılmazsın," diye nefes nefese kaldı.

Bana bakmak için başını kaldırdı ve karışık saçlarımı terden sırılsıklam olmuş yüzümden uzaklaştırdı. Nefesimizi tutarken koyu renk gözleri yüz hatlarımda gezindi.

"Şimdi gidip elimizi yüzümüzü yıkayalım. Seninle işim daha bitmedi." Beni tekrar öptü, ayak parmaklarımı kısıran ve kalbimi ısıtan, hiç bitmesini istemediğim uzun, sert, her şeyi tüketen bir öpücük.

Dışarı çekilirken inledim, Mark'ın içimde kaç kez boşalırsam boşalayım asla sönmeyecek bir ateş yaktığından şüphelenmeye başladım.

BÖLÜM 11

W Sabahın erken saatlerinde yatmıştık, ikimiz de bitkin ve tükenmiştik.

Mark duşta beni temizlemek için acele etmemiş, şampuan ve saç kremi saçlarıma kendisi sürmüş, ardından sabunlu ellerini vücudumda gezdirdikten sonra bana da aynısını yapmamı söylemişti.

Hiçbir zaman talimatlara uyan biri olmadım, ama sikini ağzımla temizlememi söylediğinde dizlerimin üzerine çöktüm, yüzüme su döküldü ve boğazımın arkasına götürmeden önce onu dibinden ucuna kadar yaladım. Gözlerindeki sıcaklık ve sesindeki sert gümbürtü beni onu memnun etmek istememe neden oldu. Ona bakarken, ağzımın ve ellerimin verdiği zevkle kendini kaybetmesini izlerken, beni tekrar alması için ona yalvardım.

Suyu kapatmış, beni bir havluya sarmış ve aslında söz verdiği gibi beni bir masanın üzerine yatırmıştı. Ofiste benimle birlikte olmanın fantezilerini anlatırken arkamdan bana vurmaya başladı. Ağzındaki iğrenç kelimeler ve kalçalarındaki sert elleri, boşaldığımda neredeyse bayılmama neden oluyordu, amım sikini sıkıyordu.

Beni yatağa götürdü ve o gece en az üç kez daha seks yaptık. Yorgun ve ağrılıydım, kollarım ve bacaklarım jöle gibiydi ve ertesi günün zor geçeceğinden emindim, ama buna değerdı. Başka hiç kimseyle böyle olmamıştı. Bu kadar patlayıcı. Bu kadar tutkulu. Bu kadar büyük bir bağ.

Gecenin bir noktasında Mark'a Charles'la yaşadığım olayı ve geçmişte bana yaptıklarını anlattım. Emory'nin işini mahvedeceğinden ne kadar endişelendiğimi söyledim.

Tek kelime etmeden dinlemişti, öfkesi dalga dalga yayılıyordu ama beni öpmesi için yalvardığımda beni çok dikkatli bir şekilde idare etmişti. Onu ters çevirip kalçalarına oturdum, üzerine çöktüm ve öpüşürken kalçalarımı yavaşça yuvarlayarak ona süründüm. Bana o kadar şefkatle bakmıştı ki kucağında yapış yapış olmuşum. Boşaldığımda, bu saf bir coşkuydu ve o kadar çok duyguyla dolmuştu ki

Başımı göğsüne yaslayıp yüzümü ondan sakladım. Başımın üstünü öptü ve kollarını bana sımsıkı sararak uykuya daldı.

İnledim, vücudum nefis bir şekilde hassaslaşmıştı ve ellerim Mark'ı ararken arkamı döndüm. Yorgan geri çekilmişti, yan tarafı soğuktu. Doğrudum, panjurları kapatmayı unuttuğum için büyük resimli pencerenin dışındaki kardan yansıyan parlak sabah güneşine karşı gözlerimi kısarak baktım.

Oda boştu.

"Mark," diye seslendim. Cevap vermedi.

Çıplak bir halde yorganı arkaya attım ve banyoya geçtim. Kapı açıktı, içeriden ses gelmiyordu ama odanın içinde olabileceği başka bir yer yoktu. Oda boştu.

Çabucak işedim ve telefonumu aramadan önce aceleyle dişlerimi fırçaladım. Rasyonel olarak Mark'ın muhtemelen kahvaltı hazırladığını ya da bir şeyleri kontrol ettiğini biliyordum ama dün gecedan bir şekilde pişman olmasından endişe ettiğim için sinirlerim daha onları durduramadan midemi düğümledi.

Ben çağrı tuşuna basmak üzereyken odamızın kapısı açıldı. Mark ince beyaz bir tişört ve yıpranmış bir eşofman giymiş, elinde bir tepsiyle içeri girdi. Beni odanın ortasında çırılçıplak görünce yüzü aydınlandı. Bana doğru geldi ve beni sertçe öptü. Ben de aynı tutkuyla öpücüğüne karşılık verdim.

"Günaydın," dedi, dudağı benimkine doğru kıvrılmıştı.

Kahve kokusu etrafımızı ve inleyerek geri çekildim.

"Tanrıya şükür kahve getirmişsin," diye mırıldandım. "Dün gece ne kadar uyuduk? Birkaç saat mi?"

Yakışıklı yüzüne göz kırptım ve keskin bir nefes aldım, gülümsemem kayboldu.

"Mark, yaralanmışsın!" Gözlerimi kocaman açarak yüzüne doğru uzandım ama dokunamadan durdum. Elmacık kemiğinde hafif bir morluk oluşmuştu ve gözü şişmeye başlamıştı.

Yüzü sertleşti, parmakları tepsiyi kavradıkları yerde ağardı. Her iki elinin parmak eklemleri kırılmış ve kanıyordu.

Nefes nefese kaldım, tepsiyi ondan aldım ve ellerini ellerime alıp incelemenden önce telefonumla birlikte şifonyerin üzerine koydum.

"Ne oldu?" Soru sorarcasına ona baktım, midem bulanıyordu.

"Charles'a rastladım." Dişlerini sıkarken çenesi kilitlendi.

Keskin bir nefes aldım. "Bunu sana o mu yaptı?"

"Bir vuruş yapmasına izin verdim," dedi, gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Ama artık seni rahatsız etmeyecek."

"Mark, ne oldu böyle?"

"Alt kattaki bir grup sansara senin hakkında atıp tutuyordu. Ben de buna bir son verdim."

"Yani onunla kavga etmeye mi başladın? Senden bu işin peşini bırakmanı istemiştim."

"Hikayesini düzelttim. Bundan hoşlanmadı ve bana yumruk attı. Onu bayılttım, muhtemelen burnunu kırdım."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım!"

"Aşağıda yaşlı bir kadın vardı, Bayan Carr, tüm konuşmalara kulak misafiri oldu. Konsey başkanı olduğunu söyledi." Onu hatırlayarak başımı salladım. Ben büyürken gençlik grubunu o yönetiyordu. Şimdilerde seksenlerinde olmalı. "Hayatın boyunca seni taciz etmesini pek hoş karşılamadı. Bunca yıldır bununla tek başına uğraşmak zorunda kaldığın için üzgün olduğunu, ama kasabanın gerçeği bilmesini sağlayacağını ve ne yaparsan yap sana destek olacağını söylememi istedi. Suç duyurusunda bulunmak için artık çok geç ama bence adının temize çıkmasına yardımcı olacaktır."

Gözlerim yaşardı, bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. "Tüm gereken bu olamaz."

Omuz silktili. "Eğer değilse, polisler lobideki kamera görüntülerini istediler. Artık kamuya açık olacak. Charles önce bana yumruk attı ve kendini suçlamaya yetecek kadar şey söyledi. Bu kasabada sahip olduğunu iddia ettiği nüfuz ne olursa olsun, kendini bundan kurtaramayacak. Bu onun Coal's Lake belediye başkanlığı saltanatının sonu. Emory'nin işleri güvende olacak."

Boğuk bir çığlık attım. Bundan bir şey çıkmasa ve Charles belediye başkanı olarak kalsa bile, etkisi kesinlikle azalacak ve ona karşı savaşma şansımız olacaktı. Em'e söylemem, onu uyarmam gerekecekti ama bu bana umut verdi.

Mark beni kollarının arasına aldı, göğsüne yasladı ve ellerini çıplak sırtımda gezdirdi.

"Artık sana zarar veremez."

"Teşekkür ederim, Mark. Bunca yıldan sonra bittiğine inanamıyorum." Başımı arkaya eğerek bir öpücük istedim ve o da ağzını benimkiyle birleştirdi.

"Sizi her zaman koruyacağım, Patroniçe."

Kıkırdadım ve geri çekildim, "Biliyorum. Şimdi seninle ilgilenmeme izin ver. Seni temizlemek, ellerindeki kanı almak ve sonra sana nasıl

Çok daha keyifli bir şekilde şükrediyorum."

Yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Bu kulağa hoş geliyor."

Gülümsedim ve onu yatağa oturması için çektim. "Benim de."

Sadece bir elimi temizleyebilmişim ki beni yatağa çevirdi ve benimle birlikte oldu - önünde çırılçıplak durmam onun için çok fazlaydı. Benden hiç şikayet gelmedi.

Aramızdaki bu şey hâlâ yeni ve kırılıyordu ve çözmemiz gereken pek çok sorun vardı ama ilk kez bağlanmaktan korkmuyordum; duvarlarımı örmek ve mesafemi korumak istemiyordum. Yakışıklı Mark'a sıkıca tutunmak ve bu çılgın şeyin bizi nereye götüreceğini görmek istedim.

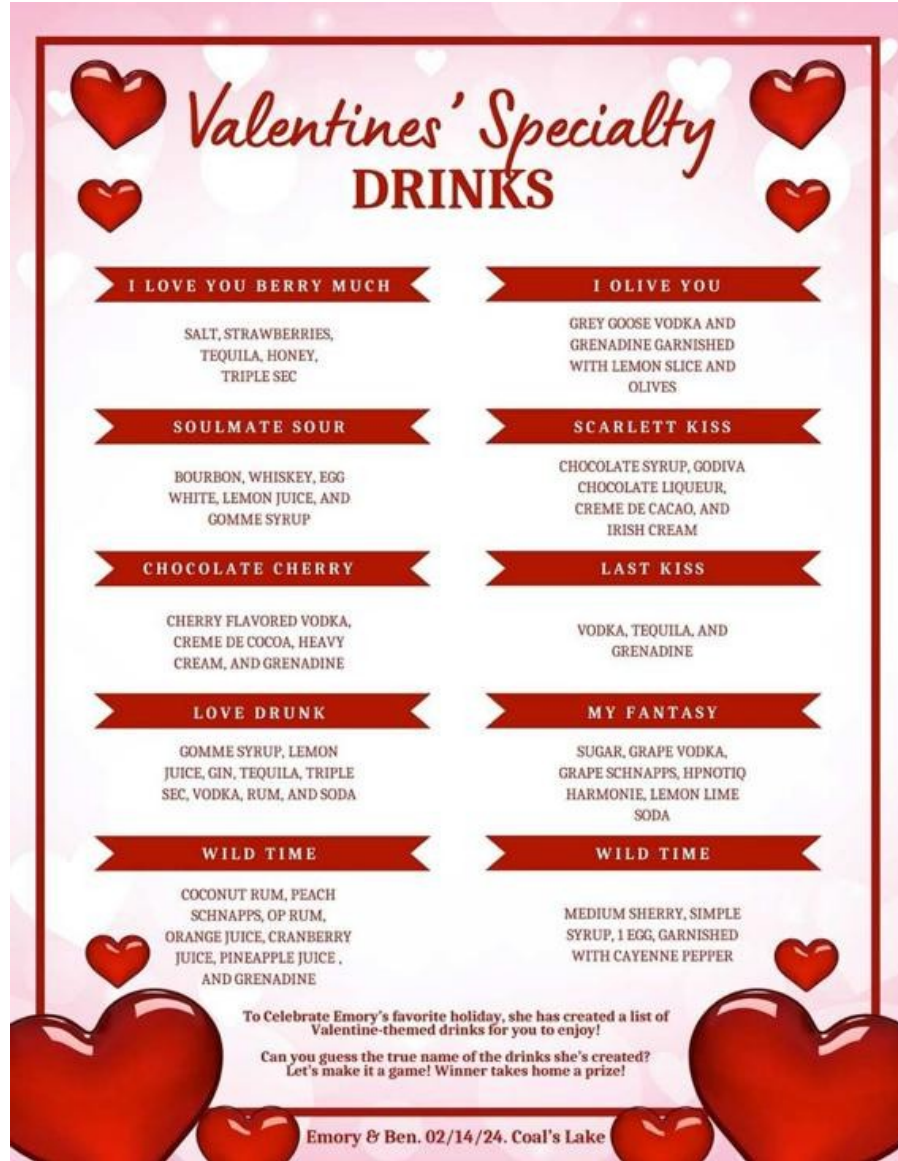
İçimden bir ses Pazartesi günkü işin çok daha ilginç bir hal alacağını söylüyordu.

Emory ve Benin hikâyesi Kar Yağmıyor'u kaçırdınız mı? Sorun değil!

Genişletilmiş içerikle yeniden yayınlanacak. Gözünüz üzerinde olsun!

Sahte Düğün Tarihini Sevdiniz mi? Yazarlar eleştirileri sever. Lütfen ne kadar kısa olursa olsun bir yorum bırakmaktan .

SEVGİLİLER TEMALI ÖZEL İÇECEKLER

KIRMIZININ ON DÖRT TONU

Bu bağımsız yazarların eserlerinin yer aldığı [The Fourteen Shades of Red](#) sınırlı koleksiyonundaki diğer romanlara göz atın:

Maia Terry' *Nine of Hearts*
Bella Leigh Michaels'tan *Sahte Evlilik Tarihi* Eliza
Anne'den *Sıra Dışı Aşk* Dani Elias'tan
Sevgililer Günü İsyanı
Amanda Bentley'den *Karşı Konulmaz*
İntikam
Elliot Ason tarafından *Ruffled Feathers*
Sen Benim Olduğunda Yazan Luna
Knight *Bu Pointe Değil* Yazan Kelsey
Woods *Kalpler ve Parıltılar* Yazan
K.M. Gillis *Aşk Tanrısını Bozmak*
Yazan Effie Campbell
Aşk İksiri No. 69 yazan Valerie Pepper
Onu Çılgına Çeviren: J.L. Quick
Irene Bahrd'dan *ForNever Mine* ve
Lexi Gray'den *Devil's Sweetheart*

BENİ TAKİP EDİN!

Gelin benimle ve okuyucu grubumdaki bazı harika okuyucularla takılın:

<http://bit.ly/BellaLeighMichaelsReaderGroup> _

Benim ve kitaplarım hakkında daha fazla bilgi almak ve beni sosyal medyada takip etmek için yazar web siteme göz atın:

Bellaleighmichaels.com

BELLA LEIGH MICHAELS'IN DİĞER ÇALIŞMALARINA GÖZ ATIN:

Tutulmayan Sözler Mahkemesi

Adaria Krallığı serisi, sizi koltuğunuzun ucunda bırakacak bir büyüme, keşif ve yoğun aşk yolculuğuna çıkarmayı vaat eden bu yavaş yanan, neden seçmeli fantastik romantizm ile başlıyor!

Kar Yağmadığını Söyle

Say it Ain't Snow, ilk olarak The Twelve Days of Smutmas sınırlı tatil koleksiyonunun bir parçası olarak yayınlanan Emory ve Ben'hikayesidir. Sizi güldürecek, bayıltacak ve ateşi hissettirecek tatlı ama baharatlı bir romantizm!

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Sevgililer Günü Temalı Özel İçecekler](#)

[Kırmızının On Dört Tonu](#)

[Beni takip edin!](#)

[Bella Leigh Michaels'ın diğer eserlerine göz atın:](#)

A romantic couple is shown in a close embrace on a bed. The man, on the left, is shirtless and has a beard; he is wearing a silver chain necklace and a ring on his finger. The woman, on the right, has blonde hair and is wearing a white t-shirt. They are both smiling and looking at each other. The background is a softly lit room with a window.

DANI ELIAS

Valentine's
REBELLION

A FOURTEEN SHADES OF RED NOVELLA

valentine'in isyani

DANI ELIAS

Telif Hakkı© 2023 yazan Dani Elias

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya aktarılamaz. Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir internet sitesine konulması ya da başka herhangi bir yolla dağıtılması yasal değildir. Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

© Telif Hakkı Dani Elias. Tüm Hakları Saklıdır. Telif

Hakkı www.ProtectMyWork.com , ile

korunmaktadırReferans Numarası: 19472221223S036

Editör: Sofia Artola Diaz

✿ Vellum ile hazırlandı

*tüm aşk isyancılarına. Dünyanın kaderinizi belirlemesine izin
vermeyin.*

İçindekiler

İçerik Uyarısı

1. Plana dikkat edin
2. Araf'a hoş geldiniz. -
3. Henry Sally ile tanıştığında
4. Kötü yalancı, düşünsene.
5. Sally'ye ölüm, çok yaşa Cooper.
6. Kömür Gölü'ne değil... 'a hoş geldiniz Epilog- Kıkırdamalar ve Kahkahalar 2.0

Teşekkür ederim
Kırmızının On Dört
Tonu Dani Elias'tan
daha fazlası

İçerik uyarisi

Sevgilinin İsyanı, cinsel içerikli sahneler içeren çağdaş bir aşk romanıdır. Kapalı kapılar ardında geçen bir hikaye değildir. Bu kitap ayrıca şunları içerir:

- Sert dil

Eğer bunlardan herhangi biri sizi tetikliyorsa, lütfen bu kitabın sizin için uygun olup olmadığına karar verin.

Son olarak, kitaplar İngiltere'nin kuzeyinde geçiyor ve baştan sona İngiliz yazım kullanılıyor. Bu da çoğu zaman "Z" beklediğiniz yerde "S" bulacağınız anlamına geliyor. Ve kışımızda fazladan bir Rrrrr var ;-).

BÖLÜM 1

plana dikkat edin

"M tren ile platform arasındaki boşluğu doldurur." Bu yaklaşık olarak ve yirmi milyonuncu zaman I var duydum o son on dakika içinde. Tamam, bu biraz abartı oldu ama sabrım tükeniyor. Şimdiye kadar Heathrow havaalanında pahalı çikolata ve su alıyor olmalıydım ve hala Pic- cadilly hattında olmamalıydım.

Buzul hızında kapılar kapanır ve tüp hareket eder. Beşinci terminale kadar iki durak daha var. Coop beni öldürecek, gerçi şimdiye kadar her şeye geç kaldığımı bilmesi gerekirdi.

On beş yıl önce tanıştığımızda, bir iş görüşmesine geç kalmıştım; onun şirketinde, onun da panelde olduğu bir görüşmeye. Söylemeye gerek yok, işi alamadım ve bunun tek nedeni geç kalmam değildi.

Coop'un iş ortağı bana güçlü yönlerimin neler olduğunu sordu ve ben de "Kıkırdamalar ve kahkahalar" diye cevap verdim. Ne diyebilirim ki? Panikledim.

Aslında on beş yıl önce ben en basit inter- view sorusunu bile doğru cevaplayamayan bir yönetici asistanıyken Coop'un bir start-up şirketinin ortağı olması oldukça sinir bozucu. Daha farklı olamazdık. Yine de, mülakat felaketinden birkaç hafta sonra Starbucks'ta ona rastladığımda, son derece hoş bir sohbet gerçekleştirdik. Sevgililer Günü'nden bir gün önceydi ve o aptal güne duyduğumuz ortak nefret üzerine bağ kurduk. Ve bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlığın başlangıcıydı.

Coop iş söz konusu olduğunda acımasızdır (ona sürekli sakın olmasını söylüyorum) ve kadınları pervaneler gibi kendine çeken bir erkek . Ama aynı zamanda en nazik ve en arab-

Tanıdığım en iyi insan. Ona ihtiyacım olduğunda, benim yanımda olmak için her şeyi bırakırdı (bu son aşkının yatağını terk etmek anlamına gelse bile).

Onun aksine, ben tam bir karmaşayım. Kırk iki yaşındayım ve hâlâ ucuz bir süpermarket zincirinde mağaza sorumlusu olarak çalışıyorum. Ve aşk hayatıma hiç girmeyeyim. Yumurtanın son kullanma tarihinden daha uzun süren bir ilişkim olmadı henüz. Görünüşe göre, ilgimi çeken tek insanlar sıkıcı erkekler ya da tuhaf tipler. Yani süper tuhaflar. İlişki anlayışı bütün gün bilgisayar oyunu oynamak, benim ona yemek servisi yapmam ve canı istediğinde oyunu durmuşken hızlıca sevişmek olan bir adamla çıktım. Oh, bir de o gün yediğim her şeyi ona anlatmamı isteyen ve sonra benim için kalorileri hesaplayan ve kalori alımımı azaltmak için alternatifler öneren bir dangalakla çıktım. Coop bunu öğrendiğinde o adamı neredeyse yumrukluyordu.

Yani, belki biraz kilo vermeliyim (yani, kesinlikle Eğer bir gün on iki beden kot pantolona sığmak istersem, yine gardırobumda ilham kaynağı olarak saklıyorum). Ama kıvrımlarımla kendimi beğeniyorum. Coop kıvrımlı kızlarla çıkmaktan çekinmiyor gibi görünüyor, o halde kız arkadaşlarını yumuşak seven başka erkekler de olmalı. Dürüst olmak gerekirse, Coop herkesle çıkıyor gibi görünüyor; kısa, uzun, zayıf, kabarık, sarışın, kızıl, yaşlı ve genç. Onun tipinin ne olduğunu henüz çözemedim. Bir tipi olduğunda ısrar ediyor ama bana ne olduğunu söylemiyor.

"Burası Heathrow Terminal 1, 2 ve 3. Bu, Heathrow Terminal 5'e giden Piccadilly hattı treni. Kapanan kapılardan uzak durun." Nihayet! Bir sonraki durak benimki. Oradan itibaren rüzgar gibi koşmam gerekecek çünkü trenim neredeyse bir saat boyunca London Bridge istasyonunun dışında bekletildiği için neredeyse kırk dakika geç kaldım. Lanet sinyalizasyon sorunları.

Devasa valizim bir ton ağırlığında gibi görünüyor. Kanada'ya sadece bir haftalığına gidiyoruz ama yılın bu zamanlarında havanın çok soğuk olduğunu duydum ve gerekirse kat kat giyinebileceğim kadar kıyafet getirmek istedim. Ve bazı kitaplar. Ve en sevdiğim vibratörümü. Ve Henry, benim or-opedik yastığım. Beni yargılamayın! Hepimizin hayatında bir Henry'ye ihtiyacı var ve eğer bu gerçek bir Henry olamayacaksa (kimi kastettiğimi biliyorsunuz, değil mi? Göğsünde büyük bir S harfi taşıyor. Evet, o), en azından onun yerine geçecek bir Henry. Ben en iyi Henry'ye sarılıp uyurum - yastığa, aktöre değil.

Durağımda kapılar açıldığında bavulu arabadan indiriyorum. İçinde birkaç kitap daha olan sırt çantam omuzlarıma baskı yapıyor ve zorlanmamı artırıyor. Bir iş kadını per-

bana yargılayıcı bir bakış atıyor. Küçük, süslü bavuluyla yargılaması çok kolay. Bana baktığında ne gördüğünü ancak hayal edebilirim.

Muhtemelen sarı saçlarım her yöne doğru uzanıyor - soğuk hava böyle yapıyor. Açık montumun yarısı sırt çantamın omuz askısına sıkışmış. Ve üzerinde "Kırk yeni Yirmidir" yazan siyah tişörtümde daha önce yediğim sosisli kalan küçük bir leke var.

Bana sorarsanız bu alıntı çok saçma ama Coop bana son doğum günümde bu tişörtü verdi ve çok rahat.

İki tür uçak yolcusu olduğuna kesinlikle inanıyorum. Bir izlenim bırakmak ve dergilerin kapağında gördüğünüz süslü jetsetter'lar gibi görünmek isteyenler ve rahat olmak isteyip sonunda pasaklı gibi görünenler. Ben ikincisiyim.

Düşünüyorum da, üçüncü bir tip daha var. Coop o tip. Rahat giyiniyor ama yine de bir ro- mans kitabının kapağından fırlamış gibi görünüyor. Bir seksen dört boyundaki kaslı rugby vücudu ve çikolata rengi kahverengi gözleriyle kitap kapakları için yaratıldığı kesin. Buna arsız sırtışı ve dövmeleri, düzgünce kesilmiş sakalı ve koyu renk saçları da eklenince... işte o çok seksi.

"Hareket edebilir misin?" diye homurdanıyor huysuz bir iş adamı. *Hemen , seni !* Oyster kartımı okutuyorum. Bir şey yok. Tekrar okutuyorum ama kapı hala açılmıyor ve beni istasyondan dışarı çıkarmıyor.

Takım elbiseli otuzbirci yüksek sesle "Ah, Tanrı aşkına," diyor.

"Bilerek yapmadım!" diye cevap vermem gerekiyor. Bunun yerine, "Üzgünüm!" diye mırıldanıyorum ve kartımı üç kez daha okuttuktan sonra nihayet bana acıyan ve geçmeme izin veren istasyon görevlisine doğru koşuyorum.

Benim dünyamda koşu sayılan ama herkesin oldukça hızlı bir yürüyüş olarak kabul edeceği bir tempoyla yola çıkıyorum. Sol elimle sağ omzumdaki sırt çantası askısına tutunuyorum. Bu şekilde kızları belli etmeden tutabiliyorum. Hey, ben bir E cup'ım; bu şeyler koşmak için yapılmadı.

Gidiş salonuna vardığımda nefes nefese kalmıştım ve saçlarım akan ter yüzünden alnıma yapışmıştı. Bir kısmını elimin tersiyle siliyorum ve nemden kurtulmak için pantolonuma sürüyorum.

Tam tuvalete gidip saçlarımı el kurutma makinesinin altında kurutmayı düşünürken, Coop'la buluşmayı planladığım kafeyi görüyorum. Yanında küçük bir bavulla gelişigüzel duvara yaslanmış, kahvesini yudumluyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi cep telefonunda geziniyor.

"Pardon, pardon, lanet trenler!" Yaklaşırken bağıriyorum. Bize en yakın masada oturan yaşlı kadın bana pis bir bakış atıyor. Görünüşe göre bugün tüm dünyayı kızdırıyorum.

"Ve ben de şaşırmalıyım çünkü..." Coop kıkırdıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Pahalı bir kolonya sürüyor. Bu kokuya bayılıyorum.

"Zamanında gelmeye çalıştım, izcinin onuru. Fazladan erken çıktım," yeminini taklit etmek için parmaklarımı kaldırıyorum.

"Yine de dünya size karşı komplo kurdu. Elizabeth Marsh, dünyanın kötülüklerine karşı verdiği günlük savaşları kaybeden trajik kahraman," diye dramatik bir şekilde haykırıyor.

"Kapa , Cooper Roger McKenzie... üçüncü mü yoksa on altıncı mı?" Sosyetik yetiştirilme tarzıyla dalga geçmemden nefret ediyor.

"Uh, kaç yaşındasın? On mu? Hayır, geçen hafta pastanın üzerinde kırk bir mum vardı, değil mi?" Beni yanımdan çimdikleyerek sıçramama ve gıcırdamama neden oldu. Bana kocaman bir pasta aldı ve üzerine kırk bir tane mum koydu. Pasta yanıyor gibi görünüyordu.

"Neden burada duruyoruz? Check-in için geç kaldık! Güvenlikten geçtikten sonra yiyecek bir şeyler almam lazım." Yeterli atıştırmalık ve iyi bir sandviç olmadan uzun bir uçak yolculuğuna çıkmaya niyetim yok.

"Dur , Lizzie. Biletlerimizi business class olarak değiştirdim."

"Ne? Neden?" Bana para saçmasından nefret ediyorum. Bunu karşılayabileceğini biliyorum ama arkadaşlığımızın paraya dayalı olmasını istemiyorum.

"Çünkü Kanada'nın dondurucu soğuşunda, hiçliğin ortasındaki Allah'ın unuttuğu küçük bir köyde yedi gün kalacaksam, en azından oraya rahat bir yolculuk yapmak isterim. Bana Sevgililer Günü'nden neden Karayipler'e bir seyahatle kaçamadığımızı tekrar söyler misin?"

"Delirdin mi sen? Orası çiftlerin gittiği yer. Orada Sevgililer Günü aşırı yüklemesi olacak. Hayır. Hayır. Karlı Kanada'da kimsenin adını bile duymadığı bir yer. Olunması gereken yer orası. Güven bana."

Jamie's Lodge adında bir otelde yer ayırttım ve otel sahibine e-posta göndererek kalpleri fethetmeyi planladıklarından emin oldum.

nanza. Özel bir düğün yapılacağı konusunda teminat aldım ve hepsi bu kadar.

Kasabayı nasıl bulduğumu bile tam olarak hatırlamıyorum. Sanırım bir kitapta okumuştum. Ama Coal's Lake ismi aklıma gelince Google'da arattım. Kanada'nın Alberta kırsalında. Resimler çarpıcı görünüyordu; turizm kurulunun web sitesi azdı, bunu iyiye işaret olarak aldım. Turistin olmadığı yerde, bu korkunç günde kasabayı pembeye boyayan kaçık bir pazarlama ekibi de olmayacaktır.

Oraya ulaşmak biraz kabus gibi çünkü tabii ki böyle küçük bir yerde havaalanı yok, bu yüzden Calgary'ye uçmamız ve ardından kiralık bir araba kiralamamız gerekiyor. Ama her şeye değecek; bunu biliyorum. Bu sahte tatile katılmayı reddediyorum ve Coal's Lake benim sığınağım olacak. Sevgililer Günü isyanı başlasın.

BÖLÜM 2

es4coms BO 4wgaBæ,

Ben Sevgililer Günü'nün olmadığı bir yere gitme planını savunurken Lizzie'nin gözlerindeki ateşi görebiliyorum. Ben . Ona böyle bir yerin var olmadığını söyleyecek yüreğe sahip olmak. Sevgililer Günü, herhangi bir işletme sahibinin görmezden gelemeyeceği kadar cazip bir pazarlama aracıdır. Bir keresinde Sevgililer Günü fırsatları sunan bir lastik şirketi görmüştüm ve bu biraz fazlaydı; bunun sevgilisi için harika bir hediye olduğunu düşünen cahil adama acıyorum.

Ayrıca ona Sevgililer Günü'nü aslında önemsemediğimi söyleyecek yüreğim de yok. Bu konuda deli değilim, ama beni gerçekten rahatsız da etmiyor. Eğer çıktığım bir kadın benimle kutlamak isterse, ona seve seve bir gül ya da pahalı çikolatalardan veririm. Biraz aptalca ama flörtümü mutlu edecekse neden olmasın? Ancak bir noktada Lizzie' katılıyorum; sevdiğim kişiye benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için yılın özel bir gününe ihtiyacım yok. Açıkçası, bana izin verseydi ona her gün gösterirdim.

Ve o derken Lizzie'yi kastediyorum. Evet, en iyi arkadaşşıma deliler gibi aşığım. Onun bundan haberi var mı? Hayır, bilmiyor. Nedense tanıştığımız ilk gün beni arkadaşlık çekmecesine koydu ve ben hiç çıkamadım. Son on iki yıldır ya da daha fazla bir süredir, ona nasıl hissettiğimi söyleyebileceğimi düşünme döngüsü içindeyim, ancak o beni bu şekilde görmediğini açıkça ortaya koyuyor. Ben de dışarı çıkıyorum ve bana bir şekilde onu hatırlatan bir kadın buluyorum. İster baştan çıkarıcı bir figür, ister saçlar, ister sırtış, isterse o çılgın zihniyet, tutku ya da başka bir şey olsun, her zaman beni Lizzie'ye geri götüren bir şey vardır. Sonunda ne yaptığımı anladığımda, randevumu terk ediyorum ve Lizzie'nin sonunda kalbini bana açmasını ummaya geri dönüyorum.

Beni delirtiyor mu? Elbette. Hayatıma devam edebilmek için onun hayatımın bir parçası olmamasını mı tercih ederdim? Kesinlikle istemezdim.

Kendi kişisel arafıma hoş geldiniz.

"Paranı benim için harcamandan hoşlanmadığımı biliyorsun," diye itiraz ediyor. Muhtemelen tanıdığım kadınlar arasında onun için para harcamamı istemeyen tek kadın o. Hâlâ yemek faturalarımızı bölüşmemiz ya da kahve parasını sırayla ödememiz konusunda ısrar ediyor. Arkadaşım onun bir yılda kazandığı kadarını bir günde kazanıyor ama yine de her şeyde Hollandalılara gitmek istiyor. Bir katır kadar inatçı olduğundan bahsetmiş miydim?

"Biliyorum, biliyorum. Ama birkaç bin pound uğruna on saat boyunca ekonomi sınıfında oturmayacağım."

Canavar gibi bavulunu business class check-in masasına doğru iterken omzunun üzerinden "Züppe," diye bağırıyor. Artık onunla bavulları hakkında tartışmıyorum. Bavuluna her zaman çok fazla şey koyuyor ve yolculuk için aldığı ama giyemeyecek kadar güvensiz hissettiği yepyeni kıyafetler yerine hep aynı üç kıyafeti giyiyor. Ona minimalist bavul hazırlamayı öğretmeye çalıştım ve neredeyse kavga ediyorduk. Bir daha o yola girmeyeceğim.

Muhtemelen o çantada Henry de vardır. Bir yastığı ya da kanlı bir aktörü kıskanabileceğimi hiç bilmiyordum, ta ki o yastığa Henry adını vermesinin ardındaki mantığı açıklayana kadar. Kıskançlığım o kadar ileri gitti ki ona yalan söyledim. Bir yıl önce büyük bir yardım galasına katıldım ve söz konusu aktörün orada olacağını öğrendiğinde, onu da getirmem için bana yalvardı. Ona sadece bir biletim olduğunu söyledim. Ne diyebilirim ki, ben bencil bir pisliğim. Yani, ona hak ettiği gibi davranmayan serserilerle çıkması yeterince kötü. Ama onu Hollywood'dan bir budalaya yaltaklanırken görmek? Hayır, bunu yapamazdım. O yüzden yalan söyledim. Arkadaşlığımızda doğruyu söylemediğim tek zaman buydu, Sevgililer Günü olayı ve ona aşık olduğum dışında. Ama hepsi bu.

Business class check-in masalarının önünden geçerken normalden daha fazla insanın kuyrukta olduğunu fark ettim. Normalde önümde en fazla dört ya da beş kişi olurdu ama bugün en az yirmi kişilik bir sıra var.

Lizzie, "Harika, eğer beklersek iş salonuna gidemeyiz," diye homurdanıyor ve bu da beni gülümsetiyor. Benim küçük Scrooge'um. Sloganı "Eğer parasını ödediysen, iyi şekilde değerlendir." Onu tanıyorum,

Salonda parasının karşılığını emin olacak, çünkü ne de olsa "parasını biz ödedik".

"Sıradaki lütfen." Genç British Airways çalışanı sonunda bizi masasına doğru yönlendirdi.

"Merhaba, Calgary'ye uçuyoruz," diye duyurdu Lizzie sesinde heyecanla.

"Pekâlâ, para iadesi mi istiyorsunuz yoksa size yeniden rezervasyon yapabileceğim bir sonraki uçuşun ne zaman olduğunu kontrol etmemi ister misiniz?" diye soruyor, biz daha pasaportlarımızı tezgâha koymaya vakit bulamadan.

"Pardon?" Lizzie cevap verir.

"Para iadesi mi yoksa yeniden rezervasyon mu?" diye tekrar soruyor ve bize gözlerine ulaşmayan kibar bir gülümseme veriyor. Aslında oldukça stresli görünüyor.

"Bir yanlış anlaşılma var, Calgary'ye olan uçuşumuz için check-in yaptırmaya geldik," diye açıklıyorum.

"Üzgünüm efendim, ama kar..."

Lizzie, "Kanada'da kara alışkınlardır herhalde," diye kıkırdıyor.

"Kanada, evet. Ama İngiltere değil." Yerden tavana kadar uzanan Pencere. Kar taneleri havada hafifçe süzülüyor ama yerde neredeyse hiç toz yok.

"Bana bu kadarcık karın uçuşumuzu iptal etmek için yeterli olduğunu mu söylüyorsun?" İş sesimle cevap verdiğimi duyuyorum. Lizzie ya da ailemle konuşurken kullandığımdan daha sert ve soğuk.

"Efendim, uçuşunuz bir buçuk saat sonra. Önümüzdeki yirmi dakika içinde yoğun kar yağışı bekliyoruz, bu da uçuşlar arasındaki süreyi artırmamız gerektiği anlamına geliyor ve sonuç olarak daha az popüler destinasyonlara uçuşları iptal ediyoruz."

Lizzie bavuluna yaslanır, hayal kırıklığı yüzünden .

"Bize Kanada'ya başka bir uçuş ayarlayabilir misiniz ve oradan da iç hat uçuşu yapabilir miyiz?" Soruyorum ve sabırlı olmaya çalışıyorum çünkü bu adamın suçu değil.

"Üzgünüm efendim, sizi gideceğiniz yere yakın bir uçağa en erken yarın öğleden sonra bindirebilirim," diye anons etti.

"Siktir," diye tıslıyor Lizzie ve birkaç adım uzaklaşıyor.

"Tamam, başka bir seçeneğimiz yok," diye . *Bu onun suçu değil, onun suçu değil.* "Ama ikimiz de hava limanından çok uzakta yaşıyoruz, eve gidip yarın buraya dönmek için, özellikle de kar yağarsa. Bize tazminat ve bir otel odası vermek zorundasınız." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. Haklı olduğumu bilmesine rağmen

klavyesine dokunmadan önce bir süre düşünüyor. Birkaç dakika sonra bana çılgın miktarda uçuş mili ve bazı yemek kuponları teklif ediyor.

"Anlaşmalı otellerimizin çoğu dolu..." Bana kararsız bir şekilde bakıyor ve ben kaşımı kaldırıncı dikkatini tekrar bilgisayarına veriyor. "Sizi anlaşmalı olduğumuz bir pansiyona yerleştirebilirim."

"Tamam, oraya nasıl gideceğiz?" Sertçe sordum.

"İşte birkaç taksi kuponu. B&B taksiyle sadece beş dakika uzaklıkta," diyerek beni rahatlatıyor ve gitmem için her şeyi yapacağını yüzünden okuyabiliyorum. Onun için biraz üzülüyorum ama bize kalacak bir yer bulmanın onun işi olduğunu da biliyorum.

"Teşekkür ederim." Bir bankta oturan Lizzie'ye katılmadan önce kuponları ve yeni uçak biletlerimizi alıyorum.

Yanına oturduğumda "Paranı geri aldın mı?" soruyor.

"Hayır, bu gece için bir pansiyonda oda ve yarın için yeni bir uçuş." Uçak biletlerini tutuyorum.

"Hâlâ gitmek istiyor musun? Çok uzun bir yol ve oraya varana kadar bir günden fazla zaman kaybetmiş olacağız."

"Kimin umurunda? Bunu en iyi şekilde değerlendireceğiz." Ona kocaman bir sırıtış attım. "Tamam, eğer eminsen," diye yanıtlıyor biraz daha hevesle. "Kesinlikle! Hadi ..." B&B'nin olduğu küçük karta bakıyorum.

isim karalanmış. "... Venüs Garden Inn."

Lizzie homurdanır. "Kulağa genelev gibi geliyor. Basit bir Travelodge bir seçenek değil miydi?"

"Diğer her şeyin dolu olduğunu söyledi," diyerek omuz silktim ve bavulunu tuttum.

"Yapma, yapabilirim-"

"Biliyorum yapabilirsin, ama ben de yapabilirim. Benim küçük çantamı al, ben de senin kitaplarını ve Henry'i taşıyayım," diye kıkırdıyorum.

"Beni çok iyi tanıyorsun." Beni işaret ederek taksi durağına doğru ilerledi ve bana güzel kıçının güzel bir görüntüsünü sundu.

(Şoför ilginç görünümlü bir binanın önünde aniden durur. İlk başta, diğer Gürcü binalarından çok farklı görünmüyor.

Sokaktaki evler, ama yakından incelediğimde birkaç tuhaf şey fark ediyorum, örneğin her yerde kalpler var. Siyah metal çit

kalp şeklinde sonlanan kıvrımlara ve dönüşlere sahiptir. Ön kapının yanında bir bahçe bankı var ve üzerinde kalp şeklinde ahşap bir çerçeve var.

Lizzie kaşlarını çatıyor. Aşk-meşk mevsiminden kaçmak için çok fazla, ama bunu yüksek sesle söylemenin daha iyi olduğunu biliyorum. Taksi şoförü çantalarımızı kaldırıma bırakıyor. Kar şu anda yoğun bir şekilde yağıyor ve kısa yolculukta bize birkaç kez söylediği gibi eve gitmeye hevesli. Burada, İngiltere'nin güneyinde çok sık kar görmüyoruz ve bu yüzden en küçük bir sağanak hayal bile edemeyeceğiniz çılgın trafik sorunlarına neden olabiliyor.

Elli poundluk bir banknot uzattım. Ona bakıp başını sallıyor ama ben ısrar ediyorum.

"Bizi buraya getirdiğiniz için gerçekten minnettarım," diyorum ve parayı almasını bekliyorum. Muhtemelen ne kadar kaba davrandığının farkına vararak biraz garip bir şekilde şapkasını kaldırıyor. Şu anda süper dostça davranırsa biraz açgözlü görüneceğinin farkında ama yine de minnettar olduğu anlaşılıyor.

"Eve gitsen iyi olur," diye gülümsüyorum, sonunda elliliği alıp kabaca cebine tıktığında.

"Bir an buz gibi bir iş adamı olup sonra nasıl böyle güzel bir şey yapabiliyorsun?" Ön kapıya giden kısa yolda yürürken Lizzie fısıldıyor.

"Her zaman kiminle uğraştığıma bağlı," diye gülümsüyorum ve kapı ziline uzanıyorum. Ben daha zile basamadan içeriden biri kapıyı çekerek açıyor.

"Venus Garden Inn'e hoş geldiniz. Erken gelen Sevgililer Gününüz kutlu olsun!" diye selamlıyor bizi bir kadın. Üzerinde kalpler olan pembe bir bluz giyiyor ve gözlükleri de pembe ve kalp şeklinde. Siyahımsı gri saçlarında pembe çizgiler var. Kaç yaşında olduğunu söylemek zor. Altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum.

"Teşekkürler," diye inliyor Lizzie ve sonra kadının yanından geçip eve doğru bir adım atıyor. Nefes nefese kaldığını duyuyorum ve onu binanın içine kadar takip ettikten sonra nedenini anlıyorum. Sanki Aşk Tanrısı çıldırmış ve içeriye bir aşk bombası atmış! Her yüzeye farklı şekil ve büyüklükte kalpler yapıştırılmış, ortalık kırmızı ve pembe bir denize dönmüş. Havadaki güllerin tadını neredeyse alabiliyorsunuz, sanki birisi bu çılgınlığın ortasında bir çiçek patlaması gerçekleştirmiş gibi.

Tavandan sarkan kalp şeklinde gözleri ve parlak aşk tanrısı ile size göz kırpan peluş oyuncak ayılar var. Kurdeleler

ve flamalar zikzaklar çizerek çılgın havayı daha da güçlendiriyor. Zavallı kürkler, çığ gibi büyüyen aşk dolu eşyaların altında zar zor fark edilebiliyor. Sandalyeler ve masalar bile kalp desenli kumaşlarla süslenmiş ve her türlü romantik teçhizatla serpiştirilmiş olarak şenliğe dahil edildi.

"İçeri gel, içeri gel. Benim adım Pauline. Aşk yuvama hoş geldiniz," diye cıvıldıyor kadın oturma odasına süzülürken. Evet, süzülüyor dedim. Hareket etme şekli onu neredeyse ruhani gösteriyor.

"Uçuşunuzun iptal edildiğini duydum. Hangi romantik yere gidiyordunuz?" Beklenti dolu gözlerle bize gülümsüyor.

"Romantik değil. Kanada. Sadece Kanada," diye açıklıyor Lizzie, etrafına bakınarak. Yüzündeki tiksintiyi görebiliyorum. Gerçekten de poker suratına sahip değil.

"Şimdi, genç adam, sevgilini Paris'e ya da aşk dolu başka bir yere gerekmez mi?"

"Biz çift değiliz!" Lizzie'nin nefesi kesildi. *Keşke olsaydık.*

"Oh, ama havayolu şirketi sadece bir oda ayırtmış. Bu bir sorun olur mu?" Pauline Lizzie'den bana bakıyor. Hangi günahı işlediğimi bilmiyorum ama az önce yeni bir cehennem çemberine girdim.

BÖLÜM 3

henry sally ile tanıştığında

LIZZY

(Harika. "İki yatak var mı?" Pauline'e sordum. "Kusura bakma canım. İş arkadaşı mısınız?"

"Hayır, arkadaşlar. Sadece arkadaşız," diye açıkladı Coop ve nedense kulakları kızardı. Pauline bir süre onu inceledikten sonra sırtıttı.

"Peki, o zaman sorun yok. İş ortakları garip davranabilirdi ama arkadaş olarak bir yatağı paylaşmanızda bir sakınca yok. Size ikinci bir yorgan verebilirim." Ve bu sözlerle merdivenlere doğru koşarak uzaklaştı. "Kahvaltı sabah yediden itibaren, ama daha erken çıkmanız gerekiyorsa sizin için pastırmalı börek yapabilirim. Bugün akşam yemeği için bir yer bulmak imkânsız olacak, çünkü kar böyle yağarken her yer erkenden kapanacak, ama herkes için süzme turta yapıyorum. Saat altıda mutfaktan bir tepsi alabilirsiniz. Kahvaltı salonu kahvaltı için hazırlandı, bu yüzden herkesin odasında yemesini rica ediyorum."

Arkamda Coop'un bavulumu dar merdivenin duvarına birden fazla kez vurduğunu duyuyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altında. Yani, belki de çok fazla kitap getirmiştım. Ama gerçekten çok fazla kitabınız olabilir mi?

"Ve işte ," diye anons ediyor Pauline 14 numaralı odanın önünde.

Ben nefes nefese kalıyorum, Pauline ise sanki az önce iki kat merdiven çıkmamışız gibi bana sırtıttı.

"Teşekkürler" diyerek anahtarı elinden aldım ve odaya girdim.

Odada etrafıma bakınırken "Cehennemin dibine kadar yolu var," diye geçiriyorum içimden.

Çok, çok küçük bir oda.

Pauline merdivenlerden inmeden önce Coop'a, "Saat altı," diye hatırlattı.

Bana katılırken "Saat altıda ne var?" diye homurdanıyor.

"Akşam yemeğini mutfaktan alabiliriz," diye açıklıyorum, "tabii bu kâbustan sağ çıkabilirsem." Her yönü işaret ediyorum.

Alt katta Sevgililer Günü aşırı yüklüydü. Ama burası... En iyi nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

"Buranın bir genelev olmadığına emin misin?" Coop'a soruyorum ve o da omuz silkip küçük bir taştan yarı çıplak Roma heykelciklerinden birini kaldırıyor. Yoksa bu Venüs mü olmalıydı? Duvarlarda birbirlerini kucaklayan çiftlerin resimleri var, ama bunun bir kucaklaşmadan daha fazlası olduğuna eminim. Yatakta kırmızı saten çarşaflar var ve havlular kalp şeklinde serilmiş. Her yerde ıvır zıvır var ve bu küçücük odada gerekenden fazla mobilya var, yani ben, Coop ve iki bavulumuz için ancak yer var.

"Neden çantandan ihtiyacın olanı almıyorsun, sonra onu kapatabiliriz ve ben de aynısını yaparım?" diye öneriyor.

"Tamam, elbette," diye kabul ediyorum, ceketimi kapının arkasına asıyorum. Coop bana kendi ceketini uzatıyor -hmm, kolonyasından sonra bu da kokuyor- ve sonra yatağa uzanıyor. Normal bir çift kişilik yataktan biraz daha dar ve benim büyük boyumdan kesinlikle çok daha küçük. Bu ilginç olacak; Coop'un uzun boyu ve benim birçok kıvrımımınla birlikte rahat olacak.

Bavulumun fermuarını açtım ve savurarak açtım. Bir tarafında tüm giysilerim, diğer tarafında Henry ve birkaç eşya daha var. Yastığı alıp yatağın üzerine atıyorum ve kıyafetlerimin olduğu bölümün fermuarını açıyorum.

"Vibratörünün de bir adı var mı?" Coop aniden sordu. Donup kaldım. Coop yatakta öne doğru eğilmiş oturuyor ve gözlerini Henry'nin altına sakladığı küçük ipek çantaya dikmiş. Ağzındaki bağ çözülmüş ve vibratörüm çok net bir şekilde görünüyor. Sıcaklık boğazımdan yüzüme doğru süzülüyor.

"Sally," diye fısıldadım. *Bunu ona neden söyledim ki?*

"Sally," diye tekrarladı Coop. Bir anlık sessizlikten sonra kahkahayı patlatıyor. "Neden bir vibratöre bir kadının adını verdin ki?" *Bunlar gözyaşları mı? O kadar çok gülüyor ki gözleri mi yaşıyor? Gerizekalı! Yastığı ona fırlatıyorum.*

"Bilgin olsun diye söylüyorum, vibratör bana *Harry Sally ile Tanışınca* filmindeki Sally'nin çıkardığı sesleri çıkarttırıyor," diye hayıflanıyorum,

Utandım. Yanaklarım yanıyor ve pijamalarımı ve çamaşır çantamı almadan önce küçük çantayı birkaç kıyafetin altına tıktırıyorum.

Oda sessiz ve başımı kaldırıp bakıyorum. Coop beni inceliyor, gözleri karanlık ve orada beni tedirgin eden bir şey var.

"Sally'yi neden yanında getiriyorsun ki?" Sesi neredeyse bir fısıltı.

"Çünkü... çünkü ben sen değilim. Rastgele insanlarla yatmıyorum ama yine de hoşuma gidiyor... bilirsin işte." Sesim kızgın geliyor ve sanırım biraz da öyleyim ama yüzündeki ifadeyi görünce irkildim. Onu incittim.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, seninle birlikteyken kimseyle takılmayı planlamıyordum." Evet, kızgın.

"İşin bitti mi?" Bavulumu işaret ediyor ve ben başımı sallayınca bavulu kapatıp odanın köşesine koyuyor. Yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi var ve suçluluk duygusu beni daha da etkiliyor.

"Coop, özür dilerim," diyerek sessizliği bozuyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve ifadesi biraz yumuşuyor.

"Benim hakkımda böyle düşünmenden nefret ediyorum. Seni hiç bir kadın için terk ettim mi?" Hayır, dürüstçe söyleyebilirim ki terk etmedi. Akşam yemeği ya da bir şeyler içmek için dışarı çıktığımızda ara sıra benim rakibim olmadığımı düşünen kadınlar ona yaklaşıyor ama o her zaman onları reddediyor.

"Hayır. Gerçekten üzgünüm." Onu kucaklıyorum ve kollarını vücuduma dolayıp beni kendine çekmesi uzun sürmüyor.

"Güzel kokuyorsun," diye fısıldıyor.

"Noel'de bana aldığın parfüm." Bir keresinde bir markadan bahsettiğimi duydu ve Noel'de gerçekten hatırladı. Böyle düşünceli şeyler yapar.

"Hm, hayır, başka bir şey var..." Burnunu boynuma ve sakalı tenimi gıdıklıyor. *Ne yapıyor bu?* Bu artık dostça hissettirmiyor. Çok daha fazlasını hissettiriyor. Burnunun ucu boynumda aşağı yukarı kayıyor ve tüm vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Birden donup kalıyor ve muhtemelen ne yaptığını anladığında bir adım geri atıyor.

"Duş almam lazım," diyor ve çantasını yanına alarak banyoya doğru ilerliyor.

Tamam, bu da neydi böyle? Kalbim küt küt atıyor. Yatağa oturup pencereden dışarı bakıyorum. Bu küçük odada yapacak pek bir şey yok. Hâlâ kar yağıyor; kalın beyaz

Hava kararmaya başladığından beri yanan sokak lambalarının ışığında uçuşan pullar. Burnunun ucunu boğazımın sütununa doğru kaydırırkenki nazik dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. Sanki orada yaptığı şeyi yaptığına dair bir kanıt bulabilecekmişim gibi yüzgeçlerimi tam o noktaya yerleştiriyorum. Dokunuşu ve midemdeki kelebekler konusunda kafam çok karışık. *Ahh*. Çünkü yeterince sorunumuz yok! Yarınki uçuş için endişelenelim ve az önce olanları görmezden gelelim. Eminim sadece bir tesadüftü.

Coop'un sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor: "Banyo boş," diyor. *Aman Tanrım!* Gözlerim onu gördüğünde yanaklarıma ve vücudumun diğer bölgelerine sıcaklık yayılıyor. Üzerinde sadece bir havluyla orada duruyordu. Oldukça küçük bir havlu olduğunu da eklemeliyim. Onu birçok kez yüzme şortuyla görmüştüm ama havlunun içinde, kaslı göğsü ve aşağıya doğru uzanan saçlarıyla bambaşka görünüyordu. Yutkundum ve eşyalarımı aldım.

"Güzel, teşekkürler, güzel. Bu arada hâlâ kar yağıyor," diyorum telaşla ve banyoya girmeden önce kayboluyorum.

Pürüzsüz, gerçekten .

(Sinirlerimi yatıştırmak için normalden daha uzun bir duş alıyorum.

Sanırım bu lanet Kama Sutra odası beni etkilemeye başladı. Sonunda İşim bitti, saçlarımı kuruttum ve pijamalarımı giydim, Coop bizim için akşam yemeği topladı.

"Bu çok lezzetli," diye sırtıyor ben taytım ve önünde boynuzlarına peri ışıkları dolanmış küçük bir ren geyiği olan büyük boy bir üstle banyodan çıkarken. Evet, Sevgililer Günü'nden nefret ediyorum ama Noel'i seviyorum ve Noel pijamalarımı tüm yıl boyunca giyme eğilimindeyim.

Onun yanındaki yatağa atlayıp yatak başlığına yaslanıyorum. Coop mutfak artığı gibi görünen şeylerle dolu bir kâseyi uzattı. Kıyma yahnisi ve patates püresi fazla özen gösterilmeden kâseye atılmış. Görünüşe göre Pauline sadece oda dekorasyonunu seviyor.

Bir kaşık alıyorum ve kendimi yemek cennetinde buluyorum. Yemeğin görsel çekiciliğinde eksik olan şey, kesinlikle lezzet olarak telafi ediliyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

"Sana söylemiştim," diye tekrar sırtıyor ve omzuma vuruyor. Beyaz bir tişört ve boxer şort giyiyor ve tişörtünün kumaşının kaslarının üzerinde nasıl gerildiğini fark ediyorum.

"Aşağıya bu kıyafetle mi indin?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Neden? Pauline'in hoşuna gitmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Poposunu hafifçe sallıyor. "Merak etmeyin Baş Rahibe, eşofman altımı giydim."

Büyük bir ısırik daha almadan önce dilimi ona doğru uzattım. *Pauline'in hiç umursamayacağından eminim.*

Yemeğimizi bitirdikten sonra kaseyi benden alıyor ve ikisini de tepsiyle birlikte kapının dışına koyuyor.

"Biraz televizyon izlemek ister misin?" diye soruyor yatakta bana tekrar katıldığında.

"Tabii, şu olmayan televizyonu açayım," diyerek uzaktan kumandaya basıyormuş gibi yapıyorum. Anlaşılan Pauline bir televizyonun, yarattığı canavar gibi odanın romantik havasını bozacağını düşünüyor.

"Lizzie, artık seksenlerde yaşamıyoruz," diye kıkırdıyor ve telefonunu uzatıyor.

"Sözleşmemde o kadar veri ," diye omuz silkiyorum.

"Ama ben biliyorum." Cep telefonunun kilidini açıp . "Sen seç!"

Parmaklarım onunkilerin üzerinde kayarken onu tutuyorum. İşte yine o lanet sıcaklık. *Kes . O senin arkadaşın. Sadece arkadaşın.*

Rastgele bir aksiyon filmi seçiyorum ve Coop telefonu benden alıyor. Yorganı üzerimize çekiyor ve ona sarılmam için kolunu uzatıyor. Bunu daha önce milyonlarca kez yapmıştım ama nedense bugün farklı hissediyorum.

Başımı göğsüne koyduğumda, kalp atışlarını duyabiliyorum. Bu beni biraz sakinleştiriyor. Ayrıca duşta tıraş losyonunun kokusunu temizlediğini fark ediyorum. Şimdi sadece onun gibi kokuyor. Yüzde yüz Cooper.

Coop kıkırdıyor ve ben filmin ilk on dakikasını kaçırdığımı fark ederek onun varlığının bugün bana ne kadar farklı hissettirdiğini düşünüyorum. Derin bir iç çekiyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, her şey ." Elim altılı paketinin üzerinde kayıyor ve kaslarını esnettiğini hissediyorum. Saçlarımı hafifçe okşamaya başlıyor, etkili bir şekilde bana baş masajı yapıyor. Titreme vücuduma yayılıyor ve birden bunun ne olduğunu anlıyorum: *Ondan etkileniyorum! Ne oluyor lan? Hayır, hayır, hayır.*

"Lizzie, sorun ne?" diye tekrar soruyor. Her zamanki gibi benimle tam bir uyum içinde. Beni bir kitap gibi okuyabiliyor.

"Bir şey yok," diyerek göğsünden kayıyorum. Coop telefonunu komodinin üzerine bırakıp bana doğru eğildi.

"Söyle yoksa söyleyene kadar seni ."

"Hayır, yapmayacaksın" diye onu uyarıyorum. Ne kadar gıdıklandığımı biliyor. Bir keresinde beni gıdıklamayı bırakmadığında altıma işemiştim.

"Yapacağım," diyor ama ifadesinde şakacı bir şey yok. Gözleri her zamankinden daha koyu ve nefesi yüzümde hırçınlaşıyor. Eli en çok gıdıklandığım noktanın hemen altından kalçama doğru kayıyor.

"Coop," diye uyarıyorum ama sesim soluk soluğa çıkıyor ve de uyarı gibi gelmiyor. Daha çok bir inilti gibi. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, hiçbir şey söylemiyor ama gözlerinde bir çatışma var. İçsel bir savaş veriyor ve bunun ne hakkında olduğunu bilmek isterim.

Yer değiştiriyor ve tüm vücudu benimkini kaplıyor. Onun altında kendimi küçük hissediyorum ve asla küçük hissetmem - iyi anlamda, korunaklı anlamda küçük. Ellerim göğsünde kendiliğinden yukarı doğru kayarak boynunun arkasında kilitleniyor ve sonra onu kendime çekiyorum. Beni durdurmasını bekliyorum ama durdurmuyor.

Bunun yerine dudaklarımı dudaklarına bastırmama izin veriyor ve bana sürtündüğünü hissettiğimde yeni bir gerçekliğe giriyorum.

BÖLÜM 4

Kötü yalancı, düşünsene.

KOOPER

(Bunu planlamamıştım. Hayır, kesinlikle en iyi arkadaşımı öpmeyi planlamamıştım. Bir an için bunun ilişkimiz için ne anlama geldiği konusunda endişelendim.

ama bir sonraki öpücükte dilini alt dudağımın üzerine kaydırıyor ve ben gidici oluyorum. Öpücüğü derinleştiriyorum ve ağzını keşfediyorum. Dillerimiz çarpıştığında inliyor ve doğrudan sikime bir elektrik çarpması gönderiyor.

Uzun zamandır bunu umuyordum. Ama bunu gerçekten istediğini bilmem gerek.

"Lizzie," diye fısıldıyorum.

"Özür dilerim, özür . İsteyerek yapmadım." , çok kötü bir yalancı. Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktı.

- Şehvetle ve başka bir şeyle. Elleri hâlâ beni kendisine bastırıyor.

"Eğer bunu istemiyorsan, duracağım. Ama seni öpmekten başka bir şey istemiyorum." İşte, söyledim.

"Öyle mi? Eğer istiyorsan çok çaresiz olmalısın-" "Hayır," diye sözünü kestim. "Hayır, Lizzie. Seni sonsuza dek istedim."

"Ne?" Beni bıraktı ve geri itti. *Onu* .

Sonra nazikçe yüzümü okşuyor. "Ne sen?" Yataktan kalkıyorum. Biraz mesafeye ihtiyacım var.

"Siktir, Lizzie. Yıllardır senin için deli oluyorum."

"Hayır, yapmadın." Sinirli bir şekilde gülüyor ve pijamasının üstüyle oynuyor.

"Evet, var."

"Bütün o diğer kadınlarla çıkıyordun. Hiçbir şey söylemedin. Sen... sensin." Gözleri kocaman ve korkup korkmadığını anlayamıyorum,

Kafası karışmış ya da her ikisi de. Anlamasını nasıl sağlayabilirim?

"Bana tipimin ne olduğunu sorduğun zamanı hatırlıyor musun?" Başını sallıyor. "Sen benim tipimsin. Çıktığım kadınların çoğu bana şekilde seni hatırlatıyordu. Gülüşün, nezaketin, güzelliğin, kıvrımların. Ama onlar sen değildi. Bu yüzden birkaç geceden fazla devam etmedi."

Tek söylediği "Oh," oldu.

"Hiçbir şey söylemememin nedeni şu anda olanların istemememdi. Tek istediğinin bu olduğunu açıkça belirttiğin halde arkadaşlığımızı mahvetmek istemedim. Ama az önce beni öptüğünde-" Evet, öpücüğü başlatan oydu! "Beni neden öptün?" diye sordum.

Omuz silkiyor.

"Lizzie, beni neden öptün?" Yavaşça çenesinden tutup bana bakmasını sağlıyorum.

"Doğru hissettirdi," diye fısıldıyor. "O anda doğru hissettirdi." Gözlerime bakmaktan kaçınıyor.

"Bana bak." O bakana kadar beklerim. "Ben senin için sadece bir arkadaş mıyım? Tek istediğin buysa, arkadaşlıksa, bunu sana vereceğim. Seni kaybetmek istemiyorum." Alnımı onunkine yaslıyorum. "Ama daha fazlası olduğunu hissediyorsan, bunu istediğin yere götürmeye hazırım. Vermek zorunda olduğun her şeyi alacağım."

"Coop-" Gözlerini kapatıyor ve odadaki sessizlik beni fazlasıyla etkiliyor. Kalbimi kıracak olsa bile bir şeyler söylemesine ihtiyacım var. Kesinlikle bunların hiçbirini planlamamıştım, ama şimdi gerçekleştiğine göre, daha fazlası için bir şans olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Lütfen bir şey söyle, Lizzie." Sesimde çaresizlik var. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum ama kalbim hızla çarpıyor. İçten içe, söyleyeceği her şeyin ilişkimizi değiştireceğini biliyorum. Sadece bitmemesi için dua ediyorum.

"Öp beni, Cooper." Dudaklarımı onun dudaklarına çarpmadan önce, duyduğum en tatlı sözcükleri algılamam bir saniye sürüyor.

Onu öpmenin nasıl hissettirdiğini daha sonrası için dosyalamaya çalışıyorum. Tüm bunların bir tesadüf olması ihtimaline karşı, her saniyeyi, her dokunuşu hatırladığımdan emin olmak istiyorum.

Parmaklarım saçlarına kayıyor ve saç bandını çekiyor. Yumuşak bukleleri sırtına döküldüğünde parmaklarımı saçlarında gezdirip öpücüğü derinleştiriyorum. Lizzie itişimi için bir işaret olarak alıyor. ile

Elleri tişörtümde, beni de kendisiyle birlikte çekiyor ve ben onun üstüne düşüyorum.

"Emin misin, Lizzie?" Daha iyi bir adam olsaydım bunu durdurur ve ona gerçekten düşünmesi için zaman verirdim, ama değilim.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye inliyor ve bacaklarından birini kalçalarımın üzerine atarak beni kendisine doğru yaklaştırıyor. Sertleşmiş sikim onun göbeğiyle çarpıştığında tıslıyorum. Sonunda onun içine girebilme düşüncesi beni beklentiyle titretiyor.

Büyük boy tişörtünü kaydırarak çıkarırken teni parmaklarımın altında yumuşacık. Basit bir spor sütyeni giyiyor ama yine de çok seksi görünüyor.

Arkadaki kancalara baktım ama bir bulamadım.

"Bu şeyi nasıl çözüyorsun?" Boğazının sütunu boyunca yolumu öperken inliyorum.

"Hm?" Elleri saçlarımı kavıyor ve nefes alış verişini zorlaştırıyor. Beni tam olarak duyduğundan emin değilim. Sütyen şeyini tutup koparmaya çalışıyorum ama elastik ve ellerimde esniyor.

"Coop, ne yapıyorsun?" Lizzie kıkırdıyor ve beni nazikçe üzerinden iterek doğrulup siyah kumaşı başının üzerinden geçiriyor.

"Sana düzgün bir sütyen alacağım," diyorum sırtarak, sonra gözlerim onun güzel göğüslerine kayıyor. Oh, onlar hakkında ne kadar çok fantezi kurmuştum. Birini avuçlayıp başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirdiğimde, dokunuşumun altında çakıl taşları beliriyor.

"Çok uzun zaman oldu," diye fısıldıyorum ondan çok kendime, yumuşak göğüslerini kaldırıp dudaklarımı sıkı bir tepenin etrafında şekillendirdiğimde. Dilimin ucuyla daireler çiziyorum ve parmakları omuzlarımın derinliklerine girdiğinde dişlerimle meme ucunu nazikçe sıyırıyorum.

"Oh, ," diye .

"Şşşt, tatlım, bu duvarların ne kadar ses geçirmez olduğundan emin değilim." "Bir sevişme yuvasındayız, Coop. Eminim Pauline her türlü sesi duymuştur.

Buradan sesler geliyor," diye kıkırdıyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve duruluyor. Beni kendine doğru çekiyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi inceliyor. "Belki de sana bir arkadaştan başka bir şey olarak bakmama hiç izin vermedim," diye fısıldıyor.

Sertçe yutkunuyorum. Onun sözlerini duymak, yanağıma dokunan eliyle birleşince kendimi merkezde hissediyorum. Tüm odağım o oluyor.

Lizzie kıyafetlerimi çekiştirirken bir öpücük daha kondurmak için dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Yataktan kalkıyorum ve tişörtümü çıkarıyorum. Ben boxer külotumu indirmeden, o yatağın kenarına doğru sürünüyor. Yanakları kızarıyor. İç çamaşırımın kemerini tutuyor ve aşağı çekiyor.

Sikime uzandığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Elini sert aletimin etrafına sararken o büyük mavi gözleriyle bana bakıyor. Yavaşça, alaycı bir şekilde, beni tabandan uca doğru okşamaya başlıyor. Göğsümün derinliklerinden alçak bir inilti çıkıyor - bunu nereden öğrenmiş olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. *Oyun bel-lendinden mi yoksa diyet yapmasını isteyen amcıktan mı?*

Lizzie bana baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor ve öne doğru eğilip dilini sikimin ucunda gezdirdikten sonra şaft boyunca, köke kadar şefkatli öpücükler kondururken parmaklarını tepenin üzerinde gezdirmesini hayranlıkla izliyorum.

Yukarı doğru öpücükler gönderdikten sonra ucunu ağzına alıyor. Dudakları yumuşak ve ılık, ıslak sıcaklığıyla sikimi sarıyor.

Başını aşağı yukarı her darbeye daha fazla parçamı ağzına almaya başladığında içimden bir inilti çıkmasına izin veriyorum. Eli dudaklarıyla senkronize hareket ediyor, sert sikimi okşarken ekstra bir yalvarma katmanı ekliyor.

İçimde oluşan baskıyı hissedebiliyorum ve onu durdurmam gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, uzanıp parmaklarımı yumuşak sarı saçlarına doluyorum, sikimi emmeye devam ederken ona nazikçe rehberlik ediyorum.

Bu hissin içinde kaybolmuştum ve uzanıp boştaki eliyle taşaklarımı avuçladığını fark etmedim. Bu hassas bir dokunuş ama tıslamama ve bir adım geri atmama yetiyor. Bunun henüz bitmesini istemiyorum. Henüz değil.

Lizzie çenesindeki tükürüğü siliyor ve beklentiyle bana bakıyor. "girmem gerek, Lizzie. Bir gün bunun içine gireceğim. güzel ağız, ama bugün değil. Bugün hepsini istiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine yatağın ortasına doğru kayıyor, arkasına yaslanıyor ve bacaklarını açıyor. Kendisi hakkında her zaman en kötüsünü düşünen biri için aniden çok fazla güven buldu ve umarım bu bana güvendiği anlamına gelir.

"Coop, sana ihtiyacım var," diye inliyor ve duymam gereken tek şey bu.

BÖLÜM 5

sally'ye ölüm, yaşasin cooper

LIZZY

(Kendimi güvende hissediyorum, canlı hissediyorum ve kendime güveniyorum. Daha önce bir erkeğe karşı böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Belki de daha önce

Onu uzun zamandır tanıyorum, belki de ona güvenebileceğimi bildiğim içindir. Ya da belki de bana bakış şeklinden dolayıdır. Arzu dolu, sanki dünyanın en güzel insanıymışım gibi. Ama her neyse, doğru hissettiriyor. Bu an doğru hissettiriyor.

"Coop, sana ihtiyacım var," dememle uzun gövdesini üzerime kaydırması bir oldu. Beni derinden öpüyor ve sert uzunluğunu karnımda hissedebiliyorum. Hizalanmasına yardımcı olmak için pelvisimi kaydırmaya çalışıyorum ama aramıza biraz mesafe koyuyor.

"O kadar hızlı değil, tatlım. Önce seni tatmam gerek." Göğüslerimin ve karnımın üzerinden tümseğime doğru yalayarak ilerledi ve sonra Coop'un ağzı üzerimdeydi ve hayal ettiğim her şey oldu. Dili klitorisime karşı sıcak ve ıslak, dudakları yumuşak ve dolgun, emiyor ve yalıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime çekiyorum ve bu hissin bitmesini hiç istemiyorum.

"Tanrım, Coop," diye inleyerek sırtımı yataktan kaldırdım. "Aynen böyle." *Tamam, tamam, demek bir hismiş.* Şimdiye kadar oral seksle ilgili tek deneyimim üniversitedeki bazı özensiz denemelerdi ve sonra hiçbir şey olmadı. Çıktığım birkaç erkek almaktan hoşlandı ama asla karşılık vermedi.

Cooper inlemelerime karşılık olarak bana karşı mırıldanıyor ve titreşimler doğrudan içime zevk veriyor. Ne çok iyi biliyor, sanki bunu bana birkaç dakikadır değil de yıllardır yapıyormuş gibi.

İçimdeki baskının arttığını, dilinin her hareketiyle daha da sıkılaştığını hissediyorum. Sınıra yaklaştıkça nefes alışım düzensizleşiyor.

"Coop... Ben..." Orgazm bedenimi ele geçirmeye başladığında tutarlı bir cümle bile kuramıyorum. Parmaklarım ipeksi çarşafı kavırıyor ve kapalı gözlerimin önünde ışıklar süzülüyor.

Yine de vazgeçmiyor; ağzını üzerimden ayırmıyor iki parmağını amıma sokarak, ben onun altında tükenip nefes nefese kalana kadar beni çalıştırıyor. Sonunda kendime geldiğimde Coop ağızlarımız buluşana kadar vücudumu öpüyor. Dudaklarındaki tadım yeni ama bağımlılık yapıcı.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor öpücükler arasında.

"O zaman ihtiyacın olanı al, Coop. İkimizin de ihtiyacı olanı al," diye nefes aldım hiç tereddüt etmeden. "Lütfen."

Coop komodine yaslanmış sırt çantasına uzanıp bir prezervatif aldı ve hızla taktı. Sonra kendini girişime hizaladı ve yavaşça içeri itti.

İkimiz de bu his karşısında inliyoruz. Onun içimde olması çok iyi hissettiriyor, çok doğru. Her şey bana olması gerekenin bu olduğunu söylüyor. Kaderimizde burada bitmek vardı ve bunu daha önce göremediğim için kendimi tekmeleyebilirim.

Coop içime tam olarak oturduğunda, hareket etmeye başlamadan önce sadece bu duyguya alışmak için biraz zaman ayırıyoruz. İlk başta yavaş -bana sorarsanız çok yavaş- ama sonra yavaş yavaş hızlanıyor.

Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Ona olabildiğince yakın olmalıyım, içime girip çıkarken her santimini hissetmeliyim.

Coop'un elleri başımın iki yanında, girerken ağırlığını destekliyor. Beni hayatı buna gibi öpüyor ve ben de onu aynı çaresizlikle öpüyorum.

O tanıdık baskının tekrar oluştuğunu hissedebiliyorum ama bu sefer farklı. Bu sefer sadece fiziksel değil; duygusal da. Bunun seksten çok daha fazlası olduğunun farkına varıyorum - belki de hiçbir zaman sadece arkadaş değildik. Başından beri daha derin bir bağ vardı.

"Coop," diye soluyarak öpüşmeyi kestim. "Ben... çok yakıным."

"Bana orgazmını ver bebeğim. Benim için gel," diye inliyor sıkılmış dişlerinin arasından. Tekrar patlamam için gereken tek şey bu. Yalvarış

Eminim vücudumdaki her sinir ucuna yayılıyor ve tüm duyularım artıyor.

"Coop!" Adını söylediğimde hareketleri daha da çılgınlaşıyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor, serbest kalırken tenime karşı inliyor.

İniltisinin sesi, kollarımda parçalanma hissiyle birleşince artçı sarsıntılar geçiriyorum. Orgazmımı atlatırken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, ikimiz de nefes nefese, terli ve bitkin bir haldeyiz.

Birkaç saniye sonra üzerime yığılıyor, nefes almaya çalışırken bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlı.

"İyi misin?" diye soruyor bir süre sonra, dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakarak.

"İyiden de öte," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde uzandıktan sonra Coop nihayet çekiliyor ve yanımda sırt üstü yatıyor. Prezervatifi çıkarıp bağladıktan sonra yatağın yanındaki çöp kutusuna attı. O gidince kendimi boşlukta hissediyorum ve aramızdaki mesafeden hoşlanmıyorum.

Sonra bana doğru dönüyor -gözleri tam olarak adlandıramadığım bir şeyle dolu- ve beni kollarına çekiyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor saçlarıma. "Seni çok uzun zamandır seviyorum, Lizzie."

"Coop, ben-"

"Hayır, karşılık verme. Bunların hepsi senin için yeni. Ama bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Herhangi bir beklentim yok; sadece ne karar verirsen ver, lütfen benimle konuşacağına söz ver. Eğer sadece arkadaş olmak istiyorsan, arkadaşlığa geri dönebilirim. Eğer bunu denemek ve nereye gideceğini görmek istiyorsan, ben buradayım. Her ne olursa olsun, sana her şekilde hayatımda ihtiyacım var."

Yüzümdeki bir tutam saçı nazikçe okşuyor.

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde kabarıyor. "Coop, ben... bunun nereden geldiğinden emin değilim. Bir şekilde sanki hep oradaymış gibi geliyor. Belki de senin benim için yaptıklarını hissetmek için kendime izin vermedim çünkü senin her zaman benim ligimin çok dışında olduğunu düşündüm."

"Bebeğim, kimse senin liginin dışında değil. Hayatında sana sahip olan her erkek şanslı sayılır. Akıllı, şefkatli, komik ve inanılmaz derecede güzelsin. Hayranlık duyduğum bir yaşam enerjiniz var ve en karanlık anı biraz daha aydınlık hissettiriyorsunuz." Tamam, işte bu an

biraz bayılma ihtiyacı duyuyorum. Gözleri, sözlerinin sadece kelimelerden ibaret olmadığını, gerçekte ne hissettiğini bildiğimden emin olmak istercesine bana sabitlenmiş.

Bana gülümsüyor ve ikimiz de yastıklara yaslanmadan önce başımın üstünü öpüyor.

"Coop?"

"Evet, tatlım?"

"Eğer bunu yapmaya devam edersek, sanırım Sally'i emekli edebilirim." Yüksek sesli kahkahası duvarlarda yankılanıyor.

"Ya da belki bir gün onu da davet ederiz," diye kıkırdıyor.

"Sapıkça." Kollarına sokuluyorum ve başucu lambasını kapatıyorum. Düzenli nefes alışları bana uykuya daldığını söylüyor. Kollarında uzanıp kalbinin atışını dinlerken, yardım edemiyorum ama şunu düşünüyorum sadece arkadaş olmaya geri dönmek istemiyorum.

BÖLÜM 6

hoş ... kömür gölü değil

KOOPER

(Güçlü bir patlamanın ardından gelen "Siktir!" sesi beni uykumdan uyandırdı.

Parlak beyaz ışık pencereden içeri girer.

"Ne yapıyorsun, tatlım?" *Tatlım!* Birdenbire dün geceki tüm olaylar gözümün önüne geliyor. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve bir batma hissi kapladı. *Ya gece fikrini değiştirdiyse?*

"Bir kitap düşürdüm. Uyandırdığım için özür dilerim." Üzerinde sadece büyük boy gömleğiyle önümde duruyor. Oda buz gibi soğuk ve buradan bile tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyorum.

"Buraya gel," diyerek sinirlerimi görmezden gelmeye çalışıyorum ve bileğine uzanıyorum. Du- vet'i üzerine örtmeden önce nazıkçe yatağa ve kollarıma çekiyorum. "Buz saçağı gibi hissediyorsun."

"Hava gibi." Titriyor ve kıvrımlarını bana doğru bastırıyor. Kollarımda ne kadar rahat olduğunu görmek korkumu yok ediyor.

"Neresi daha soğuk biliyor musun?"

"Nerede?" diye inlerken bir yandan da kışını kasıklarına sürüyor.

"Coal's Lake." Kıkırdıyorum. Lizzie durdu.

"Siktir."

"Biliyorum. Şimdi biletimizi değiştirdiğimizi hayal edin, diyelim ki Bar- bados'a. Beyaz kumsallar. Ilık okyanus. Gündüz yirmi dokuz derece, gece yirmi üçten aşağı değil. Sınırsız oda servisi olan şık bir otel. Bir sürü kokteyl-"

"Kes şunu, Coop. Barbados'a gitmiyoruz."

"Neden gitmiyoruz?" Boynuna yumuşak öpücükler konduruyorum.

"Bir," diyor ve parmağını yorganın altından çıkararak ne istediğini anlatıyor. "Bunu karşılayamam. Ve hayır, parasını sen ödemeyeceksin."

" Hayal kırıklığı içinde üflüyorum ama boynunu okşamaya devam ederek inlemesine neden oluyorum.

"İki," ikinci bir parmak çıkıyor. "Sevgililer Günü! Merhaba! Çiftler ve kalplerle çevrili olmayacağım." Başımı sallıyorum. Görünüşe göre Sevgililer Günü boykotu hâlâ devam ediyor.

"Üç." Üç parmağını havaya kaldırıyor. "Üç... Üçü bilmiyorum ama bir ve iki yeterli."

"Oh, Lizzie," dudaklarımı onun dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve çok geçmeden ağızlarımız birleşiyor ve dillerimiz birbirine dolanıyor. Sikime uzandı.

"Hayır," bileğini tutuyorum. "Konuşmamız bitmedi." "Ama-"

"Hayır, hayır, sen söyleyeceğini söyledin, şimdi bana izin ver. Öncelikle," diye onu taklit ediyorum ve parmağımı havaya kaldırıyorum, "Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin verir misin? Bağımsız bir insan olduğumu biliyorum ve bunu senden asla almayacağım, ama bu seyahatin parasını benim ödemem, ki bunu kolayca karşılayabilirim, bana borçlu olduğun anlamına gelmez. Bunu yapıyorum çünkü harika vakit geçirmemizi ve Kanada'da taşaklarımın donmamasını istiyorum." Kıkırdıyor ve ben de onu öpmek zorunda kalıyorum.

"İkincisi, Sevgililer Günü'nü siktir et. Zaten bugün ve biz inene kadar her şey bitmiş olacak. Diğer insanlar kimin umurunda? Ve sanırım oda servisi dediğim noktayı kaçırdın. Odamızdan çıkmaya izin vermemeyi planlıyorum."

"En azından güneşte uzanıp yüzmeye gitmezsek gideceğimiz yeri boşa harcamış oluruz."

"Yapmayacağımızı söylemedim. Aklımda kendi küçük havuzumuz ve plaj erişimimiz olan özel villalardan biri var. Odamıza yemek getirmelerine izin veririz ve başka kimseyi görmemize gerek kalmaz." Kimseye vurgu yapıyorum. "Sadece biz ve denizdeki balıklar." Fısıldıyorum ve bu fikrin ona giderek daha çekici geldiğini görebiliyorum. Parmakları dalgın dalgın karnımdaki saçları okşuyor ve bu beni çıldırtıyor.

"Ve üçüncüsü, bence bu molaya ihtiyacımız var. Sadece ikimiz bunun ne olduğunu anlamalıyız." Nefesimi tutup onun cevabını bekliyorum.

"Bu konuda konuşmayalım. Havaalanına gitmeden önce biraz daha öpüşelim." Son cevap vermekten kaçınıyor ve kalbim sıkışıyor ama beni sırtına alabilmesi için geriye doğru yönlendirmesine izin veriyorum.

Lizzie'nin eli sikime gidiyor. Gömleğini çıkarmadan önce hafif ve alaycı dokunuşuyla yavaşça aşağı yukarı vuruyor. Arkama yaslanıyorum ve benimkine sarılmış çıplak vücudunu seyrediyorum. Saçları darmadağınık, omuzlarına dökülmüş ve yüzünü  er eveliyor. Dudakları  p şmelerimizden dolayı şişmiş ve teninde bir kızarıklık var.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor gülümseyerek ve sikimi hafifçe sıkıyor.

"Sormana gerek var mı?" diye cevap veriyorum, sesim şehvet ve arzuyla boğuklaşıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Artık sana koyamıyorum Coop," diyerek eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Beni okşamaya devam ederken  p c ğ n içinde inliyorum, dokunuşu daha güvenli ve sert geliyor. Ellerimle göğüslerini avu lamak için uzanıyorum, meme uçlarını parmaklarımin arasında yuvarlıyorum.

"Mmm, bu iyi hissettiriyor," diyor titreyerek.

Tepkisinden cesaret alarak doğruluyorum ve meme uçlarından birini ağzıma alıp hafifçe emiyorum. Kısık bir inilti çıkartıyor ve elinin sikimdeki hızını artırıyor.

Ağzımı diğer meme ucuna götürüyorum, göğüslerini yoğurmaya ve okşamaya devam ederken aynı ilgiyi ona da gösteriyorum. Bana karşı sallanıyor, ıslak amını sert uzunluğuma karşı taşlıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor nefes nefese.

"Evet," diye cevap vermeyi başardıktan sonra dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum.

Lizzie kendini kaldırıyor ve komodinden prezervatiflerden birini alıyor. Onunla oynuyordu, ben de ondan aldım ve taktım. Lizzie kendini üzerimde konumlandırıyor, böylece sikimin ucu amının girişine bastırılıyor. Yavaşça üzerime çökerken gözlerimin içine bakıyor, içine g m lene kadar beni santim santim içine alıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum. Etrafımda çok sıkı ve sıcak; inanılmaz hissettiriyor. Bir an duraksıyor, yan tarafındaki hissime alışıyor ve sonra hareket etmeye başlıyor.

Kendini yukarı kaldırıyor ve sonra tekrar aşağı indiriyor, aşağı doğru her itişte beni derinlere alıyor. Kalçalarını kavırıyorum, birlikte bir ritim bulduğumuzda hareketlerini yönlendirmeye yardım ediyorum. Daha hızlı hareket ediyor, aşağıya doğru her hareketinde bana sürtünüyor.

"Tanrım, Coop," diye inliyor. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

Serbest kalışımın arttığını, taşaklarımdaki basıncın sıkılaştığını hissedebiliyorum. Aramıza uzanıyorum ve başparmağımla klitorisinin üzerinde daireler çizmeye başlıyorum.

Klitorisine baskıyı artırdıkça Lizzie'nin inlemeleri daha yüksek ve daha çaresiz hale geliyor. Hareketleri düzensizleşiyor, gazmını kovalıyor, bana sert ve hızlı bir şekilde biniyor.

"Benim için gel, Lizzie," diyorum, sesim ihtiyaçtan pürüzlü. "Sikimin her tarafına boşalmanı istiyorum."

Hepsi bu kadar. Lizzie adımı haykırarak uçurumun kenarından yuvarlanıyor, orgazmını yaşarken amı etrafımda kenetleniyor. Onun parçalanma görüntüsü ve hissi beni de peşinden sürüklüyor.

Kendimi prezervatifin içine bırakırken inliyorum, kalçalarım onunkilere çarpıyor. Bir süre bu şekilde kalıyoruz, orgazmlarımızın artçı şoklarını atlatırken nefes nefese kalıyoruz ve birbirimize sarılıyoruz.

Sonunda bitkin düşmüş ama birbirimizi bırakmaya hala isteksiz bir halde, uzuvlarımız birbirine karışmış bir halde yatağa düşüyoruz.

Yastığa geri yatmadan önce prezervatiften kurtuluyorum.

"Sanırım bir duş alıp havaalanına gitmeliyiz," diye iç geçiriyor Lizzie.

"Biraz zamanımız var," diye cevap veriyorum ve nefis kokusunu içime çekerek onu kendime yaklaştırıyorum.

Önümüzdeki haftayı Venus Garden Inn'de geçirmek birden kulağa oldukça cazip gelmeye başladı.

(Terminal insanlarla dolup taşıyor. Sanırım dün gece birçok uçuş iptal edildi ve insanlar bugüne ertelendi.

Lizzie kocaman valizini business class kontuarına doğru sürüklüyor. Arada bir omzunun üzerinden bana sırtıyor. Sanırım sonuçta Kanada'ya gidiyorum. Eminim onu orada oda servisi almaya ikna edebilirim.

Lizzie, pasaportlarımızı tezgâha bırakmadan önce check-in masasının arkasındaki kadına sırtarak, "Calgary'ye giriş yapıyorum," dedi.

"Üzgünüm, uçuşunuz dört saat rötar yaptı." Şaşkın bir sessizlik. İkimiz de dünkü kıyametimizi gösteren büyük pencereye doğru bakıyoruz. Ama bugün güneş parlıyor ve karların çoğu erimiş.

"Neden?" Lizzie sorar.

"Calgary'yi kar fırtınası vurdu ve havaalanını geçici olarak kapatmak zorunda kaldılar."

İnledim. Bu koşullarda araba kullanmak berbat olacak, özellikle de karda araba kullanmaya alışık olmadığım için.

"Kar fırtınası mı?" Lizzie tekrarlar. "Evet. Üzgünüm. Ama eğer ben-"

"Hayır, üzgünüm, hayır." Lizzie kızgın bir şekilde bana döndü. Gözleri ateş saçıyordu. "McKenzie, AMEX'ini ya da hangi havalı banka kartın varsa onu çıkar. Beni Barbados'a götürüyorsun!"

"Coop?" Yumuşak eller beni sallıyor. "Coop!" Lizzie daha ısrarlı bir şekilde sesleniyor. birkaç kez kırpıştırıp yönümü bulmaya çalışıyorum. "Coop!"

Ilık deniz meltemi sayvanlı yatağın perdelerini hafifçe oynatıyor. Üzerimizi örtmek için kullandığımız çarşaf kalçalarımın dolanıyor. Lizzie üzerinde Noel ren geyiği olan o çok sevdiği büyük boy gömleğiyle yatağın üzerinde diz çöküyor.

"Tatlım, dün gece iki kez seviştik. Seni seviyorum ama sikime biraz izin ver." Meğer bu kadın yatakta tam bir cadalozmuş ve doyumsuzmuş. Ve açıkçası buna bayılıyorum ama artık yirmi yaşında da değilim.

"Coop!" Bana şakacı bir tokat attı. "Seni bu yüzden uyandırmadım. Gelin ve yıldızlara bir göz atın."

"Beni yıldızlar yüzünden mi uyandırdın?" Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve diğer elimle gözlerimdeki uykuyu siliyorum. "Bu durumda yatakta bir tur daha atmayı tercih ederdim."

"Hadi Coop." Ulaşamayacağım bir yere doğru ilerliyor ve terasa çıkıyor. Saçları esintiyle dalgalanıyor. Çarşafın arasından sıyrılıp dün havaalanından aldığımız şortu ve bir sürü başka plaj kıyafetini giyiyorum.

"Ve ışığı kapat," diye sesleniyor ben ona katılmadan önce. Düğmeyi çeviriyorum ve çıplak ayakla teras zeminini kaplayan ahşap panellerin üzerine yürüyorum.

"Bak," diyor ve Samanyolu'nun aysız gecede açıkça görülebilen kısımlarını işaret ediyor.

Kollarımı arkadan beline doluyor ve çenemi omzuna yerleştiriyorum.

"Neredeyse senin kadar güzel."

"Bu bayat bir laf Coop, daha iyisini yapabilirsin," diye kıkırdıyor. "Tamam, yıldızlar güzel ama ben sana bakmayı tercih ederim."

"Coop," diye sızlanıyor ama kollarıma daha sıkı sarılıyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler."

"Hey, kar tanrılarına şükürler olsun. Onlar olmasaydı şimdi Kömür Gölü'nde olurduk."

"Yine de oldukça güzel olabilir. Kar, açık ateş, sıcak çikolata."

"Sıcak çikolatadan nefret ederim ve sen de donarak ölürdün- sadece geceliğinizle yıldızlara bakarken-" Parmaklarım üstünün altına kayıyor. "Tamam, görünüşe göre sadece gömleğin. Külotun nerede, bebeğim?"

"Burada senden başka kimse ve eminim şu ana kadar aşağıda neye benzediğimi biliyorsundur."

"Gerçekten de," diye inliyorum ve bir parmağımı onun içine kaydırıyorum. Lizzie sessizce inliyor.

"Coop, bekle." İlk parmağıma ikinci bir parmak daha ekliyorum. Islak ve hazırды ve parmaklarım kolayca girip çıkıyordu.

"Coop, bekle, sana bir şey söylemem lazım."

"Tamam, elbette, ama çabuk söyle çünkü sanırım ikinci bir rüzgar aldım ve seni tekrar sikimde istiyorum." Dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. Parmaklarımı tekrar ondan çekip emerek temizliyorum.

"Bunu bir daha söyle," yüzünü görebilmek için onu kendime çeviriyorum. "Seni seviyorum," endişeyle alt dudağını dişliyor.

Sırıyorum, omzumu karnına yerleştiriyorum ve onu yerden kaldırıyorum. Lizzie ciyaklıyor ve popomu hafifçe tokatlıyor ama bu beni durdurmuyor. Beklediğim o üç kelimeyi söylediğini duyunca, onu yatağa götürmek ve neler kaçırdığımızı göstermek istiyorum. O benim yeryüzündeki cennetim.

sonsöz - kıkırdemeler ve kahkahalar 2.0

LIZZIE

(Asansör kattan kata yavaşça hareket ediyor. Coop'un lanet ofisinin neden bu binanın en üst katında olması gerektiği beni aşıyor.

Bana sorarsanız bu çok gösterişli ama Coop ve ortağı Ben portföyleri için çok çalıştılar ve sanırım dünyaya üst sınıfa ait olduklarını göstermek istiyorlar.

Coop ve ben resmi olarak bir yıldır çıkıyoruz ve tartıştığımız tek konu para. O benden kendi parasını harcamamı istiyor, ben ise reddediyorum. Yakın zamanda sosyal medya paylaşımları yaratma konusunda yetenekli olduğumu keşfettim ve bu konuda bir kursu tamamlama sürecindeyim. Artık mağaza şefi olarak günlük işime ek olarak serbest bir web sitesinde hizmetlerimi sunuyorum. Bana yardım etmesine izin vermememin gülünç olduğunu düşünüyor ama ben her şeyi kendim yapmaya alışkınım.

Asansör nihayet en üst kata ulaştığında, içinde kalan tek kişi bendim. Kapılar kayarak açılıyor ve beni Ben ve Coop'un kişisel asistanı Gladys karşılıyor, kendisi aynı zamanda onların katındaki resepsiyonu da yönetiyor.

"Merhaba Lizzie," diye gülümseyerek selamlıyor beni bavulumu asansörden çıkarırken.

"Merhaba. Lütfen bana hazır olduğunu söyleyin," diyorum, bavulu yerinden oynatmaya çalışmaktan nefesim daralmış bir halde. Tamam, yine aşırıya kaçmış olabilirim ama bu sefer üç haftalığına gidiyoruz. Bir kadının seçeneklere ihtiyacı vardır.

" olmalı. Şu anda Ben'le birlikte." Ofislerden birine doğru başını sallıyor.

" girebilir miyim?" Ben sorarım. Bir keresinde büyük bir iş anlaşmasına aç olduğumu söyleyerek daldım. Kendimi savunmam gerekirse, o sırada işinin bitmiş olması gerekiyordu ve kimse beni önceden uyarımadı.

"Sorun olmaz. Sadece devir teslimden bahsediyorlar." Bana nazikçe gülümsüyor ve ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. Çantamı ona bırakmamda bir sakınca olmadığına dair bana güvence verdikten sonra, Ben'in ofisine gitmeden önce bavulumu saksı bitkisinin yanına doğru manevra yapıyorum.

Kapıyı çaldığımda "Girin" diye cevap verdiler.

"Selam Ben." Coop'un iş ortağına sırtıyorum. Ben'in boyu neredeyse Coop kadar, ama saçları daha koyu ve aralarına biraz ak girmiş, bu da Coop'tan birkaç yaş büyük olduğunu gösteriyor. Gözleri delici maviydi ve kadınları çılgına çeviren bir sırtışı vardı.

"Hey, Giggles and Laughter," diye sırtıyor Ben.

"Aman Tanrım, şunu keser misin?" Coop'un dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce itiraz ettim. "On beş yıldan fazla oldu."

"Evet, ama yine de bir iş görüşmesinde en saçma cevap bu." Telefonuna bir mesaj gelince Ben kıkırdıyor.

"Beni savunmuyor musun?" Elimi kalçama koydum ve Coop'a baktım.

Beni kucağına çekmeden önce gülerek, "Tatlım, Ben'i tek başına halledebileceğine eminim," diyor. Ben'in telefonu tekrar çalıyor.

"İşte olmaz," diyorum ve kendimi kurtarmaya çalışıyorum, ama beni demir bir pençeyle tutuyor.

"Ben'in umurunda değil. Ayrıca burada işimiz bitti, değil mi?" Coop sorar ve Ben'in dikkatini tekrar bize çekmeye çalışır. Telefonu bir kez daha çaldı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Neler oluyor lan?" Coop kıkırdıyor. "Hiçbir şey," diye yanıtlıyor Ben, ama sırtışı hâlâ .

"Kim o?" Araştırıyorum. Açıkça görülüyor ki bu, bana mesaj atan komik bir gülümseme.

Tek söylediği "Bir kedi kadın," ve yemin ederim yanaklarında hafif bir kızarıklık var. "Ama siz ikiniz tatilinize gidin. Bu sefer kaç takım elbisen var Giggles?"

Ona şeytani bir bakış attım. "Bir tane!" Sahip olduklarımın en büyüğü olduğunu ona söylememe gerek yok.

Ben, Cooper'a biz uzaktayken gündemde olan her şey hakkında net olduğunu söyledikten, bu kedi kadın hakkında daha fazla bilgi alma girişimlerinden kaçındıktan ve bize iyi tatiller diledikten sonra Coop beni bavuluma geri sürüklüyor.

"Sally bizimle geliyor mu?"

"Belki," diye sırtıyorum ama yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kısa süre önce Sally'yi oyunumuza dahil ettik ve oğlum, Coop'un sikinin amımda ve Sally'nin klitorisimde olması beni roket gibi patlatıyor.

"Ya Cooper?" diye kıkırdar.

"Henry de geliyor!" Henry'nin adını Cooper olarak değiştirmem için beni ikna etmeye çalışıyor ama bu çok karmaşık ve açıkçası gereksiz. Zaten en iyi Cooper'da uyuyorum, Coop'umda.

KOOPER

Lizzie'nin kulak memesini hafifçe dişliyorum.

"Günaydın tatlım," diye fısıldıyorum. Yatağın karşısındaki pencereden dışarıdaki karlı kır manzarası görünüyor.

"Günaydın," diye esniyor ve hemen bana doğru kıvrılıyor.

"Bugün köye gitmek ister misin?" diye sordum. Son iki günü yatak odamıza kapanarak geçirdik.

"Dışarı hala soğuk mu?"

"Evet. En derin kış. Coal's Lake'e hoş geldiniz." Fısıldıyorum ve boynuna ve yanağına küçük öpücükler konduruyorum.

"O zaman evde kalıp daha çok çikolata yiyelim ve sonra da yakalım," diye kıkırdıyor.

"Bana uyar." Dışarı çıkmaya cesaret edip edemeyeceğimizi merak etmeye başladım. Yemin ederim, pansiyon çalışanları oda servisini her getirdiklerinde bana tuhaf tuhaf bakıyorlar. "Unutmuşum. Sana bir hediye var."

Lizzie ayağa fırladı ve bana baktı. "Cooper Roger McKenzie, bana lanet olası bir Sevgililer Günü hediyesi almadın. Almasan iyi edersin." Evet, Sevgililer Günü'nden hâlâ resmen nefret ediyoruz.

"Hayır, kutlamadım. Sevgililer Günü'nü kutlamıyoruz, değil mi?" Ona göz kırpyorum. Bana şüpheli bir bakış atıyor ama sonra dikdörtgen kutuyu benden alıyor. Lizzie kapağı kaldırıyor ve kâğıt parçalarını çıkarıyor.

"Sally'nin pillerinin her zaman dolu olduğundan emin olacağıma söz veriyorum," diye ilk kartı okuyor. "Seni tüm iş girişimlerinde destekleyeceğime söz veriyorum. Seninle asla Sevgililer Günü kutlamayacağıma söz veriyorum." Elindeki kartlardan başını kaldırıp baktı. "Coop, bu ne?"

"Bunlar sana verdiğim sözler ve hepsini tutacağım. Kutuda birkaç boş kâğıt parçası da var, böylece söz vermemi istediğin başka şeyler de yazabilirsin. Ancak karşılığında sen de bana bir söz verersen hepsini tutacağım."

"Hangisi?"

"Karım olman için." Avucumun içinde sakladığım yüzüğü uzattım.

"Ne... Ne?" diye kekeliyor.

"Lizzie, sen benim en iyi arkadaşımsın ama aynı zamanda hayatımın aşkıydın. Sensiz bir gün bile geçirmek istemiyorum. Lütfen benimle evlenir misin?"

Bir saniye bana baktı.

"Ve asla Sevgililer Günü'nü kutlamak zorunda kalmayacak mıyız?" diye soruyor. "Asla."

"O zaman evet," diyerek yüzünde bir gülümseme beliriyor. Onu kollarıma çektim ve yüzüğü parmağına geçirdim. Ve böylece beni gezegendeki en mutlu adam yaptı.

N Coop ve Lizzie'ye veda etmeye hazır değil misiniz? [*Bir Kedi Kadının Doğal Olmayan Yaşam Alanına*](#) dalın ve Ben'in görevine katılın. Kedi Kadın'ını cezbediyor. Mırıl mırıl baştan çıkarıcı bir okuma!

Teşekkür ederim.

Sevgililer Günü İsyanı'nı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Lütfen [Amazon](#) ve [Goodreads](#)'te yorum bırakmak için bir dakikanızı ayırın! Kısa bir iki cümle bile yardımcı olur.

İLETİŞİMDE KALIN

Yeni çıkan hiçbir kitabı kaçırmayın: Ücretsiz içeriklerden, yeni çıkan kitaplardan, kapak tanıtımlarından, satışlardan ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için bültenime kaydolun:

www.daniebooks.com/sign-up

Ayrıca, benim gibi düşünen diğer okuyucularla tanışabileceğiniz, bazı özel hediyeler kazanabileceğiniz ve kitap dünyamda olup biten her şeyden haberdar olabileceğiniz yeni okuyucu Facebook grubuna da katılabilirsiniz. Önümüzdeki birkaç gün içinde üç büyük duyurum olacak

ve onları kaçırmak istemezsiniz!

Facebook grubuna buradan katılabilirsiniz: <https://bit.ly/3Cn5PQJ>

fowBSSn eha&se of es&

Bu bağımsız yazarların eserlerinin yer aldığı **The Fourteen Shades of Red** sınırlı koleksiyonundaki diğer romanlara göz atın:

Maia Terry'den *Nine of Hearts*
Bella Leigh Michaels'tan *Sahte Evlilik Tarihi* Eliza
Anne'den *Sıra Dışı Aşk* Dani Elias'tan
Sevgililer Günü İsyanı
Amanda Bentley'den *Karşı Konulmaz*
İntikam
Elliot Ason tarafından yazılan *Ruffled*
Feathers
Sen Benim Olduğunda Yazan Luna
Knight *Bu Pointe Değil* Yazan Kelsey
Woods *Kalpler ve Parlıtlar* Yazan
K.M. Gillis *Aşk Tanrısını Bozmak*
Yazan Effie Campbell
Aşk İksiri No. 69 yazan Valerie Pepper
Onu Çılgına Çeviren: J.L. Quick
Irene Bahrd'dan *ForNever Mine* ve
Lexi Gray'den *Devil's Sweetheart*

benim adım &an @ s4cae

Fellside Dağ Kurtarma

Fellside Dağ Kurtarma Ekibi'ndeki adamlarla tanışmak ister misiniz? Seriyi şimdi alın:

Benimle Şarkı

Söyle Çiçek Aç

Benimle Benimle

Benimle Benimle

Benimle BinBoya

Benimle Tırman

Oku Benimle Et

İnşa Sar

Kedi Kadınlar Dünyayı Yönetiyor

Şu "Kedi Kadın" efsanelerini biliyor musunuz? Unutun onları! Bu kadınlar çok daha fazlasıdır. Onlar sadece kediler için deli - yüzeyin altında çok daha fazlası var. Şunu hayal edin: romantizm, komedi ve biraz da sapkınlık. Bu kitaplar mı? Kedisever olmanın ne demek olduğunu yeniden tanımlayan kırklı yaşlardaki kadınların aşk hayatlarında bir rollercoaster yolculuğu gibi!

Bir Kedi Doğal Olmayan Yaşam Alanı

Kadının Bir Kedi Kadının Alışılmadık

Yolculuğu

Greenview Malikanesi

Masalları Fellside'a geri

döndük!

Greenview Manor Hotel'in çalışanları ve misafirleriyle tanışmaya hazır olun. Yoğun duygularla ve sizi koltuğunuzun ucunda tutmaya yetecek kadar gerilimle dolu bu beş romanda kayıp aşkları, yeni tutkuları ve gizli romantizmleri keşfedin.

Vahşi Aile

Koruma, Bağlılık ve Söylenmemiş Sırlarla Dolu Küçük Bir Kasaba Hikayesi

Çekici Macera

Risk Alma ve Keşfedilmemiş Arzuların Küçük Bir Kasaba Hikayesi

Zorlu Kucaklaşma

Tutku, İnanç ve İkinci Şanslar Üzerine Küçük Bir Kasaba Hikayesi

Ayrıntılar yakında

Wistful Whispers

Küçük Bir Kasabada Adalet, Güven ve Dile Getirilmeyen Ayartmalar

Ayrıntılar yakında

Büyüleyici Ruh

Dostluk, Özlem ve Sonsuz Aşk Üzerine Küçük Bir Kasaba Hikayesi

Ayrıntılar yakında

A shirtless man with a beard and glasses is lying on a bed, looking at a laptop. He has his right arm raised behind his head. The background is a white brick wall.

ELIZA ANNE

Unconventional **LOVE**

A FOURTEEN SHADES OF RED NOVELLA

sıradışı aşk

ELIZA ANNE

Telif hakkı© 2024 by Eliza Anne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İçindekiler

İçerik Uyarısı

1. Liv
2. Graham
3. Liv
4. Graham
5. Liv
6. Graham
7. Liv
8. Graham
9. Liv
10. Graham
11. Liv
12. Graham

Eliza Anne tarafından
da Kırmızının On Dört
Tonu

*Arkadaşlarının okuyabileceği bir kitap yazmamı isteyen büyükanneme... Bu
o kitap değil.*

içerik uyarisi

Röntgencilik
FFM

Dikkat: Islak olduğunda kaygandır. Lütfen 2 ½, 3, 4, 8, 9 ve 11.
bölümleri okurken buna göre hazırlanın.

BİRİNCİ BÖLÜM

liv

(Parmak eklemlerim en yakın arkadaşımın otel odasının kapısına çarpıyor ve heyecanlı bir bekleyişle geri çekiliyorum. Derin bir inilti ve

Birinin "hayır" diye mırıldandığına yemin edebilirim, bu yüzden kapıyı tekrar çalıyorum. Başka bir inilti ve biraz itiş kakıştan sonra kilit dönmeye başlıyor.

Jules kapıyı kafasını kadar açıyor, koridordan gelen ışığa karşı gözlerini kısarak bakarken ben geniş bir gülümseme sunuyorum. "Tahmin et ne oldu?"

"Tanrım, Liv. kaç?"

"6:30," diyorum onu geçip odaya girerken.

Duş çalışıyor ve banyo kapısının altından halının üzerine bir parça ışık vuruyor. "Siz ikiniz birlikte duş almıyor musunuz?"

"Tabii ki hayır, bir psikopat gibi güneşten önce uyanmam. *Sen* neden uyanıksın ki?" Bir elini anlamsızca saçlarının üzerinde gezdiriyor. Sarı bukleler uykudan dağılmıştı.

"Uyuyamıyorum ve birkaç kişiyle eşleştim." İlkinin açıyorum ve ona göstermek için telefonumun ekranını çeviriyorum. Parlaklık onu hazırlıksız yakalayınca, güneş ışığı altındaki bir vampir gibi elini dramatik bir şekilde yüzüne atıyor. "32 yaşında, Seattle'lı, hiç evlenmemiş-"

"Ona mesaj atma," diyor Jules işaretle ve ben iç çekiyorum.

"Neden olmasın? Adam seksi." Gözlerini deviriyor ama haklı, daha iyisini yapabilirim. Dün gece Seattle'a geldiğim andan beri bu randevu uygulamasındayım. Eğer eve döndüğümde sevişemeyeceksem, en azından tek gecelik bir ilişkinin tadını çıkarabilirim. "Peki, tamam. Peki ya o?" Başparmağımı ekranda kaydırarak Jules'a dün gece eşleştiğim kızı göstermeye hazırlanıyorum. Ben daha ekranı çevirmeden kafası sallanmaya başlamıştı bile.

"Hayır," diye sesleniyor daha da kesin bir ifadeyle.

Yatağın üzerine düşme ve ön kolumla yüzümü kapatma gösterisi yapıyorum. "Hepimizin her gün sık teslim eden erkek arkadaşları yok, Jules. Bırak da yaşayayım," diye sızlanıyorum.

"Bildiğiniz gibi seri katil olabilecek yabancılarla dışarı çıkmınıza izin vermeyerek yaşamınızı sağlıyorum. İnternette insanlarla tanışmak güvenli değil." Ona şöyle bir baktım. Parlak mavi gözlerini bana dikmiş, elini kalçasına koymuş, cevabımı bekliyor.

"Birincisi, az önce bir psikopatla çıktığını itiraf eden sensin. Ve iki," dramatik etki için duraklıyorum. "Sekse ihtiyacım var, Jules. *İhtiyacım var*. Uyuyamıyorum." Bu noktada huysuzlanıyorum ama gerçekler hâlâ ortada.

Açıkça mahrumiyetime bir kahkaha atıyor. "Uyumak için sekse ihtiyacın yok."

"Evet biliyorum," diye . "Orgazmdan sonra daha iyi uyuyorsun, bu bilimsel bir şey."

"Buna kefil olabilirim." Jules'un erkek arkadaşı Samuel'in üzerinde havludan başka bir şey yok, karın kasları tam teşekküllü. *Tanrım, ne şanslı bir kaltak*. Küçük bedeninin üzerinde yükseliyor, bir kolunu beline dolayıp yanağından öperken pazuları esniyor. "Liv'e katılıyorum, bu bir şey."

Jules yanağındaki öpücüğü siler ve onu biraz geriye iter. "Tanrım. Bizi nasıl duydun?"

"Teslimatçı babanın yarasa kulakları var," diye alaycı bir şekilde onun sorusunu yanıtlıyorum. Samuel kıkırdarken en iyi arkadaşım gözlerini deviriyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, hâlâ onun paketlerini teslim ediyor. Gerçi bugünlerde ona sadece şaka olsun diye böyle sesleniyorum.

En iyi arkadaşım birkaç ay önce ülkeyi terk edip Kanada'ya taşınmaya karar verdi. Coal's Lake'e taşınmasına yardım ettiğim gün aynı zamanda Samuel'le ilk tanıştığı gündü. Ben olmasaydım numarasını bile alamayacaktı. Şimdi bir hafta boyunca birbirlerine olan bitmek bilmeyen sevgilerinin acısını çekmek zorundayım. Yine de onu son iki buçuk aydır olduğu kadar mutlu görmemiştim. Ek bir bonus olarak, adam bana kendi konsiyerj seviyesi süitimi aldı, bu yüzden tam olarak şikayet edemem.

"*Teslimatçı baba* düşünüy bitirdi ve senin konuştuğunu duydu. On metre öteden duymak pek de zor değildi ve ne olursa olsun, yanılıyorsun." Ona meraklı bir kaş kaldırıyorum ve o devam ediyor. "Haftada sadece altı gün sık teslim ediyorum."

"Samuel!" Jules ılık atıyor. Samuel de ona göz kırptıyor ve Jules yüzünü yastıa gömüyor.

"Hey, kız kardeşine benim için ne zaman iyi Şeyler söyleyeceksin?" Konuyu tekrar berbat aşk hayatıma getirerek soruyorum. Morgan'ın sadece fotoğraflarını görmüş olsun da, ikisinin gen havuzu piyangosunu kazandıkları bir sır değil.

Jules, "Artık bir erkek arkadaşı var," diye araya giriyor ve Samuel'le ikimiz de dönüp ona bakıyoruz.

"Ciddi misin?" Birlikte söylüyoruz. Yalnız onun sesi daha sorgulayıcı, benimki ise snk.

"Pes ediyorum. Baş taşıma *orgazm olamayarak öldüğümü* yazmayı unutma." Kolumu tekrar yüzüme atıyorum. En iyi arkadaşın ve onun tarçınlı rulo sevgilisiyle, tüm tatillerin en iğrenci olan Sevgililer Günü'hemen önce yalnız kalmak gibisi yok.

"Buna ne dersin?" Samuel'in neşeli sesi alanı dolduruyor. Vay anasını. Jules yanılmamıŐtı, adam sabahları sinir bozucu derecede keyifli oluyor. "Neden hepimiz bir fincan kahve içip günümüzün geri kalanını planlamıyoruz? Kim bilir Liv. Belki biz dıŐarıdayken hoş biriyle tanışırısın!" Bu coşkulu alay karşısında yüzümü buruşturuyorum.

Kahve mi? Evet. İyi biriyle tanışmak mı?

Güzel olanı tercih ettiğim imasına iten içe gülüyorum. Ancak, kafein düŐüncesinin arkasında durabilirim. Pendleton'dan beş buçuk saat süren yolculuktan dolayı hâlâ yorgunum. Ayrılmak için iş çıkışını beklemek zorunda olmasaydım bu kadar kötü olmazdı.

Jules ve ben ikimiz de aynı fikirdeyiz ve pijamalarımı değiştirip ceketimi almak için odama koşuyorum.

On beş dakika içinde onlarla lobide buluşuyorum ve hep birlikte Seattle'ın kalabalık caddelerine ıkıyoruz. Canlı sesler ve araç sesleri havayı kirletiyor. Güneş ufuk çizgisini henüz yarılamıŐken bir sürü insan işe gitmeye alıŐıyor. Neyse ki otelimize yürüme mesafesinde bir kahve dükkânı var ve bizi araç çağırma zahmetinden ve parasından kurtarıyor.

Jules, Samuel'in yola en yakın olan sağ tarafından yürüyor ve Samuel onu sırtının küçük kısmından tutup sola doğru yönlendirirken kalbim hem minnettarlık hem de kıskançlıkla çarpıyor. O ise sanki bu centilmenlik tamamen alıŐtıėı bir Şeymiş gibi jesti fark etmeden yoluna devam ediyor. Bu arada, bana düzgün bir el kolyesi verebilecek ve beni eski sevgilisiyle aldatmayacak birini bulmayı umduğum için standartlarım düŐmeye devam ediyor.

Aşkları mide bulandırıcı derecede tatlı; Samuel bu gezide Jules için gerçekten şeyi yaptı. Yarınki kitap kongresine son dakikada nasıl bilet bulabildiğinden bile emin değilim, ev sahibi otelde iki oda için rezervasyon yaptırmak bir yana. Neredeyse her şeyi başlamadan bitiriyordu. Samuel onu şirketinin Noel partisinde CEO'nun masasının üzerine yatırdığında inatçılığı uzun sürmedi. Buna da hayır diyebileceğimden emin değilim. Coal's Lake'e taşındığından beri onun üzerinden vekaleten yaşamak zorunda kaldım, bu yüzden bana o hikaye zamanının tüm küçük ayrıntılarını vermemesi üzücüydü. Bebekliğimizden beri en iyi arkadaşız, bana söylediği gibi asla *çok fazla bilgi* yoktur.

Coal's Lake'ten bahsetmişken... "Şimdi fark ettim, bana yarın neden gideceğini hiç söylemedin," diyorum onun yanında yürümek için hızımı artırırken. Kolumu nazıkçe tutuyor ve beni Jules'un diğer tarafına yönlendiriyor. Samuel'in de yoldan yürümeme izin vermeyeceğini bilmem gerekirdi. Hep birlikte takıldığımız zamanlarda centilmenliği hep bana da uzanmıştır.

Jules Samuel'e bir bakış atıp onun yerine cevap vermeden önce kafenin kapısını bizim için açıyor. "Arkadaşları Tristan ve Myles bu hafta sonu Coal's'ta evlenmeye karar verdiler."

"Bekle, kayganlaştırıcı çocuklar mı?" İsimleri anında tanıyarak soruyorum. Jules yüksek sesle gülüyor ve dükkânın içindeki insanların bakışlarını üzerine çekiyor.

Samuel inanmaz bir kahkaha atarak başını sallar ve onaylar. "Evet, kayganlaştırıcı çocuklar."

"Aferin onlara." Sanırım beş galon kayganlaştırıcı sipariş etmek herkesin aşık olmasını sağlayacaktır. "Yine de bu hafta sonu olmak zorunda mıydı?"

"Neredeyse Sevgililer Günü, insanlar daha romantik hissediyor sanırım. Tristan'ın Myles'a poz verdiğinde kongreyi bildiğini sanmıyorum," diyor. "Ama iyi tarafından bakarsak, siz kızlar bensiz de bol bol kız kıza vakit geçirebilirsiniz."

İçimden istenmeyen bir anı geçiyor ve ürperiyorum. Sevgililer Günü'nden nefret ediyorum, bu hafta sonunda dikkatimi dağıtacak bir şey olmasını umuyordum. Jules bana üzgün, bilmiş bir gülümseme sunuyor ve konuyu değiştiriyor. "Sadece kitap işlerimizle uğraşmak zorunda olmadığın için mutlusun."

"Haksız değilsin." Teslimatçı baba ona mankenlere layık bir gülümseme gösteriyor ve yanağından öpüyor. O da zayıf bir itiş kakışla karşılık verir.

omzundan öptü. Yüzündeki öpücüğü silerken bile gözlerindeki sırıtışı ve şefkati gizleyemiyor.

Dikkatimi onlardan uzaklaştırıyorum ve sağımda asılı duran kara tahta menüden seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Önümüzdeki misafirler siparişlerini bitirdiğinde, üçümüz de tezgâha doğru ilerliyoruz. Tezgâhın arkasındaki kadınla göz göze geldiğimde karar verdiğim latte aklımdan tamamen çıkıyor.

Vay anasını.

İKİNCİ BÖLÜM

Graham

("Kalkın, dışarı çıkıyoruz."
Dışarı çıkmayacağım.

Luke odanın öbür ucundan bana bir tişört fırlatıyor, okumakta olduğum kitabı elimden düşürüyor ve bu sırada beni kızdırıyor.

"Yarın önemli işlerim var. Bu gece dışarı çıkmayacağım." Yanımdaki romanı alıp okuduğum son sayfayı çevirirken sıkıntıyla homurdanıyorum. Bagaj tesliminde tüm eşyalarımın kaybolduğunu fark ettiğim için hâlâ öfkeliyim. Eğer bavulumda spor kıyafetlerim olmasaydı, şu anda kanepede çıplak oturuyor olurdum.

"Gece yarısına kadar seni eve götüreceğim, *Prenses*." Bana göz kırpmıyor ve bir elini kirli sarı buklelerinde gezdiriyor. Gece için bir çift elbise pantolonu ve şık, beyaz bir gömlek giymiş olduğunu fark ediyorum. Bu arada ben de valizim bulunana kadar son temiz eşofman altımla onun oturma odasında gömleksiz yatıyorum.

"Unuttuysan söyleyeyim, kıyafetim yok. Dışarı çıkmayacağım."

Koridorun sonundaki odasına doğru eliyle işaret ederek iddiamı reddediyor. "Ödünç alabileceğin kıyafetlerim var. Az önce sana bir gömlek verdim."

Kahkaha atıyorum. En iyi arkadaşım iyi gününde 1.80 boyunda. Onunla aramda on santim varken kıyafetlerine sığmamın imkânı yok. "Luke... Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum dostum."

"Oh, siktir git, adamım. Hepimiz ağaç olmak için büyümedik. O zaten kardeşimin gömleği."

Yatağın üzerindeki gömlekle romanın arasına bakıyorum. Seattle'a artık çok az geliyorum, o yüzden sanırım bir gecemi

en iyi arkadaşım. "Tamam. Ama içmeyeceğim." Luke'un yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirince ben de ekliyorum. "Ve gece yarısına kadar evde *olacağız*." Şartlarımdan tatmin olmuş gibi görünerek bana kıyafet bulmak için odasına yöneliyor.

Otuz dakika sonra Sapphire Haze'in barında oturmuş, barmenden su istiyordum. Etrafta koşuşturup önce herkesin içkisini hazırlarken isteğimden pek memnun görünmüyor.

Beklerken, mekânı görme fırsatını değerlendiriyorum. Üniversiteden beri gitmedim ama mekân nostaljiyle dolup taşıyor. Siyah ışıklar tavanda sıralanıyor, parıltı sis makineleriyle iç içe geçerek kulübün adını canlandırıyor. Çeşitli renklerde parıltılı boyalara bulanmış bedenler bir hareket denizine karışıyor. Barın üzerindeki ışığa bakmak için başımı çeviriyorum. yanında gümüş mürekkeple karalanmış isimlerimizi bulana kadar bir dakika boyunca tarıyorum.

"Gördün mü, hiçbir şey değişmemiş." Luke sırtımı sıvazlıyor ve başını müziğe göre sallarken gülümseyerek görüş alanımı takip ediyor.

"İşte *suyunuz*." Barmen sohbetimize ara verip bardağı bana doğru itiyor. Barın üzerine bir yirmilik bıraktıktan sonra dönüp Luke'u yeniden servis yaptığı kabine kadar takip ettiğimde gözleri açılıyor. Sadece ikimiz olduğumuzu düşünürsek, ya benim bilmediğim birini davet ettiğini ya da davet edecek birini bulmaya niyetli olduğunu varsayıyorum.

"Ben dansa gidiyorum," diye bağılıyor Luke müziğin üzerine, ikincisini doğrulayarak. "Geliyor musun?"

Suyumu ona doğru kaldırıyorum ve başımı sallayarak yeri işaret ediyorum. "Devam et dostum, ben iyiyim."

Gözlerim onu kalabalığın içinde kaybolana kadar takip ediyor ve bakışlarım pistin ortasındaki birine takılıyor. Kolları havada, kalçaları müzikle senkronize bir şekilde hareket ediyor. Uzun esmer dalgalar payetli tişört elbisesinin arkasından aşağı doğru akıyor. Siyah ışıklarla aydınlatılmış, açıkta kalan tenini kaplayan karanlık boyadaki parıltı ritmik harekete vurgu yapıyor. Dans ettiği kişinin kollarında dönüyor, vücudu artık bana dönük ve bana baştan çıkarıcı kadının mükemmel görüntüsünü veriyor. Boya ön tarafına doğru devam ediyor ve bakışlarımı göğüslerinin hemen üzerindeki neon noktalara davet ediyor.

Gözleri yerde benimkileri bulduğunda sikim seğiriyor. Başka tarafa bakmıyorum, o da bakmıyor. *Kızım izlenmekten hoşlanıyor*.

Şarkı değişiyor ve *Our Demons*'ın Pair of Arrows remiksi çalmaya başladığında dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Daha iyi bir şarkı olamazdı

şu anda oynuyor. Dikkatini dans ettiği peri saçlı kıza verirken o da bunun farkında. Gözlerimi alamadığım esmer tanrıça başını arkaya yaslıyor ve birlikte olduğu kız onun ağzını kendi ağzıyla kapatıyor. Öpüşmeleri yavaş ve durgun, sanki müzikle birlikte hareket ediyorlarmış gibi. Arzumun nesnesi bana dönüp baktığında, siyah ışık onun alt dudağını ısırışını daha da belirginleştiriyor. Benim için bir gösteri yapıyor ve ben de buna katılmaya fazlasıyla istekliyim.

Kolumu kabinin arkasına atarak kendimi daha rahat hissediyorum. Gözlerimi ayıramıyorum. Bu kız . Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama her şeyi öğrenmek istediğimi biliyorum. *Kahretsin, belki bir içki almalıyım.*

Ağzım kurudu. Bir yudum su alıyorum, bu ani susuzluğu gidermek için çok az şey yapıyor. İstedğim su değil. Baştan çıkarıcı kadın bara gitmeden önce diğer kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Diğer kadının sevgilimi eğlendirmesi hiç ilgimi çekmiyor, bu yüzden telefonumu çıkarıp düşüncesizce geziniyorum. Luke'un yakında beni bulup bir yabancıyla gittiğini söyleyeceğini ve benim de gitmek için bir bahanem olacağını düşünüyorum.

"Dik dik bakmayı alışkanlık haline mi getirdin?" Yumuşak bir kadın sesi dikkatimi çekiyor ve geceyi dikizleyerek geçirdiğim kız şimdi karşımda oturuyor. Elinde limonlu shot, kendini rahat hissetmeye çalışıyor.

"Duruma göre değişir," diyerek telefonumu cebime geri koyuyorum ve ona gülümsüyorum. "Yabancıları baştan çıkarmak gibi bir alışkanlığın var mı?"

Elleri sahte bir masumiyetle göğsüne doğru uçuyor ama bu kızın hiç de öyle olmadığını anlayabiliyorum. "Seni baştan çıkarmak mı? Pek sayılmaz."

Kıkırdıyorum. Ukalalığı ve yeni yakınlığıyla bu kız beni herhangi bir alkolün verebileceğinden çok daha fazla keyiflendiriyor. "Bir adın var mı?"

Cevap vermeden önce düşünüyormuş gibi dudaklarını yana doğru büküyor. "Jennifer."

Suyumu yudumlarken ona "Jennifer'a benzemiyorsun," diyorum.

"Sen de giyim mağazasının bebek reyonundan alışveriş yapıyormuşsun gibi görünüyorsun. Birbirimiz hakkında varsayımlarda bulunduğumuzun farkında değildim," diye karşılık veriyor bir kadeh içmeden önce tereddüt etmeden. Boş bardağı masaya koyarken yüzünü bile buruşturmuyor.

Onun karşı çıkışına kıkırdıyorum, itiraz edemiyorum. Kardeşinin olduğunu iddia etmesine rağmen, Luke'un bana sunduğu gömlek üç beden küçük

ve vücudundaki renkler gibi boyalı görünüyor. "Baş belasısın, değil mi Limon Damlası?"

"Limon damlası mı?" İsme kaşlarını kaldırıyor.

"Sen bana gerçek adını söyleyene kadar bu senin adın." Sırıtarak suyumdan bir yudum alıyorum ve o da gülüyor.

"Bellend, istediğin kadar baş belası olabilirim." Kollarını kavuşturuyor, göğüslerinin kalkmasına neden oluyor ve az önce bana söylediği saçma ismi neredeyse unutturuyor.

"Bellend?" Homurdanıyorum. Belki de söylediğinden daha sarhoştur, "Şimdi de kelime mi uyduruyoruz?"

Kızım saçlarını omzunun üzerinden atarak bir limon damlası daha fırlatıyor ve beni işaret ediyor. "Sinir bozucu, aşağılık bir adam. Araştırın." Son kısmı İngiliz aksanıyla ekliyor, şaşkınlığımı daha da artırıyor ama yine de bu etkileşimi çok seviyor.

Telefonumu çıkarıp verilen tanımı kontrol ediyorum. "Penisin baş kısmı mı?" İngiliz argosunun alternatif bir tanımıyla karşılık veriyorum. "Bana asılıyor musun, Lemon Drop? Çünkü söz veriyorum ucundan daha fazlasını vereceğim."

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi gözleri açılıyor. "Kahretsin, Jules beni senin gibi insanlar hakkında uyarıyordu."

"Benim gibi insanlar mı?" Bu ifade karşısında hazırlıksız yakalandım. "Evet, akli dengesi yerinde olmayan psikopatlar."

Karanlık bir kıkırdamayla başımı sallayarak onu temin ediyorum. "Aklını kaçırmış psikopatın olmamı istiyorsan, bunu seve seve yaparım." Gözleri o kadar buz mavisi ki, siyah ışık teklifim karşısında içlerinde yüzen şehveti aydınlatıyor. "Yine de önce kız arkadaşına sormak isteyebilirsin."

"Kız arkadaş mı?"

Gözlerim dans pistini tarıyor ama dans ettiği kızı bulamıyorum. "Evet, kız arkadaşın. Birkaç dakika önce inanılmaz derecede samimi olduğun kız mı?" Ona hatırlatıyorum.

Sanki bütün gün duyduğu en komik şeyi söylemişim gibi kahkahadan iki katına çıkıyor. "Oh, o mu? O benim kız arkadaşım değil. Bu sabah benim baristamdı."

Oh, Tanrı aşkına. Ve bana akli dengesi bozuk dedi.

Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Aklını kaçırmış *olanın* sen olmadığını emin misin?"

endişelenmen gereken bir şey var mı, Lemon Drop?"

"Hiçbir garanti vermiyorum." Oynadığı oyunun ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi bildiğinden sırtarak alt dudağını ısırıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve başka bir ses bu sirenin beni soktuğu transı bozana kadar dünyanın geri kalanı kayboluyor.

"Arkadaşın bizimle mi geliyor?" Barista elini Lemon Drop'un omzuna ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Bilmiyorum *dostum*, bizimle geliyor musun?" diye soruyor, hafifçe dudağını yalayarak.

Kızların arasına bakıyorum, hayır demem gerektiğini çok iyi biliyorum. Bu kadınların hiçbirisi bu gece iyi bir şey peşinde değil. Ayağa kalkıp "Nereye?" diye cevap verirken ağzım bu notu almıyor.

Gecenin geri kalanında ne olacağını bilmiyorum ama Lemon Drop'u bana izin verdiği ölçüde tanımak istediğimi biliyorum.

A onu otel odasının duvarına yaslamışken, ağızlarımız öfkeli bir tutkuyla çarpışırken, hala merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer gerçekse.

Saçlarımı tutuyor ve vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar yaklaşıyorum. Oda karanlığa bürünmüş, öpüşmemize ara verdiğimizde ay ışığından başka hiçbir şey yüz hatlarını göstermiyor ve onu omzumun üzerinden bir şeye sırtırken buluyorum. Barista'nın eli belime dolanıyor ve kemerime uzanıyor. Lemon Drop'la yer değiştirip onu baristaya doğru çeviriyorum ve diğer kızın sikime daha fazla yaklaşmasını engelliyorum. Baristayı istemiyorum ve kız arkadaşımı da paylaşmak istemiyorum, ama onunla daha fazla zaman geçirmek için gereken buysa, bu gece boşalmasını izlemenin her saniyesini takdir edeceğim.

Ben ele geçirilmiş bir adamım.

Dinamiklerdeki değişim kızları hiç etkilemiyor, çünkü kendi ağızları çarpışıyor ve ben şimdi onların arkasına sıkışmış durumdayım. Uzanıp tişört elbiseyi yavaşça Lemon Drop'un vücudundan sıyırmaya başlıyorum. Öpüşmelerine ara verdiler ve barista elbisenin geri kalanını yukarı ve başının üzerine getirmeye yardım etti. Sert sikim kızımın kıkına bastırırken, elimi onun etrafında dolaştırıyorum, iç çamaşırının içinden amını okşuyorum ve benim için ne kadar ıslak olduğunun tadını çıkarıyorum.

Boştaki elimi boğazına götürüyorum, başı dönüyor, böylece nefeslerimiz birbirine karışıyor. Kalbi boynundaki atardamarda atıyor,

Barista dantelli sütyeninin kabını aşağı çekip sertleşmiş meme ucunu ağzına götürdüğünde en bağımlılık yapan inilti boğazından çıkıyor. Boynunu öpüyorum, sonra dudaklarımı yavaşça omzuna doğru sürüyorum, sakalımın kirli sakalının tenini sıyrmasına izin veriyorum. Omzunu ısırp onu çığlık atmaya zorlamadan hemen önce bir zevk mırıltısı çıkarıyor.

Şeytani bir sırıtışla fısıldıyorum, "Ağzını amına dayamasını ister misin, Lemon Drop?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sky, bu sabah onunla tanıştığım andan itibaren umduğum her şeyi yerine getirerek göğüslerime yaptığı işkenceyi önümde sürdürüyor-ing. Sırtıma bastıran gizemli erkeğimin kulağımın arkasındaki hassas noktayı öpmesi de eklenince nefesim kesiliyor. Parmaklarının külotumun danteli üzerindeki sürtünmesi ve Sky'ın dilinin meme ucumdaki girdabı arasında, hızla katıksız bir coşku durumuna iniyorum.

"Evet," diye inliyorum cevap olarak. Zar zor duyuluyor ama şu anda tek yapabildiğim bu.

Arkamdan geçerken boğazından karanlık bir kıkırdama çıkıyor. Ben bir adım geriye düşerken vücudunun sıcaklığı yerini duvarın kaygan dokusuna bırakıyor.

"Onu duydun, barista. Dizlerinin üzerine çök," diyor ve arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Odayı geçip bir koltuğun önünde durduğunda gözlerim her hareketini izliyor. Sırtı hâlâ dönük, gömleğini yeniden hareket ettirirken sırtındaki kasların ay ışığında esneme hareketini tam olarak görmemi sağlıyor. Bu basit hareket midemde ısı birikmesine neden oluyor, her çıkıntıya dokunmak istiyorum. Sky parmaklarını iç çamaşırimın kenarlarına geçirip yavaşça bacaklarımdan aşağı indirerek transımı bozuyor.

Gözlerimi gizemli adamdan ayırıyorum. Aşağı baktığımda Sky'ın gözlerinde aç bir parıltıyla bana sırtıttığını görüyorum; kulübün boyası karanlık odada hâlâ parlıyor. Bakışlarım onun çıplak bedenine takılıyor; ben çılgın düşüncelerime zarar veren adama odaklanmışken o da kıyafetlerini çıkarmış olmalı ki

hiçbir şey yok. Vücudunun mükemmelliğini takdir etmek için bir an duruyorum. Kuzguni pixie kesiminin minyon yüzünü çerçeveleme şekli. Adaçayı yeşili gözleri kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Büyüleyici bir kadın. Yüzünü kalçalarımın arasına gömmeden hemen önce yumuşak elleri kalçalarımda geziniyor.

Odanın diğer ucundan nefes nefese bir "*Siktir*" sesi geliyor ve gözlerim bir kez daha röntgenciyle birleşiyor. Ağzı amımı ustalıkla işlerken onun Sky'ın duygularını izlediğini tahmin ediyorum. Ama gözleri beni terk etmedi. Karanlık odada neredeyse zifiri karanlık, bakışları tenimde alevlenirken arkalarındaki ateşi hissedebiliyorum. Yavaşça kot pantolonunun düğmelerini açıyor, kalın sikini serbest bırakıyor ve beni hapseden giysiler yere düşerken ağzımı sulandırıyor.

Sky'ın dili klitorisimin üzerinde kışkırtıcı bir hareketle dönerken bir inilti beni terk ediyor. Ellerim vücudumda gezinirken başım duvara yaslanıyor. Göğüslerimi okşuyorum, bacaklarım titremeye başlarken meme uçlarımı sıkıştırıyorum. Gözlerim bir kez daha açıldığında, gizemli adam kanepede çırılçıplak oturuyor. Bir kolunu kanepenin arkasına atmış, bacaklarını açmış, sikini okşuyor. Bakışlarını her bir sinir ucumda hissediyorum.

Haykırıyorum, saçlarını avuçlamak için uzanıyorum, ağzına sürtünüyorum, sadece iki parmağını sokarken Sky'ı daha da cesaretlendiriyorum. Yaklaşan orgazmımın her bir zerresini kovalıyorum. Gözlerim onu bırakmıyor ama dudaklarına düşüyor. "Benim için gel" diyor ve saat gibi işliyor, çözülüyorum.

"Lanet olsun bebeğim," diyor Sky, ben yeryüzüne geri döndüğümde memnuniyetle gülümsüyor, ayağa kalkıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken yeşil gözleri parlıyor. Onu daha yakına çektiğimde, uyarılmamın tadı hâlâ dilindeydi.

Öpüşmemize ara verdiğinde elimi tutuyor ve beni yatağa doğru götürüyor. "Geliyor musun, ağaç?" Gizemli adamın dağına lakaba gülüyorum. Kanepenin yanından geçerken onu oynamaya davet ediyorum. Perdelerin arasından sızan ay ışığı hala onun yüz hatlarını gölgeliyor, en karanlık arzularımın bir duvar resmini çiziyor; bu gece ikisine birden sahip olmak.

"Henüz değil." Alaycı bir şekilde sırtıyor, bir kez daha sadece bakışlarını benimkilere kilitliyor. Gözleri bir kez olsun beni yatağın üzerine oturtan çıplak tanrıça kadına kaymıyor.

Kanepe mükemmel bir şekilde konumlandırılmış, artık cehennemle temas kuramasam bile ona odayı tam olarak görme imkanı veriyor.

Gözlerinde şehvet yüzüyor. Başka tarafa bakmak fiziksel olarak acı veriyor. Sky bacaklarımın arasına giriyor ve vücudumda yukarı doğru ilerliyor, göğüslerime dikkatini vermeden önce karnımda sıcak bir çizgi yalıyor. Göğsüm kabarıyor, o zevk yolculuğuna devam ederken nefes alışım hızlanıyor. Ağzı boynuma ulaştığında yumuşakça ısırıyor ve ben inliyorum. Ellerim kalçalarını kavırıyor ve aklıma gelen yeni bir fikirle bizi çeviriyorum, böylece şimdi ona binmiş oluyorum. Elimi ağızma götürüp iki parmağımı dudaklarımın arasından emerken ona sırtıyorum. Aramıza uzanmadan önce onları ıslatma gösterisi yapıyorum ve ıslak amının yarığından geçirmeye başlıyorum.

"Evet," diye inliyor usulca, ben onları yerleştirip telaşsızca içine ve dışına pompalamaya başladığımda. Ben işkencemi hızlandırdıkça o da etrafımda kenetlenmeye başlıyor. Boşalırken onun tadına bakmak istiyorum, bu yüzden bacaklarının arasına gelene kadar kendimi vücudundan aşağı kaydırıyorum. Parmaklarımın onu terk etmesine asla izin vermiyorum. Dilim klitorisini buluyor. Döndürmeye, emmeye ve parmaklarımı içine doğru kıvırmaya başlıyorum. Dokunuşumun altında kıvraniyor ve birkaç dakika içinde haykırmaya başlıyor. Benim için boşalırken parmaklarımın etrafında titreşen duvarlarının tadını çıkarıyorum, neredeyse yeni arkadaşımız için tam teşhirde olduğumuzu unutuyorum.

Nefes alış verişini yavaşladığında, hiç vakit kaybetmeden vücuduna tırmanıp amımı ağzının üzerine yerleştiriyorum. İsteyerek kabul ediyor, dili anında girişime çalışıyor. Gizemli adam alçak bir homurtu çıkarıyor ve ben Sky'ın uyarılmasıyla kaplanmış parmaklarımı ağızma yerleştirirken, dilimi döndürürken ve daha fazlası için gitmeden önce onun her son damlasını tadarken, vuruşlarının hızını artırdığını görmek için ona bakıyorum.

Onun oynamasını istiyorum ama bize doğru tek bir bile atmadı.

Sanırım gerçek şovun başlama zamanı geldi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Graham

(Kız dizlerinin çökmüş, kalçalarını öne doğru sallayarak altındaki baristanın ağzını sikiyor. Neredeyse eminim ki kız

Limon Damlası'nın altında hava akımı yok ama umurunda değil gibi görünüyor. Acı verici bir şekilde sertleşen sikim kız arkadaşımın içine girmem için yalvarıyor. Onu baristayla paylaşma düşüncesi beni koltuğa sıkı sıkıya bağlı tutuyor, yine de bencilce onu kendime istiyorum. Hayatımda hiç bir zaman bir baristayı kıskanacağımı düşünmemiştim, ama işte buradayım, çıplak ve yeni tanıştığım bir kadın için bir kanepede nefes nefese kalıyorum, amı bu sabah ona kahve yapan kız tarafından yenirken. Şimdiye kadar adını öğrenmiş olmalıydım ama dikkatim sadece esmer tanrıçanın kalçalarını baristanın yüzüne sürmesine odaklanmıştı.

Şimdi ay ışığı yatak odasını tamamen aydınlattığından, kızımın dövme kol kolu tam olarak sergileniyor. Dövmedeki resmin bir siren olduğunu fark ettiğimde bu gece çok daha anlamlı hale geliyor. Dalgalar omzuna çarpıyor, yaratığın yüzünün her ayrıntısı pazusuna ve ön koluna kazınmış karmaşık sanat eserlerinde sergileniyor.

Lemon Drop bir elini bacaklarının arasına götürüp klitorisleriyle oynuyor. Gözlerini bana diktiğinde gözlerinde belirgin bir ateş var. Diğer eli göğsüne gidiyor, masaj yapmaya başladığında boyası hâlâ parlıyor. Dudaklarından nefes nefese bir inilti çıkıyor ve benim yeniden çözülmem her geçen saniye zayıflıyor.

Kız arkadaşım göz temasını kesmeden öne doğru eğiliyor ve baristanın amını yalıyor. Düşük bir hırıltı çıkarıyorum, ayağa kalkıp ona doğru yürürken iradem paramparça oluyor. Yatağa ulaşır ulaşmaz, baristanın bacaklarının arasına giriyorum, kızımın çenesinden tutuyorum ve onu doğru çekiyorum. Gözleri benimkinden sikime kaydı, dudaklarını yaladı ve

beni teşvik ediyor. Ağzına bastırmadan önce başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. Memnuniyetle kabul ediyor, hemen emiyor ve kirpiklerinin arasından yukarı bakarken beni kızdırıyor.

"İnsanları baştan çıkarmayı alışkanlık haline getirmişsin, Lemon Drop," diye daha önceki konuşmamızı yineliyorum. Yüzüne seksi bir gülümseme yayılıyor. Oyunu işe yaradı ve ben buna kandiğim için kızgın bile değilim.

Bir sonraki nefeste sikimi kavriyor, yavaşça her santimimi ağzına almaya başlarken gözleri geri dönüyor ve altındaki amını yiyen baristaya bir inilti bırakıyor. İnemelerinin sikimdeki titreşimleri kalp atışlarımı hızlandırırken, saçlarını kavrama ve boşalana kadar yüzünü sikme dürtüsüyle savaşıyorum. Yine de bu kadınla bir geceden fazlasını istediğimi zaten biliyorum, bu yüzden şimdilik onun liderliğini takip edeceğim.

Kızım sikimdeki tutuşunu bırakıyor ve dudaklarını etrafımda sıkıyor. Hızını artırıyor, ben ağzına doğru iterken kalçalarım istemsizce onun ritmine uymaya başlıyor. Dili şaftımın alt tarafı boyunca sıkıca kayarken, kızım beni derinlere götürüyor, boğazının arkasına çarptığımda duraklıyor ve barista'nın onu acıttığım bir şekilde amını yediğini hissettiğinde .

Tekrar boşalmak üzere olduğunu bilmek kararlılığımı kırıyor. Hızını artırdıkça ellerimi saçlarımda yumrukluyorum, o mükemmel dudaklarının arasında daha derine inmek için başını kavradığımda öğürüyorum. Gözyaşları yanaklarını çizmeye başladı, maskara artık yüzündeki boyayla karışmıştı. Sky altından bir inilti çıkarıyor ama benim odağım sadece kızımda.

"Şu haline bak, Lemon Drop. Sikimi çok iyi alıyorsun."

İniltili bir iniltiyle, diğer kızın diliyle amcığının üzerinde birleştirdiğim sözlerim onu uçurumun kenarına gönderiyor ve boğazının arkasına çarpıp boğazına boşalırken onu yerinde tuttuğumda öğürmeye dönüşen bir çığlık atıyor. Kızıma bakıyorum, son damlasına kadar yutuyor ve çekilmeden önce başparmağımla yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. Bakışlarını tutmak için çenesini kavriyorum. Vücudu hala orgazmın gücüyle titriyor.

Eğilip kulağına fısıldadım. "Seni bir daha gördüğümde, ağzından daha fazlasını sikmeye niyetliyim." Çenesindeki kavrayışım serbest kalıyor ve yatağa çöküyor, aynı derecede memnun görünen baristasının üzerinden yuvarlanıyor.

Kız arkadaşım bir şeyler mırıldanıyor ama ben çoktan uzaklaşmış, kıyafetlerimi yeniden gözden geçirmiş ve hızla giyiniyorum. Saat neredeyse ikiydi.

Sabah, dışarıda kalmayı planladığımdan çok daha geç bir saatte. Sarhoş olmasam da, çok daha sarhoş edici bir şey buldum ve bu gece ona karşı hissettiğim çekim, sirenimi tekrar göreçeğime dair aklımda hiçbir şüphe bırakmadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

liv

"G o away!" Biri kapımı üçüncü kez yüksek sesle çaldığında homurdanıyorum. Yüzümü örtmek için başka bir yastığa uzanıyorum ve

aralıksız vuruşları engellemek için. Gece 3:45'te, *belki* birkaç saat uyuduktan sonra, bir daha asla bir baristayla yatmayacağımı aklıma not ettim. Görünüşe göre, korkunç saatlerde işte olmak zorundalar, uyuduğundan bile emin değilim.

"Hadi Liv. Kalk," diye sesleniyor Jules kapının diğer tarafından ve ben bir iniltiyle başımdaki yastığı isteksizce kaldırıyorum. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden gelen güneş ışığı şakaklarımda zonklayan bir ağrıya yol açıyor ve hızla elimle gözlerimi kapatıyorum. Artık limon damlası shot'ları içmemem gerektiğini daha iyi biliyorum; onlardan sonra hastalıklı bir şekilde akşamdan kalma olmadığım bir zamanı hatırlamıyorum. I

Yaşlanıyor olmalıyım çünkü artık tüm vücudum ağrıyor.

Limon damlası.

Bu lakap içime bir tsunami gibi çöküyor ve yatakta çok hızlı doğruluyorum. Çabucak hatırlıyorum ki ağrımın sebebi iğneler değil. Odayı ararken dünya dönüyor ama gizemli adamımı hiçbir yerde bulamıyorum.

Gözlerim kanepeyi bulduğunda dün geceye ait anılar sel gibi geri geliyor ve sanki hâlâ yanımdaymış gibi, derin sesi sisli beynimde söz sahibi oluyor. "*Ağzından daha fazlasını becermeye niyetliyim.*"

Az önce yaşadığım unutulmaz gecenin görüntüleri beynimde dans ederken kalçalarım tepki olarak sıkılıyor.

"Livvvvv." Jules kapıyı tekrar çalıyor ve sonunda yataktan kalkıyorum. İç çamaşırlarımı ve tişörtümü giyip kapıya yöneldim ve

Odada röntgencinin bıraktığı bir not arıyorum. Bir not bulamayınca kapıyı açıyorum ve en iyi arkadaşım içeri dalıyor.

"Samuel gitti ve ben sıkıldım," diye iç geçiriyor, çantasını yere bırakıyor ve kendini kanepeye atıyor - saatler önce çok çıplak bir adamın oturduğu kanepeye.

Onu durdurayım mı?

"Ve sen de beni uyandırma ihtiyacı hissettin çünkü..." Kelimeler kırılmış ve kızgınlıkla bağlanmış olarak çıkıyor. Beni görmeye niyetli olduğunu ima eden sözlerine rağmen yabancımlı bir daha asla göremeyeceğimi bilmek biraz moralimi bozuyor.

Ne tür bir adam seni becereceğine söz verir ve sonra numarasını bile bırakmaz?

"Çünkü dün beni uyandırdın. Adil olan bu. Ayrıca, hazırlanmaya başlamalıyız. Al bunları." Çantasını karıştırıyor ve bana bir şişe ağrı kesici uzatıyor. "Yardımlı olur. Dün gece Samuel ve ben ayrılmadan önce limonlu shot sipariş ettiğini gördüm."

Kıkırdıyorum. Jules beni gerçekten de daha iyi tanıyor, bu yüzden sözlerine şöyle devam etmesi sürpriz olmadı. "Senin de *iyi uyuduğunu* gördüğüme sevindim." Seks delisi saçlarımdan hâlâ darmadağınık duran yatak örtüsüne bakarken ses tonu alaycı.

"Aslında *iyi* bir *uykudan* sonra, sen içeri dalana kadar harika bir uyku çekiyordum."

"Bunu dünün intikamı olarak kabul et," diyerek ayağa kalkıyor, yatak odasına doğru yürüyor ve çantasını yatağın kenarına koyuyor. Beyaz çarşafırlara parlayan boyanın bulaştığını ancak şimdi fark ediyorum. *Umarım teslimatçı baba bunu ödemek zorunda kalmaz.*

"Kahve içerken bana seks maceralarını anlatmaya ne dersin? Sonra geri gelip hazırlanabiliriz."

"Belki bugün lobide kahve içebiliriz?" Çekiniyorum.

Jules kaşlarını kaldırıp soruyor, sonra da mantığımı çalışırken gözleri açılıyor. "Olivia Montgomery. Baristayı becermedin."

Cevap vermek için ağzımı açmışım ki kapı bir kez daha çalındı. Orada olabilecek birini düşünemediğim için kaşlarım çatıldı. Belki de gizemli adamım geri gelmiştir.

"Kim o?" Jules soruyor. Şaşkın ifadesi benimkiyle eşleşiyor.

"Bilmiyorum ama benden daha fazla kıyafet giydiğini düşünürsek, sen alabilir misin?"

Yerde ilerliyor ve bir anda elinde küçük beyaz bir kutu ve sarı bir not kağıdıyla geri dönüyor. "G kim?"

"G?" Kartı bana uzatırken yüz hatlarımda şaşkınlık ifadesi beliriyor.

AÇ OLABİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM, LIMON DAMLASI.

x - G

Kendimi durduramadan dudaklarımın kenarından aptalca bir sırıtma geçiyor. Hızlı bir sorgulamadan kaçınmak için gözlerimi deviriyorum ve kartı yanımdaki masaya fırlatıyorum. Bu adamı tanımıyorum bile.

Belki de bir psikopattır.

Aletini ağzıma sokması kahvaltı yapmam için yeterli bir sebep değil... ama hoşuma gitmiyorsa ne olayım.

"Bekle, baristanın adı Sky değil miydi?" Jules soruyor. Bu tam da istemediğim bir şeydi.

"Kutuda ne var?" Saptırıyorum. Sky'la barda olduğumu zaten biliyordu, ama gizemli adam -ya da sanırım G- ortaya çıkmadan önce Samuel'le birlikte oradan ayrılmıştım. Ona ondan bahsetmeyi planlamıyordum.

"Ummm." Kutunun üstünü kaldırıyor ve limon kokusu bir anda midemi bulandırıyor. "İğrenç, kim limonlu çörek yer ki?" Yüzü buruşuyor.

"Biliyorum, kaltak," diye cevap veriyorum, kutuyu elinden kaparak. Görünüşe bakılırsa hamur işi Jules'a anlaşılması zor G'yi unutturuyor, çantasından saç düzleştiricisini çıkarıp yerden tavana kadar uzanan aynanın yanındaki prize takıyor. Ona en yakın ışığı yakıyor ve ben de ellerimi şakaklarıma götürüp ani aydınlığın verdiği acıyı ovuşturuyorum. Saç tokasını çıkarıp işe koyulurken sarı saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor.

İnleyerek makyaj çantamı, kongre için diktirdiğim gömleğimi, iç çamaşırimi ve ona uygun kısa siyah deri eteğimi alıp duş almak için süit odaya gidiyorum.

Gece randevumun kalıntılarını vücudumdan tamamen temizledikten sonra, Jules banyoda bana katılıyor ve birlikte makyajımızı yapıyoruz. Ben göz kalemimi kalın çekerken ve koyu , mat bir ruj seçerken o bugün daha açık renklere yöneldi. Bu sabah kendimi enerjik hissediyorum. Toplantıda daha fazla yabancıyla tanışmayı planlamıyorum ama fırsat çıkarsa, bunun için ateşli görünebilirim.

İşimiz bittiğinde siyah deri çizmelerimi giyip montumu giymek için hamle yapıyorum ama Jules beni durduruyor.

"Tamam, tişörtünün ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum ama bir türlü çözemedim." O günkü kıyafetimi işaret ediyor ve ben gülüyorum - bu tişörtü birkaç hafta önce Kitty King'in *Beastly Armoury* kitabını okuduktan sonra özellikle kongre için yaptırmıştım. En sevdiğim yazarın logosunun üzerine KYRITD basılmış beyaz bir tişört. Jules hiçbir zaman karanlık romanları seven bir kız olmadı; en sevdiği romanların karikatürize edilmiş bir yığının sergileyen bordo gömleğinden de bu anlaşılıyor. Bazı karanlık kitapları okuduğunu biliyorum ama Kitty King onun için yepyeni bir dünya olurdu.

"*Rolünüzü bilin. Bu idolleştirin.*" diye cevap veriyorum.

İç çekerek ve o meşhur göz devirmesiyle başını sallayıp azarlıyor. "Tanrım, Liv."

"Ne? Günün tek amacı bir romantik komedi yazarından imza almaksa elimden bir şey gelmez."

"Kitty'orada olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama Red Night'ın sesli kitap anlatıcısı ve ona kışımı imzalatmayı planlıyorum." Jules dehşet içinde soluk soluğa kaldı. Gülüyorum, onun iğrenmiş gibi yapmasına aldırmıyorum ve sonunda paltomu giyiyorum. Ona kışımı imzalatamasam bile iyi vakit geçirmiş olacağım.

ALTINCI BÖLÜM

Graham

(Düşün soğuk suyu üzerime yağıyor. Bugün ne kadar yorgun olursam olayım, dün geceyle ilgili hiçbir pişmanlığım yok. Çok iyi biliyordum ki

Bu sabah uyanmak ve egzersiz yapmak zorundaydım ama umurumda değildi, uykusuz kalmaya değerci. Yine de spor salonunda bir buçuk saat geçirmeyi başardım; ellerimde ve kollarımda belirginleşen damarlar bugünkü imza törenine uygun görünmemi sağlıyor. Aklıma bir fikir geldi ve suyu kapattım. Buz gibi akan su ve ön egzersiz arasında, önümüzdeki gün için yeterince enerjik hissediyorum.

Belime bir havlu sararak telefonumu elime alıyorum ve yazmaya başlıyorum. Çoktan kalkmış olduğumdan ve kız arkadaşımın tam olarak nerede kaldığını bana bildirdiğini düşünerek, bu sabah satın almak zorunda kaldığım kıyafetleri giymeden önce kahvaltayı otel odasına gönderiyorum.

Düşünüyorum da, ben de kahve siparişi vermeliydim; başka baristalarla görüşmesine gerek yoktu.

Onu bir dahaki görüşümde, çünkü onu tekrar , sadece ziyaret ettiği bir şehirde yabancıları odasına geri getirmeden önce aldığı güvenlik önlemlerinin eksikliğini de gündeme getireceğim. Dün gece yaptığımız küçük sohbete dayanarak, saçma uyarımı dikkate almayacak kadar kendine güvenen bir kadına benziyor. Yine de, onun kendi güvenliğini önemsemediğini her düşündüğümde içimde öfkelenen ilkel, sahiplenici bir ihtiyaç var.

Adını, şehirde ne kadar kalacağını ya da onunla nasıl iletişime geçeceğimi bile bilmiyorum. Bu kongreyle aynı otelde kaldığını fark ettikten sonra, kızımın bugün masama uğrayacağı umudunu koruyorum. Kovalamacanın heyecanı sikimi heyecanla büyütüyor.

Onu bugün göreceğimden emin miyim? Hayır. Ama dün gece ona karşı hissettiğim çekim inkar edilemez.

, belki de haklıdır. Belki de aklımı kaçırmışımdır. Onu tekrar göreceğim hayaliyle yaşıyorum. Ağzının aletimin etrafındaki hissini aklımdan çıkaramıyorum, kirpiklerinin arasından bana bakarken gözyaşı izlerinin yüzündeki parlayan boyayla iç içe geçmesi... *Kahretsin.*

Bugünkü kongre yaptığım en büyük kongrelerden biri olduğu için onunla ilgili hayaller kurmayı bırakıp kendimi toparlamam gerekiyor. Şans benden yanaysa, sirenim bugün ilerleyen saatlerde benim için yeniden ortaya çıkacak.

(Kongre katılımcıları koşuşturuyor. Masamız dev balo salonunun ortasına kurulmuştu, bu da oldukça kalabalık olacağımız anlamına geliyordu.

Kalabalık. Oda dolup taşıkça göğsüme heyecan doluyor, yoluma çıkan her esmer, mavi gözlü kadın bana umut oluyor.

Yolun karşısında benim sirenime benzer saçları olan bir kadın var, düşüncelerimin dün geceye kaymasına neden oluyor. *Tanrım, sevgilimin tadına bakmak için neler vermezdim.*

"Graham! Merhaba, fotoğraf çekilebilir miyiz?" Önümde kıkırdayan dişiler beni hayallerimden çıkarıyor ve düşüncelerimin ortaya çıkardığı zorlayıcı etkiyi etkili bir şekilde sona erdiriyor.

"Elbette." Çifte bir gülümseme gönderiyorum ve onlarla sağ tarafıma kurulan fonun önünde buluşuyorum.

Duvara asılı kumaşın üzerinde benim adımın yazılı olduğu kapakların büyütülmüş resimleri var. Kızlardan biri arkamdan yarı çıplak resmimin olduğu kapağa , sonra da sırtarak giyinik gövdeyi inceliyor.

Uzun bir gün olacak.

Fotoğraflarını çektikten sonra imza defterlerini imzalıyorum ve onları yatıştırmak için kısa bir sohbet yapıyorum. Memnun olduklarında, dikkatimi sıradaki konuğa çeviriyorum. "Merhaba hanımlar," diyerek onlara megawatt gücünde bir gülümseme sunuyorum ve beklenti içinde arka planıma doğru ilerliyorum.

Bu kongrelerin anahtarının konuklarla biraz flört etmek olduğunu öğrendim. Buna bayılıyorlar ve ne kadar çok sevilirsem, o kadar çok yazar beni kapaklarında görmek istiyor.

Ekstra para kazanmak için üniversitede modellığe başladım, modellik yaptığım bir mafya romanı dizisi büyük başarı kazanınca yan işim de başladı. Bundan kısa bir süre sonra bölümümü kimya mühendisliğinden grafik tasarıma çevirdim; sadece modellik yapmak istemiyordum, kapakları da tasarlamak istiyordum.

Babamın bir yatırım bankacısı, annemin de beş yüz dolarlık bir servetin başkan yardımcısı olduğunu düşünürsek, ailem pek de heyecanlanmadı. Yine de altı haneli rakamlar kazanmaya başladığımda bana hak verdiler. Para kesinlikle bir avantaj, ancak modellik yaptığım yazarları ve kapaklara takıntılı okurları tanımaktan da gerçekten keyif alıyorum. Ebeveyn onayı bir yana, sevdiğim bir işi yapmaktan mutluyum.

İki saat geçti ve yüzlerce fotoğraf çektim, sayısız kitap, tişört ve çeşitli eşyalar imzaladım... ve kızım henüz ortalarda yok. Gerçekten daha fazla odaklanmalıyım, bugün oyunum kapalı, çünkü odayı en az yüz kez taradım. Burada binden fazla insan var; şu anda samanlıkta iğne arıyorum.

Otuz dakika sonra, tam hayalimden vazgeçmek üzereyken, onu, kızımı, üç masa aşağıda, Irene Bahrd'ın masasında dururken görüyorum.

Biliyordum amına koyayım.

Kapak modeli ve masa arkadaşım Nick boğazını temizlemeden önce ona bir süre daha bakıyorum. Geniş gülümsemesini koruyarak dişlerini sıkarak konuştu: "Hey, dostum. Bu kızlar fotoğraf çektirmek istiyor." "Ah, elbette. Üzgünüm hanımlar." Kollarımı omuzlarına atıyorum, imza defterlerini imzalıyorum ve hemen geri dönüp sirenimi arıyorum... o da bana bakıyor, buz mavi gözleri kocaman ve çenesi düşmüştü.

İşte benim kızım.

YEDİNCİ BÖLÜM

liv

("Biliyorsunuz, ben Irene'in anlaşmazlığı içindeyim ve onun okurlarının çoğu aslında karanlık romantizm okurları. O daha çok damak temizleyicisi

karanlık romantizm." Jules, Irene Bahrd hakkında saçmalıyor, bu arada kalbim midemin çukuruna inmiş durumda. Etrafını sardığı kızlarla çektiirdiğı bir fotoğrafta mankenlere layık bir gülümseme sunarken içimi bir kıskançlık duygusunun kapladığını hissediyorum.

En iyi arkadaşım dönüyor ve görüş alanımı doğrudan bana bakan adama kadar takip ediyor; karanlık gözleri odanın diğer ucundan beni felç ediyor. Gömleğı bugün üzerine tam oturmuş, pazularını sarıyor. Altındakini hatırlayınca ağzım sulanıyor.

"Aman Tanrım, Liv. Çeneni topla." Beni hafifçe dürtüyor ve ağzım kapanıyor.

O nasıl burada?

Dikkatimi tekrar ona veriyorum, onunla göz temasını kesiyorum ve umutsuzca kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kıkırdıyor ve eğiliyor, "Bu Graham Mitchell." Sanki adı bir şey ifade ediyormuş gibi başımı sallıyorum. Sikini ağzıma almıştım... "Seksi, değil mi? Şu anda Kindle'ımda en az üç kitabın kapağında o var. *Oof*, şuradaki karın kasları. Baktığın için seni suçlayamam." Jules telefonunu çıkardı, daha fazla kanıt sağlamak için e-kitap uygulamasına kaydıldı. Bana göstermesine gerek yok, dün gece o adamın *her* santimini gördüm. Karın kaslarının çıkıntıları hafızama kazındı.

"Neden onu daha önce hiç görmedim?" Sanki dün gece baristanın suratını okşarken aleti boğazımın arkasına çarpmıyormuş gibi cahil numarası yapıyorum.

Tanrım, Liv. Kendi kabalığımı zihinsel olarak azarlıyorum.

Bir daha asla limon damlası içmeyeceğim.

"Sanırım okuduğun kitapların kapağında gerçekten o yok." Telefonunu cebine koydu ve devam etti. "Ben onu genelde tatlı ve baharatlı aşk kitaplarının kapaklarında görüyorum. Sanırım Kelsey Woods bir gün onu bir seri için kullanacak." Duruyor ve masadaki diğer adamı işaret ediyor. "Bu Nick Shaw, aslında onu tanıyor olabilirsin. Daha karanlık olanlara yöneliyor. Irene'le tanıştıktan sonra onları görmeye gidebiliriz."

Önümüzde hâlâ en az yedi kişi kuyrukta bekliyor, bu yüzden arkamızdaki Graham'a bir bakış atıyorum. Kendime engel olamıyorum; ona karşı duyduğum çekim çılgınca. Şu anda kameraya iç çamaşırlarını eriten bir gülümseme daha atarken, kolu başka bir kızın omzuna atılmış durumda. Kollarını kıza doladığını görmek içimde alışık olmadığım bir kıskançlık uyandırıyor. Dün gece endişelenmeme gerek yoktu; Sky'a hiç dokunmadı. Dürüst olmak gerekirse, ona bir bakış bile atmadı. Yine de, daha önce de erkekleri paylaştım, bu da farklı olmamalı. Sahiplenici bir yapı benim için normal değil, onda bir şeyler var...

Jules'un sevgili romantik komedi yazarına giden yol artık salyangoz hızında ilerliyor gibi görünüyor - ya da belki de ben sadece 'Graham'ı görmek için sabırsızlanıyorum. Yaklaştıkça en iyi arkadaşımın heyecanla vızıldadığını hissediyorum. Onu suçlayamam, Kitty King ya da J.L. Quick burada olsaydı ben de aynı şekilde hissederdim. En sevdiğim yazarları görmeyi ne kadar istesem de, şu anda kapak modelleri için sıraya girmeyi istemekten kendimi alamıyorum.

Acı verici derecede yavaş geçen bir on beş dakikanın ardından Jules'un romanını imzaladığına dair fotoğrafı çekmeyi bitiriyorum ve aceleyle yola çıkıyoruz. Bu olayın onun için önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve onun bulaşıcı heyecanının tadını çıkarmaya çalışıyorum. Birkaç hafta sonra Jules Coal's Lake'e taşındı ve Samuel ile tanıştı. Ne yazık ki, kitaplarından bazılarını mahvetmeyi başardı. Ne kadar inkar etse de, bahse girerim sapıkça seks yapmıştır. İmha edilen kitaplardan biri *Kötü Kadın Değil*'in imzalı bir kopyasıydı. Bu yüzden, her ateşli golden retriever erkek arkadaşının yapacağı gibi, ona Irene'in bir sonraki kongresine bilet aldı. Hatta Tristan ve Myle'in düğününe katılmak zorunda olduğu için Jules'a eşlik edebilmem için ikimizin de uçuş ve oda masraflarını karşıladı.

Tanrım, başkaları için neler yaptığını gördüm.

Kapak modellerinin sırasına geldiğimizde Jules çantasından Irene'in az önce imzaladığı kitabı çıkarıyor ve açarken gözleri doluyor. "Üzerine ne imzaladığını gördün mü?" Sayfaya bakıyorum ve bir kahkaha atıyorum. *Vay anasını.*

En3o/ /ou4 &UTT stu// SONSÖZDE! XOXO,
I4ENE &AH4D

Romantik komedi... Kim bilebilirdi ki?

Bir sonraki satırdaki bekleyişimizin tamamı Jules'un bunun Irene Bahrd kitapları için nasıl bir imza olduğunu anlatmasıyla geçiyor. Bu ve kitaplarındaki erkeklerin dün geceki baristadan daha aç olmaları. Neyse ki kongre neredeyse bitmek üzere, bu yüzden kapak modelleriyle tanışma sırası kısa ve ön tarafa geçmemiz uzun sürmüyor. Kendimi kötü hissediyorum çünkü onun ne kadar heyecanlı olduğunu anlayabiliyorum ama aklım şu anda sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmış durumda.

Kim numarası olmayan çörek gönderir ki?

Evet, Liv. Çünkü çöreklerin oral göre önceliği var.

Sıra bize geldiğinde, önce Graham'la tanışmak yerine yan adım kendimi Nick'le tanıştıyorum. Graham kadar uzun boylu değil ama aynı lezzetli yapıya sahip. Aşk kitapları kapaklarına bakılırsa kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Graham beni tekrar görmek istiyorsa numarasını bırakma nezaketini gösterebilirdi.

"Merhaba, büyük bir hayranınızım." Nick elini kirli sarı saçlarının arasından geçirip kıkırdayarak bana bakınca gözlerimi açıyorum.

"O halde, tanıştığımıza memnun oldum, tatlım." Cazibesini konuşturduğuna hiç şüphem yok ve ben de her saniyesinde ona ayak uyduracağım. "Fotoğraf mı yoksa imza mı istiyorsun?"

Dudağımı ısııyorum ve Graham'ın duyabileceği kadar yüksek sesle cevap veriyorum, "Aslında burayı imzalayabilir misiniz diye merak ediyordum." Parmağımı gömleğimin yakasına geçirip yana doğru çekmeye başlıyorum ve omzumdan koluma doğru inen siren dövmesinin koluna kadar uzanan dalgaların başlangıcını ortaya çıkarıyorum. Graham'ın dün gece bıraktığı ısırık izi dövmemde görünmüyor ama arkadaşının tam olarak neyi imzaladığını bileceğine dair bir his var içimde. Zaten dövmeme daha kitabi özellikler eklemeyi planlıyordum, bu yüzden şu an tery erkeğimi kıvrandırmak için iyi bir zaman gibi görünüyor.

"Peki sen ne istersin?" Nick bal rengi gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle soruyor.

"Sadece 'Lemon Drop' yaz. En sevdiğim kitaplardan birinden." *Tamam, belki de kitabi bir özellikten ziyade inadına bir imza. Ama ben*

Bunu vücuduma dövme yaptırmayacağım.

Nick'in kafası karışmış görünüyor ama masadan bir keçeli kalem alırken bana daha fazla soru sormuyor. Jules'un yüzünü ellerinin arasına almış durduğu yere bakıyorum, Graham ise öfkeyle gerilmiş, boştaki eliyle yumruklarını sıkmış, diğer koluyla da başka bir okuyucuyu sarmış durumda.

Bir dahaki sefere numaranızı bırakın.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Graham

A Kesinlikle hayır.

"Biz burada bunu yapmayız, Günişığı." Kızıma homurdanıyorum, Nick'in ona verdiğim lanet ısırık işaretini imzalaması için tişörtünü indiriyor. Ben yanına gidip kalemi elinden almadan önce Nick kızın üzerine üç harf yazmayı başarıyor. O ya da herhangi biri kızın bir santimine daha dokunursa lanetleneyeceğim. Paylaşmaktan bıktım.

"Sorun değil, dostum, ben-"

"Burada öyle şeyler yapmıyoruz," diye sıkılmış dişlerimin arasından tekrarlıyorum. Fotoğraf çektiğim kızı bırakıp tüm dikkatimi ikisine veriyorum.

Nick bana ters ters bakıyor ve sessizce ne halt ettiğimi sorguluyor. Dürüst olmak gerekirse, ben bile bilmiyorum. Onunla tanışalı yirmi dört saatten az oldu ve beni bir tür büyü'nün etkisi altına aldı.

Bu kız ve onun maskaralıkları. Beni çıldırtacak ve bana attığı yaramaz bakışlar bunu çok iyi bildiğini gösteriyor.

"Ah, pardon. Sanırım bir fotoğraf çektireceğim. Jules, Nick ve benim bir fotoğrafımızı çeker misin?" diyor, mide bulandırıcı bir tatlılıkla. Gözlerimi ona dikiyorum, daha o benimkini söylemeden Nick'in adı dudaklarından dökülürken göğsümde sahiplenici bir hırıltı yükseliyor. Gözlerim, sırtının küçük kısmına yerleştirdiği eline takılıyor ve o da bana doğru eğiliyor. Onu ondan uzaklaştırmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Sırada odaklanabileceğim daha çok insan var ama şu anda dikkatimi verebileceğim tek şey akıl oyunları ile beni manipüle eden baştan çıkarıcı kadın.

Arkadaşı fotoğrafı çekiyor ve aramızdaki gerilimi sezmiş olacak ki bize bakıyor. "Liv, neden ikimiz de Graham'la bir fotoğraf çektirmiyoruz?"

Arkadaşı ona ismiyle seslendiğinde gözlerim kızıma kayıyor. "Liv? HmMMM, bana daha çok Jennifer gibi görünüyorsun."

Dün gece bana verdiği sahte isimden bahsettiğimde Liv'in yanakları pembeleşiyor ve arkadaşının bizi fark ettiğini anlayabiliyorum. Aramıza bakıp geniş bir gülümseme çiziyor, arkadaşısı fotoğraf çekmesi için Nick'e telefonu uzatırken sağındaki yeri alıyor ve solumda bana katılıyor.

İşini bitirir bitirmez, arkadaşısı telefonunu Nick'ten geri almak için öne çıkıyor. Kız arkadaşımı kendime doğru çekiyorum, kartvizitimi gizlice kotunun arka cebine yerleştiriyorum ve eğilip kulağına fısıldıyorum. "Artık adımı bildiğine göre, boşalırken sana çılglık attırmaktan mutluluk duyacağım."

Cebinden kartı çıkarıp göğsüme vuruyor. "Çörekler için teşekkürler, G."

O uzaklaşırken tüm vücudum kaskatı kesiliyor. *Bu benim için işe yaramayacak.*

Masamızı terk edip kızımı takip ederken Nick arkamdan bağıyor. Daha ona ulaşamadan bana doğru dönüyor, elini tutup onu kongre kapısından dışarı sürüklerken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ne halt sen?" Şaşkınlıkla çılgılık atıyor.

"Tutamayacağım sözler vermem, Lemon Drop." Onu nereye götürdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok ama adımlarımı yavaşlatmıyorum. Onu otelin koridorlarında peşimden sürüklerken itirazları kesiliyor. Dün gece ona, onu bir daha gördüğümde ağzından daha fazlasını sikeceğimi söylemiştim. Sadece bu kadar çabuk fırsat bulacağımı düşünmemiştim.

Bir köşeyi dönüyoruz ve rahatlıyorum, alan tamamen boş. *Çamaşırhane* etiketli bir kapı önümde duruyor ve hızla içeri giriyorum. Konuşmak yok. Odanın boş olduğundan emin olmak için durmuyorum; kızım zaten izlenmeyi seviyor. Onu duvara doğru itiyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum.

Duvarları kaplayan birden fazla çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olmasına rağmen, her birinden sadece bir tanesi çalışıyor. Odayı hızlıca gözden geçirdiğimizde yalnız olduğumuzu görüyoruz. yakında birileri giysileri için geri gelebilir. Bu konuda endişelenemeyecek kadar kendimi ona kaptırmış durumdayım. Ellerinin saçlarımı avuçlayıp beni kendisine inanılmaz derecede yaklaştırması, gezintimizi umursamadığını gösteriyor.

Öpüşmemize ara verdiğimizde, tezgahın yoğunluğundan göğüslerimiz kabarıyor. Dudağını ısıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Vücudundaki her bir kumaş parçasını koparmamak için kendimi zor tutuyorum.

Misafirlerin çamaşırlarını beklemeleri için ayrılmış alandan bir sandalye alıp kapının tokmağının altına itiyorum. Çalışan çamaşır makinesi ve kurutucuyu görmek için dönerek ona şöyle diyorum: "Biri kıyafetlerini aramaya gelmeden önce yirmi yedi dakikam var. Eğer istediğin gerçekten bu değilse bana şimdi söyleyen iyi olur." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Son on sekiz saatimi seni götürebileceğim her pozisyonu düşünerek geçirdim."

O bana başını sallayarak karşılık verirken aletim kotuma acı verici bir şekilde bastırıyor.

"Sözlerine ihtiyacım var *Liv*."

Dudaklarını yalıyor ve daha dik duruyor. "Evet, *Graham*. Beni becermeni istiyorum."

Gözlerimi kısırkarken ona karanlık bir gülümseme sunuyorum ve elim boğazını kavrayarak onu daha yakına çekiyor. Dudaklarım çene çizgisini sıyrıyor, teninde yükselen tüyleri seviyorum. "İşte benim kızım. Ama önce, dün gece sadece birimiz senin tadına bakabildi."

Yüzüm amının hizasına gelene kadar vücudumu alçaltıyorum. Küçük siyah deri eteğini yukarı ve kıcının üzerine iterek, onu benden uzak tutan dantel tangayı ikiye ayırıyorum.

"*Graham*," diye soluk soluğa bağılıyor ama parmaklarımı yarığının içine bastırmadan önce yukarı aşağı gezdirdiğimde hızla bir iniltiye dönüşüyor.

Tanrım, bu sesi şişelemek istiyorum. Parmaklarımı ve dilim amını yalıyor. Eğer daha önce sarhoş edici olduğunu düşündüysem, onun tadıyla karşılaştırılabilecek hiçbir şey yok.

Başını duvara yaslıyor ve ben de bacaklarının arkasını kavrayıp dizini omzumun üzerinden geçirerek dilimle onu becermeye başlıyorum. Duvarlarının sıkıştığını hissettiğimde, dilimi parmaklarımla değiştiriyorum, klitorisini ağzıma çekerken onları kasıtlı olarak yediği vuruşlarla onun içinde ve dışında çalıştırıyorum.

Dudaklarından inilti dökülüyor ve elleri kafa derimi kazıyor, beni daha yakına çekiyor, beni teşvik ediyor. Memnuniyetle ellerimi kıcının altına koyuyorum ve onu daha da yakına çekiyorum. Yüzümü tamamen amına gömüyorum.

Vücudu kasılırken botunun topuğu sırtıma batıyor ve birlikte dudaklarından küfürler dökülürken acıyı memnuniyetle karşılıyorum. "*Oh*,

Siktir. Evet!"

Kapının kolu sallanıyor ve ben kıkırdayarak onun amına girerken, tahrikinin her zerresini kucaklamaya devam ediyorum. "Eğer onların izlemesini istiyorsan, tatlım, kapıyı açmaktan mutluluk duyarım. Sadece bu sefer paylaşma olmayacağını bil."

Bana sırtırken göğsü kabarıyor. Bana yardım et, eğer bu kadın paylaşmamı isterse, onu öyle bir boşaltacağım ki bir daha başka bir erkeğe ya da kadına bakamayacak.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ben bu adama bakıp, gerçekten ciddi olup olmadığını, Graham'ın gerçekten gerçek olup *olmadığını* düşünüyorum. Bir tanrı gibi görünebilir, ama üzerindeki iblis

Dizleri kararmış gözleriyle bana sırtarak başka bir şey söylüyor. "Beni sikeceğine söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona. Heyecanla sikiinin içime girmesini bekliyorum.

Boğazından çıkan hıncır kıkırdama, bu adamın beni mahvetmek için gönderildiğine dair ihtiyacım olan tek kanıt. Yanımızdaki çamaşır makinesi son sıkma işlemini yapıyor ve ayağa kalkmadan önce ıslak giysilerin yuvarlanması dikkatini çekiyor. Ayağa kalkıyor ve gömleğimi bedenimden sıyrıyor. Sütyenimi göğüslerimin üzerinden aşağı çekerek, her bir meme ucuma dikkatini vermek için zaman ayırıyor. Aşırı hassaslaşmış tenim boyunca ateşten çizgiler çizirken dilini coşkulu hareketlerle oynatıyor.

Dünya aniden döndüğünde ve vücudumun tüm ön kısmı soğuk metale sertçe bastırıldığında o ana kapılıyorum. Bana karşı nazik değil ve bedenim üzerinde kurduğu hâkimiyet anımın ihtiyaçtan titremesine neden oluyor. Kot pantolonunun fermuarını ve folyonun yırtılma sesini duyuyorum. Arkama bakmadan prezervatif taktığını anlıyorum. Onun için çaresizce, kıcıımı ona doğru itiyorum, şu anda içimde ona ihtiyacım var. Yeniden arayışımı karşılayarak kalın sikiinin her santimini içime sokuyor ve ben haykırıyorum. Yıkayıcı altımda kuvvetle dönüyor, tüm vücudum titriyor, o çekilip içime daha sert girerken her sinir ucu yanıyor.

"Sıkı tutun, Lemon Drop." Emrini yerine getiriyorum, kollarımı yukarı çekiyorum ve çamaşır makinesinin kenarlarına tutunuyorum.

Kalçalarımı kavlıyor, daha derinlere inmesine izin veriyor ve aldığı her lezzetli santimin acısını ve zevkini yaşıyorum. Unutulmanın eşiğine geldiğimde bedenim daha sıkı sarılıyor. "Kukun o akıllı ağzından bile daha iyi," diye mırıldanıyor. Eli kıcımda çatırdarken yüksek sesli bir şaplak odada yankılanıyor. Çığlık atıyorum ve eli etrafımda dolanıyor ve parmakları klitorisimi buluyor. Acı, zevk, makinenin titreşimleri... hepsi çok fazla ve sert bir şekilde boşalırken daha önce hiç hissetmediğim bir his hissediyorum. Çıgıklarımınla birlikte içimden art arda sıvı akıyor. Alışılmadık sıcaklık bacaklarımdan aşağı akarken nefes nefese kalıyorum.

"Aferin kızıma. Sikimi ıslat, bebeğim." Graham hızını yavaşlatıyor ve üzerime eğilip omzuma bir öpücük kondurduktan sonra, "Sıra bende," diye fısıldıyor ve sonra çekilip beni döndürüyor.

Beni şimdi vücudumun sıcaklığıyla ısınmış olan çamaşır makinesinin üzerine kaldırırken hâlâ orgazmın etkisindeyim. Graham kollarını bacaklarımdan altından geçirerek beni iyice açıyor ve kalçamın iç kısmını yalıyor.

"Siktir, hâlâ damlıyorsun," diye inliyor.

Aşağı baktığımda amımın kaplanmış olduğunu görüyorum. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım," diye nefes alıyorum. Hâlâ nefesimi tutmak için savaşıyorum.

"Bunun son kez olmasını planlamıyorum." Graham sırtıyor ve sikini amımla aynı hizaya getiriyor. Çamaşır makinesinin üzerindeki saate baktı. "Sekiz dakika, Lemon Drop."

Kıcımı kenara çekip kendini tekrar içime iterken bacaklarım titriyor. İkimiz de sikiğin her santiminin içimde kayboluşunu izliyoruz. Bu manzara karşısında inlemelerimi bastırmaya çalışıyorum.

Graham hızını artırıyor, itişlerinin gücüyle göğüslerimin zıplamasını izlerken kontrolünü kaybediyor. İzlemeyi sevdiğini bildiğim için elimi bırakıyorum. Parmaklarımdan klitorisimin etrafında daireler çizmesini izlerken dişlerinin arasından "*Siktir*," diye tıslıyor. Onunla daha sıkı sarılıyorum, onu daha derine iterken botlarımdan topukları onu kazıyor.

Tekrar boşalırken onun adını haykırıyorum ve o da aynı anda prezervatifin içine boşalıyor.

Son bir kez daha itiyor ve üzerime eğiliyor, beni öperken gömleğinin kumaşı karnımı sıyrıyor. Bu farklı. Sert ya da ateş dolu değil. O yumuşak ve ben de onu aynı tutkuyla öpüyorum.

Dudaklarımız ayrıldığında gözleri omzuma düşüyor ve ciddi bir bakışla beni çiviliyor. "Eğer o imzayı dövme yaparsan

Nick'in elindeki her parmağı tek tek kesip sonra da bizzat kendim çıkaracağım." "Kahretsin." Gözlerim büyüdü, yeni bir dövme yaptırmaya hiç niyetim yoktu,

Ama üzerime eğilen sahiplenici, iri yarı adam bunu istememe neden oluyor. "Beni kışkırtma." Ona muzip bir sırıtma yapıyorum.

"Eğer istediğin buysa sana akli dengesi yerinde olmayan bir psikopat sözü verdim. Bunu gerçekleştirebilirim."

Tamam, belki bir dahaki sefere yabancılarla takılmadan önce geçmişimi kontrol ederim.

Graham çamaşır makinesinden inmeme yardım ediyor ve ben de eteğimi indirip yeniden giyinmeden önce bir süre kendime gelmeye çalışıyorum. Saçlarımın yeni dağıldığından eminim ama bu daha sonrası için bir sorun.

Graham pantolonunu yukarı çektikten sonra elini yeni düzülmüş saçlarında gezdiriyor, bir yandan da telefonuna bir şeyler yazıp bana uzatıyor. "Bana numaranı ver." 'Yeni kişi ekle' açık.

"Talepleri hoş karşılamıyorum, efendim."

"Numaranı telefona yaz Liv. Ve bana bir daha 'efendim' dersen, o çamaşır makinesini başka bir sıkma programına alırım ve asla kongreye geri dönemeyiz."

Kalçalarım bu tehdit karşısında sıkıştı ve bedenime lanet ettim. Sanki hayatım boyunca hiç olmadığım kadar sert boşalmamışım gibi, hâlâ daha fazlası için yalvarıyorum.

Geri adım atmıyor. İçimi çekip cihazı ondan alıyorum ve isim bölümüne 'Lemon Drop' yazıyorum. Numaramı girmeyi bitirdikten sonra, onunkini almak için arama tuşuna basıyorum ve kendi telefonum titremeye başlayınca hemen sonlandırıyorum. Telefonunu geri verirken ona "Sabah gidiyorum," diyorum.

Konuşmak için ağzını açıyor ama kapının kolu tekrar sallanıyor. Gülüyorum ve sandalyeyi kolun altından kaldırmak için hareket ediyor.

Tertemiz bir takım elbise giymiş yaşlı bir kadın içeri giriyor, aramıza bakıyor ve doğrudan çamaşır makinesine doğru yürümeden önce nefesinin altında "Bugünlerde çocuklar" diye mırıldanıyor.

"Biriniz bakıcıya bu çamaşır makinesinin su sızdırdığını söyleyebilir mi?" diye terslenerek çamaşır makinesinin altındaki su birikintisini işaret ediyor ve Graham ona parlak bir şekilde gülümserken, çamaşır makinesinin hiç de su sızdırmadığını bildiğim için gözlerim dehşet içinde açılıyor.

"Evet, hanımefendi. Gidip birini bulacağız," diyor ve bir kez daha elimi tutarak beni uzaklaştırıyor.

("Graham Mitchell'ı mı becerdin?") Jules şok olmuş bir heyecanla ağlarken asansörün kapıları masum bir çiftte açılır.

Yüzlerinde mahcup bakışlar. Ona söylemek için bu sabah çıkış yapana kadar bekledim ve tam da şüphelendiğim gibi tepki verdi.

Yüzüm kıpkırmızı olurken utancım daha da belirginleşti. Asansörü bekleyen mahcup insanlar sadece aşağı inmek için asansöre binmek istiyorlardı. Bunun yerine beklenmedik bir şekilde dün öğleden sonraki seks partisine mahrem oldular. *Lütfen binmeyin.*

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye başlıyorum ama kadın daha çok yüz buruşturmaya benzeyen hbir gülümseme sunuyor.

"sonrakini alırsınız."

Kapılar kayarak kapanıyor ve ben asansörün duvarına yaslanıyorum. "Önemli bir şey değil. Büyütme," diye yalvarıyorum. Ona Graham'dan bahsetmeyi planlamamıştım ama adam beni konferans salonuna sürükleyip götürdükten ve onu yarım saat boyunca merak içinde bıraktıktan sonra ona yalan söyleyemezdim. Dün gece yapabileceğim çok fazla saptırma vardı.

"Yani önceki gece barista, dün de seksi kapak modeli miydin? Kahretsin, iyi bir uykuya ihtiyacım var derken şaka yapmıyormuşsun." Başıyla beni onayladı.

"Yani, seksi kapak modeli önceki gece de oradaydı..." Bu itirafla yüzümü buruşturuyor, kendimi yaklaşan çıldırmaya hazırlıyorum.

Gözleri genişlerken çenesi yere çarpıyor. "Vay anasını! Aynı anda mı?" Başını eğiyor ve bir şeye karar vermeden önce bir an için parmağını çenesine götürüyor. "Evet. Kışkandım."

"Üzülme. Bir kerelik bir şeydi." Tamam, belki iki seferlik bir şeydi, ama hepsi bu.

"Dün sabah sana kahvaltı gönderen oydu! Sonra da seni otelin çamaşırhanesinde becerdi. Tek seferlik bir şey gibi görünmüyor.

Sayabilirim Liv. Peki ya baristanız?"

Ana kata ulaştığımızda asansör çalışıyor ve neyse ki sorgusu sona eriyor. Çantalarımızı lobiye yuvarlayarak çıkıyoruz.

Tam soruların bittiğini düşündüğüm sırada sessizce soruyor: "Sana yeni bir kahve dükkanı bulmamız gerekiyor mu? Yoksa planlamaya başlamalı mıyım?"

çok eşli düğününüz?"

Kıkırdıyorum. "İlk olarak, işe hazırlanmak için beni sabah 3:45'te uyandırdı. Bu tür bir günlük sefahati kabul edemem. İkincisi, burada Seattle'da yaşıyor. Pendleton'a yakın birini bulsam daha iyi olur." Jules Oregon'dan Kanada'ya gittikten sonra kendimi evde daha da yalnız buldum.

Lobideki check in'e kısa bir süre kala duruyorum ve elinde iki fincan kahveyle duvara yaslanmış Graham'ı görünce gözlerim açılıyor. Neredeyse kongreye gelen tüm konuklar bu sabah çıkış yapıyor, bu yüzden alan dolu ve yine de, aleve tutulmuş bir pervane gibi, tamamen ona çekiliyorum.

Jules görüş alanımı takip ediyor. "Kıçımın tek seferlik şeyi," dalga geçiyor benimle, saçmaladığımı bildiğini belli eden bir göz kırpmayla.

Beni fark edip ıslıl ıslıl gülümsediğinde benim de kafam karışıyor. Bir anda odanın diğer ucuna doğru adım atıyor, devasa gövdesi kalabalık lobide kolayca manevra yapıyor ve sadece bana odaklanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Onun varlığı bile kalp atışlarımı hızlandırırken soruyorum. Bugün ayrılacağım için duyduğum üzüntüyü gizlemek için sinirlenmiş gibi yapıyorum; onu görmek bunu hiç kolaylaştırmıyor.

"Gideceğini söyledin, ben de veda etmek istedim." Omuz silkti ve kahveyi bana uzattı. Tuzlu karamelli pralin latte'nin kısaltması, yan tarafına tanıdık bir yazıyla karalanmış. "Sen yolculuk yapmak zorunda kalmayasın diye bu sabah Sky'yı görmeye gittim." Son iki gündür sevmeye başladığım o sahiplenici doğası yeniden ortaya çıkıyor.

Jules yanımda boğazını temizliyor. "Affedersiniz efendim. Kahvem nerede?"

Graham elindeki diğer kahveyi ona uzatıyor. "Bir orta boy, vanilyalı badem sütlü latte, 130'a kadar buharda pişirilmiş." Bunu söylerken gözlerini deviriyor, tam olarak heyecanlanmamış. "İkinizin de şansına, barista siparişlerinizi canlı bir şekilde hatırlıyor gibiydi."

Jules, "Teşekkürler kitapçı baba," diye .

Şaşkın bir kahkaha patlattım. "Samuel'e bunu senin söylediğini söyleyeceğim."

"Yap hadi. Ona her zaman teslimatçı baba diyorsun. Adamına bir lakap takmam adil olur."

Bu ima beni duraksattı. Hemen Graham'a bakıyorum, o da bunu umursadığına dair hiçbir belirti göstermiyor. Ona özellikle Graham'la çalışmayacağımızı söyledim ama kızgınlığımı gizliyorum.

"Arabınıza kadar sizinle yürüyebilir miyim?" Graham telefonun yanından geçip gidiyor ve ben kendimi neler olduğunu sorgularken buluyorum.

"Kesinlikle olmaz." Israr ediyorum. "Yağmurdan nefret ediyorum ve tenteden bir adım bile uzaklaşmayacağım. Zaten valeyı kullandım."

Jules havaalanına giden servis aracının geldiğini anons ediyor ve en iyi arkadaşımı bir daha ne zaman göreceğimden emin olamadığım için üzüntüyle ona sarılıp vedalaşıyorum. O kapıdan çıktığında dikkatimi Graham'a veriyorum ve karşımdaki güzel adamın bakışları altında içim erirken zorlukla yutkunuyorum.

"Gerçekten buraya sadece bana veda etmek için mi geldin?" "Gelmemem için bir sebep var mı?"

Yumuşakça gülümsüyorum, şaşırtıcı bir şekilde jestine aldırmiyorum. Bu... *hoş*. Yine de asla çalışamayacağımızı biliyorum. "Graham, nerede yaşadığını bile bilmiyorum ama ben eve dönüyorum."

"Görünüşe göre iki seçeneğin var. Birincisi, seni kaçırır, zindanımda bağlar ve bana aşık olana kadar seninle birlikte olurum." *Tanrım. Bekle, ben... bundan hoşlandım mı? Hayır. Hayır.* "Ya da ikincisi, numaram var, eve döndüğünde beni ara ve bu işi çözelim."

"İp tavaşanı olmadığımı ve seks zindanlarının bana göre olmadığını düşünürsek, sanırım ikinci seçeneği tercih edeceğim." Alay ediyorum. Gözleri kararıyor, neredeyse kaçırma planını yeniden düşünmeme neden oluyor. Parmak uçlarıma basarak yanağına bir öpücük konduruyorum ve onu hazırlıksız yakalıyorum. "Hoşça kal, Graham."

"Yakında görüşürüz, Lemon Drop." Ben geri çekilmeye çalışırken bir elini saçlarıma arasına sokuyor ve kollarını belime dolayarak beni derinden öpüyor. Çekip gitme düşüncesi düşündüğümde daha fazla acı veriyor. Sonunda beni serbest bırakıyor, boynuma tek bir öpücük konduruyor ve ben de kapıdan dışarı çıkıyorum.

Bugün kesinlikle Graham Mitchell ile son karşılaşmam olmayacak.

ONUNCU BÖLÜM

Graham

(JL Quick'in *Crave*'ini yere bıraktım ve inledim. Kongreden bu yana dört gün geçti ve kızımı görmeyeli üç gün oldu. Eğer devam edersem Bu kitabı okurken Liv'in adresini takip edeceğim ve düşünüyorum tamamen görebileceği bir penceresi olması için dua edeceğim. Bu fikir sikimi heyecanla zıplatıyor, ta ki eğer onu duşta görebiliyorsam, bunun başkalarının da görebileceği anlamına geldiğini hatırlayana kadar.

Hapse girmeden önce bu kız hakkındaki düşüncelerimi kontrol altına almalıyım. Bunu sağlamak için bir tür sihir yarattığının farkında olmadan ona kayıtsızca onun dengesiz psikopatı olabileceğime söz verdim. Bugün Çarşamba ve Liv son karşılaşmamızdan beri bana her gün mesaj atsa da hiçbir şey onunla fiziksel olarak birlikte olmanın yerini tutamaz. Onu çamaşır odasında becerdikten sonra, toplantı neredeyse bitmişti ve Nick'le ben toparlanmayı bitirdiğimizde, o çoktan gitmek üzere odasında toparlanıyordu.

Hala dilimde onun tadını alabiliyorum. Hâlâ vücudunun hayaletini üzerimde hissediyorum. Gelirken çıkardığı sesler zihnime kazınmış durumda. Birkaç gün daha Luke'ta kalacağımı ve kapıyı çalmadan odaya girme eğiliminde olduğumu düşünürsek, ağrıyan sikimi duşların mahremiyetinde rahatlatmak zorunda kaldım. Özlemime engel olamıyorum, beni doyumsuz bir susuzlukla baş başa bıraktı.

Ona tekrar sahip olma düşüncesi sikimi sertleştiriyor. İçimi çekiyorum, kitabımı masanın üzerine itiyorum ve çalışmak için bilgisayarımın ekranını açıyorum. Kongreden bu yana birçok yazar kapak fotoğrafları satın almak için bana e-posta gönderdi ve şimdi onlara cevap vermek için en iyi zaman. Cevap vermek için günlerce bekle-

e-postalar benim için normal değil, ancak tüm hafta sonunu çalışarak geçirdiğim için kendime birkaç gün izin vermeye karar verdim.

Son mesaj erkek bir modelle çektiğim bir fotoğrafla ilgili. Yanağını okşarken modelin bana bakışı Liv'i hayal etmemi sağladı. Kahretsin, onun olmadığı hiçbir şeye odaklanamıyorum. Hiç kimseyi bu kadar özlememiştim. Gittiğim her yerde, Sevgililer Günü'nü birlikte geçiren mutlu çiftlerin reklamlarının peşimi bırakmamasının bir faydası yok.

Soru soran yazarlara birkaç hızlı yanıt yazıyorum ve gece için bilgisayarımı kapatıyorum. *Belki gidip bir duş alırım.*

Başımı ellerimin arasına alıp inliyorum. Telefonum yanımda çalıyor ve ona uzanırken başımı kaldırıyorum. Ekranda Luke'un adını gördüğümde duygularım karmakarışık oluyor, ben de görmezden gel tuşuna basıyorum.

Telefon tekrar çalmaya başlıyor ve hayal kırıklığı içinde cevap veriyorum. Şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi var ve o da koridorun iki oda aşağısındaki Luke değil. *Neden kapıyı çalmıyor ki?* "Bu önemli mi?"

Liv'in sesi hoparlörden beni selamlıyor. "Yani, sana bu sabah tanıştığım baristadan bahsedecektim ama sanırım onun yerine Jules'u arayacağım."

"Kahretsin, pardon, seni Luke sandım," diye cevap veriyorum daha sözleri tam olarak aklımda yer etmeden. Sesimi alçaltıyorum ve ekliyorum, "Sana lanet bir espresso makinesi gönderiyorum, böylece bir daha kahve almak zorunda kalmazsın."

Cevabım üzerine hafifçe kıkırdadı. "İşi çok kolaylaştırıyorsun, Gramjam. Ne yapıyorsun sen?"

"Çalışıyorum." Onun düşüncesiyle kendimi becermeyi düşündüğümü tam olarak açıklamak istemiyorum.

"Oh, şey, gitmene izin verebilirim-"

"Hayır," diye biraz fazla hızlı homurdanıyorum. "Hayır, artık işim bitti." "Güzel, çünkü bir sorum var."

"Bir cevabım var."

"Sen..." Boğazını temizliyor ve tekrar başlıyor. "Bu gece bize gelmek ister misin?"

Dudaklarımda geniş bir gülümseme beliriyor ve şaka yapıyorum. "Hmm, Sevgililer Günü seni romantik mi yapıyor, Lemon Drop? Çikolata ve çiçek de getireyim mi?"

"Ne be? Hayır," diye , şakacı tonu gitmişti. Kaşlarımı çattım. "Çikolataları ve çiçekleri sevmiyor musun?"

"Çikolataları ve çiçekleri kimin sevdiğini bilmek ister misin?" Devam ederken soru retoriktir. "Annem, babamın sekreteriyle yattığını öğrenmeden önce. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Lanet olsun. Günlerdir onun hayalini kuruyorum. Valen- tine'in şakası çıksa bile, bu fırsatı kaçırmamın imkânı yoktu. "Bana konumunu gönder." Bildirim geliyor ve saate bakıyorum; benden beş buçuk saat uzakta. "On bire kadar orada olamayacağım," diyorum ona.

"Umurumda değil," diye yanıtlıyor. Ben cevap veremediğim telefon kapanıyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

liv

(Kanepeye uzanmış, mum ışığında kitap okurken ve Graham'ın gelmesini beklerken pencereme yağmur yağıyor. Ne kadar uzun süre dinlersem

Seattle'dan buraya gelmesini istediğim için kendimi daha suçlu hissediyorum.

Sabah annem aradığında ruh halim karardı. Son birkaç yıldır bu günden nefret ediyordum ve bunun onu hâlâ ne kadar etkilediğini duymak öfkemi daha da artırdı. Şu anda sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, Graham'ın bunu sağlamaktan mutluluk duyacağını biliyorum.

Kapım çalınıyor ve o önce daha şık görünmediğim için kendime lanet ederek kaskatı kesiliyorum. *Pantolon giymek için beş saatin vardı Liv.*

Yine de ayağa kalktım ve büyük boy bir tişört ve külottan başka bir şey giymeden oturma odasından geçip antreye doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda Graham saçlarından yüzüne dökülen sularla karşımda duruyor. Gökyüzü bu gece acımasız ve kısa yürüyüşüm onu sıırılsıklam etti.

"Sen geldin." Ona gülümsedim.

"Sen aradın," diye basitçe cevap veriyor ve ben eriyorum. Kolundan çekiştirerek dudaklarımı onunkilerle buluşturuyorum ama bu alışlagelmişten farklı. Tutkulu ve çiğ ve durduramadan kendimi kaybediyorum. Graham bana teslim oluyor, beni kendine doğru çekiyor, onun giysilerindeki su benimkilerin kumaşına sızarken meme uçlarım sertleşiyor.

Sonunda hava almak için ara verdiğimizde, gözleri arıyor. Gözlerindeki mum ışığının titreşimi aramızdaki ateşli şehveti daha da artırıyor. "Neden aradın Liv?"

"Çünkü bu gece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var." Dürüstçe cevap veriyorum, eğer istemezse çekip gitmesi için ona tam yetki veriyorum.

"Neyden?" Başını sallıyor, güzel yüzü endişeyle kazanmış.

"Graham Mitchell, yarı çıplağım ve beni becermen için sana yalvarıyorum. Lütfen anlamsız sorgulamalarla havayı öldürme."

Kararan gözlerinde bir savaş parlıyor ama sonunda teslim oluyor. Başımın arkasını kavrarken göğsünden bir homurtu yükseliyor. Ağızlarımız bir kez daha buluşuyor, dillerin ve dişlerin öfkeli çarpışması, bir kez daha ihtiyaçtan nefes nefese kalana kadar sarmaş dolaş oluyor.

Graham beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor, öpüşmemizi hiç kesmiyoruz. Beni açık kat planından geçirerek mutfak adasına götürüyor. Kıçım mermer tezgâhla buluştuğunda, "Mutfakta yemek yemem en doğrusu," diyor. Büyük beden tişörtümün eteğinden tutup başımın üzerinden çekiyor ve altında sadece külotumu buluyor. Boynumdan göğüslerime, oradan göbeğime ve kalçamın iç kısmına doğru yavaşça öpücükler kondururken onaylayan bir inilti yükseliyor. Bu, Graham'ın henüz deneyimlemediğim çok daha yumuşak bir versiyonu ve nefes alma çizgimin hemen üstüne kadar vücudumda daha fazla öpücük izlerken her acı verici tatlı anı alıyorum.

Henüz iç çamaşırımı çıkarmadan amıma tek bir öpücük kondurduğunda kalbim ritmini kaybediyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

Sadece mum ışığıyla aydınlanan karanlık gözler içimde bir ateş yakıyor. Parmaklarını külotumun kenarlarına geçirip bacaklarımdan aşağı indirirken bakışlarını ayırmıyor.

"Bana bacaklarını aç, Lemon Drop. O güzel amını görmeme izin ver." Emrini hemen yerine getiriyorum ve o da yarığımı yalayarak beni ödüllendiriyor.

Klitorisimi yavaşça çevrelerken parmaklarımla ıslak saçlarına masaj yaparak inliyorum. "Daha fazla, Graham, daha fazlasına ihtiyacım var."

Yalvarışlarıma itaat ederek parmaklarını içime bastırdı. Yavaş vuruşlarla yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor. Ağzını amımdan geri çektiğinde, parmakları bana işkence etmeye devam ederken açlıkla izliyor. "Liv," diye ara veriyor. Onun sözleriyle birleşen ıslaklığımın sesi sessizlikte yankılanıyor. Söyleyeceği şeyi beklerken göğsüm kabarıyor. "Sakın beni bir daha seni tatmak için üç gün bekletme."

Sırtıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum, adam tam anlamıyla açlıktan ölüyor ve o beni yiyip bitirirken ben de bundan faydalanmaktan başka bir şey yapmıyorum. Kısa bir süre de olsa ağzını üzerimde hissetmeyi özlemiştim. Dili klitorisimde gezinirken üçüncü bir parmak daha sokuyor. Emiyor ve ısırıyor, beni uçurumun kenarına gönderirken hassas bir şekilde çalışıyor.

"Oh, lanet olsun." Kalçalarım onun etrafında sıkışırken içimden küfürler dökülüyor ve sertçe boşalıyorum.

Ben nefesimi tutarken Graham hızını yavaşlatıyor. Parmakları kalçalarımın batıyor, ayağa kalkıp kot pantolonunun kemerini yeniden çıkarmadan önce amıma son bir öpücük konduruyor. Büyülenmiş gibiyim, önümde yavaşça soyunurken başka tarafa bakamıyorum. Bu görüntü karşısında bilinçsizce dudaklarımı yalıyorum. Varlığımın her zerresi onun sikini ağzıma almak istiyor. Onun kendini okşamasını dikkatle izlerken tanıştığımız geceyi hatırlıyorum. Ateşli bakışları çıplak bedenimde geziniyor. "Söyle bana, Lemon Drop. Hiç yağmurda sikildin mi?"

Bir şimşek çakması günahkâr sırtışını aydınlattığında gözlerim açılıyor. "Sakın buna cüret etme. Sana söyledim, yağmurdan nefret ederim." Beni adadan kaldırıp omzunun üzerinden atarken zayıf bir itirazda bulunuyorum. Yemek alanından geçip verandama açılan sürgülü cam kapılara doğru dikkatle manevralar yapıyor. "Graham! Dışarısı kırk derece, ne halt ediyorsun?"

"Söz veriyorum, üşümeyeceksin." Dondurucu yağmur sırtıma vurmadan önce duyduğum son şey kapımın mandalı oluyor. Damarlarım ürperiyor ve ona lanet ediyorum.

Beni avludaki sandalyeye yatırıyor ve bacaklarımı iki yana açıyor. Vücudum titriyor ama karnımdaki sıcaklık, beni bir kez daha tatmak için bir an ayırdığında belirginleşiyor. İkimiz de sırılsıklamız, etrafımızdaki fırtına bütün gün hissettiğim duygularla eşleşiyor. Onun yerine geçiyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor ve ben de ona teslim oluyorum.

Graham her iki eliyle bileklerimi kavıyor ve başımın üzerinde sabitliyor. Suyun her damlası aramızdaki elektriği yansıtan bir şimşek çaktırıyor ve sen- sasyonlar çok fazla hale geldikçe amım çırpınıyor.

Üstümüzde gök gürliyor ve Graham meme ucumu ağzına alıyor, kaygan sikini amımda aşağı yukarı sürtmek için arka arkaya uzanıyor. Onu içimde istiyorum. Ona içimde *ihtiyacım var*. Uzuvarımın titremesinin soğukla hiçbir ilgisi yok. "Eğer sikin

önümüzdeki beş saniye içinde içimde, yemin ederim..." Fırtınaya karşı yalvarıyorum ve o gülüyor.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. Taleplerimi karşılayarak bana çarpıyor ve çığlık atmama neden oluyor. Yakınımızda şimşekler çakıyor ve kendimizi koruma duygumuz azalıyor. Graham Mitchell tarafından becerilirken yıldırım çarpsa, en azından herkes hayatı dolu dolu yaşadığını bilirdi. Kelimenin tam anlamıyla.

Bacaklarımı omuzlarına asarken kıcımlı sandalyeden çekiyor ve iri gövdesi beni sararak kalın sikini içime her sokuşunda daha da derinleştiriyor. Sırılsıklam olmuş bedenlerimiz birbirine çarparken yüzünden benimkine yağmur damlıyor. Bacaklarımı omuzlarından kaydırıp beline doladığımda, onu inanılmaz derecede yakınımı çektiğimde serbest kalmanın eşiğindeyim. Beni takip edip vuruşlarını yumuşatırken onu sertçe öpüyorum.

"Yap şunu. Benim için parçalan bebeğim," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor, bedenlerimizi iç içe tutuyor.

Ve yapıyorum, gökyüzüne salıverilişimi seslendiriyorum, zevk çığlıkları rüzgar ve gök gürültüsüyle iç içe geçiyor. Yağmurun sesi orgazmımın boyutunu maskeliyor. Ben coşkunun her saniyesini kovalarken Graham içimde derinlere gömülü kalıyor. Sonunda gözlerimi tekrar açtığımda bana gülümsüyor, gökyüzünde çakan şimşek yüz hatlarını boyuyor. Hızını bir kez daha artırırken kalçalarımı kavrayışı morarıyor ve birkaç hamleden sonra aletini içimden çekiyor. Sikini okşuyor, gözleri ıslak amıma odaklanmış. Bir zevk iniltisi dudaklarını terk ediyor ve döl akıntıları karnımı boyuyor.

Son damlasına kadar karnıma boşalttığında eğilip beni öpüyor. Dudaklarını kulağıma götürürken sakalının kaba kirli sakalı çenemi çiziyor. "Hâlâ yağmurdan nefret ediyor musun, Limon Damlası?"

Başımı sandalyeye yaslayıp yağmuru yanaklarımda karşılayarak gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum. "Hayır, Graham, bildiğimi sanmıyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Graham

İKİ HAFTA SONRA

("Sen)delisin!" Telefonu açar açmaz Liv ağlıyor.

"Görüyorum ki hediyemi almışsın," diye sırtıyorum. Şu anki okumamı ve beraberindeki notu okumasını umuyordu.

"Birincisi, bu çok fazla. İkincisi... sen psikopatsın." "Çekici olmayı tercih ederim," diye karşılık veriyorum kendi kendime kıkırdayarak.

"Bana 'daha fazla baristaya gitmeyeyim' diye restoran standardında bir espresso makinesi göndermenin çekici olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet. Ve teşekkürünüzü yarın sizi dışarı çıkarmak şeklinde kabul edeceğim."

Liv hafta sonunu benimle birlikte Kaliforniya'da geçirdikten sonra Pazar sabahı Oregon'a geri döndü. Sürekli konuştuk ve yine de her gidişinde onun varlığının kaybını en ince ayrıntısına kadar hissediyorum. Fırtınanın olduğu gece bir şeyler değişti ve giderek daha da yakınlaştık.

"Graham, yok etmeye devam ettiğin iç çamaşırlarını değiştireceğini söylemiştin, bana bunu göndermeyeceğini değil."

"İç çamaşırlarınızı değiştiriyorum, henüz gelmediler. Bu hafta sonu kahve makineleri için hızlandırılmış kargo kampanyası varsa elimden bir şey gelmez." Gözlerini devirdiğini anlamak için onu görmeme bile gerek yok. "Şimdi, yarın ne yapıyoruz?"

"Beni daha bu hafta sonu gördün. Pendleton'a geri dönmeyeceğini biliyorum."

"Birincisi, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor olmalısın. İkincisi, ben Seattle'a uçmuyorum."

"Seattle mı? Neden?" diye soruyor.

"Luke aramama yardım ediyor."

"Ne?!" diye haykırıyor.

"Sakin ol Liv. Senin yanına taşınmayacağım. Sen istemediğin sürece tabii." Şaka karşısında iç geçirdi. "Ama sana on saatten daha yakın olmak istiyorum. Bu kadar uzaktayken yağmur fırtınaları sırasında seni nasıl eğlendirebilirim ki?" "Ayrıca, ailem eve daha yakın olmama çok sevinecek."

"Seattle olduğu ve benim yatağım olmadığı sürece," diye kabul ediyor. "En azından henüz senin yatağın değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Liv, senin yatağında çok daha fazla zaman geçirmeye niyetliyim." *Özellikle de eninde sonunda bizim yatağımız olacağı için.*

Gülüyor, beni . "Hangi dünyada yatağında akli dengesi yerinde olmayan bir psikopata izin verdim?"

"Sadece senin için deliriyorum, Lemon Drop."

"İşe gitmem gerek. Yarın görüşürüz."

Ona hoşça kal diyorum ve telefonu kapatıyorum, yarının heyecanı içimi doldururken çantamı hazırlıyorum. Sonunda sevgilime kavuşmuştum.

kırmızının on dört tonu

Bu bağımsız yazarların eserlerinin yer aldığı **The Fourteen Shades of Red** sınırlı koleksiyonundaki diğer romanlara göz atın:

Maia Terry'den *Nine of Hearts*
Bella Leigh Michaels'tan *Sahte Evlilik Tarihi* Eliza
Anne'den *Sıra Dışı Aşk* Dani Elias'tan
Sevgililer Günü İsyanı
Amanda Bentley'den *Karşı Konulmaz*
İntikam
Elliot Ason tarafından yazılan *Ruffled*
Feathers
Sen Benim Olduğunda Yazan Luna
Knight *Bu Pointe Değil* Yazan Kelsey
Woods *Kalpler ve Parlıtlar* Yazan
K.M. Gillis *Aşk Tanrısını Bozmak*
Yazan Effie Campbell
Aşk İksiri No. 69 yazan Valerie Pepper
Onu Çılgına Çeviren: J.L. Quick
Irene Bahrd'dan *ForNever Mine* ve
Lexi Gray'den *Devil's Sweetheart*

ayrıca eliza anne tarafından

Narcissus ve Echo Düeti

[The Echoist On](#)

[Yedi Dakika](#)

A man and a woman are shown from the chest up, embracing each other. The man is on the right, wearing a white t-shirt, with his arms wrapped around the woman. The woman is on the left, with long, wavy blonde hair, wearing a white tank top. They are both looking away from the camera, towards the left. The background is a soft-focus indoor setting with light-colored walls and a window on the left.

ELLIOT ASON

RUFFLED
feathers

A FOURTEEN SHADES OF RED NOVELLA

FIRFIRLI TÜYLER

PARANORMAL BİR SEVGİLİ NE'NİN ROMANTİK KISA
ÖYKÜSÜ

ELLI OT ASON

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

1. Avery
2. Marcus
3. Marcus
4. Avery
5. Avery

Sonsöz

Kırmızının On Dört Tonu

Yazar Notu

Ayrıca Elliot Ason

Yazar Hakkında

Tüm hakları saklıdır. Telif
hakkı© Elliot Ason
tarafından

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş
gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak tasarımı son derece yetenekli Irene Bahrd'a ait

✿ Vellum ile oluşturuldu

*Tüm goofball-kahraman seven okuyucular
için.*

İÇERİK UYARISI

Okurken aklınızda tutmanız gereken birkaç şey var:

Bu, yetişkin dili ve açık kapı sahneleri içeren buharlı, anında aşk, kısa hikaye paranormal romantizm.

Sayfa dışı ebeveyn ölümü ve bundan kaynaklanan keder hikaye boyunca işleniyor.

Lütfen bunun gerçekten aşık olan bir çift peynir topunu vurgulayan **kısa** bir hikaye olduğunu unutmayın. Yüzünüze bir gülümseme yerleştiren hızlı, buharlı bir okuma olması amaçlanmıştır.

BÖLÜM 1

AVERY

"H "Laney, nasıl gidiyor?" Reindeer Cafe'ye girerken sordum. Yaşlı kadın bana bakıyor ve sırtıyor. "Her şey yolunda Canım benim. Patron ve Helly bu hafta yoklar. O lanet aşk kuşları kalkıp bu hafta gemi kaptanlığı görevini bana bıraktılar. Aklıma gelmişken, Cuma gününe kadar günde iki kez Elvis'i kontrol eder misin?"

Bugün sadece Pazartesi ama Laney çok tatlı biri ve ona asla hayır diyemiyorum. Benden üç ev aşağıda oturuyor, o yüzden hiç sorun değil. Sadece şu andan itibaren kediye dokuz kez kontrol etmek *istemiyorum*, Sevgililer Günü için planladığım yoğun bir hafta var.

"Elbette, sorun değil" demeden önce yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Ben de her zamankinden alayım lütfen."

"Çarşamba günü için bir randevun var mı?" diye soruyor kremalı kahvemi -şekersiz- ve sırlı çöreğimi hazırlarken.

"Aslında var," diyorum ona göz kırparken. "Marcus'la her şey hâlâ çok iyi gidiyor. Sevgililer Günü gecesi sıradan bir akşam yemeği yiyeceğiz. Ama Cuma günü şarap tadımı için Vinonova'ya gitmeyi ve Smith Mill Gölü yakınlarındaki bir kulübede bir gecelik kaçamak yapmayı planlıyoruz. Sabırsızlanıyorum!"

Sesimdeki baş dönmesini ben bile duyabiliyorum. Çok sert düşünüyorum, gerçekten çok sert. Marcus çok tatlı ve komik bir adam.

Yerel hastanede başhekimlik yapıyorum ve çene çalmaya devam edersem geç kalacağım.

"Üzgünüm Laney, gerek. Daha sonra eve dönerken Elvis'e kontrol edeceğim. İyi şanslar."

Başka bir kahve dükkânı çalışanı olan Finn'in pek de çocuk dostu olmayan bazı kelimelerle bağırmasıyla mutfaktan bir gürültü duyulur.

"Evet canım, çok teşekkür ederim," diyor Laney bana veda ederken ve afet kontrolü olduğunu tahmin ettiğim bir şey için mutfığa geri dönerken.

Kıkırdayarak Kanada'nın soğuk kış gününde dışarı çıktım ve işe gitmek üzere arabama bindim.

Tam binaya girerken telefonum çalıyor; Marcus Çarşamba akşamı beni görmek için sabırsızlandığını ve bu akşam eve döndükten sonra onu aramamı söylüyor.

Geçen ayın başından beri resmi olarak çıkıyoruz ama ben ondan *çok* daha uzun süredir hoşlanıyorum. Onu ilk kez kafede gördüğümü hatırlıyorum, Laney bizi sırada tanıştırmıştı. O adamı gördüğümde içimde oluşan sıcaklığı hâlâ hissedebiliyorum. Şehirde sürekli karşılaşıyor gibiydik. Hatta bana marketin çıkma teklif etmişti. Evet, küçük bir kasabada yaşıyoruz ama yine de karşılaşmalarımızın bu kadar tesadüfi olması biraz garip geliyordu.

Marcus'un bir kırmızı bayrağı var: her zaman benim evime geliyor, henüz onunkine bile uğramadık. Ama sorun değil, herkes mükemmel değildir, değil mi?

Belki de yaşadığı yerden utanıyordur? Oda arkadaşının misafir sevmediği kullanıyor.

Sorun yok, her şey yolunda. İş günüm başlarken kendi kendime düşünüyorum.

Garaj yoluma girdiğimde arabamdan inip Laney'nin evine doğru birkaç ev yürümeden önce en sevdiğim Mammoth WVH şarkısını bitirmek için bir dakikamı ayırıyorum. Kesinlikle henüz eve gelmemişti, ev dışarıdan zifiri karanlıktı.

Yedek anahtarımı kullanarak kapıyı açtım ve bağırdım, "Elvis! Ben ! Bilirsiniz işte, evde değil, burada!"

Sokağımızdaki tüm evler küçük, bungalov benzeri tek katlı evler. Laney'nin evi misafir odasıyla benimkinin tam tersi.

Elvis'in çoğunlukla zamanını geçirdiği küçük koridorun sağında.

Yatak odasının kapısını açarak, "Selam dostum, seni kontrol etmeye geldim. Laney yakında evde olur, ama kafede birkaç gün personel eksik olacağı için muhtemelen bütün hafta geç kalacak."

Kedi varlığını kabul etmeye bile çalışmıyor, sadece bana bakıyor ve sonra yavaşça başını geri yatırıyor. Suyunu ve mamasını kontrol ettikten sonra hızlıca kum kabını temizliyorum.

Kapıyı kapatırken "Hoşça kal huysuz, yarın döneceğim," diyorum.

Koridordan gelen hafif bir ciyıklama sesi, çöp kutusunu dışarı atmak için ilerlerken beni hafifçe.

"Hey kuşum, kuşum. Burada olup olmadığından emin değildim."

Laney'nin bazen içeri girmek için çatlak mutfak penceresini kullanan yarı evcil bir kuşu var. Küçük sevgi kuşu omzuma konuyor ve başını boynuma sürüyor. Çok tatlı küçük bir şey. Laney ona hiç isim vermedi, ona isim vermenin kendisine ait olmadığını söyledi, ben de ona sadece Kuş diyorum.

Evdeki birkaç şeyi temizlerken, bugün olan her şeyi Bird'e anlatıyorum. Ben ağıt yaktığımda kuş da iç geçiriyor ve ben güldüğümde Kuş da gülüyor. Beni anlayamadığını *biliyorum*. Ama bazen sanki anlayabilirmiş gibi geliyor.

"Dr. Harrison bağış kampanyası hakkında büyük bir gürültü kopardı ve şimdi her şeyi ben devralmak zorundayım. Kısacası her şeyi benim üzerime yıktı!"

Bird ön konup elime hafifçe sürtünürken kıkırdıyorum.

"Sorun değil, havlıyor ama ısırmıyor. Zaten böyle şeyler yapmak için pek de uygun biri değil, o yüzden anlıyorum."

Elimi uzatarak çenemi eğiyorum, Bird'ü oraya konmaya çağırıyorum, böylece göğsünü daha kolay okşayabiliyorum. Laney bu kuşu daha önce hiç görmediğim şekilde eğitmiş. Çocukken Bird ile aynı türden birkaç aşk kuşumuz vardı, bu yüzden en azından kuşlara aşinayım. Ama Laney'nin eline su dökmem, kuşların bu kadar farklı komuta yanıt verebileceğini düşünmezdim.

Saatime baktığımda burada yine çok fazla zaman geçirdiğimi görüyorum. Laney'e yardım ederken ya da onun "evcil hayvanlarıyla" konuşurken sık sık kayboluyorum.

"Görüşürüz Bird, hafta boyunca *her* gün uğrayacağım. ." Ön kapıyı arkamdan kapatırken ona şakayla karışık bir öpücük gönderiyorum.

Evime geri dönerken Laney'nin arka taraftaki eski garajının üstündeki daireye bakıyorum. Kiracıyı bir kez bile görmedim. Laney onun pek dışarı çıkmayan utangaç bir adam olduğunu söylüyor ama bu bana yine de tuhaf geliyor.

Akşam yemeği için jambonlu sandviç ve patates cipsi ile yerleşirken, oturma odasındaki televizyonun önündeki kanepeye uzanıyorum ve Marcus'u aramak için telefonumu çıkarıyorum.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Selam güzelim, bugün senden pek haber alamadım."

"Evet, üzgünüm. İş yerinde yeni bir bağış toplama işine takıldım ve öğle yemeği saatimin tamamını yedim. Kelime oyunu yapmak istemedim," diyorum.

"Dr. Harrison görevi devraldığınız için size teşekkür etti mi?" Sesinde bir miktar kızgınlık var.

"Onun yüzünden olduğunu nereden biliyorsun" -arka planda hafif bir küfür duyuyorum- "Ama evet, yeri geldiğinde her zaman iyi bir adamdır."

Marcus gülerek, "Bu konuda daha önce bir şey söylemiş olmalısın. Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Hadi senin hakkında konuşalım. Sevgililer gecesinde erkek arkadaşınla harika bir randevu ve ardından planladığın müthiş bir Cuma akşamı dışında yeni ne var?"

Tam bir peynir topu.

Bayıldım buna.

"Laney bu hafta her gün Elvis'i kontrol etmemi istedi. Görünüşe göre kafe sahibi ve sevgilisi birkaç günlüğüne yaramazlık yapmaya gitmişler. Çarşamba günü orada gerçekleşecek etkinliğe rağmen."

Marcus gülüyor. "Bird bugün orada mıydı?"

"Öyleydi!" Marcus bu küçük yeşil tüy yumağını ne kadar sevdiğimi biliyor. "Yemin ederim bugün yaptığım bayat espriye güldü. Tanıdığım en duyarlı kuş o. Sanki ne dediğimi biliyor gibi."

Marcus telefonun diğer ucunda öksürüyor. "Belki öyledir.

Asla bilemezsin. gerek, yarın konuşur muyuz?" "Evet, tabii ki."

"Ve uyumadan önce mesaj at. Seni seviyorum," diyor telefonu kapatmadan önce.

Seni seviyor muyum?

Az önce telefonda, sorulmadan ve ilk kez 'seni seviyorum' dedi ve sonra kapattı mı?

BÖLÜM 2

MARCUS

I Bunu söylediğime inanamıyorum.

Evet, tabii ki onu seviyorum. Geçen yıl Laney'e yardım etmeye başladığından beri onu seviyorum. Ama biz sadece kısa bir süredir *çıkıyoruz*.

Bir aydan fazla.

Onu korkutup kaçıracağım ve her şeyi mahvedeceğim.

İki yıldan az bir süredir Laney'nin garajın üstündeki küçük dairesinde yaşıyorum. Kira için yeterince para almıyor, bu yüzden evini ve bahçesini iyi durumda tutuyorum. Burada bulunduğum süre boyunca kadın hiç ev ziyareti yapmak zorunda kalmadı. Şu anda hayatımda olmasını seviyorum ama nedenlerinden nefret ediyorum.

Beni evlat edinen ailem iki yıl önce bir trafik kazasında öldü ve bir telefonla dünyam başıma yıkıldı. İleri derecede ALS hastası olan babama bakmak için onlarla birlikte yaşıyordum, ancak onlar öldükten sonra evde kalamazdım - bu çok fazlaydı - bu yüzden evi sattım.

Kan ailemi - beni ben yapan genlerimi taşıyan ailemi - hiç tanımadığım için bir süreliğine gözden kayboldum ve günlerce kuş formumda kaldım. Eğer kendimi sık sık geri dönmeye zorlamasaydım, kasabadaki en iyi tamirci olarak ünümü mahvedebilirdim.

Laney her zaman bahçesinde onlarca kuş yemliğı bulundururdu, beni evine çeken de bu oldu. Garajın penceresindeki Kiralık tabelası için onu aradım ve o zamandan beri burada yaşıyorum. Yaşlı kadın bir gece öğrendi, beni yer değiştirirken yakaladı ve uçup gittiğimi gördüğünü söyledi. Ama hiç korkmadı. En ufak bir şey bile.

"Büyünün var olduğunu biliyorum oğlum. Kendi gözlerimle birden fazla kez gördüm," demişti.

Ona bu konuda daha fazla soru sormadım ve o da bir daha bundan hiç bahsetmedi. İstedğim zaman içeri girebilmem için mutfak penceresini aralık bırakıyor. Oturma odasında duran tüneğine oturarak ya da özellikle kötü bir gün geçirmişse omzuna sokularak onu biraz rahatlatıyorum.

Benim için ikinci, daha doğrusu üçüncü bir anne oldu. Sadece misafirperverliğini değil, sevgisini de ne kadar takdir ettiğimi anlatamam.

Birkaç ay önce Elvis'e ve evdeki diğer ufak tefek temizlik işlerine yardım etmesi için Avery'yi de işin içine kattı. Çöp öğütücünüzü bütün gün tamir edebileceğimi kabul eden ilk kişi ben olacağım, ancak mutfak lavabosunu temizlemek benim uzmanlık alanım değil.

Avery'nin uzun sarı saçları ilk kez gözüme çarptığında, oturma odasındaki direğine tünemiş, bir güverte kurarak geçirdiğim zor bir günün ardından dinleniyordum.

Avery çılgık atarak yanıma koştu ve küçükken aşk kuşları olduğunu ve Laney'nin de bir tane olduğuna inanmadığını söyledi.

O itibaren takıntılı hale geldiğimi söylemek için çok zayıf değilim.

Kuş formundayken bana söylediği bilgileri kullanarak onunla karşılaşmanın yollarını buldum. Ren Geyiği Kafe'ye sık sık gitmeye başladım ve tesadüfen -en azından Avery için- her gün onunla aynı saatteydim.

Bana Pazartesi akşamları alışveriş yaptığını ve o akşamlar dışarıda yemeyi tercih ettiğini söyledi. Ben de Pazartesi akşamları onun en sevdiği fast food restoranlarına uğramaya özen gösterdim. Bu şekilde onunla sadece bir kez karşılaştım ama beni gördüğüne çok sevindi, şakalaştı ve "Bilmesem beni takip ettiğini söyledim" dedi.

Hatta geçen sonbahar bir randevusunda onu izleyecek kadar ileri gitmiştim.

İşte o zaman kendimi toparlamaya ve oyalanmayı bırakmaya başladım. Bu kadını hayatımda istiyordum. O başkası için değildi. O sadece benim içindi.

O benim kasabanın yakışıklı ve gizemli ödünç vereni olduğumu düşünüyordu ama ben onun hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kişi olduğunu biliyordum.

Ocak ayının ilk günüydü ve Coal's Lake'in küçük dünyası tatilden sonra normale dönmeye başlamıştı.

oldu. Avery marketten çıkarken ona çarpmıştım, dikkat etmiyormuş gibi davranıyordum.

Bunun iyi bir fikir olmadığı ortaya çıktı, çok kızmıştı. Yumurtaları kırılmış ve sarısı çantadaki diğer her şeyi kaplamıştı. En iyi anım değildi.

Ama ona kahve ısmarlayarak gönlünü alma isteğim tam da planladığım gibi gitti. Ertesi sabah kahvaltıda buluştuk ve o günden beri her gün konuşuyoruz.

Onu seviyorum. Ama her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Başlangıçta kayma hakkında hiçbir şey söyleyemezdim, bana bir şans vermezdi. Bu yüzden ona yalan söyledim. Ve şimdi, eğer öğrenirse, güvenine ihanet ettiğimi düşünecek.

Tüylü kıcımlı kaldırıma tekmeleyecek.

Bu düşünceden sıyrılıp, Laney eve gelmeden önce garajdaki patlamış ampulü tamir etmeye koyuluyorum.

"OH ELVISSS." Hayatımın aşkının sesi beni uyandırdı. "İyi misin, dostum?"

Dün gece ana evde kaldım, Avery'nin işe giderken uğramasını umuyordum.

Telefonu çalıyor ve ceketinin cebinden çıkarıp gönderilen şeye gülümsüyor. Kıskançlık damarlarımda dolaşüyor, hayvan formunda olduğum için daha da artıyor. Omzuna amaçladığımdan daha hızlı uçuyorum, yere iniyorum ve pençelerimi hafifçe derisine batırıyorum.

"Ah! Hey Kuş! Nazik olur musun?" diye bağırır.

Kendimi kontrol edemediğim için kötü hissederek boynuna sürtünüyorum.

"Evet, evet bir dahaki sefere daha yumuşak ol," diye azarlıyor.

Başımı sallayarak gülümsüyor ve sırtımı okşuyor. Ziyaret boyunca onun omzunda kalıyorum, sadece bir kez o lanet Elvis'e cıvıldıyorum. Bu klasik bir ilişki, kuş ve kedi birbirini umursamıyor. Ama özür dilemeyeceğim, o bir pislik.

Oturma odasına döndüğümüzde Avery parmaklarına konmam için elini uzatıyor, ben de memnuniyetle kabul ediyorum.

"Tamam koca adam, işten sonra döneceğim. O zaman görüşmek dileğiyle." Hafifçe yanağımı okşuyor ve tüneğe geri dönmeme yardım ediyor.

O uzaklaşırken ön pencereden dışarı bakıyorum ve birkaç dakika sonra arabasının işe doğru gittiğini görüyorum.

Hızlıca daireme dönüyorum, üzerimi değiştirip kot pantolon, iş botları ve henley giyiyorum. Avery'ye mesaj atarak ona iyi günler diliyor ve bu akşam aramasını rica ediyorum.

Kamyonetime atladım ve şehirdeki birkaç işi bitirmek için yola çıktım.

Onu yarın akşam yemeğinde görmek için sabırsızlanıyorum, insan halimle.

VERY

İşte geçirdiğim bir başka uzun günün ardından eve döndüğümde Marcus'u arayabilmek için acele ediyorum. Dün gece söylediği *seni seviyorum* lafı bütün gün düşündüğüm tek şey.

Laney'lere doğru yürürken Marcus'tan bir mesaj geliyor ve işle meşgul olduğunu ve akşam geç saatlere kadar aramaktan çekinmememi söylüyor, ben de Elvis'le vakit geçiriyorum. Bird ortalıkta olmadığından, huysuz kediye bir süre kucağımda yatmaya ikna ettim ve onu sevdim.

Dışarıda bir motor gürültüsü duyunca pencereden dışarı bakıyorum ve kasası aletlerle dolu, eski püskü mavi bir kamyonetin Laney'nin küçük garaj yoluna girdiğini görüyorum.

Elvis'e "Vay, vay, , görünüşe göre sonunda gizemli ten- nant'ı görebileceğim," diyorum. Tekir kedi tabii ki cevap vermiyor ama onun yerine yatağın altına girerek beni etkili bir şekilde kovuyor.

Gülüyorum. "Tamam, ipucu alabilirim. Yarın görüşürüz, Elvis."

Koridorda kalan son ışığı da kapatıyorum ve Laney'nin garaj dairesinde tam olarak kimin yaşadığını yakalamayı umarak mutfağa doğru ilerliyorum.

Ben mutfak penceresinden bakarken kamyonun şoför kapısı gıcırdayarak açılıyor.

Ağır siyah iş botları hafifçe karla tozlanmış araba yoluna vuruyor ve gözlerimi yukarı kaldırıyorum. Dar kot pantolon daha sıkı bir kalçayı sarıyor, yıpranmış gri bir henley paketi tamamlıyor. Adamın yüzünü görene kadar tepki vermedim.

Ben Marcus.

Çıktığım ve aşık olduğum adam.

Buraya *en azından* haftada *bir* uğradığımı biliyor. Neden bana burada yaşadığını söylemedi ki? Şehirde o kadar çok yaşlı Laney olamaz, aynı kişi olduğunu biliyor olmalı.

Zayıf bedeni yan garaj kapısına doğru ilerliyor. Kilidi açıyor, içeri girmeden önce bir düğmeyi çeviriyor ve garajın üstündeki odayı aydınlatıyor.

Bir an nefes alamadım. Gerçek olamayacak kadar iyi ve tatlı olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 3

MARCUS

I Bu akşam Avery'yi göremedim ve bu beni çok . İşler birbiri ardına ters gitti ve işten eve normalden çok daha geç döndüm. Hâlâ evde mi diye kontrol bile ettim.

Eve geldiğimde Laney'nin evindeydim ama evde ışık yanmıyordu.

Avery'ye kısa bir mesaj atıp "*Müsait olduğunda beni ara, evdeyim*" dedikten sonra telefonun zil sesini sonuna kadar açıp duşa *giriyorum*.

Garajdaki daire çok büyük değil, mini mutfak ve banyo dahil yaklaşık beş yüz metrekare, ama ihtiyacım olan şey için işe yaradı. Avery ve ben nihayet birlikte yaşamaya başladığımızda -evet bunu çok burada geçirdiğim zaman için minnettar olacağım. Ailemin kaybını atlatmama ve iyileşmeme yardımcı oldu.

Beni üç yaşındayken evlat edindiklerinde her ikisi de kırklı yaşlarının sonlarındaydı. İlk kez yer değiştirmem en hafif tabiriyle tam bir sürpriz oldu. Annemle babamın ne yapacakları hakkında hiçbir fikri yoktu ve açıkçası öz ailem hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Ailem vefat edene kadar -onların üzüntüsünden- bir şekil değiştiren olduğum gerçeğini görmezden geldim, sadece dürtülerimi daha fazla kontrol edemediğimde şekil değiştirdim. O kası esnetmezsem şekil değiştirme yeteneğimin ortadan kalkacağını ummuştum ama öyle olmadı.

Onların ölümünden sonra hayvanımın arkadaşlığına sarıldım. Genelde yüksek sesle konuşmaz, ama her zaman yanınızda birinin olması rahatlatıcıdır.

Duş aldıktan ve biraz pizza yedikten sonra telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Avery beni araması için gönderdiğim mesajı okumuş ama henüz ne aramış ne de cevap vermiş.

O da zor bir gün geçirmiş olabilir, ona bir saat daha vereceğim ve sonra tekrar ulaşacağım.

Telefonum bir mesajla çaldığında televizyonun önündeki küçük şiltede uyuyakalıyorum.

Yarın görüşürüz, hala yedide lokantada buluşmak istiyor musun?

Bu garip, bir aydan uzun süredir telefonda konuşmadığımız ilk gün olacak ama itiraz etmiyorum ve iyi bir gece geçirmesini umduğumu ve yarın onu görmek için sabırsızlandığımı söyleyerek cevap veriyorum.

Saat yedi buçuk ve Avery hala gelmedi. Bugün ondan haber almadım ve bu sabah işe giderken Laney'e uğramadı bile. Son yarım saattir aramaya ve mesaj atmaya çalışıyorum ama cevap yok.

Küçük her masanın üstünde aşırı büyük bir kağıt kalp dekorasyonu var ve banyoların yanında sevimsiz kırmızı bir arka plan var, sanırım bir fotoğraf çekimi olması gerekiyordu.

Tam onu tekrar aramak üzereyken lokantanın kapısı çalıyor ve Avery'nin küçük bedeni içeri giriyor.

Dar kırmızı kazak elbisesi ve siyah taytıyla kalpleri durduracak gibi görünüyor.

O yaklaştıkça nabzım hızlanmaya başlıyor, ayağa kalkıp yaklaşmasını bekliyorum. Eğilip şakağına küçük bir öpücük konduruyorum ve kaskatı kesiliyor.

oluyor?

Elimi abartılı bir şekilde uzatarak "Lütfen oturun hanımefendi" diyorum.

En azından kabine kayarak girdiğinde gülümsememi sağlıyor. Saçları rüzgârda savrulmuş, yanakları pembenin sevimli bir tonunda, dışarıdaki soğuk havanın bir işareti.

Tekrar otururken kekeledim, "Bugün senden haber alamadım. Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece meşgulüm." diye cevap verirken saçlarını düzleştiriyor. Peki ya sen?"

"Dün bu kadar geç kalmak beni gerçekten "

Garson kız geldi. "Size ne edebilirim?" Avery, "Sade kahve ve su lütfen," diye cevap verir.

"Bir su alacağım," diyorum.

Garson kız bizi garip bir sessizlik bulutu içinde bırakarak uzaklaştı. Belli ki onu rahatsız eden bir şey var.

"Peki... konuşmak bir şey var mı?" diye sordum.

Açık kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor -çok güzel, çok, çok güzel- ve bir kahkaha atıyor.

Dirseğini masaya koyup beni işaret ederek, "Biliyor musun? Konuşmak istediğim bir şey var *Marcus*. Tabii bu senin gerçek adınsa."

Ne?

"Gerçek adım mı? Sen neden ?"

"Dün eve geldiğinde seni gördüm, *Marcus*." Adımı göğsümü sıızlatan bir düşmanlıkla söylüyor. "Laney'nin garaj dairesinde yaşadığını bana neden söylemedin? etmek için oraya nasıl uğradığımı milyonlarca kez konuştuk. Birbirimizden üç ev uzakta yaşıyoruz ve sen bundan hiç bahsetmedin!"

Birkaç lokanta müşterisi daha bize doğru dönüp yaşanan dramı izliyor. Hay sikeyim. Bu kötü bir şey. Hayvanım sinirsel enerjiyi ortaya çıkarıyor, içimde biriken kıyamet hissini yayıyor.

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilemedim. Yardım ettiğin yerin Laney'nin evi olduğunu anladığımda artık çok geçti. Birçok oturma odasından daha küçük bir dairede yaşadığımı kimsenin bilmesini istemiyorum. Yirmi altı yaşımdaki hayatımı hayal ettiğim yer tam olarak burası değil."

Gözleri hafifçe yumuşuyor ama ateşi sönmüyor. "Ne yani, bana yalan söylemenin en iyi seçenek olduğunu mu düşündün? Öğrendiğimde tam olarak ne olacağını düşünüyordun?"

Çekiniyorum.

Bunun olacağını biliyordum ama aklımın bir köşesine itmiştim. Daha çok ona kuşa dönüşebildiğimi nasıl açıklayacağım ile ilgileniyordum. Daire bunun yanında küçük patates gibi kalıyordu.

"Avery, hiçbir konuda *yalan söylemeye* çalışmıyordum. Aptalca bir yanlış anlamaydı, eninde sonunda anlayacağını biliyordum. Sadece parçaları bir araya getirdikten sonra bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim."

Arkasına yaslanırken elleri kucağına düşüyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "*Marcus*, nerede yaşadığınla ilgilenmeyeceğimi bilmen gerekirdi. Para hakkında daha önce de konuştuk. Evet, sahip olmak güzel ama ikimiz de milyoner değiliz ve bunu biliyoruz."

"Yani yaşı bir kadının küçücük -küçücük diyorum- evinde yaşadığını öğrenseydin benim hakkımda daha az düşünmeyeceğini mi söylüyorsun?

-garaj dairesi?"

"Yani, senin için daha azını düşünmezdim. Ama belki... evet tamam, bir şeyleri etkilemiş olabilir." İç çekiyor ve elini yüzüne sürüyor.

"Aynen öyle. Tamamen hatalı değildim-" Bana attığı bakış bu düşüncemi durduruyor, devam etmeden önce boğazındaki kalınlığı yutkunarak bastırıyorum. "Sana tüm gerçeği söylemediğim için nefret ediyorum, ama lütfen bunun seni kaybetmemek için olduğunu bil. Her ne kadar şu anda tam da o lanet şeyi yapıyor gibi görünse de." Sesim titriyor.

Şaşırmış ve incinmiş görünüyor. İçimdeki kuş çılgılık atıyor ve ona ulaşmak ve aptal insanın yanlış adımlarını telafi etmek için tırmalıyor.

"Sen... sen bunu bitirmek mi istiyorsun? Bizi mi?" Sözlerinde acı var.

"Ne? Hayır! Hayır! Asla. Ben... Ben-"

"Siz ikiniz ne yemek istediğinize karar verdiniz mi?" Garson kız içeceklerimizi aramızdaki masaya koyarken soruyor.

Garsonların ve garsonluk yapanların hayal edilebilecek en uygun zamanda gelip soru sormalarının kozmik bir komplo olduğuna ikna oldum.

Avery kadına bakar ve başını sallar. "Tabii, evet, pat- ty melt ve yanında salata alacağım. Eğer varsa mavi peynir sosu."

Garson gülümseyerek Avery'nin menüsünü aldı, sonra bana baktı. "Ben bufalo tavuklu sandviç ve patates kızartması alacağım."

Kadın uzaklaşınca Avery sorar, "Ne diyecektin Marcus? Beni sevdiğini mi? Geçen gece telefonda söylediğini biliyorsun, değil mi?"

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum. *Bu hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor.*

Kocaman bir nefes alıp şişmiş yanaklarıma üflüyorum. "Evet, seni sevdiğimi söyleyecektim. Ve evet, bunun çok erken olduğunu biliyorum. Ama benim için... benim için değil."

Değişen tarafım hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama bunun tüm duygularımı daha yoğun hale getirdiğini biliyorum. Daha çok seviyorum, daha çok nefret ediyorum, üzüntü insanlardan daha fazla vuruyor. Başımı sallayarak elimi masanın diğer tarafına uzatıp onunkini de istiyorum. Yavaşça elini benimkiyle buluşması için kaldırıyor ve parmaklarımı onunkilere dolamama izin veriyor.

"Avery, seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Sonsuza kadar."

"Bunu bilmene imkan yok. Sadece iki aydır çıkıyoruz!"

"Ama sanki *o* bizmişiz gibi geliyor, değil mi? Sanki bundan sonra *öyle* olacakmışız gibi?" Dürtüyorum.

Bir tanesinin onunkine yaklaştığını gördüğümde yüzümde bir gülümseme oluşuyor.

Başını hafifçe sallayarak, "Evet, gerçekten de *öyleymişiz* görünüyor" diyor. Gülüyor. "Aksi takdirde dün seni Laney'de gördükten sonra bugün buraya gelmezdim."

Kocaman bir iç geçirdim. " şükür, bu noktada sensiz iyi sanmıyorum."

"Biz mi?"

Bir öğünde kaç kez hata yapabilirsin Marcus? Kuşum kafamın içinde yankılanıyor.

"'Biz' mi dedim? Benim hatam."

"Yemekten sonra beni evinize götüreceksiniz bayım. Benimkine birçok kez gittik." Yüzündeki ifade onu her zamankinden daha iyi tanıyabileceğimi ima ediyor.

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı yanağında gezdirmek için uzanıyorum. "Benim için çok şey ifade ediyorsun, bunu her zaman bil."

Yemeğimiz kısa sürede geldi ve yemeğin geri kalanı onun bana hafifçe vurması ve birbirimizi yeni bir ışık altında tanımamızla geçti. Ona ailemden ve neden Laney ile yaşadığımdan bahsederken, ondan hala sakladığım bir şeyi daha atlıyorum.

BÖLÜM 4

AVERY

M Arcus'un dairesi gerçekten küçük, her yer muhtemelen sadece 30 fit genişliğinde.

Ben otururken o da mini ocağa çay koyuyor. sıcak flanel desenli battaniyeye sarınarak şilteye uzandı.

Ellerini birbirine vurarak arkasını döner. "Peki, bu gece ne yapmak istersiniz Bayan Golster?"

Hâlâ ona kızgınım ama ne kadar geri kafalı olsalar da nedenlerini anlıyorum. Ve bu adam benim için dünyalara bedel, onu kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden onu affettim.

"Birbirimizi biraz daha yakından tanıyabileceğimizi umuyordum, Bay Aakster." Cesur hissederek ve daha fazlasını isteyerek, "İçimde olmanız için hazırım" diye ekliyorum.

Yakışıklı yüz hatlarında hınzır bir sırıtış yayılıyor. "Sanırım bu ayarlanabilir, hanımefendi."

Şilteye ulaştığında dizlerimin üzerine oturuyorum ve kot pantolonunu çıkarmaya başlıyorum. Boxerıyla birlikte aşağı çekiyorum ve eli saçlarıma gidip sıkıca kavrarken ayaklarını kullanarak onları çıkarıyor. Aleti serbest kalıyor ve görünce ağzım sulanıyor.

elime alıp, dilim ağlayan ucunu yalarken inliyorum. Tuzlu tadı midemin derinliklerinde bir ateş yakıyor.

"Oh Avery, benim mükemmel küçük kuşum. Ne kadar iyi bir kız."

Övgü içimdeki sıvıyı serbest bırakıyor ve serbest elimi külotumun bandının altına sokup klitorisimi buluyorum.

"Siktir, Avery. Kendinle oynamayı seviyor musun?" Sesi midemi bulandıracak kadar derinden .

Elimi sikinin dibine sıkıca sararak, onu memnun etme hissini severek ağzımı uzunluğunda yukarı aşağı hareket ettirmeye başlıyorum. Saçlarımdaki tutuşu acı verecek kadar sıkılaşıyor.

Aleti ağzımda seğirirken, beni omuzlarımdan tutup yukarı çekiyor ve ağızlarımızı birbirine çarpıyor. Parmakları benimkilerin yerini alıyor ve klitorisimi bulup çimdikleyerek bağırmama neden oluyor.

"Gel buraya, o güzel küçük amcığı istediğin gibi sikelim." Aman Tanrım, müstehcen konuşmalar harika, daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı.

Ayağa fırlayıp bacaklarımı beline doladıktan sonra bizi iki metrelik yatağına kadar götürüyor. Beni nazikçe sırtüstü yatırıyor, ben elbisemi başımın üzerine çekerken o da tozluklarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyor. Vücudumdan aşağı doğru kayıyor, dili ilerlerken gıdıklıyor.

"Sadece arkanıza yaslanın ve rahatlayın, bırakın sizinle biz ilgilenelim" diyor mırıldanıyor.

"Biz" derken neyi kastettiğini sormak üzereydim ki, iki parmağı içime girip yavaşça pompalarken dili klitorisime yaslanıyor.

Zevkten beynimin ritmi atlıyor ve tutamadığım bir inilti çıkarıyorum.

Serbest eli meme uçlarımı sıkarken, iki parmak kıvrılıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"İnle Avery, sadece benim için," diyor daha sert pompalamaya başlarken. Dili klitorisimde daireler çiziyor ve ben bir şeylere tutunmak için onun koyu kahverengi saçlarını tutuyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılırken göbeğim sıkılaşmaya başlıyor, bir çığlık benden kaçıyor ve duvarlarım parmaklarının etrafında sıkılaşıyor. İnemelerini ve müstehcen sözlerini duyabiliyorum ama hepsi hayatımın en büyük orgazmı için beyaz gürültü.

Ama o bana inmem için zaman tanımıyor, doğruluyor ve tişörtünü çıkararak dolgun göğsünü ortaya çıkarıyor. Zamanın sonuna kadar onun pürüzsüz, kıvrak formunu yalamak istiyorum.

Yatağın üzerinde sürünürken, ağzımı almak için eğildiğinde kaslı kalçaları beni çevreliyor. Açıyorum ve dili içeri giriyor, göğsüme bir heyecan daha getiriyor. Dokunuşu elektrik gibi, her an patlayacakmışım gibi hissettiriyor

"Prezervatif almam gerekiyor mu?" diye soruyor ayrıldıktan sonra.

Başımı sallayarak, "Hayır, eğer ihtiyacın olduğunu düşünmüyorsan. Ben temizim ve doğum kontrol hapi kullanıyorum."

"O zaman gitmeye hazırız küçük Avery, seni gördüğümünden beri başka bir kadına dokunmadım."

İçimdeki tanrıça buna gülümsüyor. "O zaman ne bekliyorsun?"

"Ellerini yastığın altına koy. Ben söyleyene kadar onları hareket ettirme." Sesi alçak ve çakıllı, bir ıslaklık fışkırması daha beni terk ediyor.

Elleri göğüslerime gidiyor, dişleri boynuma kenetlenirken yoğuruyor ve çimdikliyor. Sert siki göbeğime sürtünüyor, öğüttükçe sırlıslık oluyor.

Elimde olmadan tekrar saçını tutmak için hamle yapıyorum ve donup kalıyor. "Sana ne demiştim?" diye mırıldandı.

Sızlanıyorum ve ellerimi saçlarından çekiyorum, o da onları tutuyor ve bir eliyle başımın üzerinde sabitliyor.

"Bu daha iyi," diye sırtıyor.

İnliyorum ve temasa ihtiyaç duyarak kalçalarımı sallıyorum. "Bu sik için hazır mısın, küçük kuşum?"

Birçok kez evet dediğim için başımla onaylıyorum.

Eğiliyor ve her iki eliyle bileklerimden birini tutuyor. "Tamamen benimsin," diye fısıldıyor bana bir çığlıkla çarpmadan önce.

Duvarlarım beklenmedik saldırıya karşı kenetlendi. Ama sonra itmeye başlıyor ve ben bir romandaki ahlaksız kadın kahraman gibiyim. Onun altında kıvranıyor, o içime girerken bileklerimdeki kavramayla savaşıyorum.

Bizi her itişinde klitorisimin de sert muameleyi şekilde konumlandırdı. Basınç bu sefer hiçbir uyarı olmadan artıyor ve onun sikine sertçe boşalıyorum. Kilitleniyorum ve o benimle gelirken onu tüm değeriyle alıyorum. Sahip olduğu her şeyi içime pompalarken itiş gücü yavaşlıyor.

Bileklerimi serbest bırakarak bir elini yanağıma götürdü. "İyi misin?" Başımı sallayıp evet diyorum ve ona sarılıyorum.

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum beni koluyla sararken. "O zaman yapma," diyor.

Beş saat önce ona çok kızgındım. Ve şimdi kafamda birlikte geçireceğimiz hayatı planlıyorum ki bundan sonra her gün bunu yapabilelim.

Ertesi sabah bir hışırtı sesi beni uyandırdı.

Ellerimi gözlerime sürterek, "Günaydın Marcus," diyorum.

Yatağa uzanan elim boş bir alan buluyor, gözlerimi açıp etrafıma bakıyorum, Marcus'u hiçbir yerde bulamıyorum.

Dairenin diğer tarafından gelen bir ciyaklama sesi kafamı çevirmeme neden oluyor, Bird küçük buzdolabının üstünde oturuyor. Sanırım bazen buraya da uğruyor.

"Bird, Marcus çoktan kaçtı mı?"

Saate bakıyorum, sabah altıyı biraz geçiyor. İkimizin de işe bu kadar erken gittiğini sanmıyorum.

Yataktan kalkarken, bize kahvaltı getirmek için dışarı çıktığını söyleyen klişe bir not arıyorum ama bulamıyorum. Telefonu küçük komodinin üzerinde, anahtarları da kapının yanında asılı.

Tuhaf. Laney'de bir şeye yardım ediyor olmalı.

Ben giyinirken Kuş uçup geliyor, durmadan cıvıldıyor.

"Ne var? Dışarıda bir sürü yemlik var. Bekle, buraya mı sıkıştın?"

Camların hiçbirisi kırık değil, muhtemelen bu yüzdendir. Giysilerimi giyip banyoyu kullanmayı bitirdiğimde lanet kuş beni gagalıyor.

Kapıyı açmaya gittiğimde Bird saçımı çekiştiriyor.

"Tamam, bu kadar yeter," diyorum sertçe. "Git!" Kuşu dışarı çıkarmaya çalışırken bağıryorum.

Garip bir patlama ve çatlama sesi duyuyorum, sonra Marcus önümde duruyor.

Çıplak.

MARCUS

Kuşum onu görmeden geri dönmeme izin vermedi. Bu kadar güçlü olduğunu, bizi bu şekilde kontrol edebileceğini bilmiyordum. Ama bizi kovmaya çalıştığında, bu kontrolü geri almam için yeterli oldu. Ama aynı zamanda yanlışlıkla yer değiştirdim.

Ve şimdi Avery bana tüylerim çıkmış gibi bakıyor, ki bu tamamen doğru değil sanırım.

"Avery, açıklayabilirim," diye başlıyorum.

"Neyi açıklayabilirsin? Bir şekilde lanet bir kuş olduğunu mu?" diye bağıryor.

Elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu nazikçe içeri yönlendiriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Onun bağırması yüzünden polis çağırmamıza gerek yok.

"Evet, evet, formumu bir kuşa dönüştürebilirim," diyorum sakince. "Ama bu beni erkek arkadaşın olmaktan çıkarmaz. Sadece... ekliyor."

"Bu nasıl bir şey katıyor?" Sesi düz. "Çünkü nasıl bir şey ekleyebileceğini anlamıyorum. Bir kâbusun içinde yaşıyorum. Önce bir serseri gibi nerede yaşadığın konusunda yalan söyledin, şimdi de dandik bir paranormal kitaptan fırlamış bir karakter mi oldun? Hayır, ben gidiyorum."

Dönüp kapıyı açıyor ama ben iterek kapatıyorum. "Dinle, aşırı tepki veriyorsun."

Gözleri .

Belki de bu söylenecek en iyi şey değildi.

"Ben hâlâ benim, hâlâ Marcus'um," diyorum elimi göğsüme götürerek. "Ama Marcus'u çok az tanıyorum ve şimdi de *bu mu var?*"

", haklısın. Aynı anda çok fazla. Ama bu hiçbir şeyi etkilemeyecek, artık sadece seni görmek için yer değiştiriyorum."

Farkına vardıkça gözleri daha da büyüyor. "Pardon? Son aylarda çok şey paylaştığım Kuş'un aslında sen olduğunu mu söylüyorsun? Bunun ne kadar çılgınca olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

İşler kötüye gitmek üzere. Çabuk ol. Onu buradan çıkarmalıyım ki bu kadar bunalmasın.

Burnumun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırarak, "Evet, biliyorum. Bak, bir gün ver. Bunu düşün. Yarın kulübede seni bekliyor olacağım. Lütfen, bize bir şans ver."

Elini uzatıp parmak eklemlerini öptüm, o da elini çekip kapıya yöneldi ve "Bana biraz zaman ver" dedi.

"Seni seviyorum, Avery. Bunu her zaman hatırla," diyorum o evin içinde dolaşırken.

BÖLÜM 5

AVERY

M Laney'nin evinin yanından geçerken Arcus'un sözleri bana ulaşıyor.
Lanet olsun ona. Ben de onu
seviyorum. Ama o bir kuşa
dönüşebilir mi?!

Ciddi misin?

Bırakın ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.

"Ah canım, sonunda öğrendin mi?" Laney'nin sesi beni zıplattı.

"Tanrım Laney, şimdiye kadar işte olursun sanmıştım."

Yüzümdeki ifadeyi fark ederek, "Finn bugün benim için açılış yapacak, bu sabah burada olmam gerektiğini hissediyordum," diyor.

"Evet, Marcus senin arkanda oturuyor. Ve bana bu konuda tek kelime etmedi, onu tesadüfen gördüm." Şu anda bunu söylediğimi duymak çok önemsiz bir şey ve kendimi neredeyse aptal gibi hissediyorum ama Laney gerçeği söylersem deli olduğumu düşünecek.

"O değil, neden biliyorsun," diyor.

Ona bakıyorum ve kollarını kanat gibi çırpıyor. "Bekle, sen *biliyor* musun?" İnanamayarak sordum.

Gülüyor. "Tabii ki biliyorum. O kadar uzun süredir burada yaşıyor ki öğrenmem kaçınılmazdı."

"Ve senin bildiğini biliyor mu?"

"Evet aşkım, biliyor. Biraz üzücü bir vaka, öyle değil mi?" Marcus nihayet dün gece bana içini açtı.

Başka kimsesi olmadığı hakkında.

"Evet, öyle diyebilirim. Ama bu sevdiğinizi söylediğiniz birine açıkça yalan söylemenizi mazur göstermez."

Yüzü aydınlanıyor. "Aşık bir aşk kuşu. Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Belki de aşk gerçekten sadece kuşlar için değildir."

Başımı sallıyorum ve . "Laney, gerçekten. Bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu, şüphesiz, büyük bir mesele." Duraklıyor ve beni işaret ediyor. "Ve bunu *seninle* paylaşacak kadar sana güveniyor. *Sana* sevecek kadar güveniyor. *Sana* o kadar güveniyor ki, *senin* de *ona* şüpheyile yaklaşman gerekiyor. Onu öylece bırakma, canım. İyi bir konuşmayı hak ediyor olabilir," diyor elini kaldırıp evin arkasını işaret ederek. "Ama eşini kaybetmeyi hak etmiyor."

İç çekiyorum.

"Evinize gidin, iş için giyinin ve gününüze devam edin. Sevgilinizin bir kuş değiştirici olduğunu bilmenin gününüzü olumsuz yönde etkilemeyeceğini garanti ederim. İşten sonra lütfen Elvis'i kontrol etmeyi unutma.

-Ama ondan sonra eve git ve rahatla. Her şeyi iyice düşün. İçgüdülerim bana doğru kararı vereceğini söylüyor."

"Ve bu?"

"Zaten biliyorsun," diye yanıtlıyor her şeyi bilen yaşlı bir kadın gülümsemesiyle.

Başımı sallayarak veda ediyorum ve güne başlamak için evime doğru yürüyorum.

İşten birkaç saat sonra ve Elvis'i kontrol ettikten sonra, kanepeme kıvrılmış The Office'i izliyorum.

Marcus bugün sadece iki kez mesaj attı. Birinde öğle yemeğinde, iyi bir gün geçirdiğimi umduğunu söyledi. Ve bu akşam eve sağ salım varıp varmadığımı sordu.

Onunla birlikte olmak *istediğimi* biliyorum. Ve onu sevdiğimi de biliyorum, bunu daha önce de belirtmiştik. Sadece *nasıl olacağından* emin değilim. Onunla birlikte olmak nasıl olacak? Bir kereden fazla yalan söyledi. Ve o tam anlamıyla süper doğal bir varlık.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Düşünecek çok şeyim olduğu için kafam karmakarışık. Ama evde güvendeyim, bu yüzden mesajına baş parmağımı kaldırarak yanıt veriyorum ve endişelenmediğinden emin oluyorum.

Cuma günü öğle vakti ve benim kulübeye doğru yola çıkmış olmam gerekiyordu. Marcus bu sabah rezervasyon e-postasını bana tekrar ilettili ve orada beni bekleyeceğini söyledi. Ve beni sevdiğini ve yakında görmeyi umduğunu söyledi.

Parmaklar masama vuruyor ve başımı kaldırıp bakıyorum, gelen Dr. Harrison. "Dinle, sana neler oluyor bilmiyorum ama git. Birkaç haftadır bu geziyi dört gözle bekliyordun. Her ne oluyorsa düzelmiyorsa sorun değil ama en azından denemelisin."

Masama tekrar vuruyor, göz kırptıyor ve uzaklaşıyor.

Dr. Harrison işinde iyi. Ve o bilge yaşlı adam kişiliği devam ediyor. Benimle ilk kez mantıklı konuşmaya çalışmıyor.

En azından yürütmeye *çalışmalıyım*. Marcus'a karşı hissettiğim güçlü duyguları inkâr edemem, onunla sadece bir ay çıktıktan sonra bile birbirimiz için olduğumuzu biliyorum.

Aceleyle eve sonra, pijamalarımı ve diğer bazı gerekli eşyalarımı gece çantama attım ve ardından bir kokteyl elbisesi aldım. Ön kapıyı çarparak çantaları arabama koyduktan sonra Elvis'i kontrol etmeye gidiyorum, erken kontrol hiç olmamasından iyidir. Lanet kedi tabii ki beni umursamıyor, onunla konuşurken yoluma bile bakmıyor.

"Gidip aşkımı ilan edeceğim. Romantik komedi filmlerinde insanların yaptığı gibi. Bu her zaman işe yarar, değil mi?"

Elvis'ten hala bir şey yok.

"Peki o zaman. Benimle o kadar gurur duyuyorsun ki nutkun tutuluyor."

Kendime gülüyorum. "Umarım çok geç kalmamışımdır."

Göl kenarındaki küçük kulübeye yanaştığımda arabamın frenleri . Burası çok güzel, kalbini açmak için mükemmel bir yer, diyorum kendi kendime.

Ben arabamın kapısını açmadan Marcus yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kabinden çıkıyor.

Kesinlikle doğru kararı verdim.

Etrafımızda dönerken kollarına atılıyorum, bacaklarım etrafımızdaki yerden havalanıyor.

Beni nazikçe indirirken tek söylediği ", " oldu.

Gülümseyerek, "Evet, yaptım." dedim.

Dudakları dudaklarımla buluşuyor, öpücük şefkatli, bildiğim en tatlı aşkla dolu. Kalçalarımı daha sıkı kavradığında göğsüm sıkışıyor, uzaklaştığımızda ellerim yüzünü kavramak için hareket ediyor.

"Seni seviyorum Marcus. Bunu da her zaman hatırlaman gerekiyor."

Gülüyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor. Arabadaki çantalarımı uzanırken boştaki kolunu belime doluyor ve kabinin içine doğru yürüyoruz.

MARCUS

Son iki gündür sinirlerim bozuldu.

Ve hepsi benim suçum. Ona
yalan söylememeliydim.

En başından gerçeği söylemeliydim, o zaman hepimiz daha iyi olurduk. Bizi daha tanımadan reddetmiş olsa bile.

Avery'nin gittiğinden bahsedilmesinden hoşlanmayan hayvanım bu düşünceyle kafamın içinde çığlık atıyor.

Dün gece eve sağ salım vardığını bildiren mesajıma cevap verdi. Ama benim zaten bildiğimi bilmiyordu. Elimde olmadan oturma odasının penceresinden bakarak onu kontrol ettim.

O da benim hissettiğim kadar
kötü görünüyordu. Bitkin ve
umutsuz.

Kuş yanımin devreye girip pencere camını kırmasına izin vermemek biraz çaba gerektirdi. Ama eminim bu onu daha da uzaklaştırırdı.

Dün gecenin geri kalanını kuş formunda, Avery'nin benden nefret ettiği düşüncelerini zihnimden olabildiğince uzağa iterek .

Bu sabah erken kalktım ve Avery Elvis'i kontrol etmek için uğradığında etrafta olmak istemediğimden koşuya çıktım. Kaynama noktasına yakın bir duştan sonra kulübeye doğru yola çıktım ve yolda markete uğradım.

Asıl plan öğle yemeği civarında gelmesiydi, ama iki saat geçti ve hala mesaj ya da başka bir şekilde ondan bir iz yok.

Lastikler çakıllı garaj yolunda gıcırdıyor. Hayvanım kafamın içinde bağırmaya başlıyor, ona ulaşmaya hazırım.

Kabinin kapısını açıyorum ve arabasına doğru yürürken yüzümdeki aptal sırıtışa engel olamıyorum.

Bizim için geldi, bizi istiyor, diyor kuşum.

öptükten ve romantik bir şekilde sallamak için elimden geleni yaptıktan sonra içeri giriyoruz.

Eşiği bir solukta geçti ve en azından benim geçtiğimi biliyorum.
Doğru bir şey.

"Marcus! Bunu sen mi yaptın yoksa kabin kiralama şirketi mi?"

Oda kırmızı kağıttan kalp konfetilerle kaplı ve her yerde flamalar ve balonlar var. Daha sonra temizlemek için sabırsızlanıyorum ama şu anda Avery'nin yüzündeki şaşkın ifade için şimdiden buna değer.

Ona gücenmiş gibi bir bakış atıyorum ve göğsümü tutarak durumu anlatmaya çalışıyorum. "Elbette bunu ben yaptım. Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

Gülüyor ve belime sarılmak için hareket ediyor. "Evet, bence bunu yapabilirsin! Ben sadece... bunu beklemiyordum," diyor gülerek.

Gözlerinde yaşlarla bana döndü. "Marcus, bu mükemmel. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ."

Başımı sallayıp alnından öpüyorum. "Avery, sen benim diğer yarımısın, beni bir bütün yapan şeysin. Seni seviyorum."

Sıcak bir gülümsemeyle eğiliyor ve hızlı ama derin bir öpücük için ağzımı kendine çekiyor.

"Ben de seni seviyorum, lanet bir kuş olsan bile!" diye alaycı bir şekilde bağılıyor. Ensemi tutarak oflayıp pufluyorum ve "Evet, o konuda.

Sana yalan söylemeye çalışmadığımı biliyorsun, değil mi? Olanların böyle olduğunu biliyorum ve şimdi bunu örtbas çalışmıyorum, ama seni asla kandırmak istemedim. Sadece seni kaybetme düşüncesine dayanamadım ve sana söylemedim."

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama ben daha bitirmedim. "Sen bizimsin -benim ve Bird'ün yani- hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmemiz gereken kişisin."

Parmağını sertçe göğsüme sokuyor, konuşurken orada tutuyor ve sözlerini bir yumrukla nokt alıyor. "Seninki, ha? Kulağa hoş geliyor ama senin Bird olduğuna ya da Bird'ün sen olduğuna inanamıyorum, bu işlerin nasıl yürüdüğünden hâlâ emin değilim. Ona o kadar çok şey anlattım ki, senden bile bahsettim!" Alnını tokatlıyor. "Tanrım, bunun utanç verici olduğunu söyledim ama böyle hissetmeyi reddediyorum çünkü utanması gereken sensin."

Başımı sallayarak, "Haklısın, ben de öyleyim. Büyük bir hata yaptım ama hayatımızın geri kalanını bunu telafi ederek geçirmeyi planlıyorum."

AVERY

Bugün güzel bir gündü. Öğleden sonrayı kulübedeki şöminenin yanında birbirimize sarılıp en derin ve karanlık sırlarımızı anlatarak geçirdik. Benim en skandal hikâyem bir benzin istasyonundan çikolatayla soda çaldığım zamandı. Onunki ise bir polis arabasına arkadan çarpıp ceza almasıyla ilgiliydi.

Kendimi iyi hissetmeme neden olan Vinonova şarap tadımından yeni çıktık ve üzüm bağının arazisindeki restorana vardık. Bembeyaz masa örtüleri serilmiş masalarda küçük bir gül ve mum aranjmanı, parlak çatal bıçak takımı ve tabaklar var. Üzerimde dar lacivert bir elbise, siyah ekose desenli tayt ve siyah botlar var. Marcus'un üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve kollarını sıkıca saran taba rengi kordonlu bir kazak var.

Marcus gülerek "Eğlenceliydi, düşündüğümde daha iyiydi" derken garson tadım sırasında aldığımız şarap şişesini açıyor.

Alkol beni düşündürüyor. "Biliyor musun?"

"Hmm?"

"Bence Laney bunu bilerek yaptı," diyorum parmağımla aramızda işaret ederek. "Neden o tembel yaşlı kediye kontrol etmiyorsun?"

Marcus şarabından bir yudum almak üzereyken havada duraksıyor, sonra yontulmuş yüzünde çarpık bir sırıtış beliriyor. "Kahretsin, sanırım bir şey buldun. Bana hep her şeyi onun için yapmamı istemediği için böyle davrandığını söyledin. Ama şimdi düşünüyorum da, seninle tanıştıktan sonra senden daha fazla yardım etmeni istedi."

"Gerçekten mi? Yani beni düşündüğüm kadar sevmiyor mu? Hepsi bizi bir araya getirmek için bir oyun muydu?" Şaka yapıyorum.

"Kesinlikle bunu söylemiyorum. Ama senden etkilendiğimi bildiğini ve bizi doğru yöne yönlendirmiş olabileceğini söylüyorum."

"O zaman bu sinsî kadın ona verebileceğimiz tüm çikolataları ve kalpleri hak ediyor," diyorum ve kadehimi onunla buluşturmak için kaldırıyorum.

EPILOgUE

AVERY - BİR YIL SONRA

I Geç kalıyorum, geçen yıl Sevgililer Günü hafta sonu için kiraladığımız kulübenin aynısını kiraladık ama iş tüm bu *şeylere* sürüklendim, bu yüzden Marcus bizi kontrol etmek için önden gitti. Ben de

Orada araba kullanırken geçen yılı düşünüyorum.

Geçen yaz benim evime taşındı. Tatilleri birlikte geçirdik, Marcus ailemle tanıştı ve hepsi de ona aşık oldu.

Vites değiştirici tarafını araştırdık ama pek şansımız olmadı. Diğerlerinin de dışarıda bir yerlerde olması gerektiğini biliyoruz, sadece onları bulmalıyız. Ve umarım bir gün buluruz, Marcus'un hayatında neler yaşadığını, kendini bu kadar yalnız hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Laney kendine vakit geçirmek için yaşlı bir beyefendi buldu. Onları her sabah verandasında sallanırken ve birlikte çaylarını yudumlarken görüyorum. Sonunda kahve dükkanında yavaşladı, artık günde sadece birkaç saat çalışıyor.

Pitoresk gölün yanında durunca bir dejavu yaşıyor. Marcus kulübeden tıpkı bir yıl önceki gibi çıkıyor ama yüz ifadesinde daha da fazla sevgi ve hayranlık var.

Arabamdan atlayarak bu kez ona doğru koşuyorum, bizi döndürürken bacaklarımı beline doluyorum ve onu daha önce hiç öpmediğim kadar sert öpüyorum.

"Bu çok tanıdık geliyor Bay Aakster," diye mırıldanıyorum dudaklarımız ayrılırken.

"Ama farklı olan bir şey var," diyor beni yere bırakırken, ama tek dizinin üzerine gelene kadar kendisi aşağı inmeye devam ediyor.

"Bir saniye, bu yıl sürpriz yok demiştik!" Arka cebinden bir yüzük çıkarırken söyledim.

Düz beyaz altın bir bant üzerine yerleştirilmiş kare kesim, güzel bir yeşil pırlanta. Yeşil bana onun güzel tüylerini hatırlatıyor ve her ikisiyle birlikte olmaktan dolayı kalbimin gururla kabarmasını sağlıyor.

Elimi avucunun içine alarak, "Avery, bunun için yıllarca bekledim. Seni gördüğümüz andan beri ikimiz de senin bizim her şeyimiz olduğunu biliyorduk. Hayatımızın sonuna kadar sana bakacağımıza söz veriyoruz. Hatta ondan da ötesine. Seni seviyoruz, bunu hep hatırla. Bizimle evlenir misin?"

İkisini de çok farklı şekillerde seviyorum.

Bird - meğer bu saçma ismi çok seviyormuş - ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir hayat arkadaşı. Beni neşelendiriyor, o yanımdayken mutlu olmamı sağlıyor. Onunla yerel parklarda geçirdiğim günler en sevdiklerimden bazıları.

Ve Marcus benim kayam, beni dengede tutan kişi. Beni tamamlanmış, seksi ve değerli hissettiren kişi.

Birbirimizi seviyoruz ve bunu her zaman hatırlıyoruz.

KIRMIZININ ON DÖRT TONU

Bu bağımsız yazarların eserlerinin yer aldığı [The Fourteen Shades of Red](#) sınırlı koleksiyonundaki diğer romanlara göz atın:

Maia Terry'den *Nine of Hearts*
Bella Leigh Michaels'tan *Sahte Evlilik Tarihi* Eliza
Anne'den *Sıra Dışı Aşk* Dani Elias'tan
Sevgililer Günü İsyanı
Amanda Bentley'den *Karşı Konulmaz*
İntikam
Elliot Ason tarafından yazılan *Ruffled*
Feathers
Sen Benim Olduğunda Yazan Luna
Knight *Bu Pointe Değil* Yazan Kelsey
Woods *Kalpler ve Parıltılar* Yazan
K.M. Gillis *Aşk Tanrısını Bozmak*
Yazan Effie Campbell
Aşk İksiri No. 69 yazan Valerie Pepper
Onu Çılgına Çeviren: J.L. Quick
Irene Bahrd'dan *ForNever Mine* ve
Lexi Gray'den *Devil's Sweetheart*

YAZAR NOTU

Bu kısa öyküyü okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür -
umarım beğenmişsinizdir!

Bir eleştiri benim gibi bağımsız bir yazar için uzun bir yol kat edebilir
ve çok takdir edilir. Ancak bir inceleme için zamanınız yoksa, sadece
hızlı bir başlangıç değerlendirmesi bile yardımcı olur!

Ücretsiz özel içerik, erken ARC fırsatları ve diğer güzellikler
istiyorsanız bültenime !

AYRICA ELLIOT ASON TARAFINDAN

Leprikonun Eşı Ork ve

Alıcı Onun Gölgesi

Bütün Diş Dişten

Başka Bir Şey Değil

YAZAR HAKKINDA

Elliot Ason, gerçek eşlerini bulmak için bir yolculuğa çıkan canavarların ve büyülü yaratıkların buharlı (ve bazen ilginç) ısıruk büyüklüğünde anlık aşk hikayelerini yazıyor.

Tam zamanlı çalışıyor ve aynı zamanda bir eş ve anne - her zaman iki erkek çocuktan sayıca stn!

LEXI GRAY

Devil's
SWEETHEART

A FOURTEEN SHADES OF RED NOVELLA

Şeytanın Sevgilisi

LEXI GRAY

Copyright © 2023 by Lexi Gray

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için authorlexigray@gmail.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

[Vellum ile oluşturuldu](#)

*Sevgililerim... Damak tadınızı temizlemek için daha yumuşak, daha tatlı bir
hikaye ile biraz karıştırıyoruz!
Merak etmeyin, aynı derecede kirli olacak.
Senin için.
Not: Lütfen benden nefret etmeyin.*

İçindekiler

Tetikleyiciler

1. Birdie
2. İzci
3. Birdie
4. Birdie
5. İzci
6. İzci
7. Birdie
8. Birdie
9. Birdie
10. İzci
11. Birdie

Son... Şaka

yapıyorum! _

Kriz Hatları

YardımYazar

Hakkında

Yazar tarafından daha fazlası

Tetikleyiciler

Ekran dışı tarihi bekaret tecavüzü
Açık Kapı Seks Sahneleri
BDSM
Hızlı yanık Üreme
Kink Gebelik
İyelik MMC

Birdie

Üzüm bağına giden arka yollar, ağaçların yaprakları arasında yankılanan esinti dışında sessiz. Yollar tamamen kar ve buzla kaplı, toprak yolun kenarları neredeyse benim boyum kadar yığılmış.

İstediğimden daha geç oldu ama hepimiz 'görev çağırır' sözünü biliriz. Tanınmış bir müşteri öğleden sonra geç saatlerde uğramaya karar verdi ve Vineyard'ın Satış Başkan Yardımcısı Viviana benden geride kalıp yardımcı olmamı istedi. Masum yüzüm ve yaşlı erkekleri etkileme yeteneğimle ilgili bir şey.

Bana sorduktan hemen sonra, Scout'a mesaj atmak için tuvalet molası verdim. Genelde beni işe o götürüp getirir. Yaklaşık on dakika sonra hala cevap gelmemişti. Bulunduğu yere bakarken, bu gece Rusty's Dive Bar'da gece vardiyasına bakacağını tamamen unutmuştum. Bu küçük mekân yavaş yavaş bir anne-baba barından başka bir klasik şık mekâna dönüşüyor.

Saat gece yarısını geçti ve hala bir yanıt alamadım. Bugün Cuma gecesi ve Sevgililer Günü'nden önceki hafta sonuna denk geliyor. Umarım şehirdeki bekâr üniversiteli kızlardan iyi bahşış alıyordur. Bu adamın günlerce süren karın kasları var ve sırf onları kendim yalayabilmek için arkadaşlığımızı mahvetmeyi düşündüm.

Kötü haber şu ki, kasabaya gitmek için zifiri karanlıkta ormanda birkaç mil yürümem gerekecek, ki Rusty's'e gitmenin tek yolu da bu. Gideon Gölü'nün serseri taşrasında yaşıyorum. Otobüsler bu saatte bile çalışmıyor ve yakınımnda hiç Uber yok. Burada Uber'e para versem, bir kol ve bir bacak eder. Yani ya bara yürüyüp perişan olacağım ya da Scout'u arayıp rahatsızlık vereceğim. Ben, kendim ve benim aramda geçen garip bir tartışmanın ardından Scout'u rahatsız etmeme konusunda anlaştık.

Egzersiz kalp ve vücut için her zaman iyidir. Onu gezdirmek için aramayı düşünmek bile kalbimin çarpmasına neden oluyor. Dürüst olmak gerekirse, kötü bir orgazmdan daha kötü. Ben, kendim ve ben arasındaki garip bir tartışmada,

Scout'u rahatsız etmeme konusunda hepimiz hemfikiriz. Egzersiz kalp ve vücut için her zaman iyidir. Onu gezdirmek için aramayı düşünmek bile kalbimin çarpmasına neden oluyor. Dürüst olmak gerekirse, kötü bir orgazmdan daha kötü.

Ne kadar uzun yürürsem, beynimin işkence senaryolarını canlandırması için o kadar çok zamanı oluyor. Buna benzer bir durumda bana ait bir şeyin izinsiz olarak elimden alınmasının üzerinden çok zaman geçmedi...

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Başkalarına ihtiyacın yok, büyük kız külotunu giy." Kendime moral vermeye çalışırken bile tek *onun* bana yaptıkları oluyor. Karanlığın örtüsü neredeyse boğucu geliyor. Ve bir araba *kornası* çaldığında neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Birdie?" Sofia sürücü koltuğundaki Massimo'nun üzerine eğilerek bağıyor. Yanaklarımda sıkı bir gülümseme yayılıyor, selamlamak için garip bir el sallıyorum.

"Evet, o benim," diye garip bir şekilde kıkırdıyorum. Ne yapacağımı bilemez halde ellerimi tekrar ceplerime sokup bir kayayı tekmeliyorum.

"Tanrım, kızım! Donmuyorsun değil mi?" Yüksek sesle haykırıyor ve arabayı park etmesi için Massimo'yu itiyor. Ağzım açık kalıyor, sonra da kapanıyor. Bu hareketi tekrar tekrar yapıyorum çünkü neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Uhm, hayır," diyorum, daha çok bir soru gibi. Arabanın etrafından dolanırken beni kollarına alıyor ve arabaya doğru götürüyor. Onu takip başka bir şey yapamıyorum. Göğsümdeki kekemelik geri dönüyor, rahatsız edici olma hissi aniden bastırıyor. "Beni bırakmana gerek yok, o kadar uzakta değilim."

"Saçmalama," diye gürleyerek sözümü kesti Massimo. "Daireni gördüm. Neredeyse yirmi mil uzakta yaşayan bir yana, dışarısı neredeyse buz gibi. Arabaya bin." Araca binmek için öne doğru iterken kaslarım harekete geçiyor. Lanet bir kontrol düğmesi gibi, bana söylediği şeyi yapmadan edemiyorum.

Kapıyı usulca arkamdan kapattıktan sonra Sofia yolcu koltuğuna geri döndü. "Araban olmadığını neden bize söylemedin?" Belli ki sinirlenmiş ama endişeli bir şekilde soruyor.

"Oh, şey, ben- ben değildim-Scout'tu-," Neden yürüdüğüme dair geçerli bir neden bulmaya çalışırken kendi kendime tökezliyorum.

"Birdie." Gözlerimiz aynadan benimkilerle buluşan Massimo'ya kayıyor. "Sanki seni tanıyıyormuşuz gibi davranıyorsun. Hissettiğin dehşeti? Gözlerinden aktığını gördüm. Seni *tanıyoruz*. Bunu unutma." Arabayı vitese taktıktan sonra yolculuğumuzun geri kalanı tamamen sessiz geçti.

Yine de haksız değil. *Ona* karşı suç duyurusunda bulunmam bir süre şehirde konuşuldu. Eğer Scout için olmasaydı.

Başımı sallıyorum, bunu gerçekten düşünmek istemiyorum. Sokak lambaları aniden , sonra da hızla geçip gidiyorlar. Scout düşüncelerimin çoğunu işgal ederken etrafımdaki şeylere odaklanmaya çalışmanın gerçek bir anlamı yok. İster onu öpmeyi ne kadar çok istediğime dair iyi düşünceler olsun, ister beni kendimden nasıl kurtardığına dair düşünceler olsun, hepsi ona geri dönüyor.

Üç yıl önce kendimi evliliğe saklamayı hayal ediyordum. Kocam, benim bütünlüğüme sahip olacak kişi olacaktı. Din yüzünden değil, sadece hayat arkadaşına en güzel hediye verebilmek istediğim için. Sonra, bu benden alındı. Neredeyse tüm hayatım boyunca aşık olduğum adama karşı kan davası güden bir yabancı tarafından ellerimden alındı.

Garip bir şekilde, Scout ve benim düğünümüzü en başından beri planlıyordum. Sonra, her şey olup bittikten sonra, yalnız olmanın, birinin hayalini kurduğunuz bir şeyi elinizden almasından daha iyi olduğuna karar verdim. O korkuyu bir daha asla yaşamak istemiyorum.

"Birdie, buradayız," diye Sofia ve beni balonumdan çıkarıyor.

"Oh," diye mırıldanıyorum, Scout ve benim sitemizin önüne geldiğimizde sokak lambaları artık hareket etmiyor. "Teşekkür ederim. Minnettarım." Geriye doğru uzanıyor ve elimi neredeyse bir anne şefkatiyle sıkıyor. Aramızda çok büyük bir yaş farkı yok, belki sadece altı ya da yedi yıl, ama yine de güven verici.

"Senin için burada olduğumuzu biliyorsun." Massimo elini çekerek arabadan iniyor ve benim için kapıyı açıyor. Centilmenlik karşısında yanaklarım hafifçe kızarıyor. Ölmekte olan bir tür, ama kan dökülerek yetiştirilen erkekler için değil.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara." Arabayla uzaklaşmadan önce ön kapıma varıp kilidi açmamı bekliyorlar. Girişe adımımı attığımda karanlık bir kez daha üzerimi örtüyor. Işıkları kapalı bırakarak ayakkabılarımı çıkardım ve doğruca odamıza yöneldim. Yorgunluk çökerken bedenim de benimle birlikte sürükleniyor.

Düşün canı cehenneme, yatmaya gidiyorum.

İzci

Rusty's her yaştan insanla dolup taşıyor. Huysuz müdavimler müzik kutusunda çalan müzikten şikâyet ederken, üniversiteli kalabalık ritmik bir şekilde dönüp duruyor. Yıkama bezini kaptığım gibi küçük sıvı damlacıklarını siliyorum ve viski dolu parmağı Paul'ün önüne koyuyorum.

"Dostum, bu çocuklar gittikçe daha da sürtükleşiyor," diye homurdanıyor, içkiyi dudaklarına götürüp geri çarpıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum. Cebimdeki telefonum çalıyor. Ellerimi kurularyıp çıkarıyorum ve bilinmeyen bir numarayı yakalıyorum. Cihazı sessize alıp tezgahın üzerine koyuyorum.

"Bunu anlamayacak mısın?" Dennis homurdanıyor, cihaz yüksek sesle vızıldarken kendi bardağını çalkalıyor. Aynı bilinmeyen numara kaybolmadan önce ekranımda yanıp sönüyor. Birkaç saniye sonra tekrar beliriyor. Derin bir iç çekerek cihazı aldım ve dışarı çıktım.

"Aşk Tanrısı, ben molaya çıkıyorum!" Cevap beklemeden barın aşağısına doğru bağıriyorum. Kapanış saatine gittikçe yaklaştığımız için çok meşgul değiliz, ama onu hiçbir uyarı yapmadan bırakmaktan daha iyi olduğunu düşündüm.

Kömür Gölü'nün serin havasına adım attığımda, telefonum avucumun içinde sertçe çalıyor. "Hey?" Kendimi barın tuğla duvarına yaslayarak sesleniyorum.

"İzci Ashbluff?" Huysuz bir ses sorar.

"Kim soruyor?" Ses çok tanıdık geliyor, kim olduğunu tam olarak çıkaramıyorum ama hatırlamaya çalışırken omurgam acıyla dikleşiyor.

"Ben Massimo, Vinonova Üzüm Bağ'ının sahibiyim," diye söze başlıyor ve arka plandan bir kadın sesi onlara sesleniyor. Söz konusu kadın telefonu almadan önce küçük bir hışırtı olur.

"Merhaba, ben Sofia. Numaranızı Birdie'nin acil durum irtibat listesinden aldım, listede oda arkadaşı olarak siz varsınız. Kocam ve ben onu Gideon Gölü'ndeki evinize bıraktığımızı söylemek istedik." Birdie ile konuştuklarımı hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor. Telefonu kulağımdan çekince fark ettim ki

Saat sabahın birini geçiyordu. Akşam boyunca Birdie'den gelen birkaç mesaj var.

Gideon Gölü'ne gitmek için buradan birkaç mil uzaktayız, kasabanın dışında on beş mil daha var. Bu gece barda çok yoğunduk ve ona araca ihtiyacı olduğunda beni aramasını söylemeye bile fırsatım olmamıştı. Hafifçe küfrederek telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Eve sağ salim varmasını sağladığınız için teşekkür ederim," diye teşekkür ediyorum, ses tonum mutlak bir minnettarlıkla dolu. Bir arkadaş olarak başarısız oldum.

"Tanrım," diye alay ediyor ve yemin ederim başını salladığını duyabiliyorum. "Yürümeye çalıştığına inanabiliyor musun? Onu götürmek için neredeyse kaçırmak zorunda kalacaktık!"

"Aslında hiç şaşırmadım," diye mırıldanıyorum, elimi saçlarımda gezdirirken. Hava serin ve nefeslerim puf puf çıkıyor.

" ya da böyle, sadece bilmeni istedim." Sonunda tüm mesajlarını okumadan önce hızlıca vedalaştık.

BIRDIE

■

Hey! Bu gece geç kalacağımı haber vereyim dedim. Bazı büyük peruk □

■

Ooooh, TikTok'tan numune almak isteyen bir adamdı.

■

İşle mi meşgulsünüz?

■

Sessizliğinizi evet olarak kabul ediyorum lol, eve gittiğimde size haber veririm.

■

Ben işten çıktım, sen boş musun?

■

Yine, sessizlik olmadığınızın bir işaretidir. Dikkatli olun!

Küfrederek numarasını çeviriyorum, ama hemen telesekreter çıkıyor karşıma. Tekrar deniyorum, yine aynı sonuçla karşılaşıyorum. Ayağımı yere vurarak, bu Allah'ın belası bardan çıkıp onun izini sürmemek için kendimi zor tutuyorum. Ayrıca yerini benimle paylaşmadığı için de biraz kızgınım. Patronları aradı ve evde güvende olduğundan emin oldu. Ama lanet olası bir telefon yeterli olabilir mi?

Ne yazık ki, Birdie'nin nasıl olduğunu bilirim. Muhtemelen on dakika boyunca orada oturup beni arayıp aramayacağına karar vermeye çalıştı. Birbirimizi tanıyoruz.

Bebekliğimizden beri birbirimizi tanırdık ve eğer o uğursuz gece olmasaydı.

O korkunç düşünceleri merak etmeme izin veremem. O güvende. O iyi. Ben inene kadar bekleyebilir... Yine de bir kez daha denemekten zarar gelmez.

Barın içinden gelen bağırışlar dikkatimi ısrarlı aramalarımın uzaklaştırıyor. Aramayı sonlandırıp lanet şeyi itiyorum ve aceleyle içeri giriyorum. Farlara yakalanmış gibi görünen taş gibi beyinli fedailerden birine neredeyse çarpıyordum. Yaklaşık aynı boydayız, ben belki birkaç santim daha uzunum, 1.80 boyundayım.

"Ne oluyor lan?" Bağırarak herkesi olduğu yerde durduruyorum. "On dakikalığına dışarı çıkıyorum ve geri döndüğümde boktan bir şovla mı karşılaşıyorum?"

"Dostum, bu kabadayı çocuklar barın benim tarafımda ayaklarını yere vuruyorlardı!" Dennis bir grup üniversiteli kızı işaret ederek bağırıyor. "Yarı çıplak, lanet olası kukusunu görebiliyordum! Alınma ama o boku görmek istemiyorum. Onlara kendi taraflarına geçmelerini söyledim, sonra içkime tükürdü!"

"Pekâlâ, herkes toparlansın," diye bağırıyorum, parmağımı başımın üzerinde döndürerek. "Bunu bu gece yapmayacağız. Hesaplar şimdi kapanıyor. Parmaklıklarda sıra olun ve kimliğinizi hazırlayın."

* * *

Tüm gece boyunca hissettiklerimden sonra, kalan bardakları yarın için rafa koydum. Bu gecenin böyle sonuçlanmasını beklemiyordum. Dennis ve Paul aklını kaçırarak kadar sarhoş olan üniversiteli kız hakkında bir rapor hazırlamaktan çok mutluydular. İfadelerini aldım, sonra da parçalama kutusuna attım. Koca koca adamlar çocuk gibi davranıyor, bu düşünceyle bile alay ediyorum.

Saate bakıyorum, sabahın üçünü biraz geçmiş.

"Lanet olsun," diye küfrederek elimi saçlarımda gezdiriyorum. Yıkadığım bulaşıklardan dolayı hâlâ nemli. Birkaç parçaya takılıyor, çekiştirmeler beni yerimde ve odaklanmış tutmaya yetecek kadar sert.

Kendimi bildim bileli aşık olduğum tek kadın için göğsümün korkuyla sıkışması çok acınası. Ailelerimize bir gün onunla evleneceğimi söylediğime eminim. Bana güldü ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Gerçekte, göğsümdeki lanet organ sadece onun için atıyor. Onu birkaç kez aramaya çalıştım ama hepsi telesekretere düştü.

Sonunda ona bir mesaj gönderdiğimde, iletildi olarak bile göndermedi. Yani telefonunu kapatmış ya da ölmesine izin vermiş olmalı.

de beni şaşırtmazdı.

Patronları eve sağ salım döndüğüne güvence verdi. Onu Gideon Gölü'ndeki dairemize bıraktıklarını doğruladılar.

Kalbim sıkıca sıkışıyor, aceleyle arabama biniyorum ve hızla eve dönüyorum. Bu saatte trafik hafif, ama bir Stater tarafından durdurulmak yapmak isteyeceğim son şey. Bu yüzden, köhne kompleksimiz görünene kadar arka yollardan dolanıyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ellerim sertçe titriyor, köşeyi dönüyorum ve olduğum yerde duruyorum. Kapı hafif aralıktı.

Birdie

"*Sen çok yaramaz bir kızsın," diye homurdanıyor, saçlarımı kenara çekip boynumu sıkıca kavlıyor. Sert tuğlalar yanağımı sıyrıyor, burnumun ucu sert duvara zar zor değiyor. Bir eli iki elimi de rehin almış, ben kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken bile bırakmıyor.*

"Çekil üstümden," diye ciyak ciyak bağıyorum. Sımsıkı sıkılmış boğazımdan bir inilti yükseliyor. Nefesi yüzümde ekşiyor, sanki ağzı çürüyormuş gibi.

"Bu kısa, kısa parçasını giyyordun. Bunu sen istemedin mi?"

"Birdie!" Bir ses bağıyor, bedenim şiddetle sarsılıyor. İçgüdüsel olarak savruluyorum. O kişi bileğimden tutup beni kendine doğru çekiyor. Çırpınıyorum, beni tekrar yakalamasına izin veremem.

"Sorun yok, yavru kuş," diye mırıldanıyor erkeksi ses. Bu dört kelime ve çam kokusu, ona karşı parçalanmam için gereken tek şey.

"Özür dilerim." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken beni susturmaya devam ediyor.

Ellerimi yavaşça aramıza sokarak gömleğini yumruk yapıyorum.

"Üzgün olmanı bir şey yok. Bu gece yanında olamadığım için özür dilerim." Durduramadan içimden sulu bir kıkırdama çıkıyor.

"Oh, Scout," diye burnumu çekiyorum, "senin de özür dileyecek bir şeyin yok." Gözlerimin arasında gezinerek benden biraz uzaklaşıyor.

"Burada olsaydım, bu kâbusları görmezdin," diye karşı çıkıyor ve saçlarımı hafifçe okşuyor. Parmakları düğümlenmiş uçlarda geziniyor ve onları nazikçe çözüyor.

"Beni her şeyden kurtaramazsın." Kabus görmeye ilk başladığımda, onları herkesten saklamak için elimden geleni yaptım. Bırakın beynimin beni tüm bunları hatırlamaya zorlamasını, olanları kimseye anlatamayacak kadar utanıyor ve kendimden utanıyordum.

Sonra bir şey tıkladı. Bir gece kazara kanepede film izlerken uyuyakalmıştık. O yatmaya gitmişti, ben de üzerime bir battaniye örterek kanepede kalmıştım. Ona göre, tekmeleyerek uyanmışım ve *onun* için avazım çıktığı kadar bağırışım. Scout beni bulmuş, kollarına almış ve benim sızlanan uykulu halim ona her şeyi itiraf etmiş. Ne olduğunu bile hatırlamıyorum, o kadar şaşırmıştım.

Beni yukarı çıkmaya ve sarılıp yatmaya ikna etti. Zor zamanlar geçirdiğimizde yapacağımız şey buydu, en iyi arkadaşlar birbirleri için bunu yaparlardı. O gece tek bir kabus bile görmedim. Ertesi gece, yine bir şey olmadı. İşte o zaman ikimiz de onun yanında kendimi güvende hissettiğimi fark ettik.

Bu ikinci kez onsuz uyumak zorunda kalışım.

"Kesinlikle deneyebilirim." Gözleri, doğru okuduğumdan emin olmadığım bir ihtiyaçla parlıyordu. "Benim için ne ifade ettiğini bilmelisin yavru kuş," diye fısıldıyor alnını benimkine yaslayarak. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor, mutluluk kalbimi sıkıştırıyor.

"Ben..." Açıkçası ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bunu hissetmiyor musun?" Alnını benimkine yaslayarak mırıldanıyor. Gerçekten afallamış durumdayım. "Eğer hissetmiyorsan, *bir şey* söyle. Herhangi bir şey. Düşündüğüm gibi olmadığını söyle."

Bazı boktan sebeplerden dolayı ona hayır diyemiyorum. Hayır diyemiyorum çünkü *Yapamam*.

İstemiyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, ona ulaşmak için çenemi hafifçe eğiyorum. Tam olarak ne istediğimi biliyorum. Daha fazla tereddüt etmeden, pelüş dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. Beni bütünüyle yutarken kalbimin huzursuz parçası yerine oturmuş gibi görünüyor. Karşımdaki dağ adamının beni korkutmadığını itiraf etmeliyim. Aksine, en çılgın hayallerimi hiç olmadıkları kadar ileri gibi görünüyor. Bunun gibi. Onun hınzır sırtışıyla kendime dokunduğum gece randevum gözlerimin önünde çiçek açıyor.

Birbirimizi çılgınca soymaya çalışırken eller birbirimizin üzerinde dolaşüyor, kıyafetler kavranıyor ve çekiştiriliyor. Gömleğim ilk çıkan şey oluyor ve sütyen giymediğim için onu hazırlıksız yakalıyor.

"Bekle," diye nefes alıyor ve sanki onu yakmışım gibi kendini geriye doğru sarsıyor. "Bekle." Uzun parmaklarını gür saçlarında gezdirirken kalbim göğsüme çarpıyor ve boğazıma atlamakla tehdit ediyor.

"Özür dilerim." Reddedilmeyi kabullenmeye çalışırken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Kendime karşı dürüst olmak gerekirse, onunla neredeyse aynı ligde değilim. Onun karanlık ve düşünceli bir yanı var, bense sadece... şey, benim. Onun saf kas olduğu yerde, ben yumuşağım. Karnım kaslı değil, kalçalarım ve uyluklarım yürürken sallanıyor ve selülit izleri var. Popomda çok hızlı büyüdüğüm için oluşan küçük çatlaklar var. Kilo vermek için elimden gelen her şeyi denedim ama tıbbi yardım almadan kilo veremiyorum.

Başını sertçe sallayarak neşesiz bir kahkaha atıyor. "Yavru kuş, sen değilsin." Başını ellerinin arasına alarak yatağa uzanıyor. "Kendimi sana atmak istememiştim. Özür dilerim."

İçimden kopan gülünç kahkahaya engel olamıyorum. İhtiyatı elden bırakmaya karar verdim. Eğer bu bir cazibe itirafı değilse, o zaman ya ben lanet bir aptalım ya da ihtiyacım olan işaret bu. "Sen tam bir aptalsın," diye kıkırdıyorum ve kendimi tekrar kollarına atıyorum. "Sadece bu kâbusların gitmesini istiyorum."

Dudakları iniyor, dişleri takırdıyor, elleri dolaşıyor. Elleri kıcımlı kavrayıp diz çöktüğünde *hırladığına* bile yemin edebilirim. Ağzını çekip burnunu başımı yana itiyor ve boynumu öpüyor. Kulağımın altındaki deriyi emiyor, o noktaya *ulaşana* kadar hareket ediyor. Örtülü sikini aşağı doğru çekerken sürtünme mükemmel. Bu şekilde boşalabilirim.

"Sana neler yapacağımı bilemezsin," diye homurdanıyor ve etimi sertçe ısıyor. Bir eli kafatasımın dibindeki saçlarıma dolanıyor ve geriye doğru çekerek başımı sarsıyor. "Düğümler halinde bağlanmış, dilime, parmaklarıma, sikime boşalmak için yalvarırken çok güzel görünürdün."

İğrenç sözleri kalçalarımın daha da sallanmasına neden oluyor, hafifçe yer değiştirdiğimiz için kot pantolonu bana ihtiyacım olanı zar zor veriyor.

"Lütfen," diye inliyorum, yalvarış dudaklarımdan dökülmeye devam ediyor. Bizi ters çevirip ağır bedenini benimkinin altına sıkıştırmadan önce bir memnuniyet iniltisi duyuyorum. Ellerimi saçlarına dolamak için uzandığımda, onları bileğimden tutup başımın üzerine çekiyor.

"Bunlar kalsın," diye emrediyor. Bütün içgüdülerim beni hatasız dinlemeye zorluyor. "Ne için yalvarıyorsun bebeğim? Dilim için mi, parmaklarım için mi, yoksa sikim için mi?" Kelimeler beynimde formüle olmak istemiyor gibi görünüyor. Bunun yerine, sadece bir şey seçmesi için yalvarmaya devam ediyorum.

Sıcak dili öğretilmiş meme ucumu döndürüyor. "Sikini istiyorum, lütfen," diye yalvarıyorum. Beklemediğim bir şey yapıyor.

Ayağa kalkıyor, birkaç adım uzaklaşıyor. "Kal."

Birdie

Kalbim boğazıma düğümleniyor, oturup üstümü örtsem mi örtmesem mi diye tartışıyorum. Neredeyse reddediliyormuşum gibi, yemin ederim hormonlarım her yerde zıplıyor. Tereddütsüz olmamın tek nedeni? O basit emir. Ayak parmaklarım çarşafın içine kıvrılmakla tehdit ediyor, hareketsiz kalmak için kendimle savaşıırken parmaklarım yumruk oluyor.

"Bana güveniyor musun?" Kot pantolonunun düğmesi açıldığında soruyor. Bağlamayı çözdükten sonra bile sert ereksiyonu fermuarına sertçe bastırıyor. "Bir cevaba ihtiyacım var. Bana güveniyor musun?"

"İstediğimi biliyorsun." Dudaklarına hınzır bir sırıtma yerleşiyor. Birkaç adım daha atarak topuğunun üzerinde döner ve dolabına doğru ilerler.

Takırtılar ve ayak sesleri merakımı doruğa çıkarıyor. Tam kararımı verip yataktan kalkmaya hazırlanırken, kollarında birkaç parça eşyayla çıkageliyor. Gözlerindeki sahiplenici parıltı beni tekrar yataktaki yerime oturtuyor. Yeni taşındığım gerçeği hakkında hiçbir şey söylemiyor.

"Sanırım bunları beğenirsiniz," diyerek küçük bir ip tomarını kapıp çıkarıyor. Alışlagelmiş kırmızı ya da siyah renklilerin aksine parlak pembe. "Bu Shibari ipi, yani yumuşak ve esnek ama güçlü. Renk seçimini takdir edeceğini düşündüm. Sadece senin için seçildi." Bana uzatarak, pürüzsüz malzemenin elimi okşamasına izin veriyor. Bu yorum karşısında içimden yumuşak bir kıkırdama geçiyor. En sevdiğim renk aslında mavidir, ama her zaman pembenin ten rengime ne kadar yakıştığından bahsederiz. Bu rengin beni melek gibi gösterdiğini söylemişti. İnanmayarak homurdandığımı hatırlıyorum ama yine de kabullenmiştim. Biraz tartıştıktan sonra, sadece pembe şeylerin beni bağlamasına izin vereceğim konusunda anlaştık. Konuşmanın sadece mecazi olduğunu düşünmüştüm.

Tanrıya şükür yanılmışım.

"Başka ne gibi güzelliklerin var?" Fısıldıyorum, ses tonum daha baştan çıkarıcı çıkıyor. O sırada kalçalarımın birbirine sıkıca bastırılmış olduğunu fark ediyorum, kendi üzerlerindeki baskıyı hafifletmeye çalışıyorlar. Ona doğru yaklaşırken merakıma sırıttıyor.

"Küçükten başlarız diye düşünüyordum." İpin çözülmesine izin vererek ipi çözüyor. "Ancak, bence küçükten biraz daha fazlasını kaldırabilirsin." Orada bir yerde bir ima var ama...

"Ve bu yüzden mi tek çıplak olan benim?" Gömleği yanımızda yere atılmıştı, benim de tüm kıyafetlerim orada duruyordu. Orgazmım buna bağlıymış gibi onu becerdiğim yerde küçük bir ıslak nokta var.

Sanırım öyle oldu.

"Seni tatmin ederken pantolonumun üzerimde olmasını tercih ederim," diye takılıyor. Bana doğru hızla hareket ederek, yüzüstü çevrilmemden önce cevap vermem için bana zaman tanımıyor, kollarımı başımın üzerine uzatıyor. Zavallı beynim hızlı hareket yüzünden dönüyor. Ellerimi başımın üzerinde birbirine kelepçelemek için o ipeksi pembe ipi kullandığını zar zor fark ediyor. Nazikçe çekerek tepkimi bekliyor. Basit, zarif. Bizim için mükemmel.

Biz. Ne güzel bir düşünce.

"Biz," diye geveledim ve bağladığı yerde donup kalmasına neden oldum.

"Peki ya biz?" Kordonu yatağın metal parmaklıklarına dolayarak geri getiriyor ve basit bir düğüm atıyor. Tüm bunları nasıl öğrendiğini ona sormam gerekecek.

"Sen ve ben..." Yüzümü şiltenin içine sokarak mırıldanıyorum. Beynimden ağzıma süzülen filtrenin başarısızlığı yüzünden yanaklarım hızla ısınıyor. Saçlarımın arkasına dolanan sıkı bir tutuş, ona bakmak için başımı yataktan çekiyor.

"Peki ya biz?" Tekrar soruyor ve bakışlarındaki sıcaklığı inkar etmek mümkün değil.

"Bundan sonra..." O lanet filtreden hiçbir kelime . "Bize ne olacak?"

"Sakin ol," diye omuz silkiyor ve başımı yavaşça yatağa geri koyuyor. Parmakları saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Bu geceden sonra benimsin, yavru kuş." Pelüş dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak, bu itaatkâr duruşuyla bana hükmediyor. Boynunu iyice çevirerek bu öpücüğün her yönünü kontrol ediyor.

"Lütfen," diye inliyorum, bu ses beni ondan daha çok şaşırtıyor.

"Merak etme bebeğim," diye mırıldanıyor. Alt dudaklarım dişlerinin arasında emiliyor, yumuşak ısırıklar şişmiş etle buluşuyor. "Seni sonsuza dek kendime bağlamayı planlıyorum." Dişleri deriye batıyor ve acı çığlığı kayboluyor. Keskin

Sıcak diliyle acım hemen yatışıyor ve klitorisimde bir kalp atışı oluşuyor.

Parmaklarının ucuyla sıcak tenimin üzerinde geziniyor, serin hava üzerimde oynuyor. Birkaç adım geri çekilen kaslı erkek yatağın etrafında dönerek görüş alanımdan çıkıyor. Ben bir şey, herhangi bir şey olmasını beklerken saniyeler geçiyor.

"Bu dar amcığı germeden önce seni birkaç kez boşaltacağım," diye mırıldanıyor, sözlerinden çıkan hava ısınmış çekirdeğimin üzerine dökülüyor ve ben sarsılıyorum. Kıcıma keskin bir tokat indi. Eli o noktayı yumuşatıp beni mutluluğa geri döndürmeden önce hızlı bir acı tizliği omurgamı zıplatıyor.

"İşte bu iyi bir kız." Dili klitorisime iniyor ve yine kalçalarımın kekeleyişine engel olamıyorum. Bu his gerçek dışı. O *olaydan* beri erkeklerle gerçek bir ilişki kurmaktan çok korkuyordum. Beynim bir şeylere ulaşmamı engelliyor muydu? Belki de. Bunun nedeni şu anda amımı son yemeği olacakmış gibi yiyen altın sarısı bronzlaşmış erkek de olabilir. Tamamen gerçeküstü. Değersiz bir vibratörün bana verebileceği hiçbir duyguya benzemiyor.

ani bir alev yanıyor.

"Bu amı seviyor musun?" Miyavlıyorum, elimden geldiğince yüzüne doğru sallanıyorum. Göbeğime doğru hırlıyor, klitorisimi emiyor ve dili ile dişleri arasında titreştiriyor.

"Bu amcığı döllerimle dolduracağım. Sen benimsin ve bunu değiştirmenin hiçbir yolu yok." Tek bir parmak içime batıyor, açılı ve o noktaya çarpıyor.

"Evet!" Ağlıyorum ve ipi yumrukluyorum. Kendimi dirseklerimin üzerinde çekmeye çalışıyorum ama kıcıma yediğim hızlı bir *şaplakla* yüzüm şilteye geri dönüyor.

"Benim için boşal, iyi bir küçük kuş gibi." Ve ben de yaptım. Zihnimde bulutlar dolaşüyor, aklıma gelebilecek her türlü düşünceyi maskeliyor ve beni zevkten dört köşe olmaya zorluyor. Bir parmak daha ekleyip aşırı hassas klitorisimi daha fazla çalıştırırken dalgalar üzerime çöküyor.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum ve kıpırdanıyorum, onu durdurmaya çalışıyorum. Daha fazlası için yalvarışımı görmezden geliyor ve parmaklarını amımdan çekiyor. Sıcak parmaklar klitorisimden açıklığıma doğru sürükleniyor... sonra daha da ileri. Tek bir parmağını göt deliğime bastırıyor, sırtım daha da eğiliyor. Başka bir yeni his beni ezmeye hazır.

"Seni pis bir kuş gibi kullanmamı mı istiyorsun? Seni düzgün bir şekilde doğurana kadar sikmemi ve amımı döllerimle doldurmamı mı?" Aklımın bir köşesinde, beynim doğum kontrolümün olmadığını haykırıyor. Daha az mantıklı olan diğer taraf zafer çılgınlıkları atıyor. "Bu dar deliği gereceğim ve sikeceğim

Neredeyse patlayana kadar, sonra dölümün aldığından emin olmak için sikimi amına geri sok."

Yemin ederim beynim tekliyor çünkü... bu fikir kulağa harika geliyor, değil mi? Şimdi.

İzci

Tam başparmağımı dar deliğine soktuğumda, inanılmaz derecede daha sıkı kenetleniyor. Onaylayan bir inilti çıkararak, boştaki elimi sıkı memelerinin üzerinde gezdiriyorum ve nasırlı parmaklarımın arasındaki yumuşak eti yoğuruyorum. Başparmağım son boğuma kadar ittikçe iniltileri daha da sertleşiyor.

İlk seferimizin müstehcen olmasına gerek olmadığına karar vererek onu çıkardım. Yanaklarını kavrayarak, onu izlemem için tamamen açtım. Kokusu çırpınıyor, her iki dar deliği de sıkılıp gevşiyor.

"Hoşuna gitti mi, yavru kuş?" Klitorisinden göt deliğine doğru tek bir vuruşla yalayarak mırıldanıyorum. Mırıldanması tutarsızdı ve onayladığımı söyleyemem. Bir ritmi bile kaçırmadan dişlerimi onun sıkı kıç yanağına geçiriyorum.

"Kahretsın!" Bağılıyor ve benden uzaklaşmak için öne doğru sallanıyor. Cezalandırır gibi, iki parmağımı ağrıyan amına sokuyorum ve kabaca yerini buluyorum. Aldırmıyor gibi görünüyor. Aslında, çıkardığı sesler beni teşvik ediyor, sıvı fişkirirken sikim kotumun ağır malzemesi içinde daha da acı verici bir şekilde sıkılaşıyor. Parmaklarımdan aşağı ve yatağa dökülürken, mümkün olduğunca çoğunu yakalamaya çalışıyorum, ama ben sadece insanım. Bunun yerine, kalçaları boyunca yalıyorum ve bir kısmını kurtarıyorum.

"Boşaldığında tadın harika oluyor." Tüm vücudu zevkle titriyor.

"Lütfen, lütfen," diye tekrar tekrar sayıklıyor, yumrukları yumuşak pembe ipi sıkıp bırakıyor. Dilimle ısırmaları yumuşatarak, içindeki darbelerimi yumuşatıyorum.

"Seni iplerle bağlı görmek için sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyorum ve bir an için klitorisini ağızma alıyorum. "Göğüslerini bağla, hatta belki de shinju." Islak kalçalarının arasına uzanarak, gergin meme uçlarından birini kabaca sıkıştırıp aşağı doğru çekiyorum.

"Evet," diye başını sallayarak soluk soluğa kalıyor, sözlerinden çaresizlik akıyor. Bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri olmadığından şüphem yok, ama sadece

Sadece bu andan bile... Sanırım bir kez olsun her şeyi denemeye razı olurdu.

Benimle gel.

"Ne istiyorsun?" Yatağa bağlanmazsa kafamı ısırıp koparacağını çok iyi bildiğim için tekrar sataşıyorum.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye hırılıyor tehlikeli bir şekilde. Sikim kotumun içinde seğiriyor. Eminim şeytana benzediğini düşünüyordur ama daha çok bir sevgiliye benziyor.

Çok geçmeden şeytanın kim olduğunu öğrenecek.

"Muhtaç fahişeler istediklerini böyle elde edemezler," diye aşağılayıcı bir şekilde öttüm. Onunki gerildikçe bedenim donuyor, sadece kalçalarını sertçe bana doğru geri itmesini sağlıyorum.

"Şimdi" . Ben kimim

ki karşı koyayım?

"Ne diyorsun?" Kalçalarını yukarı çekerek yataktan kalkıyorum. Kot pantolonum sertçe yere çarptı ve hemen arkasına geçtim.

"*Lütfen*," diye sızlanıyor, neredeyse hıçkırıklara boğuluyor. "Sanırım bu kadar iyi bir kız olduğun için..." Ona hiç zaman vermiyorum. ayarlamak için. Kendimi onun ıslak sıcaklığına soktum ve neredeyse o anda patlayacaktım. Sahip olduğum tüm cep amlarından daha sıkı. Onun nasıl hissettiğine dair görüntüler ve hayaller gerçeğe uyuşmuyor.

Masum kızımdan mutlu bir iç çekiş kaçıyor, ben onu sarsarken başı yastığa yaslanıyor, sadece taşaklarını derinlemesine çarpmak için. Ben onu almak için amını kullanırken sadece gözlerinin akı görünüyor.

"Benim pis sürtüğüm gibi becerilmek hoşuna mı gidiyor?" Homurdanıyorum, bedenim aklımın yerini alıyor. Sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi. uyuyoruz. Kimya orada, aktif ve taşaklarım vücuduma o kadar sıkı giriyor ki, biraz daha yükselirlerse tadına bakabilirim.

"Senin," diye haykırıyor, onu bir sonraki haftaya kadar dövdüğümde sırtı daha da eğiliyor. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum...

"Bu benim amım, anlıyor musun?" Homurdanıyorum, yastıklı kalçalarının arasına uzanıyorum ve dikleşmiş yumruğunu okşuyorum.

"Evet!" Neşe göğsümü dolduruyor, gurur gözeneklerimi ıslatıyor. "Dölümle ne yapmak istediğini söyle bana."

"İçime boşal, içime boşal, dölüne ihtiyacım var," diye tekrar tekrar bağılıyor ve ikimizi de aynı anda uçurumun kenarına fırlatıyor. Çığlıkları sanki suyun altındaymışım gibi beynimde yankılanıyor. Sirtına inerken, dişlerim batıyor

boynu ve omzu arasındaki yumuşak deriye, herkesin görmesi için onu benim olarak işaretledim.

Arzu hayvani bir şey ve bundan hoşlandığını biliyorum çünkü bu onu başka bir orgazmın içine sokuyor.

Amcığı sikimi dl sağıyor. Onun içinde sabit kalıyorum, kilitliyim ve rahim ağzının spermimi alıp daha fazlasına dönüştürmesine hazırım.

İzci

Perdelerin arasından parlayan güneş tam gözlerimin üzerine düşüyor. İnleyerek, Birdie'nin yumuşak, sıcak bedenine çarpana kadar yuvarlanıyorum. Çıplak olması dışında. Güzel vücudu benim için sergileniyor, saçları bir hale gibi yastığın üzerine dökülmüş, örtünün içine salyalarını akıtıyor. Yumuşak battaniye pelüş kışını örtüyor, sırtı açıkta ve hayal gücüne yeterince yer bırakıyor.

Dün gecenin anıları beynimde eski bir film gibi akıp gidiyor ve erkeklik gururumun kabarmasına engel olamıyorum. Regl döneminde olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok ama bu göğsümü yumruklayıp aslanlar gibi kükrete isteğimi engellemiyor.

Sikim tam karşısında duruyor, onun sıcak ve ıslak tenine gömülmeyi bekliyor. Umursayacağını sanmıyorum.

Dün gece yaşadıklarımın hiçbirine benzemiyordu. Sadece ellerini bağlamama izin vermekle kalmadı, onu yatırmama ve bacaklarını yatak başlığına bağlamama izin verdi, benim için mükemmel bir şekilde açıldı. Dün geceye kadar ne kadar esnek olduğunu hiç fark etmemiştim.

Yine de, bu sabah daha ciddi düşünceler beni rahatsız ediyor. Olumsuzluk beni yalnız bırakmayı reddederken ellerimden biri anında ona uzanıyor. Parmaklarım sırtının pürüzsüz etinde geziniyor, ne kadar solgun ve yumuşak olduğuna hayran kalıyorum.

Ya tek seferde bittiyse? Benim için olduğu kadar onun için de iyi miydi? Yani, ona verdiğim çoklu orgazmlara bakılırsa, öyle olmasını umuyordum.

Başımı elime dayayarak parmaklarımı sırtından başına doğru sürüklüyorum ve yüzündeki birkaç saç telini geriye atıyorum.

"Günaydın," açık kahverengi gözlerini kırıştıtararak açtı, yumuşak yüz hatlarını nazik bir gülümseme süsledi.

"Günaydın güzelim." Gülümseyerek yavaşça öne eğiliyorum ve ona çekilmesi için bolca zaman tanıyorum. , küçük yüzünü kavıyorum ve

dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyorum. Onunla ilgili her şey mükemmel görünüyor. Herşeyin üstesinden geliyor.

Bu sadece... doğru.

Geri çekilerek başını yastığa bırakıyor ve sessiz bir şekilde esniyor. İkimiz de birbirimizi içimize çekip sıcak güneşin üzerimizde nefes almasına izin verirken konuşmuyoruz. Dışarıda hala dondurucu soğuk olduğunu hatırlatan bol miktarda kar var ama güneşin verdiği rahatlamamanın tadını çıkarıyoruz.

"Sadece istiyorum-" diye başlıyorum, tam o "gerçekten yapmalıyız-" derken. Gülümsemesi daha da genişliyor, boynundan yanaklarına doğru bir allık süzülüyor.

"Önce sen git," diye kıkırdıyorum, sırt üstü dönüyorum ve onu da yanımda sürüklüyorum. Zahmetsizce beni takip ediyor ve ellerimden biri kışına yerleşirken başını ellerinin üzerine koyuyor. Gözlerinde dün gecedan önce gördüğümü hatırlamadığım bir *pırıltı* var. Biraz önyargılı olabilirim ama gerçekten özel bir şeydi.

"Bunun hakkında gerçekten konuşmalıyız," diye gülümsüyor, kızarıklığı daha da derinleşiyor. Başımı sallayarak gözlerimi önce onun gitmesine izin vermek için kullanıyorum. "En hafif tabirle beklenmedik bir şeydi."

"Yavru kuş, tanıştığımızdan beri bunun hayalini kuruyordum." Şaşırmış görünecek kadar masum. Bakire değilim, ama birlikte olduğum her kız onun için bir yer tutucu oldu. "En başından beri benim önceliğim sendin. Sonra *bu* olduğunda..."

"Scout." Ağzına tek bir parmak atıyorum ve dişlerinin arasında emiyor. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, sönmüş sikim birden canlanıyor ve gösteri zamanı olduğunu düşünüyor.

Aşağı çocuk.

"Seni paramparça olmuş, ruhun neredeyse bedeninden çekilmiş halde görmek... Sana yardım edemediğimi bilmekten daha boktan bir duygu olamaz. O zamandan beri bunu telafi etmeye çalışıyorum. Seni şeytanlarından kurtaracak birini hak ediyorsun ve ben de sana layık olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum."

"Sen buna fazlasıyla layıksın," diye fısıldıyor ve göğsüme bir öpücük konduruyor. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Sanırım bu benim repliğim," diye takılıyorum, yüzüne daha fazla saç teli sıkıştırıyorum. "Umarım sana buna değdiğimi kanıtlamışımdır. Sonunda seni kollarımın arasına aldım ve kalbini kollarına taktım diye seni kazanmaya devam etmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Tanıştığımızdan beri kalbim sende," diye güven veriyor. Kendini bedenimden yukarı çekiyor ve burnunu benimkinin üzerinde gezdirerek alnını benimkiyle birleştiriyor.

Saçlarını sıkıca kavrayarak, kartımı masaya koyarken gözlerimin içine baktığından emin oluyorum. "Şu andan itibaren, sadece sen ve ben varız. Sen *benimsin*, beni duyuyor musun?" Çenesi düşüyor, alt dudağı dişlerinin arasında emilirken ağzı hafifçe açılıyor. Boştaki elimi kullanarak onu çekip kurtarıyorum ve ağzını tekrar benimkine yaklaştırıyorum.

Hayallerinizin kızını kollarınıza almaktan daha iyi bir şey yoktur. Keşke sürüp sürmeyeceğini bilmenin bir yolu olsaydı.

Birdie

Haftalar uçup gidiyor, Scout ve ben gittikçe yakınlaşıyoruz. Birbirimizle ilerlemeye karar vermemizin üzerinden beş ya da altı hafta geçti ve bu kadar hızlı bir şekilde bir şeye atlamamız gerçek dışı. Gelecekle ilgili konuşmalar beni hâlâ biraz korkutuyor ama o bana her şeyin yoluna gireceği konusunda güvence veriyor. Gerçekten mi? Ben ona inanıyorum. Birbirimize olan hislerimizi açıkladığımızdan beri bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı. Sadece bu da değil, çocukluğumuzdan beri benim en büyük amigom oldu! Onsuz bir hayat düşünemiyorum ve bu her şeyi daha gerçek kılıyor. Bakış açım değişiyor.

"Geri döndüm ve yiyecek getirdim!" Scout kendini ederken ön kapı kapanıyor. Gülerek tabureden kayıyorum ve onu tüm ihtişamıyla yakalıyorum. Gömleği vücuduna yapışmış, vücuduna ne kadar iyi vurguluyor.

"Spor salonuna gittin mi?" Dilim dudaklarımı ıslatmak için ağzımdan fırlatarak soruyorum. Bu adam nefis.

"Neden? Anlayabiliyor musun?" Paket yemeği sehpanın üzerine koyarken, kollarını kaslı baba pozlarından biriyle esnetiyor.

"Yani, gömleğinizin neredeyse ikinci bir deri gibi olması..." Bana doğru sinsice yaklaşırken dikkatim çok dağınıktı.

"Beğendin mi?" Boynuma doğru eğilip derin bir nefes alıyor. Nefes verışı tenimde alaycı bir şekilde kayıyor, bir ürperti arzuyla omurgamdan aşağı iniyor.

"Seviyorum." Geri çekiliyor, gözlerimiz birbirinden ayrılmıyor. İlk defa L kelimesine yakın bir şeyi ima ettim.

"Güzel." Beni kollarının arasına alıyor, neşeye gülüyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. Dudakları benimkilerin üzerine eğiliyor, öpüşmemiz şehvet ve gülümsemeyle karışıyor.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Gülümsemem inanılmaz derecede genişliyor ve o da dişlerini öpüyor olabilir. Cevap vermek yerine, iri cüssesini daha da sıkıca kavıyorum ve onu itiyorum.

Kendimi öpücüğe daha da kaptırıyorum. Ona her geçen gün daha fazla aşık olduğumu sessizce anlayacağını umarak aklımdaki her şeyi söylemeye çalışıyorum.

Bacaklarımı biraz gevşeterek, kendimi onun sikinin üzerine sürtene kadar alçalıyorum. Hiç ürkmüyor, zar zor kanepeye ulaştığımızda içime doğru daha fazla sallanıyor.

"Önce yemek istemediğine emin misin?" Gürlüyor ve beni kabaca minderlerin üzerine bırakırken havada süzülüyorum.

"Kim tok karnına sevişmek ister ki?" Küstahça alay ediyorum, saçlarından bir yumruk yakalıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Beni istediğim şeyden mahrum bırakmıyor ve açık kalçalarımın arasına yerleşerek örtülü amıma örtülü sikiyle sürtünüyor. Üzerinden misk gibi odunsu bir koku yayılıyor, sanki spordan sonra deodorant sürmüş gibi. Ya da doğal olarak lanet bir Tanrı gibi kokuyor. Dürüst olmak gerekirse ikisi de işime geliyor.

Yavaşça kıyafetlerimi üzerimden çıkardı. Onu çıplak beklemem gerektiğini biliyordum. Bu düşünceyle gözlerimi devirirken, gömleğimi ortasından tutup çekti. Çürük kumaş zahmetsizce ikiye ayrılıyor. Göğüslerim kendi sınırları içinde zıplıyor, yutulmayı bekliyorlardı. Neyse ki çok uzun süre beklemek zorunda kalmıyorlar. Beni hafifçe kaldırarak arkama uzanıyor ve gömleğimin düğmelerini açıyor.

"Normal bir insan gibi gömleğimi çıkaramaz mıydın?" Kendimi sütyenden sıyrarak alay ediyorum.

"Yapabilirdim, ama bu senin amını sıkar mıydı?" Bu mantıkla tartışamam.

Yüzünü küçük göğüslerimin arasına gömüyor, gergin tomurcuklardan birini sıcak ağzına çekene kadar tuzlu deriyi yalıyor. Bu noktada hangi sesleri çıkardığımdan bile emin değilim, ama bunun onu teşvik ettiğini biliyorum. Sıcak dili, dişleri üzerine kenetlenmeden önce tepe noktasının üzerinde kayıyor. Tıslayarak parmaklarımla saçlarını daha sıkı kavırıyor ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Hınzır bir parıltı bakışlarımı yakalıyor ve onu geri itmeme izin veriyor, meme ucumu dişlerinin arasına almadan değil.

"Kahretsın!" Acının zevkle buluştuğu ince bir çizgi vardır ve ben bunun nasıl bir his olduğunu fark etmemiştim. Zıplayan et normal yerine dönerken sallanıyor. Dilini acı veren noktanın üzerinde gezdiriyor.

"Benim açgözlü kızım bundan hoşlandı mı?" Karnıma doğru hırlıyor, yeşil ışığı bekliyor.

"Evet," diye inliyorum, ona ne istediğime dair bir ipucu vermek için kalçalarımı oynatıyorum.

"Daha iyi bir fikrim var." Kendini koltuktan iterek geriye doğru sağlam bir adım atıyor. Rahatsızlık homurtularının boğazımdan çıkmasına engel olamıyorum. "Sanırım bundan gerçekten hoşlanacaksın," diye alay ediyor, elini tutmamı beklerken parmaklarını oynatıyor. Onun yakışıklı yüzüne ters ters bakmak günah bile olabilir. Onun yerine oflayıp pufluyorum ve nasırlı elini daha yumuşak olan elimle kavıyorum.

"Bu iyi olsa iyi olur." Sadece kıkırdıyor ve beni yatak odasının aksi yönüne doğru sürüklüyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Göreceksin." Yüzündeki ifade sonraki sorularımın önünü kesmeye yetiyor. Sessizce takip ediyorum ve boş yatak odasının kapısının önünde duruyoruz. Kapıyı açtığımda çenemin düşmesine engel olamıyorum.

"Kutsal..." Elimi bırakıp belime bastırıyor ve beni ileri doğru itiyor. Varlığından bile haberdar olmadığım bir sürü farklı şey vardı. Bunlardan biri, üzerinde dolgu olan lanet bir testere atına benziyor. Parlıyor, belli ki temiz ve deri gibi görünüyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum, kendi tepkisini ölçmeye çalışıyorum. Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, ellerini spor şortunun ceplerine sokmuş. Yüzünde tam olarak bir ifade var. Belki özlem? Kuşku mu? Umut mu?

"Yani," diyorum kollarımı açarak, "burası benim hayalimdeki orman gibi." Yüzünde boktan bir sırıtış beliriyor. "Üçüncü yatak odasını bu hale mi getirdin?"

"Bu konuda özgür olduğumu söylemiştin," diyerek omuz silkiyor ve elimi tutup beni bedenine yaklaştırıyor.

"Lanet olası bir zindan yapmanı beklemiyordum," diye kıkırdıyorum, elimi uzatıp ipeksi pembe çarşaflara dokunmaktan kendimi alamıyorum. "Her şey pembe, siyah ve mavi," diyorum, ama bu daha çok bir soru gibi çıkıyor.

"En sevdiğin renge saygı duyuyorum, sende en sevdiğim renk ve oyuncakların çoğunun rengi siyah." Köşedeki vücut haçı siyaha boyanmış ve köşelerine pembe deri kelepçeler bağlanmış. Dört yatak siyah ve pembe, ama yatağın ucunda koyu mavi renkli petek tarzı bir ızgara var. Kulağa garip bir renk uyumu gibi geliyor ama gerçekten işe yarıyor.

"Bayıldım." Onu öpmek için dönüyorum ama o tek bir adım geri atıyor.

"Keşfetmek için beş dakikan ve kullanmamı istediğin şeyleri seçmek için bir dakikan var." Saati bip sesi çıkarıyor ve ben .

Görülecek o kadar çok şey var ki, gerçek dışı.

Yüzümde bir gülümsemeyle odanın içinde koşturarak hoşuma gideceğini düşündüğüm her şeyi alıyorum. Daha yüksek bir bip *bip* sesi odanın içinde çınlıyor. Bulduklarımı yatağın üzerine bırakıp bir adım atıyor ve onları inceliyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanarak bana doğru geri döndü. Hızlı bir çalışmayla saçlarım ustaca örüldü ve yüzümden uzaklaştırıldı. "Geri döndüğümde seni çıplak ve dizlerinin üzerinde kapının yanında istiyorum."

Birdie

Kapı mandalının kapanmasına izin vererek odadan çıkarken cevap veremiyorum. Üzerimde sadece eteğim ve külotum var, onları da hemen kapının arkasındaki boş sandalyeye atıyorum. Kapının yanında diz çökerek ellerimle ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Bir süre sonra, ellerimin arkası yukarı bakacak şekilde onları kalçalarımın üzerine koymaya karar veriyorum.

Kapı sesinin duyulması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve gözlerimi yere indiriyorum. Göz teması kurmayacağımızı bilecek kadar porno film izledim.

"Çok yaklaşmıştın," diye mırıldanıyor, bileğimi tutup ters çeviriyor. Gözlerimi aşağıda tutarak diğer tarafı da kendim çeviriyorum. "Çok iyi bir kızsın, yavru kuş."

Eli başımı okşuyor ve ben elini başımdan çekmesi için ona bağırarak isterken, o elini sırtımdan aşağı indiriyor. Örgümü avucunun içinde bükerek beni nazıkçe ama yeterince çekiştirerek dizlerimden kaldırıyor. Beni dev X'in yanına götürerek ayak dayanaklarının üzerine çıkarıyor.

"Uslu bir kız ol ve kımıldama, tamam mı?" Kaşlarını kaldırarak gözlerinin ardındaki savaşı görebiliyorum. Şehvet, aşk ve başka bir şey arasında bir karışım.

Güç mü?

"Tamam," diye başımı sallayarak nefes alıyorum. Daha gözümü kırpamadan, popomun hemen yanından, dış baldırıma keskin bir tokat iniyor. "Oh!" İri elinin verdiği acı hemen yatışıyor.

"Bana 'Efendim' ya da 'Usta' diye hitap edeceksiniz. Yeterince açık olabildim mi?" Gözlerinde yırtıcı bir bakış var ve bu bakış beni . "Evet," diye duraksıyorum, gözlerimi onun yontulmuş vücudunda gezdiriyorum, "efendim."

Bir yılan gibi, zahmetsizce ve zarifçe hareket ediyor, ancak beni mekanizmaya bağlarken hızla saldırıyor.

Bir an geri çekilip beni hayranlıkla izliyor, sonra topuklarının üzerinde dönerek eşyaları bıraktığım yatağa gidiyor. Nefes nefese beklerken

Parmaklarıyla malzemeleri tek tek gözden geçiriyor, omzunun üzerinden gelişigüzel bakışlar atıyor. Beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum ve işe yarıyor.

Tam ona acele etmesi için bağırarakken, bir sürü küçük ipi olan sıcak pembe ve siyah bir kırbaç şeyini eline aldı. Dokunaçlar mı?

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Deriyi elinde yuvarlayarak soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, o beklerken sessiz kalıyorum. "Efendim," diye hızla ekliyorum hatamı fark ettikten sonra. "Hayır, efendim." Küçük hatama aldırıyor gibi görünüyor, çünkü yoluna devam ediyor.

"Bu bir kırbaç." Gözlerinde hınzır bir parıltı belirirken ağzında da ona uygun bir sırıtış beliriyor. "Bunlar saç telleri," dokunaçları yuvarlıyor, "bu boyun," saç tellerinin sopa parçasıyla birleştii yeri tutuyor, "ve bu da şaft."

Kırbaçların anatomisi olduğunu kim bilebilirdi?

"Teşekkür ederim, Efendim." Burada dururken bir özgürlük hissine kapılıyorum. Nasıl kullanıldığından ve bu tür şeylerden bahsetmeye devam ediyor, ama tek düşünebildiğim temas ettiğinde nasıl hissedeceğim. Acıyacak mı? Hoşuna gidecek mi? Kitaplar bunu olduğundan çok daha kolaymış gibi gösteriyor. Yani benim acıya tahammülüm çoğu insandan daha yüksek-

"Dikkat!" Emrediyor ve ben hemen düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Beni görmezden mi geliyorsun, yavru kuş?"

"Hayır, Efendim!" Başımı sallayarak ilan ediyorum.

"Güzel, çünkü bir sınavdan kaldığın için seni cezalandırmak istemem." Boğazımda bir yumru büyüyor, kalın ve ağır, hava akışına engel oluyor.

Neyse ki bana bu sınavı vermiyor, onun yerine malzemeyi kızarmış tenimin üzerinde gezdiriyor. Dokununca serinliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Kalçalarımı oynatmaya ve onu tam istediğim yere getirmeye çalışırken bir taraftan diğerine geçerek saç telleriyle kalçalarımın arasına giriyor.

Hiç uyardıktan kırbaç kalçamın iç kısmına indirdi.

Diğer kalçamda tekrarlamadan önce yakıcı bir sızı bedenimi sarsıyor.

"Ben ne kadar istersem o kadar alırsın," diye uyarıyor ve bir tokat daha indiriyor. "Anladın mı?"

"Evet, Efendim," diye nefes nefese kalıyorum, vücudum doğal olmayan miktarda adrenalinle uğulduyor. Her zamanki övgüyü yapmıyor, bunun yerine alıyor ve dış uyluklarıma vuruyor. Çok keskin, aşırıya kaçmanın sınırında geziniyor.

Tam ben de ona aynı şeyi söyleyecekken, geri çekiliyor. Gözlerinde, bu lanet haçtan atlayıp onu yiyip bitirmek istememe neden olan bir sahiplenme var. Neredeyse sinir bozucu.

"Kendine bir bak, benim için çok güzel işaretlenmişsin," diye homurdanıyor ve kırbacı yatağa geri koyduktan sonra seçtiğim takma çubuğu alıyor. "Bu kadar güzel karşıladığın için bir ödülü hak ettiğine inanıyorum." Değneği elinde yuvarlarken, sanki bir şeyi tartışmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Konuşulmadan bir şey söylememenin daha iyi olduğunu biliyorum, bu yüzden dudaklarımı fermuarlı tutuyorum. Bu işte tamamen yeni olmama rağmen, yardım edemem ama tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

"Sen seç, yavru kuş. Dildo makinesiyle değnek mi yoksa benim sikimle değnek mi istersin?"

"Sik, lütfen," diye yalvarıyorum. Beynim o kadar sisli ve sadece onun düşünceleriyle dolu ki, yapmaktan kesinlikle çekinmemesi gereken şeyler. "Lütfen, Usta. Buna ihtiyacım var." Bana istediğimi vermek yerine orada duruyor ve bekliyor. Ayakta duran ve kelepçelenmiş bir yalvarış birikintisine dönüşüyorum.

"Aferin kızıma, evet biliyorsun," diye kabul ediyor, şeytanca sırıtarak. "Şimdi, önce hangisini doldurayım? Amını mı, götünü mü?"

Söylediği gibi sikini kullanmak yerine parmaklarını doğrudan amıma . Beni ondan uzaklaştırmadan önce patlama noktasına kadar çekiyor. Tekrar ve tekrar, yaklaşıyorum ve sonra kapatılıyorum.

Bu noktada kelimeleri kullanıp kullanmadığımı bile bilmiyorum. Daha çok, tiz çığlıklardan alçak inlemelere kadar değişen seslerle kırırdanıyorum. Orgazmım omurgamda hızla yükseliyor, zirveye ulaşmak üzere-

"Bu ne lan!" Çığlık atıyorum ve öfkeyle bağlara karşı sarsılıyorum. Asayı kapatırken sadece *gözlerini* kırıştırıyor. İçime soktuğu üç parmağı birden memnun bir iniltiyle ağzına soktu.

"Şimdi, şimdi, yavru kuş. Eninde sonunda istediğini alacaksın, ama ben sana ihtiyacın olanı vereceğim." Asayı bırakarak ellerimi başımın üzerindeki bağlardan kurtarıyor ve yavaşça yanlarıma indiriyor. Vücudumdaki kırmızı yaralara hayranlıkla bakıyor, belli ki daha da tahrik oluyor.

Önümde dizlerinin üzerine çökerek burnunu kalçalarımın arasına sokuyor ve derin derin içine çekiyor. Ellerim saçlarını sertçe kavırıyor ve onu daha yakına çekiyor. Göbeğimi kaplayan suları kucakladığında, geri çekilmeden önce beni bir kez daha eşşe itiyor. Hayal kırıklıklarımı haykırma şansım bile olmuyor. Ayağa kalkıyor ve beni omzunun üzerinden fırlatıyor, sonra yumuşaklığa çarpmadan önce sadece bir an için süzülüyorum.

Tek bir hamlede doldurulmadan önce üzerime ağırlık çöküyor. Nefes alamıyorum, zevk bedenimden orgazmımı zorlayacak kadar ezici.

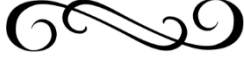
"Çok fazla," diye soluyorum, bir tür kaldıraç için sırtını tırmalıyorum. Sıvı tırnaklarımla buluşuyor ama ikimizin de umurunda olduğunu sanmıyorum. Kendi zevkini kovalarken kalçaları benimkilere çarpıyor, eli boğazımı kavlıyor ve beni yerimde tutuyor. Bu benim de yatağa itilmemi engelliyor.

"Bu mükemmel amcığın döllerimle dolmasını istiyorsun, değil mi?" Homurdanıyor ve sikinin ucu *mükemmel* noktaya sürtünmeden önce kalçalarında hafif bir eğilme oluyor.

"Tanrım," diye ağlıyorum, klitorisimi ovma için aramıza uzanıyorum.

"Tanrı burada değil bebeğim, ama senin dünyanı seve seve yönetirim." Dudakları dudaklarımın üzerine yerleşiyor ve sessiz bir çığlıkla paramparça oluyorum, eli boynumun kenarlarında daha da sıkılaşıyor. Bir şeyler söylediğine yemin edebilirim ama altında paramparça olduğum için duyamıyorum. Kapalı gözlerimin ardında beyaz ışıklar yanıp sönüyor, başım sanki altımızda bir yatak yokmuş gibi süzülüyor. Bizden başka bir şey yok ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Birdie

DÖRT HAFTA SONRA

"Lanet ," diye homurdanarak başımı soğuk bara yaslıyorum. Viviana tabletiyle köşeyi dönüyor.

"Vay be," diye soluk soluğa yanıma geldi. "Yeşil görünüyorsun." Nazik bir elini alnıma koyuyor ve ben de hayal kırıklığımın fokurdayan kahkahasının çıkmasına engel olamıyorum.

"Kendimi yeşil hissediyorum. Burun deliklerime iyi oturmayan bir peynir tabağı var. Daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım," diye iç geçiriyorum, ellerimi gözlerime sürterek.

"Eve gitmen gerekiyor mu?" Gözleri endişeyle parlıyor. Başımı sallayarak doğruluyorum ve dizlerim çökmekle tehdit ediyor.

"Hayır, sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var." Titrek bacaklarımın üzerinde paltomu alıp kapının önünde duruyorum. Kar, şu anda bir fırtınayı taklit eden midemin tam tersine, yerde huzur içinde yatıyor.

"Eve gitmen gerekirse bana haber ver, kalacak yer bulabiliriz." Başımı sallayarak serin Şubat havasına giriyorum. Hemen kendimi daha iyi hissediyorum. Sıcaktan sonra serinleyebilmek kadar tatmin edici bir şey yok.

"Hey, Viv kendini iyi hissetmediğini söyledi?" Sofia öyle deyince hafifçe sıçradım, yanıma geldiğini fark etmemiştim bile.

"İyiyim, sadece biraz keyifsizim." Gülümserken, onun bunu görebileceğini biliyorum. Plastik ve gözlerime ulaşmıyor. Gerçek olmadığını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok.

"Mmmm," diye başını sallıyor ve birkaç dakika sessizce yanımda duruyor. "Scout'la işler nasıl gidiyor?"

"Oh, harikalar," diye iç geçiriyorum, onu düşününce yüzüm kızarıyor. Kendisini buna layık göreceğini söylediğinde, her şeyin ötesine geçti.

Yaptığı her şeyi. Birkaç kez gereğinden fazlasını yaptığını açıkça belirttim ama onun için bu yeterli olmayacak.

"Güvende misin?" Bana doğru dönerek elini uzatıyor ve içinden küçük mavi bir paket çıkıyor. Şok olmuş gibi görüldüğünden eminim çünkü sadece gülümsüyor.

"Ben..." Cümleyi bitiremiyorum bile çünkü doğru olabileceğini biliyorum. Hiç dikkatli davranmadık ve rahmimle ilgili niyetini açıkça belli etti.

"Sadece al. Eğer negatif çıkarsa, seni birkaç günlüğüne eve göndereceğim." "Peki ya pozitif çıkarsa?" Kalın bir şekilde yutkunuyorum, duygularım çoktan boğazını on katına çıkarır.

"Eğer pozitif çıkarsa, oturup sana iyi bir doğum uzmanı bulacağız." Başka bir şey söylemeden küçük plastik çubuğu aldım ve banyoya doğru ilerledim.

Scout bunu birlikte yapmaktan, benim çubuğa işememden ve onun da benimle orada olmasından bahsetti. Bunun her şeyi nasıl daha iyi yapacağıyla ilgili bir şeyler. Temelde bulaşıcı olup olmadığımı bilmem gerektiğini bildiğim için böyle bir lüksüm yok.

Bugünlük eve gidip işimi bitirebilirdim ama içimden bir ses burada kalmamı söylüyor.

Onun yerine, onu aramaya karar verdim. Doğrudan sesli mesaja düşüyor. Tekrar deniyorum, birkaç kez çalıyor ve yine telesekretere düşüyor. Ona bir mesaj gönderip beş dakika kadar bekledim. Mesajı okudu ama cevap vermedi. Konumunu açıyorum, barda olduğunu gösteriyor. Saat çok erken ve bugün erken saatlerde çalışacağından bahsetmemiştii.

Omuz silkerek işimi yapıyorum ve kapağı çubuğa geri takıyorum. Telefonumda hızlı bir zamanlayıcı ayarlıyorum ve banyoyu adımıyorum. Burası tek başına bir yer, yani yerim var.

Ya olumluysa? Olumsuz mu? Scout nasıl tepki verecek? Bunu onsuz yaptığım için üzüleceğini biliyorum ama beklemek zorunda kalmamayı tercih ederim. Her şeyin boka sarması için çok fazla potansiyel var... hayır, böyle düşünmem. İşaretleri daha önce görmediğimi düşünmek garip. Yani, her kadının memeleri adetten sonra ağrır, değil mi? Yoksa sadece benim mi? Sanırım genelde bu kadar uzun süre ağrımazlar. Ayrıca lisedeyken hiç hasta olmamıştım ve ondan önce de kusmamıştım.

Kapının gürültüyle çalınmasıyla irkiliyorum ve zamanlayıcımın son bir dakikadır çalıştığını fark ediyorum. "Sadece benim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Titreyerek cevap veriyorum. Tam çubuğa bakacakken telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen mesajla titriyor. Kaşlarımı çatarak açıyorum ve bir fotoğrafın yüklendiğini görüyorum. Tam spam olarak kapatacakken, bir mesaj daha geliyor.

Bu beni durduruyor.

İzci

"Bak, ilgilenmiyorum, tamam mı?" Saldırgan kadından uzaklaşarak söylüyorum. Kot şortu neredeyse üzerine boyanmıştı ama aklıma gelen tek kadın Birdie. *Yavru kuşum.*

"ama Scotty, sadece iyi vakit geçirmek istiyorum, uzun değil. Diğer kızlar senin iyi bir sikişçi olduğunu söylediler ve ben de bunun için buradayım."

"Benim adım Scout, 'Scotty' değil ve hayır, hayır demektir. Roller tersine dönseydi, sana tecavüz etmeye çalıştığımı falan söyleyip polise ağıldın. Evde beni bekleyen bir kız var, bu yüzden bir ipucu al, civciv. *Hayır.*" Bu da işe yaramış gibi görünmüyor. Aksine, onu daha da ateşlendiriyor.

", istediğini biliyorsun," diyerek göğüslerini barımın tezgahına bırakıyor ve ben hırıltımı bastıramıyorum. Ne yazık ki bunu yırtıcı bir hırıltı olarak değil, cinsel bir hırıltı olarak algılıyor.

Ben daha gözümü kırpamadan elini saçıma attı ve beni öpmek için kendine çekti. Tadı ucuz votka gibi. Yüzünü tutarak onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum. Cinsel saldırıya uğramış olsam bile, bu hatuna tokat attığım için kelepçelenmeyeceğim. Dünya böyle işliyor ve bu gece Birdie'ye sopa testi yaptırmayı planlıyorum.

"Tamamdır!" Ekibindeki arkadaşlarından biri bağılıyor ve arkadaşı için yüksek sesle tezahürat yapıyor.

"Defolun gidin barımdan! Hepiniz," diye sesleniyor ateşli bar sahibi ve bir bez kapıp kıza doğru savuruyor. "Hızlı bir fotoğraf için çalışanlarıma saldıramazsınız. Aletinin fil hortumu büyüklüğünde olması umurumda değil, gitmeniz gerekiyor. Geri gelmen yasaklandı."

"Ama şehirdeki tek iyi bar sizin barınız!" Elleri meydan okurcasına kalçalarında, ayaklarını huysuzca yere vurarak bağılıyor.

"Barmenlerimden birine saldırmadan önce bunu düşünmeliydin. Polisleri arayıp saldırıyı rapor etmeden önce sen ve küçük ekibinin buradan ayrılmak için üç saniyesi var."

"Siktir, tamam!" Kız grubu yıldırım hızıyla uzaklaşıyor, belli ki aptalca bir şeyle suçlanmak istemiyorlar. Bunun mahkemede bile geçerli olacağından şüpheliyim ama konumuz bu değil.

Parmak eklemlerim bar tezgahına vuruyor ve Massimo'yu görüyorum. Kendini barda daha çok tanıttı ve beni de kendi işine dahil etmeye çalışıyor. Bu işe bulaşmak gibi bir niyetim yok ama bana daha önce sahip olmadığım bir çıkış yolu sağlıyor.

Derimin altında köklü bir öfke kaynıyor, neredeyse sevdiğim insanlara saldırmama neden olacak bir öfke. Onunla birlikte, saldırganlığımı hak eden adamlardan çıkarabildim. Hainler, casuslar, benzerleri.

Başını sallayarak barın onun tarafına doğru ilerledim. "Patron gitmen için yeşil ışık yaktı." Başka bir şey duymama gerek yok. Kendimi dışarıya kapatıyorum ve onu dışarıda takip ediyorum.

"Bu akşam ne var?" Her zamanki gibi derisine hayran kalarak onun parlak arabasına biniyorum.

"Beni alt edebileceğini düşünen bazı aptallar." İkimiz de gözlerimizi deviriyoruz ve o çekip gidiyor. Her şeyi fazla düşünmemek için elimden geleni yaparken zihnim bomboş kalıyor. Birdie'ye üzerime atlayan hatundan bahsetmem gerekecek, bu salaklardan birinin bensiz ona söylemesini istemiyorum. Dedikodu değirmeni ve bok böyle başlar.

Depoya girdiğimizde, ikimiz de bize bakmayan muhafızların yanına doğru ilerliyoruz. Bunun yerine, uçuşuma bakıyorlar ve birilerinin bölgeyi istila etmeye çalışmasını bekliyorlar. Bunu anlamıyorum, ama ne kadar az bilirim o kadar iyi.

Zindan alanına doğru ilerlerken Massimo, "Onları öldürme," diye uyarıyor. Cevap olarak sadece homurdanıyorum. Henüz kimseyi öldürmedim ama birkaç çok yaklaşmışım. Eğer öldürürsem onun yönettiği gruba katılmak zorunda kalacağım.

Hayır, teşekkürler.

"Vay, vay, bakın kim gelmiş." *Etrafında* dönerek orada oturuyor, kendini beğenmiş ve sanki boynuna dolanmış bir zincirle sandalyeye bağlı olmasına rağmen dünya ona dokunamazmış gibi davranıyor.

"Onun burada ne işi var?" Yumruklarım sıkıca kenetleniyor, tırnaklarım nasırlı etimin kanadığından emin olana kadar hilaller oluşturuyor. Massimo sırtıyor, tek bir omzunu kaldırıp indiriyor.

"Eşim ve patronu için çok özel olduğu anlaşılan bir kadın bazı ilginç bilgiler açıkladı. Viv ve ben bunun

"En iyisi ilk senin hakkın."

Çenem sıkı bir menteşeden düşüyor, adama öylece bakıyorum. Bir tür çifte standart olmalı, karşılığında istediği bir şey olmalı. Ben de bunu dile getirdim.

"Hayır, karşılık beklemiyorum. Bu kız için," diye teminat veriyor, başını birkaç yıl boyunca kızımın ışığını çalan adama doğru eğiyor. Kızımın uzun süre irkilmeden nefes alamamasının sebebi o.

"Bir fahişe yüzünden mi buradayım?" Dünyanın en histerik şeyiymiş gibi kahkahalarla gülüyor. Aptal adamın anlamadığı şey, onu öldürmeyeceğim, ama onu uçurumun kenarına kadar götüreceğim. "Hangi fahişeydi, ha? Bahse girerim şu güzel esmer olan? Yoksa sarışın mıydı? Ya da-" Yumruğum çirkin suratına çarpıyor, kemiğinin bariz çatırtısı kulaklarımda çınlıyor. Derin bir nefes aldığımda kanım biraz sakinleşiyor, parmak eklemlerimin acısı içimden çıkmaya çalışan canavarı yavaşça yatıştırıyor.

"Kim olduğunu hatırlamaman çok kötü," *diyor* Massimo, metal masaya birkaç şey çarparak. Bunlar onunla çalıştığım aylar boyunca topladığım iş malzemeleri. Geri adım atmadan önce bir elini hepsinin üzerinde gezdiriyor.

Saçlarından tutarak başını geriye doğru çekiyorum ve şeytani yüzüme bakmasına izin veriyorum. Onun ne gördüğünü görmek için lanet olası bir aynaya bakamasam da, şeytanın yüzüne baktığını garanti edebilirim.

"Biliyor musun, öldüğünü sanmıştım," diye başlıyorum, başını öne doğru iterek. Altındaki sandalye kırılma ya da devrilme tehdidiyle sarsılıyor. "Uzun zamandır buralarda yüzünü göstermedin ama işte buradasın. En kötü kabusunun mağarasında oturuyorsun."

"Seninle ilgili tek bir kâbus bile görmedim," diye geveliyor. Boğazını arkadan sıkıca saran elinin çıkardığı boğulma sesi nefes almakta zorlandığını hemen belli ediyor.

"Bunun duygularımı incittiğini söyleyebilirim ama..." Elimi uzattım. Avucuma bir zippo yerleştirildi. Çevirerek açıyorum, alev alev yanıyor. Alevi yüzünün önüne getirdiğimde, etrafımızdaki adamlar onun acı çeken yüz ifadesine bakarak kıkırdıyor.

Boğazını serbest bırakıyorum ve ateş sönmeden önüne geliyorum. Gözlerine götürerek kıpırdanmaya ve onu tutan ipi kırmaya çalışıyor, mücadele ederken zincir sandalyeye çarpıyor.

"Bu çok daha fazla acıtacak." Kaçmak için başını geriye atıyor ama gidebildiği kadar uzanıyor. Gözündeki kirpikleri yakan

Isı derisini eritmeye yetmiyor ama kılları köküne kadar yakmaya ve kapağı yakmaya yetiyor. Tıslıyor ama çığlık atmıyor. Henüz çığlık atmasına ihtiyacım yok. Canının yanmasına ihtiyacım var, yavaşça ve işkenceyle.

Diğer gözü de aynı kaderi paylaşıyor, gözleri sıkılmış. Sırada kaşlar var, sonra basit çakmağın yerini bir fener alıyor. "Birdie adında bir kız hatırlıyor musun? çaldığın kızı?" Meşaleyi ateşleyerek homurdanıyorum. Cevap vermiyor, verdiği tek tepki var olmayan kaşlarını hafifçe kaldırmak oluyor.

"Demek !"

Sahte bir sevinçle el çırpıyorum ve adamın ters ters bakmasına neden oluyorum.

"Siktir git!" Tekrar tükürüyor, sınırlardan kaçmaya çalışıyor ve başaramıyor.

"Bunu biliyor musun bilmiyorum ama buradan canlı çıkamayacaksın," diye alay ediyor Massimo. Ona doğru bakarken, vücudu rahatça uzaktaki duvara yaslanıyor.

"Bunu ödeyeceksin!" Ben işe koyulurken bir kahkaha tufanı daha adamı alaya alıyor.

İlk olarak, saçları alevler içinde kalırken attığı çığlıklardan zevk alıyorum. Genellikle ölü deri tarafından örtülen hassas et sıcak bir şekilde yanıyor, yanan etin kokusu canavarımı aynı anda hem rahatlatıyor hem de kükretiyor. Damarlar dağlandığı için kan damlamıyor.

Gözleri düşer ve bayılmaya başlar. Massimo'nun adamlarından biri ona bir şey enjekte eder ve gözleri hemen açılır.

Bu piç kurusunu uzun bir gece bekliyor.

Birdie

Olumlu. Çok olumlu. Sadece bu da değil, şimdi dünyam alt üst oluyor.

"Muhtemelen görüldüğü gibi değildir," diye yalvarıyor Viv, benimle birlikte fotoğrafa bakarak. Kıpırdamıyorum, nefes bile almıyorum. Ne düşüneceğimi, ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

ardına hayat değiştiren olaylar. Bunun bizim için bir dönüm noktası olacağını düşünmüştüm, bahsettiği ve tam anlamıyla üzerinde çalıştığı tek şey. Şimdi ise gerçekler çığ gibi üzerime düşüyor.

"Oldukça açık," diye hıçkırıyorum, kusmaktan boğazım ağrıyor ve inançsızlık içinde kekeliyorum.

"Bak Birdie, eli omzunda, parmakları açık. Ona dokunmamaya çalışıyor!" Sofia yakınlaştıracak yorum yapıyor.

Kelimeler kifayetsiz kalıyor, gözlerimi kapattığımda fotoğraf gözlerimin arkasında iz bırakmış gibi görünüyor. Yirminci kez onu aramaya çalışarak telefonu elimden çekiyorum.

"Hey, Scout'a ulaştınız. Lütfen git-" Bitirme düğmesine basıyorum, hayal kırıklığı üzüntümün duvarlarını yıkıyor. Ya yolun kenarında ölüyor olsaydım? Benim için orada olmaya ne oldu?

"Ben yürüyüşe çıkıyorum." Bana aksini söylemelerine fırsat vermeden yola çıktım. Ağlamaktan ve kusmaktan kaslarım ağrıyor ama soğuk hava ve hareket biraz olsun hafifletiyor. Araba parkının köşesini dönerken anahtarlar cebimde şingirdiyor ve yıpranmış beynim kafamı boşaltmak için tam da ihtiyacım olan şeyin bir araba yolculuğu olduğuna karar veriyor.

Scout başka işleri olduğunu söyleyerek benim almamın iyi olacağına karar verdi. Görünüşe göre, gidip başka bir kadını beceriyormuş.

Arabayı açıyorum, içeri kayıyorum ve direksiyonu sıkıca kavriyorum. Öfke ve kızgınlık boğazımda birikiyor ve her şeyi anlatan bir çığlık atıyorum. fetüs için çığlık atıyorum.

onun için daha mutluydu. Hayatımda bana yanlış yapan her şey için çığlık atıyorum.

Hiç düşünmeden gaza basıyorum ve çakıllardan gaza basıyorum. Dikiz aynasından baktığımda kızlar peşimden koşuyor, biri kulağına telefon dayamış hızla konuşuyor.

Gaza daha sert basıyorum, arabanın daha hızlı gitmesini istiyorum. Tam istediğim gibi yapıyor, virajlarda savruluyor ve toprakta sürükleniyor.

Aptalca, umursamazca ama kalbim boş hissediyor. Öldü.

Yavaşlarken neredeyse içgüdüsel olarak tek bir elim karnıma iniyor. Düşünmem, ilgilenmem gereken başka bir varlık var. Bu işe karışan kişi bizim yeterli olmadığımıza karar vermiş olsa bile.

Ben yeterli değilim.

İki şeritli toprak yolun kenarında durup bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Buradan nereye gideceğimi bile bilmiyorum. Telefonumu arıyorum ve üzerimi yokluyorum, ancak yanımda olmadığını fark ediyorum. Yürüyüşüm sırasında düşürmüş olmalıyım.

"Ne halt ediyorsun, Birdie?" Başımı yaslayarak mırıldandım. Ben bundan daha iyiyim. Hayatımı nasıl yaşayacağımı erkekler belirleyemez. Eğer biriyle birlikte olmak istiyorsa, fasulye bebek ve ben bunu başaracağız. Bunu biliyorum.

Karnım dümdüz, bir süre daha öyle kalacak, ama bundan birkaç ay sonra onu büyüten küçük yuvarlak bir göbeğe sahip olmaya başlayacağımı düşünüyorum. Benim gibi açık kahverengi gözleri ya da açık kahverengi saçları olup olmayacağını merak ediyorum. İlk kelimelerinin ne , yürüdüklerinde kaç aylık olacaklarını hayal ediyorum.

Bilmiyorum ama bu küçük kuşla aramızın iyi olacağını bilmekten çok mutlu olduğumu söyleyebilirim.

Birkaç derin nefes alarak üzüm bağına geri dönmeye karar veriyorum. Nerede olduğumdan tam olarak emin değilim ama bir süre gezinip en iyisini umabilirim. Umarım bu bana kendimi toparlamam için daha fazla zaman verir.

Aynaları kontrol ediyorum, arabayı geri döndürmeye giderken etraf temiz. Geri vitese takarak, tekrar kontrol etmeden ve yola girmeden önce mümkün olduğunca geri çekiliyorum.

Son saniyeye kadar üzerime doğru uçan ve havadan gelen siyah bir parıltıyı göremedim. Dehşet içinde çığlık atarak arabayı geri vitese takmaya çalışıyorum ama tepki verecek zamanım yok. Diğer araç arabama çarptı.

metalin metal üzerindeki çıtırtısı kulaklarımda ınılıyor. Hava yastıkları açılmıyor ve emniyet kemeri boğazımı ve belimi yırtıyor.

Boynum yana doğru savrulurken beyaz gürültü kafamı dolduruyor, başıma ağrı giriyor. Zaman duruyor ve bir an havada asılı kalıyorum, araba yere çarptığında sarsılıyorum ve sonra tekrar süzülüyorum. Asılı kaldığımda vücudum ağırlıksız ve acısız hissediyor. Araba tekrar yere düşüyor ve burnum direksiyon simidine çarpıyor. Bir anlık acı kafatasıma yayılıyor ve sanki hayatım sona eriyor.

Son...

Şaka yapıyorum!

İkinci Kitap 2024 Yazında çıkacak.

Kriz Yardım Hatları

Sizin veya sevdiğiniz birinin acil yardıma ihtiyacı varsa, yerel acil durum numaranızı aramaktan çekinmeyin. Uzmanlar gerektiğinde size yardımcı olmak için oradadır. Tüm yardım hatları ÜCRETSİZDİR.

Ulusal Cinsel Saldırı Yardım Hattı/Deştek Hatları:

Avustralya: 1800 737 723

Kanada: 604-255-6344

Almanya: 08000116016

ABD: 1-800-656-4673 veya 877-995-5247

İNGİLTERE: 0808 500 2222

İntihar ve Kriz Yardım Hatları:

Avustralya: 13 11 14

Kanada: 519-416-486-2242

Almanya: 0800-181-0721

UK: 08457-90-90-90

ABD: (800) 723-8255 veya 988'i tuşlayın

Kriz Mesaj Hattı:

Kanada Kendine Zarar Verme Yardımı ABD için
HOME yazıp 686868'e gönderin: Kendine Zarar Verme
Yardımlı İngiltere için CONNECT yazıp 741741'e
gönderin: Kendine Zarar Verme Yardımı için SHOUT
yazıp 85258'e gönderin

Yazar Hakkında

Lexi Gray, Alaska merkezli bir yazar ve birkaç yıldır serbest editörlük yapıyor. Bayan Gray aynı zamanda Audible'da bulabileceğiniz seslendirmenlikle de uğraşmaktadır. Yazma tutkusu erken yaşlarda başladı; ancak yazarların yazma becerilerini geliştirmelerine yardımcı olmaya ve eserlerine durgun bir hareket ve tutku getirmeye başladı. Kendine özgü sesi, duygu temelli yazımı ve tabu olarak görülebilecek konuları ele almasıyla eserlerinde parlıyor. Bayan Gray, tüm bunların üstesinden gelmek için eleştirel düşünciyi ve iyi, kirli ve kara mizahı kullanıyor.

Umudu, okuyucuların kendi eserlerini ya da yol boyunca yardım ettiği diğerlerinin eserlerini ellerine aldıklarında, burunlarını bu işe sokmaları.

Bayan Gray kendisi karanlık romantizm okumaktan hoşlanıyor, ancak aynı zamanda kirli bir veya iki RomCom'a dalmayı da seviyor. Kendi geçmiş deneyimlerinden yola çıkarak, kitaplarını okuyanlar için bir öğrenme duygusu olarak kullanmayı umuyor, yol boyunca sadece bir elleriyle tutmuş olsalar bile... IYKYK.

Yol boyunca güncellemeleri Instagram'ından kontrol edebilirsiniz: @AuthorLexiGray veya AuthorLexiGray.com adresindeki web sitesinden

Yazar tarafından daha fazlası

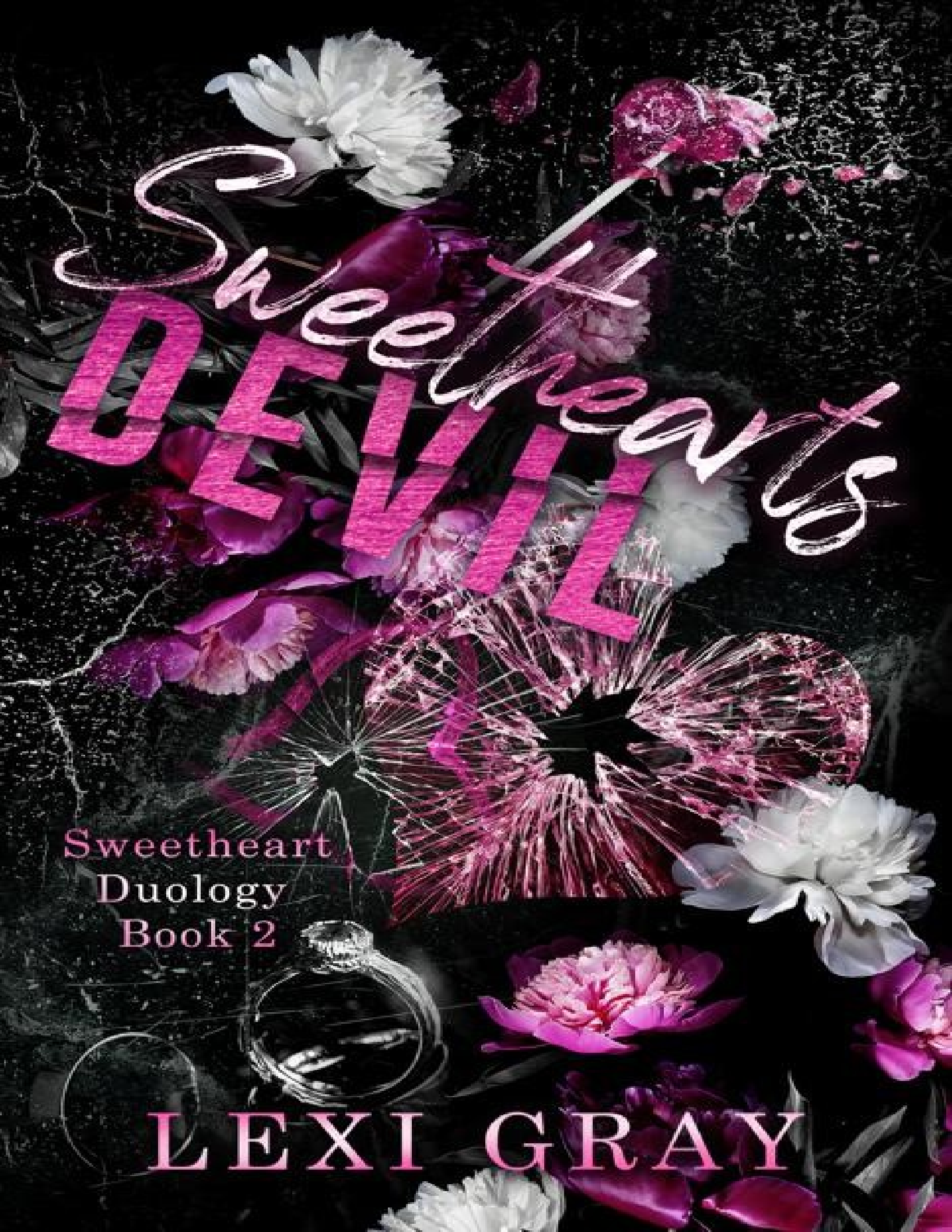

Lexi Gray'in yazdığı Satan on Wheels kaçırmak istemeyeceğiniz, yavaş ilerleyen, düşmanların aşık olduğu, motosiklet kulübü gerilimi! Hayranların en sevdiği mecazlar ve tetikleyicilerle dolu aksiyon dolu!

Unutmayın, müstehcenlik birinci sayfada başlar! Rubber Down Duology'nin birinci kitabı. Şeytan'ın Yaramazlar Listesi, Rubber Down Duology'nin ikinci kitabıdır. Bir başka aksiyon dolu motosiklet kulübü hikayesi

birinci kitabın favori ikilisi! Bu bir RH, MM/MMF aşk hikayesi. HEA garantilidir. Yine, müstehcenlik birinci bölümde başlıyor!

Sweetheart DEWILL

Sweetheart
Duology
Book 2

LEXI GRAY

Sweetheart's Devil

Lexi Gray

Teşekkür !

Adanmışlık

... Geçen sefer sizi okunmuş olarak bıraktığımı biliyorum ama bunu yapmak
istemiyorum...
Bana bunu bir daha yaptırma.
XOXO - Lexi

Copyright © 2023 by Lexi Gray

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Lexi Gray'den Kitap Kapağı ve İllüstrasyonlar

Blurb

Birdie

Zaman. Geçmişten günümüze ve geleceğe doğru birbiri ardına gerçekleşen sürekli bir olaylar dizisidir. Tam olarak ne olduğunu kavrayamadığımız sürece tanımlayamayacağımız bir şeydir. Zamanın değerli olduğunu fark etmiyoruz... ta ki zaman artık var olmayana kadar.

İzci

Hayatını paylaştığım tek kişi artık burada değilse, hayatın savaşımaya değmeyeceğini kim bilebilirdi? Rüzgar gibi, o da gitti. Nereye gittiğini bilemeyiz ama emin olduğum bir şey var. Onu bulacağım, çünkü o benim.

Tetikleyici Uyarılar

Hızlı yanma, açık kapı seksi, tarihsel cinsel saldırı travması (kısmen ekranda, tanımlayıcı yok), karakter gelişimi, BDSM unsurları, üreme sapkınlığı, hamilelik, ekranda işkence (ana karakter değil).

Yazar Notu

LÜTFEN ATLAMAYIN

Sevgili Okuyucularım,
Bunun eğitici bir kitap olmadığını ve Birdie'nin yanı sıra belirli bir kişinin travmasını takip etmek olarak yorumlanmaması gerektiğini ifade etmek istiyorum. S/A'dan muzdarip olan herkesin farklı deneyimleri, farklı iyileşme süreçleri ve bundan kaynaklanan farklı büyüme seviyeleri vardır. Lütfen birbirinize ve bana karşı nazik olun çünkü bu kitap olayların gerçek bir tasviri değildir. Bu, *benim* gerçeklerimin serpiştirildiği bir kurgu çalışmasıdır.

Bu kitabı okumaya cesaret eden her bir kişiye minnettarım.

Hepinizi seviyorum.

-Lexi Gray

İçindekiler

- [1. Birinci Bölüm](#)
- [2. İkinci Bölüm](#)
- [3. Üçüncü Bölüm](#)
- [4. Dördüncü Bölüm](#)
- [5. Beşinci Bölüm](#)
- [6. Altıncı Bölüm](#)
- [7. Yedinci Bölüm](#)
- [8. Sekizinci Bölüm](#)
- [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [10. Onuncu](#)
[Bölüm Kriz](#)
- [Yardım Hatları](#)
- [Yazar Hakkında](#)
- [Ayrıca Yazarlar](#)
- [Teşekkür](#)

Birinci Bölüm

PTitreme bedenimi sararken varlığımı bir sin kaplıyor. Bir öksürük boğazıma doğru ilerliyor ve nefes almaya çalıştığımda hemen dumanın tadını alıyorum.

arasından bakarken, görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımın arasından görmek zor, arabamdan dumanlar yükseliyor.

Kafam karışmış bir halde doğrulmaya çalışıyorum ama hareket edemediğimi fark ediyorum. Başım hafif, sanki tüm kan doğrudan ona hücum etmiş gibi. Gözlerimi hızla kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum, önümde sarı bir şey dans ediyor ama geldiğini bilmiyorum. Beynimdeki sisi dağıtmak için elimden geleni yapıyorum ve arabamın içinde olduğumu fark etmem uzun sürmüyor. Baş aşağı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, elimi karnıma bastırıyorum, çünkü daha önce yaşadığım her şey aklıma geliyor. Pozitif test. Fotoğraf. Lanet bir aptal gibi araba kullanmak. Yandan çarpılmak. Sonra... hiçbir şey. "Kahretsin!" Çılglık atıyorum, öfke bedenimi sarıyor. Karnımı tutarken neredeyse çok fazla hareket ediyordum, çünkü tüm vücudum çok ağırdı, bu da büyük olasılıkla başımın üzerine devrilmekten kaynaklanıyordu.

Kan hücumuyla birlikte düşünmek zorlaşıyor. Tüm , beni olduğum tutan tek şey olan emniyet kemeri baskı yapıyor. Yavaşça hareket ederek herhangi bir yaralanmaya dikkat etmeye çalışıyorum. Görebildiğim kadarıyla hemen bir şey yok, kramp ya da kanama yok.

Etrafıma bakıyorum ama görebildiklerim sınırlı. Bir titreşim duyuyorum ve Sophia'nın aradığı bir cep telefonunun yandığını görüyorum. Eğer telefonu alabilirsem, o da bana

Yardım edecek birini. Uzanarak kolumu uzatıyorum ve yaklaşıyorum. Daha da itiyorum, parmak ucumu zar zor değdiriyorum. Sadece bir santime daha ihtiyacım var ve belki cevap düğmesine ulaşabilirim. Camın çıtırtısını duyduğumda yeterli olacağını umarak biraz daha ilerliyorum.

Kıpırdamadan, tekrar oluyor, bu sefer daha yakından. "Alo?" Hayal gücümün bir ürünü olmaması için dua ederek sesleniyorum. Kimse cevap vermiyor, ama çıtırtılar gittikçe yaklaşıyor, daha yüksek ve daha yüksek sesle. "Alo? Yardıma ihtiyacım var! Emniyet kemerine sıkıştım ve çözemiyorum. 911'i arayabilir misiniz? Lütfen?"

Sessizlik daha da dehşete . "Merhaba! Ben . Yardım , lütfen!" geldiğince yüksek sesle bağıriyorum ama sanki duyulmuyorum.

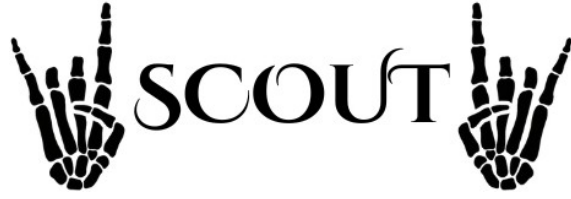
Umutsuzca telefonu almaya çalışırken içimi hızla korku ve tedirginlik kaplıyor, sonra aniden bir adamın eli uzanıp telefonu kapıyor. Onu göremiyorum ama derin sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Evet, efendim. gibi arabada kapana kısıldı. Benim işim bitti. Cep telefonu . Bölgeden ayrılırken onu imha edeceğim."

Kim bu? Bu neden benim başıma geliyor? İş bitti de ne demek? Ne işi?

"Lütfen," diye inliyorum kafamdaki kan nihayet beni başarırken. Görüşüm kararmaya başlıyor ve bayılmadan önce düşündüğüm son şey, umarım bebeğim bundan kurtulur.

İkinci Bölüm

M Yumruk yüzüne çarpıyor, tüm vücudu çarpmanın etkisiyle sola doğru sarsılıyor. Onu yerinde tutan ipler nedeniyle hiçbir yere gidemez, ancak Hiç merhametim yok. Ona yaptığı şeyler affedilemez ve cezasız kalmayacak. Birdie her şeyi unutmuş gibi hissedebilir, yaralarını sarmış olabilir ama ona yaşattığı acıyı? Bunu asla unutamayacak. Bu yüzden, kendisinden şüphe ettiği her gün, her kabus ve ondan almaması gereken bir şeyi aldığı için ona acı çektireceğim. . Sonra? Bir daha asla gün ışığını göremeyecek.

"Beş para etmezsin tekisin," diye tükürüyorum ve tükürük tomarının burnuna inişini izliyorum. Başının üst kısmı alevler yüzünden kızarmış ve kabarmış, kafasının yanından nehirler gibi kan sızıyor. .

"Hayır," diye mırıldanıyor, kendini sabit tutmak için harcadığı çabadan dolayı vücudu titriyor. Ona biraz hak vereceğim. Kirpiklerini, kaşlarını ve saçlarının tamamını yakmış olmasına rağmen metanetini koruyor. Ne yazık ki bu onun için çok uzun sürmeyecek.

"Kaldırın onu," diye bağıriyorum ve Massimo'nun adamlarının hemen harekete geçmesini izliyorum. Herif elinden geldiğince onlara karşı koymaya çalışıyor ama karşısında sıkı eğitimli birkaç adam var. Kollarından çekiştirerek, kollarını hızla önüne ve kayma düğümünün içine sokmayı başarıyorlar. Kolları vücudunun üzerinde sarsılır ve ya omuz çukurlarından asılı kalmaya ya da parmak uçlarında durmaya zorlanır. İkisi de uzun ömürlü seçenekler değil. Adamlar ondan uzaklaşana kadar bekliyorum, yere tutunmak için mücadele etmesine ve sallanmayı bırakmasına izin veriyorum.

Sunum şeklinden tamamen memnun kaldığımda, cihazların bulunduğu masaya doğru ilerliyorum.

Massimo akayla karışık, "Bize ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum," diye sesleniyor, diğer birkaçı da onunla birlikte kıs kıs gülüyor.

"Haklısın, ama biraz seyirci olmasının zararı yok. Başkalarını aşığılamayı seviyorum," diyorum omzumun üzerinden ona bakarak. Garrett Weller, kendisine ait olmayan birine dokunan adam. Değerli bir şey aldı.

Geri alamayacağımı bilsem de, bunun bedelini kesinlikle telafi edebilirim.

Garrett kısa bir süre içinde tőkezliyor, tek bir noktada kalmak için mücadele ediyor gibi görünüyor. Şanslıyım ki hayatını zindan edeceğim. Onun şanssızlığı, iki omzunu da yuvalarından çıkarabilir.

Yumruğum bir beyzbol sopasının ucunu sıkıyor, ellerimdeki ağırlığı test etmek için kaldırıyorum. Bileğimi gevşetiyorum ve biraz sallanmasına izin veriyorum, üzerinde ne tür bir kontrole sahip olacağımı belirliyorum. Ya bu ya da katlanabilir bir sopa.

Sopa daha çok can yakacak. Seçimimi yaptım.

"Yazı mı tura mı?" Ona doğru yürürken diğer elimdeki sopaya vurarak sesleniyorum.

"Bozuk para almam gerekiyor mu?" Massimo kollarını göğsünde kavuşturmuş ve duvara yaslanmış bir halde soruyor.

"Biri şu lanet soruya cevap versin," diye iç geçirirken sopayı bırakıp botumun ucundan sekmesine izin verdim.

"Tails!"

"Sonunda." Ona gülümseyerek sopayı geri çektim ve uçmasına izin verdim. Çığlığı Salıncak kuyruk kemiğine temas ettiğinde küçük alan boyunca kıvrılıyor. Kemiğin çıtırtısı içimde yanan öfkeyi birkaç saniyeliğine de olsa yatıştırıyor. Ona doğmamış olmayı dileteceğimi söylediğimde ne demek istediğimi anlamadı.

"Hayır, hayır," diye yalvarıyor, sümüğü acınası bir şekilde yüzünden aşığı kayıyor. "Onu tanımıyorum bile, yemin ederim." Sonunda bacakları tutmaz hale gelince hıçkırmaya devam eder.

onun altında. Omuzlarının yuvalarından çıkarken çıkardığı keskin çıtırtı biraz daha çığlık atmasına neden oluyor. Vücudunun ön tarafına doğru yürüyüp sopayı kasıklarına doğru savuruyorum ve ondan sadece birkaç santimetre uzakta duruyorum. Verdiği tepkinin irkilmesiyle vücudu geriye doğru sarsılıyor ve zaten kırık olan kemiklerini gıcırdatıyor.

"Siktir," diye inliyor Massimo arkamdan. Omzumun üzerinden baktığımda parmakları telefonunun ekranında uçuşuyor. "Kızlar telefonumu havaya uçuruyor." Kaşlarını çatarak sopayı takırdayarak yere bırakıyorum.

ve kendiminkini çıkarıyorum. Elbette, Birdie, Sofia, Vivianna ve bir sürü bilinmeyen numaradan gelen cevapsız çağrılar var. Hemen aramaya çalışıyorum Birdie geri döndü ama doğrudan sesli mesaja gidiyor.

"Sofia'yı ara," diyorum, Birdie'yi durmadan tekrar arayarak.

Mesajların arasında gezinirken kalbim gittikçe hızlanıyor ve bir hayalet görmüş gibi görüldüğümünden eminim.

Sofia:

Nasıl ? Sana güvendi, biliyorsun.

Umarım bu büyük bir yanlış anlaşılmadır.

Beni hemen ara.

Lanet olsun, beni ara!

Birdie , onu durdurmaya çalıştık.

Viv:

Sen lanet bir .

Ne var biliyor musun? Sana şüpheyile yaklaşıyorum.

Hiçbiriniz bizi geri aramayacak mı? Birbirinizi beceriyorsunuz?

Birdie az önce üzüm bağından çıktı. Birimizi geri çağır.

Bir saat oldu ve geri dönmedi. WTF?

"Siktir, siktir, siktir," diye bağıyorum. Biraz daha ilerledikten sonra başımı kaldırıp Massimo'ya bakıyorum. O da neredeyse benim kadar paniklemiş görünüyor.

"Onu aşağı indirin ve duvara zincirleyin. Daha sonra geri geleceğiz," diye emrediyor Massimo. Hemen emirleri yerine getirdiler ve Garrett'ı yere düşürmek için sağa sola savurdular. Massimo ve ben, Garrett'ı yere indirmek için

işlerini hallettiklerinden emin olmak için. Anahtarları şoförüne verip arabaya atladık ve yola çıktık.

Üçüncü Bölüm

"T Viv elini yüzümün önüne koyup fiziksel olarak öfkelenmemi engelleyerek, "Biraz nefes al," diyor. Sakinleşmekten başka çarem yok. Öfkemi bu çıkaracak değilim. Bu onların suçu değil. Benim bile değil. Bana saldırmanın harika bir fikir olduğuna karar veren ve bunu dedikodu dergisi gibi etrafa yayan aptal kadınları tamamen suçluyorum.

Birkaç derin nefes almak beni sakinleştirmiyor ama bir sonraki adımlarıma odaklanmam için bana bir an veriyor.

"O senin arabandı, değil mi?" Massimo Sofia'yı yaklaştırmak soruyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor, hiçbirimizin duyamayacağı kadar alçak sesle. Adam bembeyaz kesiliyor, kafasını çevirip Sofia'ya bakıyor, sonra da dönüp bana bakıyor.

"Uhm, evet?" Adam kızın kulağına eğilip başıyla onaylarken ben de soruyorum. Yumuşak küfrü herkesin dikenlerini dikleştirmesine neden oldu. "Arabanın üzerinde bir takip cihazı var. Yerini tespit edebilmeliyim." Diğer uygulamalardan çıkıp, bir süre arkadaşlarımdan birinin benim için yüklediği AllTrack uygulamasını hızla açıyorum. Birkaç kez yeniledikten sonra yanıp sönen mavi noktanın belirmesi neredeyse on dakika .

"!" Sevinçle bağırmaya hazır bir şekilde anons ediyorum. Heyecanımı içimde tutuyorum çünkü ne bulacağımıza dair hiçbir fikrim yok.

Massimo geri çekilmeden önce Sofia'nın başına bir öpücük bırakarak, "Hanımlar, şimdilik geride durun," diye ekliyor.

"Ne? Hayır!"

"Kesinlikle olmaz!"

"Yaralanmış olabilir!"

Üç hanım bizi şikâyet bombardımanına tutuyor ve onun emirlerine çıkıyorlar. İç geçiriyor, yardım için bana doğru bakıyor.

"Eğer yaralanırsa, ne yapacaksınız?" Onları şikâyetlerinde durdurarak soruyorum. "Herhangi biriniz hayat kurtarıcı önlemler alabilir mi? Kemerle turnike yapabilir misiniz? Ya orada bizi bekleyen biri varsa? Hepiniz yem olabilirsiniz ve kör uçtuğumuz için bunu asla bilemeyiz."

"Ama eğer yaralanırsa, isteyecektir-"

"Eğer yaralıysa, ona nasıl yardım edeceğimizi bulmamız gerekecek. Çok fazla insan bunaltıcı bir durum yaratabilir. Dürüst olmak gerekirse, bu durum zaten olduğundan daha kötü. zaten olduğundan daha fazla korkutmak mı istiyorsunuz?" Kendi kendilerine mırıldanıyorlar, cevap vermiyorlar. sorular soruyor ama artık protesto da etmiyor. "Sizin hayatınızı riske atmadan onu ve kendimizi koruyabilmemiz gerekiyor." Kızlar nihayet barın tezgâhına otururken konudan sapmış görünüyorlar. Telefonumun kilidini açtığımda, noktanın hiç hareket etmediğini fark ediyorum.

"Gitmemiz gerek," diye , mekânı terk etmeye ve ona doğru yürümeye hazırım. Massimo Sofia'nın saçlarını öpüyor ve ondan uzaklaşıyor.

Tekrar SUV'a binen şoför, onu çektiğim yere doğru yola çıktı. Otuz dakikalık bir yol olduğu yazıyor ama şoförün sürüş tarzına bakılırsa sadece yirmi dakika sürer.

Massimo telefonundan başını kaldırarak, "Sof ilginç bir şey söyledi," diye başlıyor. Ağzını birkaç kez açtıktan sonra kapatıyor, belli ki ne söylemeye çalıştığını anlamakta zorlanıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum usulca. Kalın kalın yutkunuyor ve söylediğine pişman olmuş gibi bakıyor.

"Kızlar Birdie'nin hamile olduğunu düşünüyor."

Bu basit kelimedenden sonra zaman daha da yavaşlıyor sanki. Kafamı toparlamaya çalışırken kulaklarımı çınlama .

Hamile.

"Ne?" Fısıldıyorum ve dudaklarını izlemek için gözlerimi kısıyorum.

"Hamile." Kafamın içinde oluşan basınçtan dolayı söylediğini duymuyorum ama dudaklarında şekillendirdiği kelimenin bu olduğu açık. O anda aklıma kelimeler gelmiyor. Kelimenin tam anlamıyla sessizliğe gömülüyorum, zihnimi toparlayamıyorum.

"Nasıl?" Mırıldanıyorum. Öne doğru eğilerek başımı ellerimin arasına alıyorum ve kafamdaki her şeyi hesaplamaya çalışıyorum. Bunun retorik bir soru olduğunu biliyor, bu yüzden beynimde dönen düşüncelerle oturmama izin veriyor. "Kahretsin." Yani, bunu kadere bırakmıştık aslında. Eğer gerçekleşirse, harika. Olmazsa, her zaman denemeye devam edebilirdik.

Bu da aşırı tepkisini açıklıyor. Zaten kendisi gibi hissetmiyor, bir de buna çektirdiği boktan fotoğrafı ekleyin... Bu berbat bir denklem. Telefonum beni aramaya çalıştığının kanıtı. *Denedi*. Şimdi kim bilir nerede mahsur kalmışken yangına körükle gidiyoruz.

"Hey." Bir el hızla omzuma inerek beni karanlık düşüncelerimden uyandırdı. "Bunun için kendini hırpalama. Bunu engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Telefonuma cevap verebilirdim," diye mırıldanıyorum boğazıma oturan kalın yumrunun arasından. "Bunu önlemek için yapabileceğim çok şey vardı."

"Bu geçmişte kaldı. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey var mı?" Başımı sallayarak, içine girebileceğim şeylerin görüntülerini atmak için gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. "En kötü senaryo için hazırlanmalıyız dostum."

"Ne kadar uzaktayız?" diye soruyorum. Doğrulup başımı arkaya ve gözlerimi kapatıyorum.

"Beş dakika, beyler," diye sesleniyor şoför ön taraftan. Verdiğim tek onay sessiz bir baş sallamadan ibaret. Birdie'nin muhtemelen parçalara ayrılmış halini görme beklentisinden midir nedir bilemiyorum ama tam bir sessizlik içinde yol alırken kalbim boğazıma oturuyor. Beynim birkaç farklı sonuca varıyor.

Vadide bir yerde bir ağaca sarılmış. Araba bir ağacın etrafına sarılmış, ağacı delip geçmiş ve kadın içeride sıkışıp kalmıştır. Arabanın ters dönmüş ve ortasına bir ağacın saplanmış olma ihtimali var, metal öğütme muhtemelen korkutabilir-

"Geldik sanırım," diye şoför. Arabanın kapısını çekip açıyorum, dışarı fırlıyorum ve etrafta onu ya da arabayı arıyorum. Çok uzun sürmedi. Ağaçların arasından kırmızı ve sarı alevlerin yükseldiğini fark ettim. Ona doğru havalandım.

"Scout, bekle!" Biri arkamdan bağılıyor. Dinlemeyi reddediyorum. Birdie içeride. Dik durmaya çalışarak ve başaramayarak tepenin yamacından aşağı kayıyorum. Benim

Ayağım çıkıntılı bir köke takılıyor ve . Dumanlar içindeki aracın tam önüne sert bir Şekilde düştüm.

"Birdie!" Titrek bacaklarımın üzerinde durup kırık camlardan içeri bakarak bağırıyorum. Sarı sa telleri diğer taraftaki cam parçalarının üzerinde duruyor ama en azından onu görebiliyorum.

"Scout," diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve cızırtılı, büyük olasılıkla dumanı solumaktan.

"Buradayım bebeğim," diye mırıldanıyorum, elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum ve kanamayı durdurmak için avucumu başındaki keşiğe bastırıyorum. İnemeye başladı baskı uyguluyor ve beni uzaklaştırmak için elini kaldırıyor, ancak sadece birkaç santim kaldırdıktan sonra geri dştyor.

Kafamın arkasına bir Şey önce arkamda bir silah yankılanıyor. Donup kaldım.

"şimdi, şimdi, güzel ocuk," diye alay ediyor adam, beni ters dönmüş arabanın içine doğru itiyor. Kaputtaki duman daha hızlı ve daha kalın bir Şekilde yükselmeye başladığında midem daha da batıyor. "Sen benimkine dokundun, ben de seninkine dokunacağım."

"Neden sen?" Sakin bir Şekilde soruyorum, onun daha da sinirlenecek. da ben de zaten gerginiz, en ufak bir hamlede tetiği çekeceğinden hiç şüphem yok. Bu, onu öylece kabul edeceğim anlamına gelmiyor. stmzden silah sesleri geliyor ve arkamdaki adam gülüyor.

"Görünüşe göre onların icabına . Belki sana ait olmayan bir Şeye dokunmamayı düşünürsün."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok," diye karşılık veriyorum, beynimi ipuçlarına boğmaya çalışarak. Hiçbir Şey çıkıyor ve Birdie yanmaya hazır görünen bir arabanın içinde sıkışıp kalmışken donup kalıyorum.

"Sen *onun* ekibinin bir parçasısın. Eğer bize kazık , burada intikam alıyor olmazdım." Sesi her geçen saniye daha da soğuklaşıyor.

sessizliğimle devam eden şaşkınlığımı fark etti. "Karımı pmene ne demeli?" Silahın kabzasını kafama vururken bağırıyor.

Acıyla tıslayarak elimi hızla belime soktum ve kendi silahımı çıkardım. Silahı doğrudan ona doğrulttuğumda aramızda bir soğukluk oluşuyor. Yüzü gözle görülür Şekilde kızarmış, elleri titriyor. Kafası bulanık, ki bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Beni pt! Onu o zaman da istememiştim, şimdi de istemiyorum. şimdi!" Kendimi savunmak için bağırıyorum, hâlâ söylediği diğer her Şeyi anlamaya çalışıyorum. "Ben kimsenin ekibinin bir parçası değilim. Ben sadece bir savaşcıyım!" Bu kısım

küçük bir yalan olabilir, ama gerçekten uzak değil. Kavga ederim, sadece genellikle öfkem diner ve başka bir iblis cehenneme geri gönderilir.

"O gece seni öldürmeliydim ama yapmamam için bana yalvardı." Gülüşü . Alaycı bir kahkaha atarak başını geriye attığı anda parmağımı tetiğe vuruyorum. Barut ateşlendiğinde

Çekiç silahın kapsülüne çarptı. Sekme sesi ağaçların arasında yankılanıyor ve sanki bunu gerçekten yaptığımı gibi şok içinde geriye doğru sendeliyor. Elini yarasına götürdü, yarasından kan akıyordu. Yüzü şok içinde düşerken, beyninin olanları nasıl işlediğini izliyorum. Hemen yerden kalkıp ona doğru koşmaya başladım.

Beynim bulanık, kafama aldığım darbeden ayakta durmaya alışamadığım için görüşüm bulanık. Silahını kaptığım gibi elinden çekip alıyorum ve bir yere bakıyorum. Onu beynime yerleştirmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Tanıdık gelmiyor ama öpücükten bahsederken kimi kastettiğini biliyorum.

Şu anda bunun üzerinde duracak zamanım yok. İki silahı da belime sokarak Birdie'yle aynı hizaya geldim ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Gürültülü konuşmalar silah sesleri tepeden aşağı iniyor. Yukarı baktığımda birkaç adamın bize doğru geldiğini ve Massimo'nun adamları olduklarını hemen anlıyorum.

Diğer iki kişi yolcu tarafına geçiyor ve bir yangın söndürücüden köpük sıkmaya başlıyor. Massimo beni arabanın yanında karşılıyor ve birlikte adrenalin gücüyle kapıyı açıyoruz. Kemerıyla koltuğa sabitlenmiş halde kalıyor çünkü yaralar çoktan içine işlemiş ve kan sızıyordu. Bir bıçak kaparak emniyet kemerini hızla kestim. Bir çırpıda küçük bedeni araçtan yuvarlandı, başından ve vücudunun alt kısmından kan akıyordu.

"Sağlık ekibini aradım, buraya gelmeleri çok uzun sürer. Onu hastaneye götürmeliyiz," diyor Massimo, telefonu tekrar kulağına götürerek. El ve ayak parmaklarını kontrol ediyorum, dürtüldükten sonra hareket ediyor ve irkiliyor, bu yüzden sadece boynunda bir yaralanma olmaması için dua edebilirim.

Onu gelin gibi kollarıma alarak mümkün olduğunca nazik ve hızlı bir şekilde vadiden çıkıyorum. Biz ilerledikçe inliyor, midesindeki ve omzundaki ağrılardan sessizce şikâyet ediyor. Kendime zaman tanımıyorum. mide ağrısının potansiyeline odaklanın.

"Her şey yoluna girecek yavru kuş," diye mırıldanıyorum saçlarına usulca, sağlam olduğundan emin olmak için ayak parmağımı bir köke bastırıyorum. Yol vermeyeceğinden emin olduğumda, ağırlığımızı üzerine basıp tırmanmaya devam ediyorum. Massimo ve

Şoförler aceleyle tepeye çıkıyor ve aracı ters çevirmek için birbirlerine bağıyorlar.

"Fotoğraf çekecek. Bunu kimin yaptığını bulacağız," dedi Massimo. en tepeye çıktığımda. Arabasından inen başka bir adam arabanın fotoğraflarını çekmeye başlıyor. Ona o adamı sormak istiyorum. ama Birdie şu anda benim önceliğim onu kaybetmeyi göze alamam.

Neyse ki patlamadan önce alevleri söndürmeyi başardılar. Kapıyı açıyor ve Birdie'yi arka koltuğa yerleştirmeme yardım ediyor. Kendimi onun yanındaki koltuğa kaldırıyorum ve başını kucağıma koyuyorum. Gözleri kapalı, yüzünü kaplayan kana rağmen yüzü neredeyse huzurlu.

"Scout," diye tekrar mırıldanıyor, elleri titreyerek bana çalışıyor. Kanlı elini kendi elimle kavrayıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Özür dilerim."

"Şşşt," diye susturuyorum, başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken başını bastırmaya devam ediyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Bebek," diye boğuluyor, sertçe öksürürken dişlerinin üzerine kan oturuyor. Islak ve çirkin, onun acısı için irkilmeme neden oluyor.

"Sorun yok, aşkım. Her şey yoluna girecek."

Dördüncü Bölüm

M Vücudum . Nasıl emin değilim ama hissedebiliyorum. Sanki kemiklerim lavın içine batmış ve kaynayana kadar kısık ateşte pişiyor.

Bitti. Bu noktada, sanırım patlamayı bekliyorlar.

Bip.

"...iyi değil."

Bip.

"Emin misin..."

Bip.

Her ses kısık. Onları duyabiliyorum. Ben *duyamasam* da etrafımda birkaç kişinin konuştuğunu duyuyorum. Kulaklarımın içinden akan bir nehir ya da kıyıya durmadan çarpan dalgalar gibi. Tam cümleler kurmak imkânsız ama yine de *buradalar*. Asıl önemli soru şu: Kim *onlar*? Keskin bir *bip sesi* seçebildiğim tek net şey. Sinir bozucu. Elimden gelse, sırf susturmak için o lanet şeyi devirirdim.

Gözlerimi açmak için elimden geleni yapıyorum, onlara ne kadar büyük bir acı içinde olduğumu gösteriyorum ama kapalı kalmaktan başka bir şey yapmayı reddediyorlar. Kimden

Vücudumun içinde sanki kıpırdanıyormuşum ve parmaklarım gibi hissediyorum. Devam eden konuşmalarına bakılırsa ya görmüyorlar ya da aslında hiçbir şeyi hareket ettirmiyorum.

"...köprücük kemiği üçüncü derece ayrı..." Sanki ben burada değilmişim gibi konuştuklarında içimde bir öfke filizleniyor.

İçimden inleyerek sonunda çarşafları parmaklarımın altında tutmayı ve sıkmayı başarıyorum. Hissiyatımdaki değişim, gerçekten yaptığımın tek göstergesi.

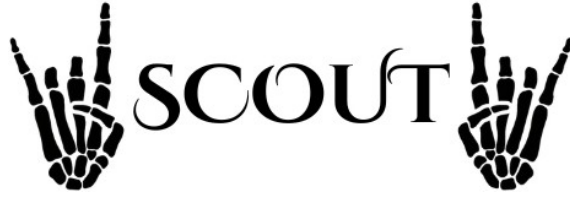
O. Boğazımda kabarcıklar oluşuyor, sıvı boynumdan ağzıma geliyor gibi görünüyor.

Nefes alıyorum ama alamadığımı fark ediyorum. Gözlerim uçarak açılıyor, uzuvlarımı hareket ettirmek için savaşıırken parlak ışık beni hemen kör ediyor. Benden hiç ses , boğulurken ellerim yataktan zar zor kalkıyor. Odada insanlar görüyorum, kim olduklarını bilmiyorum ama bana hiç dikkat etmiyorlar. Ben bana dönüp bakmalarını dilerken kollarını kaldırmış, el sallıyorlar. Sonunda içlerinden biri omzunun üzerinden bakıp çırpındığımı görüyor.

Koridora koşmak için hiç vakit kaybetmiyor. Hemşireler odayı doldurup geri kalanları dışarı atarken, *uğultudan* hiçbir ses geçmiyor.

Yüzüme sıcaklık çöküyor, beynim bulanıklaşıyor. Nefes almak için savaşıırken ellerimin vücudumda gezindiğini zar zor hissedebiliyorum.

Beşinci Bölüm

I başparmağımı Birdie'nin solgun eline sürüyorum. Ben onunkileri can havliyle kavrarken parmakları benimkilerin etrafında gevşekçe uzanıyor.

Eğer biraz daha sıkı tutarsam, bu onu

Onun için burada birinin olduğunu fark etmesini. Onu topraklayan. Onu koruyan. Onu getirdiğimizden beri yaşayan, nefes alan bir cehennem gibiydi.

Yoğun bakıma alınıp durumu stabil olana kadar yanına dönmeme izin vermediler. O zaman bile mücadele ettik. Sonunda Massimo ağırlığını koyarak beni içeri almalarını sağladı.

Birdie ve ben neredeyse evliyiz... sadece düğün ya da evlenme teklifi olmadan.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bakışlarımı onun ince parmaklarına indirerek.

Parmağına bir yüzük takmak çok kolay olurdu ve onun bundan haberi olmazdı. Uyandığında, mutlu bir şok yaşayacaktı.

Yine de sormak yok. O benim karım olacak. Hikayenin sonu.

Ben daha fazla düşünmeden hemşire elinde küçük bir not defteriyle içeri giriyor ve Birdie'yi camdan yapılmış gibi kontrol ediyor. Sanırım birkaç gündür yatakta hareketsiz yattığı için durum böyle. Eğer uyanık olsaydı, kendisiyle ilgilenildiği için çok sinirleneceğini biliyorum. Her zaman biraz inatçı bir kadın olmuştur.

"Bulguları stabil, ama korkarım bazı testler iyi değil," diye iç geçiriyor monitörden not defterine bir şeyler not ederken.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatarak Birdie'nin elini sıkıca kavıyorum. Hemşire kendi şüpheci kaşlarını kaldırıyor ve parmaklarımın Birdie'nin gevşek kenetlendiği yere bakıyor. Hemşire derin bir iç çekiyor, bakışları bir an için kapıya kayıyor.

"Bunu sana söylememem gerekiyor..."

"Lütfen?" Daha fazla beklemeye dayanamayarak yalvarıyorum. Birdie'nin kaldığı süre boyunca sorular cevapsız kaldı ve dürüst olmak gerekirse, bazı lanet cevaplar talep etmeye başlamak için koltuğumdan fırlamaya hazırım.

"Bebek..." diye mırıldanıyor, cebinden bir şırınga çıkarıp ipe takıyor.

"İyi. Doktor bilip bilmediğinden emin değildi..."

"Emin misin?" Son onayını beklerken hava ciğerlerimde sıkışıp kalıyor.

"Bildiğimi nasıl bilmezler? Son dört gündür bana söylemeleri için onlara yalvarıyorum!"

"Sesini alçalt," diye azarlıyor ve hattı çözüp atıyor. "Doktor birazdan burada olacak." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde dönüyor ve odadan aceleyle çıkıyor. Onu kimseye ispiyonlamak istemiyorum, ama elimde değil. Gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doldu.

Testlerin iyi çıkmadığını sindirmem biraz zaman aldı. Doktorun kapıyı açıp beni mutlu bir şekilde karşılaması için sandalyemden fırlıyorum.

"Nasıl dayanıyorsun evlat?" Elimi kemik kırarcasına soruyor. Ben de aynı sertlikte sıkıyorum, bu da onun daha da fazla gülümsemesine neden oluyor.

"Ben iyiyim doktor. Sadece bekliyorum, anlıyor musun?" Sesimdeki kısmi umutsuzluğu, nihayet içimden sızmaya başlayan ıstırabı ben bile duyabiliyorum. Onun sesini duyamamanın, güzel kahverengi gözlerini görememenin kaldırabileceği çok fazla şey var...

"Biraz zaman alabilir. Nöroradyoloji incelemesinin ardından Bayan Yarrow'un Travmatik Beyin Hasarı ya da TBH geçirdiği anlaşıldı. Bir süre bilincinin kapalı kalacağını tahmin ediyoruz, bu da beynine ve vücuduna biraz soluk aldırma için teşvik ediliyor."

"Yani, daha uzun olabilir mi?" Kederle soruyorum. Yaşadığı boktan şeylerden sonra iyileşmeye ihtiyacı var, ama ben sadece uyanmasını istiyorum. Sadece bilmek istiyorum o iyi olacak.

"Potansiyel olarak, evet. Ayrıca köprücük kemiğinde III. derece ayrılma var. İyileşme sürecine yardımcı olmak için yattığı süre boyunca onu fizik tedaviye yönlendireceğiz, ancak ileride ameliyat olması gerekebilir. Şu anki durumuyla..." durakladı, bir an için benden uzaklaşıp geçenlere baktı-

bir kadın. Bakışlarını takip ediyorum, göğsünün eşit bir şekilde inip kalkmasını izliyorum. Boğazındaki tüp kesinlikle buna yardımcı oluyor.

"Hamile, değil mi?" Bebeğimizi taşıdığını çok iyi bildiğim için fısıldıyorum. Hemşire ağzından kaçırdı ama bu doktora da onaylatamayacağım anlamına . Yüzümdeki gülümseme yüzünden yanaklarım yanıyor.

Güzel kızımın hayatta olduğunu bilmek, üstüne bir de bebek eklemek...

"Yaşıyor," diye onaylıyor. Çatılardan bağırarak, tüm dünyaya seslenmek istiyorum.

Her yönüyle resmen benim olduğunu dünyaya ilan ediyorum. "Ancak omzu hakkında söylediğim gibi, şu anda onarılması mümkün değil. Önümüzdeki birkaç yıl içinde ameliyat olması gerekeceğini kesin olarak söyleyebilirim."

"İyileşme görünüyor?" Tekrar ona bakarak soruyorum. Cevap vermek için ağzını açtığı anda hırıltılı bir nefes dikkatimizi çekiyor.

Aceleyle yanına gidip ellerimi yüzüne koyuyorum ve göz bebeklerinin hızla büyümesini izliyorum. Bildiğim az miktardaki tıbbi bilgiye bu iyiye işaret değil.

"Birdie," diye sesleniyorum, yüzünü nazıkçe okşuyorum.

"Yoldan çekilin!" Doktor beni ondan bağıyor. Korkunç, korkunç bir çınlama duyduğunda daha da fazla nefes almak için mücadele ediyor. Odanın içinde bir yerden yankılanıyor.

"Kahretsin, mavi kod!" Diye bağırır ve odadaki eşyaları karıştırmaya başlar. Hemşireler odayı dolduruyor, "Acil durum arabasını getirin!"

Yavaşça odadan çıkıyorum ve bir kez daha koridora çıkıyorum. İşçi arılar gibi, onu stabilize etmeye çalışırken odaya girip çıkıyorlar. Kalbi durmuş olabilir ama benimki çok hızlı bir şekilde yükselmeyi bırakmıyor. Dizlerim artık beni ayakta tutamıyor ve acı içinde yere .

Çok erken kutladım.

Bir el omzuma konuyor ve içgüdülerim devreye giriyor. Bileğini kavrayıp dirseğimi kaldırıyorum ve aşağı doğru büküyorum. O kişi tökezleyerek önüme geliyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküyor.

"Siktir!" O yüzünde bir sırıtışla omzunu ovarken ben Massimo'dan uzaklaşarak havlıyorum. "Özür dilerim dostum, ben sadece-"

"Üzerine gelmem benim hatamdı," diye kesti, elini evrensel dur işareti olarak kaldırdı. "Jiu sanatında ustalaştığını fark etmemiştim. jitsu."

"Ben . 'Mafya ile çalışıyor gibi görünüyorum ve kendimi güvende tutmak istiyorum' sanatında ustalaştım. Anlıyor musun?"

"İşte bu yüzden silah taşıyorsun," diyor sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. dünya. Onun için o şeyle istediği yere gidebilir ama ben gidemem.

"Evet, ayrıcalıklara sahip olmak güzel olmalı," diye alay ediyorum, daha da aşağı kayıyorum ve kırımın üzerine düşünüyorum.

"Bu bir ayrıcalık değil. Sıfırdan başladığınızda kendinizi bir şeye dönüştürebilirsiniz. Bu korku, ayrıcalık değil."

"Özür dilerim," diye tekrar iç geçiriyorum ve dizlerimi önüme getirip başımı dizlerimin bırakıyorum. Beynim bu noktada başka her şey için çok dolu.

"İnanın bana, birini kaybetmenin eşiğinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

çok önemli." Kollarını dizlerinin üzerine koyarak yanımdaki duvardan aşağı kayıyor.

"Gülünç görünüyorsun," diye hüzünle gülüyorum. Üzerinde kraliyet ailesinin normal kıyafeti olan bir takım elbise var ve benimle birlikte yerde oturuyor.

"Eminim öyleyimdir, ama sen de öylesin." Omzunu bana çarpıyor ve o anda her şeyin yoluna gireceğini anlıyorum. Birdie'nin iyi olacağına dair umudum var.

Altıncı Bölüm

FLASHBAcK - DÖRT YIL ÖNCE

"I Bu şarkıdan nefret ediyorum," diye homurdanıyorum iPod'umdaki bir sonraki düğmeye tıklarken.

Scout, geçtiğimiz yıl boyunca tekrarladığı Akon'un I Wanna Love You şarkısını yükledi ve ben gerçekten bu şarkıdan bıktım. İtiraf etmeliyim ki Süper akılda kalıcı, ama şimdi her gün okuldan önce radyoda durmadan çalıyor, sadece durdurmak istiyorum.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor Scout şakayla karışık, yürüyüşümde yanıma kayarak. Kolunu omzuma atıyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. Kıkırdıyorum.

Onu şakacı bir şekilde uzaklaştır.

"Hey sen, bana bir çalma listesi hazırlamana izin verdiğime inanamıyorum," diyorum sinirlenmiş gibi yaparak. Yüzündeki ifade tam bir dehşet ifadesi.

"Müzik zevkimin çöp olduğunu mu söylüyorsun?" Elini göğsüne götürüp dramatik bir şekilde derin nefes alıyor. Gözlerimi devirerek kulaklığı çıkarıp kafasına takıyorum. Bubba Sparxxx'ın Ms. New Booty şarkısı o kadar yüksek sesle çalıyor ki ben bile duyabiliyorum. Yüzünü buruşturuyor ve yanaklarında hafif bir renkle kulaklığı çıkarıyor.

"Yani?" Onu değerlendirmek için durduğumda ellerimi kalçalarıma koyarak küstahlaşıyorum. Ellerini ceplerine sokuyor, çenesini göğsüne doğru indiriyor.

"Evet, bu iyi bir seçim değildi." Omuz silkiyor ve şu anki kıyafetime bakıyor. Altında tayt olan yeni pileli eteğimi, yeni kesik çizgili tişörtümü ve converse ayakkabılarımı giyiyorum. Sadece bugün bu kıyafetim için dört iltifat aldım! "Bunun en iyi şarkı seçimi olmadığını kabul edebilirim."

Çenem düşüyor, elimi alnına vuruyorum. "Sıcak hissetmiyorsun," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ona dikerek. "İyi hissediyor musun?" Elimini ondan uzaklaştırıyor ve gülerek parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Hey şimdi, hatalı olduğumu kabul edebilirim," diye omuz silkiyor. Elimini ağzına götürüyor ve arkasına nazik bir öpücük konduruyor. Yanaklarımın ısınma sırası bende. "Bu gece bir arkadaşım ile buluşup şehri gezeceğiz. Sen de gelmelisin."

"Bilmiyorum, bir vize için çalışmam gerekiyor." Açıkça hayır demem gerektiğini biliyorum. Profesör Zig benden nefret ediyor ve beni sınıfta bırakacak.

bulabildiği her fırsatta. Ama Scout alt dudağını dışarı çıkarıyor ve bana asla karşı koyamayacağım köpek yavrusu gözleri atıyor.

"Peki," diye iç geçiriyorum bıkkınlıkla. "Sadece bir saat kalacağım, sonra gitmek zorundayım," diye gülüyorum ve otoparka doğru yürürken onu da yanımda sürüklüyorum.

"Durumu nasıl doktor?" Sesi tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. "Birkaç gündür hiçbir gelişme yok."

"Onda..." Doktor olduğunu tahmin ettiğim adamın sesi kayboluyor ve iki derin ses arasındaki acı mırıldanmalardan başka bir şey duyamıyorum.

Onları duyabiliyorum... sadece artık onlar gibi gelmiyor...

"Sanırım ben dışarı çıkacağım," diye sesleniyorum gürleyen hoparlörlerden. İzci Yanında bir kız olan arkadaşıyla gülüşüyorlar. Beni duyup duymadığını bile bilmesem de bana baş parmağıyla işaret etti. Başparmağımla omzumun üzerinden işaret ettim, o da el salladı. Tamam, demek ki beni duydu.

En azından benimle bir Uber'e kadar yürür diye düşünmüştüm. İki kız ve arkadaşının büyüüne kapılmışken, ben sadece bir post-düşünceyim. Şikayet etmeyeceğim. Beni dışarı davet etmesi bile çok hoştu. Zaten bütün gece tezgâhta ve kendi başıma kaldım, bu yüzden gitmem rahatsız etmeyecek ona hiç.

Uygulamayı açtığımda birkaç liste var ama hepsi en az iki saatliğine dolu. Etrafa baktığımda, sokaklar otobüs durağına kadar yürüyebileceğim kadar kalabalık görünüyor. Oradan şehre geri dönebilirim. Şu anda spor ayakkabılarımı giydiğim için şükrediyorum.

Ben çıkarken kulüplere doğru giden birkaç grup beni atlatıyor. El ele tutuşan kızlar, av peşinde koşan erkekler ve aradaki herkes. Çantamdaki telefonum çalıyor ve bir mesaj bildirimi olduğunu görmek için telefonumu çıkarıyorum. Kalbim bir an için Scout olduğunu düşünerek çarpıyor. Cihazın kilidini açtığımda, umutlarım hemen yıkıldım. Scouttan geliyordu ama hayal ettiğim gibi değildi.

İzci:

Hey, bekleme. Kızlarla bara gidiyoruz. Ne zaman evde olacağımın emin değilim *smiley emoji*

Sinirli bir kahkaha atarak telefonu kilitliyorum ve durağa doğru daha hızlı yürüyorum. Uzaklaştıkça sokaklar daha da sessizleşiyor. Boş arsaya yaklaştığımda

Sessizlik gürültüdür. Caddeye baktığımda, bir dizi kuyruk lambası turuncu renkte yanıp sönüyor ve rahatsızlıkla inliyorum. Eğer bu son otobüsse, bana yardım et...

Uygulamayı açıp saati ve durak yerini kontrol ediyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" İnleyerek ağır bir şekilde koltuğa çöktüm.

"Kaçırdım mı?" Bir adam bana doğru koşarak bağırıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Kendimi daha küçük bir hedef haline getirmek için koltuğa gömülüyorum. "Kahretsin," diye inliyor,

Elleri gözle görülür bir hayal kırıklığı içinde saçlarını kavırıyor. Bankta yanıma çöküyor ve derin bir iç çekiyor. Bir dakika sonra küçük bir gülümsemeyle bana doğru bakıyor. İçindeki bir şey hemen vücudumu ürpertiyor. Ona kendi dudaklarımla gülümseyerek bankta biraz daha ilerliyorum.

"Ben Garrett," diyor elini bana doğru uzatarak. "Eğer bu bankta kamp yapacaksak, tanışmamızın da iyi olacağını düşündüm."

"Uhm," diye tereddüt ediyorum, elinden yüzüne bakıyorum. Hiç tereddüt etmiyor, elini normalden çok daha uzun süre gergin tutuyor. "Raven," diye cevap veriyorum ama tokalaşmaya karşılık vermiyorum. Daha sonra beni bulması için herhangi bir potansiyel tanımlayıcı vermeyi reddediyorum.

"Raven," diye mırıldanıyor bana biraz daha yaklaşıırken. "Senin gibi güzel bir kız bu saatte dışarıda olmamalı. Burada karanlıkta canavarlar var."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, teşekkürler," diye alay ederek banktan kalkıp geri çekildim. "Tanıştığımıza memnun oldum, ancak daha sonra bir arkadaşımın buluşacağım ve oraya nasıl gideceğimi bulmam gerekiyor."

"Bir arkadaşıla buluşmuyorsun," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor, bileğimden tutup bedenimi kendine çekiyor.

"Bırak beni," diye bağıyorum. Elinde çırpınırken beni sıkıca kendine doğru bastırıyor. "Çek ellerini!" Yedek eli sertçe yanağıma iniyor, bakır ağzımı doldururken başım yana savruluyor.

"O lanet kapatacaksın," diye , bizi hareket ettiriyor.

Geriye doğru. Karşı koymazsam ne olacağından emin olamadığım için onun tutuşuna karşı mücadele etmeye devam ediyorum.

"Siktir git!" Tükürdüm, kelimenin tam anlamıyla gözüne bir tomar tükürük indirdim. Tutuşunu üzerimden çekmem için yeterince gevşedi. Ters yöne doğru giderken çığlık atıyorum.

"Yardım edin!" Arkama bakma riskini almak istemiyorum, sadece geldiğim yere doğru koşuyorum. "Lütfen biri bana yardım etsin!" Bu kelimeler sanki Ağzımdan çıktıklarında jamais vu oluyorlar ama bunu uzun uzun düşünecek ne yerim ne de beyin kapasitem var.

"Kimse seni duyamaz!" Arkamdan bağıyor, ayakkabılarının betona vurma sesi gittikçe yaklaşıyor. "Kaçtığına pişman olacaksın!"

Kaldırım sona eriyor gibi görünüyor, dev bir tuğla bina yerimi kaplıyor. Ne oluyor lan? Gidebileceğim tek yol sola dönmek, ben de öyle yapıyorum. Yazık bana

Çünkü bu lanet olası bir sokak.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, ciğerlerim hava almak için bağırsaklarımı yumruklarken aynı anda beynime oksijen göndermeyi reddediyor. Bir plan yapamadan, sert bir şekilde duvara çarpıyorum.

"Sen çok yaramaz bir kızsın," diye homurdanıyor, saçlarımı kenara çekip boynumu sıkıca kavırıyor. Sert tuğlalar yanağıma sıyrıyor, boynumun ucu Burnu sert duvara zar zor değiyor. Bir eli iki elimi de rehin almış, ben kontrolümü yeniden kazanmak için çabalarken bile bırakmıyor.

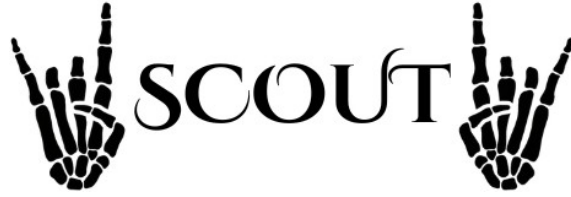
"Bırak beni," diye ciyaklıyorum baskının arasından. Sımsıkı sıkılmış boğazımdan bir inilti yükseliyor. Nefesi yüzümde ekşiyor, sanki ağzı çürüyormuş gibi.

"Bu kısa, kısa kumaş parçasını giyyordun. Bunu sen istemedin mi?" Serbest eli, kendi akli varmış gibi görünen eli, bedenimde özgürce dolaşıyor.

"Bunu kimse için giymedim!" Dizimi kasıklarına doğru çekerek alay ediyorum. İki büküm oldu ve ben onu geçmeyi başardım. Tam birkaç adım atmıştım ki saçlarım geriye doğru çekildi. Beni kokuşmuş, nemli sokak zeminine çarpmak için hiç zaman kaybetmiyor.

"Sonunda benim olanı alacağım," diye kulağıma hırlıyor. Gözlerimi kapatarak beni yalnız bırakmasını istiyorum.

Yedinci Bölüm

Onu tekrar sakinleştirmek zorunda kalalı üç gün oldu. Ne kadar süredir burada olduğunu bile takip edemiyorum. Acısını ve rahatsızlığını düşünmek bile kalbimi acıtıyor. Doktorlar onu ilaçtan kestikleri konusunda beni uyardılar, ancak kendine gelmesinin ne kadar süreceği ona bağlı. Bana geri dön.

Elini sıkıca kavrayıp parmak eklemlerini nazıkçe öpüyorum. "Eğer beni duyabiliyorsan, bana iyi olacağına dair bir işaret ver, yavru kuş." Tenine karşı iç çekiyorum, gözlerim bugün milyonuncu kez ağlamamak için sıkıca kapanıyor.

"Siktir git." Kendimi toparladığımda Birdie'nin gözleri kapalıydı ama Kaşlarım çatıldı. Koltuğumdan fırladım ve tepe ışıklarının aydınlatmasını . Kör edicidirler ve açık oldukları birkaç dakika içinde başınızı ağrıtabilirler. Aceleyle yanındaki sandalyeye geri dönüyor ve hemen bana ters ters bakmaya başlıyor. Yardım edemiyorum ama minnettarım. Hiç uyanık değil. İçinde ateş var. Ham ve saf, o bana izin verdiği sürece içinde yanmaya istekli olduğum bir alev.

"Yavru kuş," diye soluyorum, hıçkırık boğazıma düğümleniyor. Ağlayacak gözyaşım kalmadığını sanıyordum ama işte . Lanet olası bir pısırik. "Çok üzgünüm, yavru kuş."

"Bebek mi?" Yatağın içinde dikleşerek soruyor. Birden yeşile dönüyor, yana doğru düşüşünü yakaladığımda vücudunun üst kısmı aniden ekseninden çıkıyor.

"Ani hareketler yapamazsın. Sen sadece..." Duruyorum, ruhunun derinliklerine bakıyorum. Kızgın. Aslında kızgın. Ama aynı zamanda amansız bir sevgi de var. Bu, o işine devam ederken tutunabileceğim bir şey. hayal kırıklıklarını benden çıkarıyor.

"Bebek. Bebek mi?" Kabaca noktılıyor ve beni zayıfça itiyor. Gitmesine izin veriyorum, ancak elini elimde tutacak kadar yakın duruyorum. Ya fark etmiyor ya da umursamıyor.

"Bebek iyi, şu ana kadar sağlıklı ve mükemmel."

"O mu?" Birdie merakla soruyor, kaşları şaşkınlıkla kırışıyor.

"söylemek için çok erken ama içimden bir ses küçük bir kız olacağını söylüyor." Birdie'nin gözleri hemen yumuşar ve o da sıkarak karşılık verir.

"Yapman gereken bir ton açıklama var," diyor, gözlerini tehditkâr bir tavırla bana dikerek. Sanırım tehditkâr olmaya çalışıyor. tehdit ediyor. Tek gördüğüm yorgun, bitkin ve duygusal olarak tükenmiş görünen güzel bir kadın. Mükemmelden daha azı değil.

"Söz veriyorum, seni eve götürdüğümüzde her şeyi açıklayacağım," diye güvence veriyorum ve parmak eklemlerinin arkasını bir kez daha öpüyorum. Başını sallıyor, tekrar benden uzaklaşıyor ve diğer duvara bakıyor. Tam olarak neye baktığımızdan emin olmadan birkaç dakika onunla birlikte duvarı izliyorum. "Neyin var? Doktoru daha önce aramalıydım." Oturduğum yerden kalkıp ondan bir adım bile uzaklaşmadan yatağa geri çekiliyorum.

"Benimle seviş, Scout," diyor. Bu sessiz ve nazik bir talep, ona delicesine aşık olmayan biri üzerinde güç sahibi bir talep. Onun için, benim üzerimde fark ettiğinden çok daha fazla gücü var.

"Birdie, daha yeni ," diye onu ikna etmeye çalışıyorum ama başı hızla bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Ben sadece... Bunu tekrar silmeni istiyorum," diye fısıldarken bir kolunu boynuma dolayarak beni kendi seviyesine çekiyor. Kollarımı yatağa dayayarak tutunmaya çalışıyorum ve acıyan omzundan aktif olarak kaçınıyorum.

"Bekle bebeğim, kazada çok kötü yaralandın. Artık seni incitmek istemiyorum," diyorum başımı sallayarak ve kendimi tekmeliyorum. I onu istediği hiçbir şeyden mahrum etmedim. Bu kesinlikle bir ilk ve şu anda bunu ona veremeyeceğimi düşünmek bile kalbimi acıtıyor.

"Burada daha çok canım yanıyor," diye duraklıyor ve destekli koluyla başını işaret ediyor. "Görmek istemediğim şeyler gördüm. Onları yeniden yaşadım... Lütfen düşüncelerimi bir süreliğine susturmama yardım eder misin Scout?"

"Yavru kuş, burada gerçekten deniyorum." Boğazımdaki yumru büyük, yutamayacağım kadar büyük ama bu beni denemekten alıkoymuyor. "Doğru kafa yapısında değilsin..."

"Beni seviyor musun, sevmiyor musun?" Daha iyi görebilmek için geriye doğru sallanarak

Bana bak. "Çünkü şu anda kendimi tamamen yalnız hissettiğim bir kafanın içindeyim. Eğer ayrılmayı düşünmüyorsan, beni öpmen seni öldürmez-"

Dudaklarım onunkilere sertçe konuyor, uyarı yapmadan. Ona olan sevgimi sorgulamasını reddediyorum çünkü lanet olası bir fahişe erkek arkadaşıyla prensesçilik oynamak istemediğine karar verdi. Birdie, erkek arkadaşıyla Kaybetme riskini almayacağım bireyler. Eğer benden şeytanlarını yok etmemi istiyorsa, siktir et. Daha sonra beni kıcımdan ısıracakmış gibi hissediyor muyum? Evet. Onunla sevişmediğim için her ilişkimizi sorgulayacak mı? Kesinlikle hayır.

Yani ona istediğini vermekten başka çarem yok. Şikayet ettiğimden değil, sadece onu zaten olduğundan daha fazla incitmek istemiyorum.

Geri çekilerek, nazik ama sert bir bakışla onu hizaya getirdim. "Son şansın. I Bana kızgın olduğunu biliyorum ama seninle burada, şu anda sevişirsem benden kaçamazsın." Başını sallıyor, kolu tırnaklarıyla enseme kavırıyor ve beni kendisine çekmeye çalışıyor. "Seni hayattan daha çok seviyorum Birdie. Eğer bir tane daha alabileceksen son nefesimi sana verirdim ama kaçamazsın. Sen kalıyorsun. Konuşacağız. Bunu yapacağız. Birlikte. Hayatımın geri kalanında beni affetmen için yalvaracağım ama sen kendi içine çekilmeyeceksin."

"Scout," diye söze başlıyor ama dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerine koyarak sözünü kesiyorum. "Ben ciddiylim. Bana söz vermelisin." Bir zamanlar sert ve kırılgan olan bakışları baktıkça daha da yumuşuyor. "Beni seveceğine dair yemin etmeyen biriyle sevişemem."

"Oh, Scout," diye iç geçiriyor, eli yanağıma geliyor.

İçgüdüsel olarak basit dokunuşa doğru eğildim. "Söz veriyorum."

Duymam gereken tek şey bu. Tekrar eğilerek onu öpüyorum, bu sefer daha yavaş ve kolaylıkla. Ona olan sevgimden şüphe duyması için hiçbir neden bırakmadan, kalbimi onunla bu öpüşmeye döküyorum. Bana kaçmayacağına dair söz vermesini istemem aptalca olabilir ama kendi içine kaçmasını reddediyorum.

Geri çekilmek yok. Ya şimdi ya da asla. Özellikle de o berbat fotoğraftan sonra, sevildiğini bildiğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. I

Sadece akıl sağlığını da tehlikeye atmak istemiyorum. Yapışkan bir alan ama onun için bu alanda gezinmeye hazırım.

"Seni seviyorum yavru kuş," diye fısıldıyorum dudaklarına, dilimi dudaklarına daldırırken.

alt dudağını sıyırdım. Çenesi biraz düşüyor, onu hararetle öpüyorum. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana yapışıyor. Tırnaklarını boynuma daha da geçirerek, neredeyse tüm vücut ağırlığımı üzerine çekiyor. "Canını yakmak istemiyorum sen."

"Scout," diye homurdanıyor geri çekilmeye başlarken. Hastane yatağının kumandasını alıp biraz daha indiriyorum. Omzu yüzünden düz duramıyor ve bu benim için sorun değil. Battaniyenin kenarından tutarak onu üzerinden çekiyorum ve bacaklarını ziyafet çeken gözlerime açık bırakıyorum. İçine girdikten sonra bile

Birkaç gün hastanede kalmasına rağmen hâlâ mükemmel.

Onu dehşete düşürecek şekilde ondan uzaklaşıyorum ve daha da aşağı iniyorum. Niyetimi anlamış olmalı çünkü dizlerini yukarı kaldırıyor ve çalışmam için yer açmak amacıyla dizlerinin düşmesine izin veriyor. Göğsümün içinde alçak bir gümbürtü yükseliyor, ben onu incelerken tatlı amcığı benim için sergileniyor. Derinden kızarıyor, büyük olasılıkla tıraş olmadığı için. Onun için iyi bir şey, umurumda değil. Ne demişler? Vahşi doğayı keşfet.

Tam kalçalarını kapatacakken, onları iterek açıyorum ve içeri dalarken omuzlarımla ayırıyorum. Uzun bir yalama, kendini kısıtlayan küçük kopması için yeterli. Ben onu iyice yutarken güzel eli hızla saçlarıma kayıyor. Çıkardığı sesler ben ilerledikçe değişıyor ve ben Serbest kalmaya yaklaştığını fark edince duruyorum. Neredeyse orgazmik bir mutlulukla dalga dalga onu çıkıntıdan indiriyorum.

"şunu," diye , ses tonunu tamamen sinirlilik kaplıyor. Ona karşı kıkırdıyorum, titreşimler ellerimin altındaki etinde tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Sanırım yanılıyorsun tatlım," diye mırıldanıyorum klitorisine karşı, dilimi yavaşça etrafında döndürerek. "Bu benim . Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde senin amını yiyeceğim. Yapmadığım bir şey için hayatımın her günü senden af dileyeceğim. İşte bu kadar Seni seviyorum." Parmaklarımı deliğine götürmek için duraklıyorum. Bir parmağımı yavaşça sokuyorum, sıkı amcığı etrafında sıkılıyor. "Ama yetki bende."

Ona daha fazla sohbet etme şansı vermeden, hemen geri dalıyorum. Orta parmağımı yüzük parmağıyla birlikte içeri sokup doğru açığı verdiğimde g noktasını neredeyse anında buluyorum. Kalçaları masaya çarpıyor, inlemeleri duvarlarda yankılanıyor. Birinin bizi duymamış olma ihtimali yok,

Ama bu gerçeği kimseye söylemem, umurumda da değil. O benim, sahip olmak ve tutmak için, ne istersem onu yaparım.

Eğer onu boşaltmamı isterse, ya bunu yaparım ya da denerken ölürüm. Ne yazık ki onun için bu hemen yapacağım anlamına gelmiyor.

"Eğer iki kolum olsaydı, seni ," diye yüksek sesle haykırıyor, tam boşalmak üzereyken ondan uzaklaşıyorum.

Sırıtarak doğruldum ve kot pantolonumun düğmelerini açtım. Sikim onu yutmaktan zaten sertleşmişti, bu yüzden tamamen ayağa kalkmadan çıkarmak biraz daha zor. Kendime birkaç çekiş veriyorum, benimkinden cum ile parladığını izliyorum ve gözleri şehvetle parlıyordu.

Patlamasını görmezden gelerek ağırlığımı bir kolumla başının yanında tutarken, serbest elimle kendimi onun sıcaklığına doğru yönlendiriyorum. Keskin nefesi, yüksek perdeden çığığı ve sikimi sıkkan gerginliği, onun uzun süre içinde. Sonuna kadar çekerek, daha da içeri girene kadar kendimi ona geri itiyorum. Tekrar tekrar, kendimi onun içinde çalıştırıyorum ve ona alışması için birkaç dakika veriyorum.

Neredeyse tamamen içeri girdiğimde, tamamen geri çekiyorum ve eve çarpıyorum.

"Kahretsin!" Çığılık atıyor, eli omzumu tutmak için havalanıyor ve tırnaklarını tekrar bana batırıyor. Çok az acı veriyor, ama bu beni yerimde tutmaya ve onun sert davranılacak bir durumda olmadığının farkında olmamı sağlamaya yetiyor.

Durup bana bakmasını bekliyorum. Baktığında, hemen yumuşayan yüzümü görene kadar çığılık atmaya hazırđı.

"Umarım seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur bebeğim," diyorum içtenlikle ve eğilip dudaklarımı dudaklarına yerleştiriyorum. Bana karşı başını sallıyor ve hareket etmemi sağlamak için kalçalarını döndürüyor. Ona itaat etmiyorum, bunun yerine yüzüne bakmak için desteğimi kaldırıyorum. "Ben ciddiylim. Sana hiç sebep vermediğim halde beni sorguladın. Yıllardır bana bir şans vermeni bekliyordum. Sonunda bana bir şans vermişken neden bunu mahvedeyim ki? Neden benimle konuşmak yerine kaçtın?"

"Şimdi olmaz," diye inliyor. Gözleri kapanıyor ve başı benden kaçmak için dönüyor, muhtemelen soruyu da geçiştirmeye çalışıyor.

"Evet, hemen şimdi." Gevşemesini sağlamak için birkaç kez ona doğru ve bu çok işe yarıyor. "Eğer sana bir şey olsaydı... Ne yapardım bilmiyorum."

"devam etmeliydin," homurdanıyor sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi.

"Sen olsan böyle mi yapardın?" Ben de karşılık verdim ve batıyor. "Hayır, . Bunu tekrar deneyelim ve bu sefer bu işi ciddiye almanı istiyorum."

Kabaca sarsarak, o dayanmaya çalışırken ona tekrar tekrar çarpıyorum. Onu kabaca beceriyorum, bu önceki düşüncelerime aykırı, ama eğer beni şımartmaya istekliyse, onun tavrını becermeye hazırım.

"Evet!" Sikimin üzerinde zıplarken sırtıyor. Bacakları beni kilitlemek için kalçalarımın etrafında dönüyor, bu genellikle işe yaramaz, ama beni yönlendirmesine izin veriyorum birkaç dakika daha itiyor. Toplarım sıkıca çekiliyor, omurgam karıncalanmaya başlıyor ve hemen çekilmek için duruyorum.

"Ölebilirdin!" Duygularımın aniden beni ele geçirdiğini fark ederek bağıriyorum. "Seni Tanrı bilir nereye götürebilirlerdi, sonra ne olacaktı? Kızlar olmasaydı, hamile olduğunu asla öğrenemeyecektim!"

Başım sola savruluyor, yanağıma vurmasının şokuyla bedenim kaskatı kesiliyor.

"Lanet telefonuna cevap verseydin belki sana söyleyebilirdim," homurdanıyor ve vücudumun üst kısmını itiyor. Hareket etmiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine, hızımı arttırıyorum ve ayağa kalkmadan önce sikime boşalmasını bekliyorum, kot pantolonumun fermuarını çekiyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Şu anda senin için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok Birdie. Her şeyi ettim, anlıyorum ama *sen* gittin. O kızı becermedim, bardaki herhangi birine onu ittiğimi sorabilirsin. Ama hayır, *sen kaçtın*." Bundan utanıyormuş gibi görünme cüretini gösteriyor. "Anlıyorum kızgınsın ve unutmak istiyorsun. Ama zaman ki hıncını başkalarından çıkarmak benimle yetişkin bir insan gibi konuşabilirsin, o zaman bunu tartışabiliriz. Şu anda biraz hava almana izin vereceğim çünkü bence en iyisi bu." Topuğumun üzerinde dönerek o beni durdurmadan önce kapı tokmağını.

"Öylece çekip gidemezsin," diye sesleniyor, sesi titrek ve ıslak.

"Ben Şeytan'ım ve sen benim sevgilimsin. Sensiz ben yokum, bu yüzden çekip gitmiyorum ama sana biraz zaman veriyorum. Senin için çok az şey ifade ettiğimi anlıyorum ama sen benim için dünyalara bedelsin. Bebeği muayene ettiklerinde geri geleceğim." Bununla birlikte kapıyı açtım ve aceleyle oradan çıktım. kararımı ikinci kez düşünmeden önce.

Sekizinci Bölüm

"W Ait!" diye sesleniyorum, üzerimdeki battaniyeyi yırtıyorum ve doğruluyorum. Dünya dönüyor ve ben yataktan tam olarak kalkamadan birkaç hemşire odaya doluyor.

"Uzanmanız gerekiyor Bayan Yarrow," diyor pembe önlüklü biri kibarca.

"Hayır, yapamam." Kollarına karşı mücadele ediyorum, Scout'un beni terk edeceği düşüncesi gözlerimi yaşartıyor. Ben ne yaptım ki? "Lütfen!" Çığlık atıyorum, dışarı çıkmaya çalışmak için kollarına yapışıyorum.

"Eğer sakinleşmezsen, sana vereceğiz!" Yaşlı erkek hemşire bağırıyor ve hareketlerim duraklıyor. "Uzanman ve biraz dinlenmen gerekiyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama geri dönecek," diyor sert ve saçmalamayan bir ses tonuyla. Başımı çevirip ona baktığımda bana ters ters bakıyor. Babacan bir hava yayıyor. Bunu uzun zamandır hissetmemiştim, babam gittiğinden beri. Kalın bir şekilde yutkunarak, onları bırakmadan önce yavaşça başımı sallıyorum

beni yatağa geri yatırdı.

"Nereden biliyorsun?" Dehşet ve göğsüme yerleşen hüznü bir ağrıya mırıldanıyorum. "Onu tanımıyorsun bile, geri döneceğine dair bana nasıl güvence verebilirsin?"

Genç kadın hemşire dışarı çıkmaya hazırlanırken, "Psikiyatrik konsültasyon için arayacağım Rich," diyor.

"Hayır," diye sesleniyor yaşlı erkek hemşire Rich ve onu olduğu yerde durduruyor. "Beni şimdilik buraya atayın. Doktora bir sonraki rotasyona kadar burada olacağımı söyle." Adam önemli biri mi bilmiyorum ama kız oradan ayrılıyor.

Arkasına bile bakmadan. Personelin geri kalanı teker teker dışarı çıkıyor ve geride kalan adamın ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin oluyor.

Bir sandalye kapıyor ve yatağın yanına yanaşiyor. Duruşu rahat ve ellerini kucağında kavuşturmuş, hiçbir şey söylemiyor. İkimiz de diğerinin bir şey yapmasını beklerken birbirimize garip garip bakıyoruz. Bir şey söylemesini. Belki de beni bekliyordur? Kahretsin, bilmiyorum. Bir saat gibi gelen bir süreden sonra, ağzını açmadan önce küçük bir nefes veriyor.

"Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl bilebileceğimi sormuştun," başlıyor. Onu düzeltmek için ağzımı açıyorum ama o bunu tahmin ediyor çünkü

elini evrensel 'dur' hareketiyle kaldırır. "Eğer birini kendinden uzaklaştıracak kadar aptalsan, o zaman aşıksın demektir. Platonik olabilir ya da olmayabilir ama onu seviyorsun. Önemli olan tek şey bu, Birdie."

"Geri dönmezse onu suçlamam," diye alay ediyorum yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken. Kendi aptallığım yüzünden sinirlenerek onları agresif bir şekilde uzaklaştırıyorum.

"Yapacak." Bakışları bir an için uzaklara dalıyor, bana dönmeden önce yüzünde hüznü bir ifade belirliyor. "Seni gördüğümde bir *deja vu* hissine kapıldım. Kendi Clareise'im için aynaya bakıyorum. Yapmamam gerekirken çekip gittim ve gittiğim andan itibaren bir daha asla olamayacağımı biliyordum.

onsuz yaşayamam."

Bundan sonra hiçbir şey söylemiyor, yine birkaç uzun an boyunca uzaklara bakıyor. Sessizlik benim için çok kalınlaşıyor. "Ne oldu? ne oldu?" Sorum havada ancak fısıltıyla duyuluyor ama omuzlarındaki hafif kıpırtıdan duyduğunu biliyorum.

"İlişkimizde daha yeniydik ve babam beni başka bir kadınla evlendirmeye çalıştı. Bu konuda hiçbir şey yapmak istemedim ama Clareise hayır cevabını kabul eden kadınlardan değildi. Sonunda onu mahvetse bile..." diye devam ediyor, acı dolu anısına tanık olurken burnu kırılıyor ve gözleri cam gibi oluyor. "Daha ilk andan itibaren benim her şeyim olduğunu biliyordu. O gün bana sordu. Aramızda bir bağ kurulmamış olabilir ama aramızdaki bağ anlıktı. Babamın bana, bize bunu yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu."

Kalın bir şekilde yutkunuyor, boğazını temizlemeye çalışırken boğazı titriyor. Boğazında belirgin bir yumru. Yüzündeki kızarıklık derinleşiyor. "Bak dostum, biz

Bu konuda konuşmak zorunda değilsin." Hikayesini kesinlikle bilmek istiyorum, Scout'un geri dönebileceğine dair güvence almak için...

"Çok kızdı," diye boğuluyor, bana üzgün bir şekilde gülümseyerek. "Clareise'le evlenmek istediğimi söylediğim gün bana sözde nişandan bahsetti. Yemin ederim sinir krizi geçirdi. Beni kendi iradesine boyun eğmeye zorladığı için ikimizin de çılgık çılgıca kavga ettiğimizi hatırlıyorum. Tartışmayı kaybettiğimi düşündüm ve Clareise'e babamın ihanetini anlatmak istedim. Yine de onun

mutlu olması gerekirken çok öfkeliydi. Sonradan nefsi müdafaa olduğunu anladığım bir şekilde bana saldırdı. Benden nefret ettiğini, beni asla gerçekten sevmediğini söyledi. Bensiz daha iyi olacağını... Hiçbirine inanmadım, ama elimde başka bir şey de yoktu. Birlikte geleceğimizin sona erdiğini düşündüm..."

"Ne oldu?" Mecazi anlamda koltuğumun ucunda oturuyorum. Scout'u hayatımdan sonsuza dek çıkarmış olma korkusu beni neredeyse patlamaya hazır hale getirdi.

"Diğer kadınla evlendim." Bu acı dolu sözler karşısında boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor. Acı ve öfke birbirine karışmış görünüyor, kalbim onun için en önemli şeyi kaybeden adam için üzüyor. "Evlendik ve . Evliliğimin ilk üç ayı boyunca her gün Clareise'i düşündüm. Yüce bir gücün mucizesi mi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama diğer kadın ben babam için bir seyahate çıktığımda uykusunda vefat etti. Öğrendiğimde hemen beni sorguladılar. Çünkü daha fazla mutlu olamazdım. Evet, bir kadın hayatını kaybettiği için yıkıldığım bir an oldu ama Clareise ile benim aramda duran tek şey oydu." Kesinlikle umduğum sonuç bu değildi. Hay sikeyim!

"Ertesi gün onu aradım ama tabii ki evde değildi ve kimse yeni yerini bilmiyordu, ben de ona uçtum. Kapısını durmadan çaldım ta ki cevap verdi. Yüzümü gördü, öyle sert bir tokat attı ki sandım, sonra da bir daha şansımız olmayacakmış gibi beni öptü."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum..." Sağlam elimle ağzımı kapatarak hıçkırıyorum. "Onu başka bir kadınla izleyemem. Nasıl işlev göreceğimi bile bilmiyorum."

"O zaman neden onu uzaklaştırıyorsun?" Yumuşak bir sesle soruyor. Başımı sallıyorum, bu noktada neden bir şey yaptığım konusunda içtenlikle emin değilim. Gerçek bir nedenim yok.

Yeterince iyi olmadığım hissinin yanı sıra onu kendimden uzaklaştırdım. *Biliyorum.*

Ben yeterli değilim. "Onunla konuşmak için ona güvenmedin, bu da senin buraya gelmene neden . Bana bundan bahset."

"Asla yeterince iyi olamayacağımı düşünmekten nefret ediyorum..." Sızlanıyorum ve burnumu çekiyorum. "İyi olduğumdan, benimle ilgilenildiğinden emin olmak için o kadar çok şey yaptı .. Bunu gördüğümde, sonunda uğraşmaya değmeyeceğime karar verdiğini düşündüm."

"Kim sorunlu olduğunu söyledi?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak karşı çıkıyor.

"Kimse değil ama ben *hissediyorum*. Başımdan geçenler, Scout'un parçalanmış her bir parçamı toplayıp tekrar yapıştırması birlikte..."

Rich neredeyse babacan bir tavırla, "Birdie," *diyor* ve kafamı kaldırıp ona . "Sen buna fazlasıyla değersin. Bu adam," diye duraksayıp kapıyı işaret ediyor, "kendini sandığınızdan çok daha fazla işine adanmış biri. Seninle birlikte ona izin verdiğimiz andan beri. Durumunun ne olduğundan emin olmadığımızda, güncel bilgileri almak için doğrudan doktoru aradı. Dışarı atılmaktan ya da çağrılmaktan korkmadı çünkü onlar için endişelenmiyordu. *Senin* için endişeleniyordu. Acı çektiğinizi biliyorum ama bir an için kendinizi onun yerine koyun. Senin ölmüş olabileceğin haberini aldığında neler yaşadığını bir düşün. Arabayı ters dönmüş ve kısmen ezilmiş halde gördüğünü ve senin içeride olduğunu bildiğini? Hayatınıza yönelik tehdidi? Doğmamış bebeğinizin hayatına yönelik tehdidi?"

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor ve ben hemen onları suçluyorum. Bebekten gelen hormonlar. Karnıma dokunmak için uzandığımda, var olmayan yumruyu kucaklıyorum.

"Bunu ona nasıl telafi edebilirim?" İhtiyaçla fısıldıyorum. Eğer bu hayatta başarabileceğim bir şey varsa, o da Scout'un bunu bilmesini sağlamak olacaktır.

Ona ne kadar güvendiğimi ve ne kadar üzgün olduğumu.

Sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi başını yana eğiyor. Ne ima etmeye çalıştığını anlamadığımı fark edince usulca iç geçiriyor. "Onu sevdiğini göstermelisin." Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama kapıya vurulması ve ardından Sofia ve Vivanna odaya dalıyor. Onlara selam veriyor ve ben bakışlarını yakalayana kadar bekliyor. Bu bakışı hemen babacan bir hayal kırıklığı olarak algılıyorum ve kendimi toparlamam gerektiğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok.

"İyi olmana çok sevindik!" Sofia Rich'in etrafından dolaşıp bana sarılıyor.

"Sof ve ben senin öldüğünü sanıyordum," diye haykırıyor Viv, elini silerken. bir mendille burnunu. Aşırı dramatik tavırlarına kıkırdıyorum ama haklı olduklarını fark ediyorum. Bu sadece Scout'u uzaklaştırma durumumu daha da kötüleştiriyor.

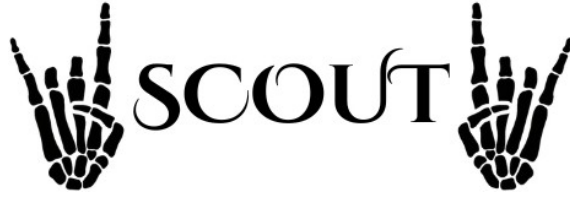
Ölebilirdim.

Scout'un da Rich gibi bunu açıkça belirttiğini biliyorum. Yine de nedense Scout beni bulmasaydı şu anda burada olmayabileceğimi yeni yeni anlıyorum. Kızlar bana korkuları hakkında konuşuyorlar. Eşleri ve ben hastanede neler olduğunu anlatıyorlar.

Tek düşünebildiğim Scout'u nasıl incittiğim ve bunu düzeltmenin en iyi yolunun ne olacağı. Kendime karşı tamamen dürüst olduğum için, hiçbir fikrim yok.

nasıl daha iyi yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim yapmak zorunda olduğum. Hikayenin sonu.

Dokuzuncu Bölüm

M Her şey benden yumruğum kum torbasına iniyor. "Lanet olsun!" Başka bir yumruk onu uzaklaştırırken kükrüyorum. Ağır metal patlamaları hoparlörlerden gelen bu sesle öfkemi asılı kum torbasından çıkarıyorum. bastırılmış gerilimi ne kadar boşaltmaya çalışırsam çalışayım, sanki onun yerine başka bir ıstırap dalgası beni ele geçirmeye karar veriyor.

"Scout," diye bağılıyor Massimo müziğin içinden, müziği durdurmak için telefonuma dokunuyor. Gözlerimi devirerek banka doğru yürüyorum ve ellerimi biraz açıyorum. Tişörtüm bankın üzerinde, daha önce attığım yerde duruyordu ve ben de onu kullanıyordum.

Gözlerime damlayan teri silmek için. "Hangi sen?" Bana yaklaşırken havlıyor. Gözlerimi ona dikiyorum, kendi kızgınlığım göğsümde çiçek açıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kollarımı iki yana açarak bütün öğleden sonra bulunduğum yeri işaret ediyorum. Olacak başka bir yerim yokmuş gibi.

"Benimle üzüm bağında buluşman gerekiyordu, salak herif," diye alay ediyor. Takım elbisesinin ceketini silkip gazlı bez ve bantların olduğu yere geliyor. Ona dikkatle bakıyorum. Buraya dalmış, sanki köpeğiymişim gibi bana emirler yağıdırıyor ve şimdi de ellerini sarıyor. "Bunu senin yönteminle yapacağız. Kazanırsam, kışını kaldırıp benimle üzüm bağına geleceksin. Kazanırsan, hastaneye geri dönüp Birdie'yle yetişkin biri gibi konuşacaksın. göt adam."

"Beni iten o, dostum. Benden daha ne istiyorsun? Sevişmek istedi, ben de öyle yaptım. Benimle konuşmak yerine benden kaçabileceğini düşünürken kalın kafasının içinden tam olarak ne geçtiğini istedim." Bu konuda ne kadar çok konuşsam

öfkem daha da artıyor. Kendi yetişkin kararlarını verebilir, bunu anlıyorum. Anlamadığım şey, onun bu boku iyice düşünmemesi. "Bana çekip gitmem için bir sebep vermekle kalmadı, beni kapıdan dışarı itti. Eğer benimle konuşsaydı, şu an burada olmazdık. Şimdi."

"Belki," diye duraklıyor ve başını soldan sağa doğru büyük bir *gürültüyle* sallıyor. "Ama bu onun acı çektiği gerçeğini ortadan kaldırmaz ve siz ona çekip gitmenin sizin için kolay olduğunu gösterdiniz. Bu doğru olsun ya da olmasın,

Eylemler her zaman sözlerden daha yüksek sesle konuşur. Ona senin başka bir kadınla öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafın gösterildi."

"Bu sahnelendi," diye bağırdım.

Ellerini tutma hareketiyle havaya kaldırır. "Her durumda, eylemler daha yüksek sesle konuşur. Sonra ortaya çıktığında onu beceriyorsun, öfkeni gösteriyorsun ve onu orada tek başına bırakıyorsun. Ben olsaydım ve senin yerinde olsaydım

beni o odadan uzak tutabilecek tek bir ruh ya da tanrı bile olmazdı. Neden gittiğini tartışmak için bir zaman olacak ama bu o zaman değil. Sen bir aptal ve aksini düşünüyorsan onu hak etmiyorsun."

"Biliyor musun, seni de oynadığın bu lanet oyunu da sikeyim." I

Son bir yenilgiyle ellerimi havaya kaldırdım ve gömleğimi de yanıma alarak kapıya doğru yürüdüm. "Şu anda ikimiz de acı çekiyoruz ama benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Kaçarken bunu istedi ve şimdi ben de bunu yerine getiriyorum. Tanrı aşkına, ne isterse yapacağım!" Bağıriyorum. Yumruğun ortasında parmak eklemlerimi metal kapıya çarpana kadar fark etmiyorum. Bir zonklama beklerken

elim sıkıyorum. Gelmeyince neşeyle sırtıyorum. Belki de şu anda ihtiyacım olan rahatlatma . Geriye dönüp, tekrar tekrar yapıyorum.

ellerim dirseklerimi kavırıyor ve beni geriye doğru fırlatıyor. Boks minderine çakılana kadar bir anlığına uçtuğuma yemin edebilirim. Düşüş içimdeki rüzgârı savuruyor ve hemen ayağa kalkmamı engelliyor.

"anlıyorum, gerçekten. Ama şöyle bir şey var."

Hiç tereddüt etmeden bana doğru geldi ve kollarımdan tutarak beni ayağa .

"gelenleri sindirmek için zamanın oldu. Onun olmadı. Bir uçtan diğerine geçti, sonra ne kadar süre baygın kaldıysa o kadar süre baygın kaldı. Sonra bugün yaşananlar ikinize de yardımcı olmamış gibi görünüyor.

Sakın yanlış anlamayın ve onu suçsuz bulduğumu düşünmeyin. Yaptığı şey . Ölebilirdi. Ben olsaydım Sofia'nın boynunu tepside sunardım ama ben öyle biri değilim. Bu sen ve kızın. Bektan bir travması var, onunla her konuştuğumda bunu gün gibi görebiliyorum. Ona biraz anlayış göster, dostum."

Omuzlarımı silkeleyerek, sönmüş gibi görünüyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyordun? Yemin ederim bugün buluşacağımızı bilmiyordum."

"Ben de düşünmüştüm. Toplantıları ya da herhangi bir şeyi asla kaçırmıyor gibisin, bu yüzden

kötü olması gerektiğini biliyordum." Söylediği her şeyi onaylamak için başımı sallıyorum. Şu anda başka bir şey için zihinsel kapasitem yok, ama işte buradayım. Düşünüyorum

Birdie'yi hayatımda kalması konusunda ciddi olduğuma nasıl ikna edeceğimi.

"Aslında onu öldürmek isteyen adamla ilgiliydi. Görünüşe göre göze göz. Yine de, başka bazı izini ona kadar sürebildik..." adım adım ilerliyor, kaşları sessiz sıkıntısını görebileceğim kadar eğiliyor. Onu tanımıyor olsaydınız, sadece tuhaf ve gizemli davrandığını düşünebilirdiniz. Bunun yerine, bu bir düşünce tarzıdır. Genellikle

Kaşlarını aşağı çeken konular iyi konular değildir.

Ona yaklaşarak, "Nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum, adam." Kalın kalın yutkunarak sessizce başını sallıyor. "Neden Birdie'nin peşine düşsün ki? Her şey Sofia'nın etrafında dönüyor gibi görünüyor?"

"Birkaç yıl önce Sofia'yı rehin alan mafya ile bağlantısı vardı." Söyleyeceğini düşündüğüm şey kesinlikle bu değildi. "Onu Alaska'ya kadar takip etmek zorunda kaldık. Hepsini yakaladığımızı sanıyordum ama bu yakalayamadığımızın açık bir kanıtı. Sana sevgilisini ya da her neyse onu öptüğünü söylemiş. Sofia'yı kaçırdığında da benzer bir nedenden dolayı kaçırmıştı.

Farklı ama prensip aynı. Bence mantıklı..."

"Peki, ne yapacağız?" Arenanın yanındaki banka çökerek soruyorum. Yanımda oturuyor, telefonu elinde hızlıca mesajlar arasında geziniyor.

"Bu şerefsizlerden temelli nasıl kurtulacağımızı bulacağım. Birdie'yle yüzleşecek ve kendini toparlayacaksın." Alay ederek, bir tek elimi şaşkınlıkla saçlarımın arasından geçiriyorum. Kolumu yüzümden uzaklaştırıyor ve sertçe omuzlarımı tutuyor. "Ben ciddiym dostum. Bunu kalın kafana sokmak için seni eşek sudan gelinceye kadar dövmem mi gerekiyor? Bu adam," diyerek cihazındaki ölü adamın fotoğrafını gösterdi, "neredeyse karımı öldüren adamlardan biriydi. Kadınınla arana mesafe koymayı savunacağımı mı sanıyorsun? Kesinlikle olmaz. Kimsenin karısıyla

Ama sanki ikiniz de sonsuza kadar yaşayacakmışsınız gibi burada oturmuş, her şeyinizi gözden geçirecek kadar zamanınız varmış gibi davranıyorsunuz."

"Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Bunun için beni suçlayabilir misin?" Kendimi kaybediyorum, ruh halim saniyeler içinde tekrar öfkeye dönüşüyor. "Sadece biraz düşünmek istiyorum.

ve ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum. Onu küçüklüğümüzden beri tanıyorum. Sonunda bana bir şans verdi ve sonra yeterince güvenilir olmadığımı karar verdi. Benim hakkımda neden böyle düşündüğünü bile söyleyememesi yeterince kötü. *Söyledi* işte. Travma geçirdiğini anlıyorum ama hepimiz geçiriyoruz. Hepimiz bir şekilde berbat durumdayız ve ben etrafta Hayatımın geri kalanı boyunca yumurta kabukları. Bu ikimiz için de mutsuzluk olacak. Ben sadece ona hayatı birlikte yaşamak istediğim tek kişinin o olduğunu nasıl kanıtlayacağımı bulmaya çalışıyorum." Söylevimin sonunda sönüyorum. Hiçbir şey yok

Bu noktada sızlanmam için daha fazla yer kalmadı. Zihinsel kapasitem sınırına ulaştı ve *ondan uzak kalmak istemediğimi* kaç kez tekrarlamam gerektiğini bilmiyorum. Beni itti ve ben de uzaklaştım çünkü uzaklaşmasaydım biliyorum ki başka şeyler de olacaktı.

İddialarımı yalanlamıyor, bunun yerine öfkeyle telefonunda geziniyor. Omzunun üzerinden bakıyorum ve yayınlarına saniye bile göz atmamasını izliyorum. Sonunda, birkaç dakika boyunca akılsızca baktıktan sonra, bir reklam

ekranında beliriyor ve sanki dünya benim için açılıyor.

Ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Onuncu Bölüm

BİR HAFTA SONRA

I Sonunda bu cehennem çukurundan kurtuluyorum. Yemekler iğrenç, Duşlar soğuk ve bazı personel çok kaba. Huysuz olabileceğimi biliyorum ama lanet olsun, öğle yemeği *istemem* gerektiğini fark etmemiştim. Her halükarda, Scout'un her an burada olması gerekiyor. Yedi uzun günün ardından onu tekrar göreceğim düşüncesi midemi bulandırıyor. Kavgamızdan sonra Geri gel. Sadece biraz yalnız kalmak istediğini söyledi ve buna saygı duymamı istedi. Hemen kabul ettim çünkü bu ona güvenmeye daha istekli olduğumu gösteriyor. Onun da geri döneceğine güveniyorum.

Onsuz geçen ilk gün cehennem gibiydi. Bu kadar acıtacağını düşünmemiştim ama saatlerce ağladım. Sonunda gözyaşlarım tükendi ve kendimi susuz bıraktım. onun yüzünden. O gece bana mesaj attı. Basit ama etkiliydi.

İzci:

Yer için teşekkürler.

Seni
seviyorum.

İyi olacağımızı bilmek için ondan başka bir şey görmeme gerek yoktu. İçimin derinliklerinde bir yerde biliyordum. Bu ve sabah bulantıları beni rahatsız etmeye devam etti ve Scout'un en az on sekiz yıl boyunca ikimize bağlı kalacağını bilmemi sağladı.

İkinci gün yine kasvetliydi ama Rich yine beni ziyaret etmiş ve başı belaya girene kadar masa oyunları oynamıştı. Doğrudan izleme için odamda kapalı olduğumdan yapabileceğim çok şey vardı, bu yüzden ayrılmak bir seçenek değildi. Tam çıldıracağımı düşündüğüm sırada bana bir teslimat geldi. Kimden geldiğine dair bir isim yoktu, sadece benim adımın yazılı olduğu bir Amazon kutusu vardı. Açtığımda Scout'tan geldiğini hemen anladım. İçinde renkli kalemler içeren bir yetişkin boyama kitabı, okumak istediğim ama bir türlü vakit bulamadığım yeni bir seri ve "beni ez" yazan bir notla birlikte küçük bir oyuncak ayı vardı. Bunu yaptığımda Scout'un sesi odada bir melodi gibi yayıldı.

"Yavru kuş, ikimizin de zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ama bunu benden duymanı istedim. Sana nefes almak için havaya ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacım var. Sen benim dünyamsın ve bunu benden duymanı istedim. Onlar ne zaman orada olacağım

"Seni deşarj ediyorum, üzülme yavru kuş."

Karışıklık olması ihtimaline karşı, bunu duyduktan sonra yine bir bebek gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ben suçu hormonlara atıyorum ama hepimiz biliyoruz ki bunun nedeni aşkını tekrar ilan etmesiydi. Her kadın bunun için bayılırdı.

Üçüncü gün, bakım personeli beni yönlendirene kadar oturdum ve duvara baktım. Banyo yapmama, üstümü değiştirmeme ve sonra yemek yemek için yatağa dönmeme yardım ettiler.

gerçekten geldiklerinde üç öğün. Panjurları da kapalı tuttum çünkü Güneşin doğuşunu ve batışını izlemenin bir anlamı yoktu. Ben bu kadar asık suratlı hissederken günlerin ıslık ıslık parlamaya devam etmesini izlemek acı vericiydi. Bu yüzden kapalı kaldılar. Ondan sonra günler birbirine karıştı. Sofia ve Viv her gün beni ziyaret ediyor, taburcu olmayı beklerken yapacak bir şeyler getiriyorlardı.

Hatta o günlerden birinde Massimo, Sofia ile birlikte bana uğradı ve çiçek verdi. Garipti, çünkü Scout'tan başka birinden çiçek aldığım bir zamanı hatırlamıyorum. Hatta biraz daha düşününce, sanırım bana sadece birkaç kez çiçek vermişti.

Şimdi, son gün geldi ve işte tüm bastırılmış heyecanım burada devreye giriyor. Burada olacağına dair açıkça söz vermemiş olabilir ama Scout sözünün eri bir adamdır. Tartışıyor ya da kavga ediyor olsak bile benim için geleceğine inancım var.

Esmer bir kız kapıyı kırıp açarken kapı sertçe çalınır. "Merhaba, ben faturalandırmadan Lacy, içeri girebilir miyim?" O soruyor. Başımla işaret ederek

Girmesi için. "Evraklarınızı inceliyordum ve herhangi bir sigortanızın olmadığını fark ettim. Önemli bir şey değil, ancak bunu sizinle iki kez kontrol edebilmek veya olası ödeme planlarınızı belirlemek istedik."

"Uhm," diye kekeliyorum, neden emin değilim. "Ödeme planları Ne? Sağlık hizmetlerinin ücretsiz olmadığını biliyorum ama bana sadece fatura keseceğinizi sanıyordum?" İnanamayarak sordum. Hastanede kaldığım ve bu konuda endişelenmek zorunda kaldığım bir zamanı hatırlamıyorum. Scout genellikle hep yanımdaydı.

"Anladım," diyor aşık olduğum o derin, bariton ses. İkimiz de ona doğru bakıyoruz ve yemin ederim bu kaltağın gözlerinde kalp var. "Birdie olacak sigortam kapsamında faturalandırıldı." Bir grup insanla birlikte odaya girer. Massimo, Sofia, Vivianna ve Scout'un diğer arkadaşlarından birkaçı odaya girer.

"Scout, beni öylece sigortana ekleyemezsin," diye sinirli bir şekilde gülerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Bu adama ne oldu böyle? Önce beni bir haftalığına terk etti, şimdi de beni sigortasına eklemekten mi bahsediyor?

"Karım olursan sen de eklenebilirsin." Kelimeler ağzından o kadar kayıtsızca dökülüyor ki neredeyse onları yakalayamıyorum. "Ya evlenebiliriz Burada ve şimdi, yolun aşağısındaki adliyede ya da bebek doğana kadar bekleyebiliriz. Seçme şansım olsaydı, bunu adliyede yapalım derdim, ama bu tamamen size kalmış. Ne olursa olsun, sen benim karım olacaksın ve bu tartışmaya açık değil. Şimdi seç yavru kuş, böylece hangi yolu seçersen seç hazırlıklar başlayabilir."

Kulaklarım çınlamaya başlıyor, gözlerim doluyor ve yemin ederim kendimden geçiyorum çünkü gözümü kırptığımda Scout yatağın yanında diz çökmüş haldeydi. Elini parmağıma bir yüzük getirirken benimkini kucaklıyor. Gözyaşlarım görüşümü bulandırırken burnum yanıyor.

"Birdie, benim her şeyim olduğunu sana başka nasıl kanıtlayacağımı bilemedim. Senin kalın kafana girebilecek kadar büyük bir jest olarak düşünebildiğim tek yol buydu." Sulu bir kıkırdama benden kaçarken parmak eklemlerimi nazik bir öpücük için dudaklarına götürüyor. "Yavru Kuş, sen gökyüzündeki aysın, günün aydınlığında ve gecelerin en karanlığında sonsuza dek benimlesin. Her zaman kendini asla inkar etmediğin tek dürtü olmak istedim. En dalgalı sularda tutunduğun sal olmak istedim. deniz feneri olmak istiyorum. Şeytanlarınızdan daha yüksek sesle kükreyen ve ilkel arzularınızı besleyen kişi olmak istiyorum. Travmanızı özümseyecek ve size sevgi, tutku ve anlayış olarak geri vereceğim. Seni tereddütsüz sevebilmek için bir ömür boyu bu şansını bekledim ve her yaşamda, her dünyada ve gerçekliğin her versiyonunda seni seçerdim. Ben her zaman

Seni bulacağım ayım, çünkü beni her zaman çekiyorsun. Birdie Yarrow, lütfen benimle evlenerek aşkıma ve bağlılığımı kabul eder misin?"

Deli gibi başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümden birleşen ellerimize akıyor. Gördüğüm tüm yüzükler arasında en eşsiz olanı bu olsa gerek, bu da gözyaşlarımın tazelenmesine neden oluyor. Ay, bulutsuz bir gecede yıldızlı gökyüzüne benzeyen bir taşın etrafını sarıyor. Yüzüğün her iki yanında yıldızlar var ve ben bu yüzükte aşkımızın tüm fiziksel temsillerini görüyorum. Parmağımdaki yerine oturduğunda, beni hiç öpmediği gibi öpüyor. Yarın.

Oda gözden kaybolurken, ondan başka kimse yoktu. Geriye dönüp baktığımda, bir zamanlar onun yanında hiç olamamış olabileceğimi düşünmeden edemiyordum. Bir süre her şeyin sona ereceğini düşündüm ve bizim için bir geri dönüş yolu göremedim. Scout o kapıdan çıkıp geri dönmediğinde hayatımın bittiğini düşündüm. O hayatımda olmadan, hiçbir amacım yoktu. Günü iple çekmek için hiçbir nedenim yoktu, kendimi içine düştüğüm çukurdan çıkarmak için hiçbir nedenim yoktu.

içindeydi. O ölene kadar Scout'un hayatımın her alanına ne kadar entegre olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu sözleri söylediğini duymak, bana aşkına itiraf etmek ve arkadaşlarımızı şahit olarak getirmek, benim için onun güneşim olduğu kadar benim de onun ayı olduğumu pekiştirdi. Onun da benimle aynı duyguları paylaştığını bilmek kalbimi son derece dolu hissettiriyor.

"Peki, adliyeye gidecek miyiz yoksa Massimo bizimle evlenmek zorunda mı?" Yüzü çok ciddi ve bu delilik karşısında attığım kahkahaya engel olamıyorum.

"Adliye."

"Viv ve ben denemeniz için birkaç tane aldık. Başlangıçta çok fazla seçeneğimiz yoktu, bu yüzden özür dileriz." Bu lanet hamilelik hormonları beni ele geçirdi çünkü gözlerimden daha fazla yaş akıyor. Birinin benim için bunları yapacağını asla tahmin edemezdim ama işte buradayız.

"Lütfen ağlama, makyajını yapmam gerekiyor ve ıslak cilt uygun değil," Viv nazıkçe azarlıyor. Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bez yanaklarımı kuruluyor ve ben son göz kırpmışımı yaparken gözlerimin altında duruyor.

"Pekâlâ, benden bu kadar. Şu anda yumuşak şeylerden bahsetme, hormonlarım bunu kaldıramaz," diye karşılık veriyorum ses tonumdan sızan alaycılıkla. Yine de, ben

Kesinlikle şaka yapmıyorum. devam ederlerse, hıçkırı hıçkırı ağlamaya devam edeceğim.

Elbiselerden birini giysi torbasından çıkardılar ve ben hemen eledim.

İkinci elbise çantadan çıkar çıkmaz, satıldığını anladım. Elbise Odadan gelen güneş ışığında parıltıyor, üzerinde bir hale gibi parlıyor. Organze ve parlak tül den yapılmış bir korse ve pazıların ortasından başlayan hacimli kollar var. Korse boyunca serpiştirilmiş kristaller, boncuklar ve payetler var. yıldızların en mükemmel desenlerinde bir elbise. Eteği elbisenin kendisinden daha uzundur, bu da arkasından akacak bir tren olduğu anlamına gelir.

"İşte o."

"Harika görünüyorsun Birdie," diyor Viv burnunu çekerek. Dışarıdan gelen şefkat karşısında gözlerimi deviriyorum ama sözlerinin ardındaki duygular beni mümkün olan en iyi şekilde nefes nefese bırakıyor. Aynaya bakmak için yavaşça arkamı döndüğümde

Bu kadar kısa sürede ve bu kadar az hazırlıkla başardıkları şey karşısında şaşkına döndüm. Kendimi tanıyamıyorum.

Kapı çalınıyor ve Massimo kafasını uzatıp odaya giriyor. "Eğer siz hanımlar acele etmezseniz, sanırım Scout buraya dalıp onu mihraba sürükleyecek," diyor çok ciddi bir şekilde. Gözlerindeki çok hafif parıltı bana alaycı davrandığına dair en ufak bir işaret veriyor.

Birkaç kez nefes alıp verdikten sonra yürümeye karar verdim. Kızların gelmesini beklemiyorum.

Beni takip etmek yerine omuzlarımı elimden geldiğince geriye atıp ana odaya doğru yürüyorum.

Massimo ve nikâh memuruyla birlikte duruyor. Arkası dönük ve yüzü başka tarafa dönük olduğu için henüz beni görmüyor. Yaklaştıkça sırtını sıvazladıklarını ve sessizce ona güven verdiklerini görüyorum. Sırtını sıvazladığı mendili görebiliyorum.

göz göze geldik. Sophia, biz kapıdan girerken kolunu benimkine doluyor.

Ayağım çerçevenin üzerine geldiğinde, Massimo Scout'un omzuna vuruyor.

Nefesimi tutarak arkasını dönmesini bekliyorum. Neredeyse ağır çekim ve midemde kelebekler uçuşuyor. Gözlerimiz birleştiği anda, onun gözlerindeki gerçek havai fişek patlamasını izliyorum. Keskin bir nefes alıyor, yumruğunu ağzına götürüyor ve gözleri bedenimden aşağıya doğru inmeye başlıyor. elbise seçtim. Onu yakından izliyor ve bu anı hafızama kaydediyorum. Onun gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlarken benim de gözlerim doluyor.

Bu benim seeeğim bir düğün olmayabilirdi ama onunla evlenmek vereğim en iyi karardı. Sonsuza dek benim kuzey yıldızım.

Kriz Yardım Hatları

I Siz veya sevdiğiniz biri acil yardıma ihtiyaç duyuyorsa, yerel acil durum numaranızı aramaktan çekinmeyin. Uzmanlar size yardım etmek için gerektiğinde size yardımcı olur. Tüm yardım hatları

ÜCRETSİZDİR. Ulusal Cinsel Saldırı Yardım

Hattı/Destek Hatları: Avustralya: 1800 737 723

Kanada: 604-255-6344

Almanya: 08000116016

ABD: 1-800-656-4673 veya 877-995-5247

İNGİLTERE: 0808 500 2222

İntihar ve Kriz Yardım Hatları:

Avustralya: 13 11 14

Kanada: 519-416-486-2242

Almanya: 0800-181-0721

UK: 08457-90-90-90

ABD: (800) 723-8255 veya 988'i tuşlayın

Kriz Mesaj Hattı:

Kanada Kendine Zarar Verme Yardımı **ABD** için

HOME yazıp 686868'e gönderin: Kendine Zarar Verme

Yardımları **İngiltere** için CONNECT yazıp 741741'e

gönderin: Kendine Zarar Verme Yardımı için SHOUT

yazıp 85258'e gönderin

Yazar Hakkında

Lexi Gray, Alaska merkezli bir yazar ve birkaç yıldır serbest editörlük yapıyor. Bayan Gray aynı zamanda Audible'da bulabileceğiniz seslendirmenlikle de uğraşmaktadır. Yazma tutkusu küçük yaşlardan beri var; ancak yazarların yazma becerilerini geliştirmelerine yardımcı olmaya ve eserlerine durgun bir hareket ve tutku getirmeye başladı. Kendine özgü sesi, duygu temelli yazımı ve tabu olarak sunulabilecek konulara değinmesiyle eserlerinde parlıyor. Bayan Gray, tüm bunların üstesinden gelmek için eleştirel düşünceyi ve iyi, kirli kara mizahı kullanıyor. Umudu, okuyucuların kendi eserlerini ya da yol boyunca yardım ettiği diğerlerinin eserlerini ellerine aldıklarında, burunlarını bu işe sokmaları. Bayan Gray kendisi karanlık okumaktan hoşlanıyor, ancak aynı zamanda kirli bir veya iki RomCom'a dalmayı da seviyor. Kendi geçmiş deneyimlerinden yola çıkarak

Kitaplarını okuyanlar için bir öğrenme duygusu olarak, yol boyunca sadece bir elleriyle tutmuş bile... İYKYK.

Yol boyunca güncellemeleri Instagram'ından kontrol edebilirsiniz: @AuthorLexiGray veya AuthorLexiGray.com adresindeki web sitesinden

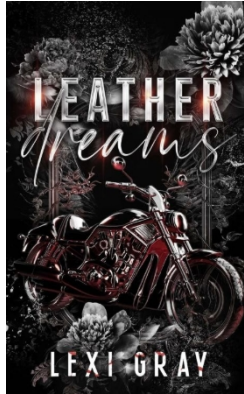
Ayrıca Tarafından

Lexi Gray'in yazdığı Satan on Wheels kaçırmak istemeyeceğiniz, yavaş ilerleyen, düşmanların aşık olduğu, motosiklet kulübü gerilimi! Hayranların en sevdiği mecazlar ve tetikleyicilerle dolu aksiyon dolu! Unutmayın, müstehcenlik birinci sayfada başlar! Bu kitap Rubber Down Duology'nin bir parçası.

Şeytan'ın Yaramazlar Listesi, Rubber Down Duology'ikinci kitabı. Birinci kitaptaki favori ikilinizin yer aldığı aksiyon dolu bir başka motosiklet kulübü hikayesi! Bu bir RH, MM/MMF aşk hikayesi. HEA garantilidir. Yine, müstehcenlik birinci bölümde başlıyor!

Aksiyon dolu Why Choose/Reverse Harem motosiklet kulübü romantizmi! Bu aksiyon dolu gerilimde Domme Fatal'ın dünyasını keşfedin! HEA garantili.

Teşekkür

Çılgınlıklarımı sonuna kadar desteklediği için muhteşem kocama teşekkür ederim!

Sevgili asistanım Chardona Davis'e bu harika yeni kitabın tanıtımında bana yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Bir yazar olarak benim için büyük bir bel kemiği oldu ve onu ne kadar takdir ettiğimi ifade edemem. Seni seviyorum, boo!

Muhteşem Alfa ve Beta ekiplerime ve ARC ekibine, hepiniz hikayelerimi bir araya getirmeme yardımcı oluyorsunuz ve siz olmadan bunu yapmak çok daha zor olurdu!

Son olarak, ama en önemlisi, **SIZE** teşekkür etmek istiyorum, okuyucu. Sanatımın bu parçasını okumak ve dünyayla paylaşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bu küçük kasaba yazarına yeni zirveleri deneyimleme şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, ben var olamazdım.

CUPID

Love really is a bitch

IS A

COVNT

DRLA DENAL

Aşk İlanı Bir C*nt

DREA DENAE

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Copyright© 2022 by Drea Denae

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Nikki Epperson

Tarafından yayınlandı: Amazon Kindle Direct Publishing aracılığıyla Drea Denae

İçerik Düzenleme: Samantha Bee

✿ Vellum ile oluşturuldu

Bu Kutsal Olmayan Üçlü için.

Tottie ve Stabby, bana her zaman yeterli olduğumu hissettiriyorsunuz. Yılanlar hakkında şaka yaptığımda beni grup sohbetinden . Bana gitmemi söylediniz. Sevgililer Günü temalı komik bir roman hakkında yarım yamalak bir fikrim olduğunda bunun için.

İkinizi de çok seviyorum.

İçindekiler

Yazardan Bir Not Oynatma Listesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Son

Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Drea Denae

A) OBS Feom Ghs A-Bhæ

Cupid is a C*nt Sevgililer Günü temalı bir ters harem romanıdır. Bu, biraz olay örgüsü ve bazı buharlı durumlarla kasıtlı olarak hızlı bir okuma olduğu anlamına gelir. Tekrar ediyorum, bu tam uzunlukta bir kitap değil. Ters harem, başroldeki kadının kitabın sonunda seçim yapmadığı anlamına gelir.

hikayenin.

Belirtmek istediğim bir husus, bu romanda bu karakterler için yazılı tanımlamalar bulamayacağınızdır. Bu bilerek yapıldı. Umarım her okuyucu kendi ideal estetiğini bulabilir, bir nevi kendi erkek arkadaşını yaratma deneyimi gibi.

Lütfen bu hikayenin size göre olmayabileceğini unutmayın. Okumaya devam etmeyi seçerseniz, kelime oyunları ve sapkınlıklar da dahil olmak üzere gülünç bir dünyaya atılacaksınız.

İyi eğlenceler.

Çalma Listesi

Genişletilmiş Çalma Listesi Spotify'da

Mevcut Boom Clap- Charli XCX
Gizli Aşk Şarkısı- Little Mix
Çok Mükemmel Görünüyor- 5 Seconds of Summer
Tatlı Sohbet- Samantha Jade
Aşk Tanrısını Vurdum- Stella Cole
Güller- The Chainsmokers, ROZES
Out Of My League- Fitz and the Tantrums
Certain Things- James Arthur, Chasing Grace
Dissolve-Absofacto
Hiçbir şey-Bruno Major
Lost In The Fire- Gesaffelstein, The Weeknd
Wanna Be In Love- Lauren Martinez
Make You Mine- Public
Title- Meghan Trainor
Into Your Arms- Witt Lowry, Ava Max
Best Is Yet To Come- Gryffin, Kyle Reynolds

Birinci Bölüm

(Seni ne zaman yanlış yönlendirdim Val?"

Son bir yıl içinde en az üç kez

en iyi arkadaşı Noel beni gülünç karışıklıklarından birine bulaştırdı. Bela bulmak onun süper gücü gibi. Bu kız en sakın yoga stüdyosunda bile ortalığı karıştırabilir ve sonra da birisi bu yüzden ona kızma cüretini gösterdiğinde şaşkın şaşkın bakabilir. Tek yapması gereken bana o kendine has surat ifadesini takınmak ve ben de yanlış giden her neyse onu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bir keresinde bir barın tuvaletinde evli bir çiftle takılmıştı ve sonrasında karısı elbisesini yerden çalmıştı. O kabine girdim, gömleğimi çıkardım ve başının üzerine fırlattım. İkimiz de eve gitmeye hazır değildik, bu yüzden sütyenim müstehcen bir üstmüş gibi davrandım, Noel ise yeterince kısa olduğu için üstüm onun üzerinde ekstra kısa bir mini elbise gibiydi.

Bir keresinde bana parkta bir açık mikrofon gecesi düzenlendiğini ve gidip kafedeki sevimli adamın performansını izlemek istediğini söylemişti. , o ve bir karaoke makinesi vardı. Elini erkek grubu saçlarında gezdirip bir alana bir bedava olup olmadığını sormadan önce mikro telefonunu kullanarak bir hecker'ı can havliyle dövdü.

Ya da geçen hafta bizim için ikili bir buluşma planladığını söylediğinde, ama bunun yerine aynı evli çifti senaryodan kandırdı.

bir numarayı tekrar buluşmak için ikna etti. Planına göre ikimiz de onları baştan çıkaracak, evlerine girecek ve o dikkatlerini dağıtırken ben de elbiseyi çalacaktım. Ama karısı Noel'in elbisesini giyerek geldi. Arkadaşımı restorandan dışarı sürüklemek zorunda kaldım çünkü öfkeyle üzerindeki elbiseyi yırtmaya çalıştı.

"Vadi kızı, beni dinliyor musun?" Ben vadi kızının tam tersiyim ama Noel'in lakapları ondan başka kimseye bir anlam ifade etmeyecek şekilde tasarlanmış.

Gözlerimi devirerek koltuktan kalktım ve kahve ücretine doğru ilerledim. "Üzgünüm No-No. Daha Şubat ayındayız ve bu yılki saçmalıklarının sınırını aştın."

Noel bana bakıyor, sanki bütün o tehditkâr kötü kız olayını başarabilecekmiş gibi. Yapamaz. Bu kız her tatil sezonunda alışveriş merkezinde Noel Baba'nın baş elfidir. Aptal kıyafeti, Noel şarkıları söylemesi ve aileleri eğlendirmesiyle rolünü çok iyi oynuyor.

Ayrıca iyi para kazandırıyor ve gülünç miktarda nakit bahşiş kazanıyor, bu nedenle Mart ayına kadar evimizin karşısındaki bardaki garsonluk işine geri dönmeyecek. Bu da beni başka bir delilik durumuna sokma görevinin tam gaz devam ettiği anlamına geliyor. O kaos ve çingiraklarla beslenen küçük bir şeytan elf.

Bana bir fincan kahve uzatarak, aptalmışım gibi elini sallıyor. "Oh, Val. Beni deliliğimi gerçekten kesemeyecek kadar çok seviyorsun." Tüylü pembe sandalyesine oturmadan önce bana göz kırpmıyor. "Ayrıca, bensiz çok sıkılırsın."

Buna kaşım kalktı. Noel kesinlikle buradaki kargaşanın çoğunu getirirken, ben de kendi payıma düşen katkıyı yapıyorum.

"Tamam, sıkıcı değil. Her neyse, bir tanışma uygulamasına katılmanın hiçbir zararı yok." Saat daha sabahın sekizi ve beni bir saat önce uyandırıp dün geceki fethini kapıdan dışarı ittiğinden beri bu gündemi zorlamayı bırakmadı.

"Bir arkadaşlık uygulamasına katılmakla ilgili birkaç sorun var. İstenmeyen penis resimlerinden başlayarak. Erkeklerin neden penislerinin resimlerini istediğimizi düşündüklerini asla anlayamayacağım. binmek, belki yalamak istiyorum ama bakması güzel olduğu için değil."

İkimiz de sözlerimdeki gerçek karşısında ürperiyor ve titriyoruz.

". Cupid öyle bir değil. Gerçek bir insan olduğunuzu doğrulamak için onu bir sosyal medya profiline bağlıyorsunuz, ancak ne kadar bilgi paylaşacağınızı seçebiliyorsunuz. Ve resim yok. Erkeklik organlarının resimleri ya da ördek dudaklı selfie'ler yok. Doldurduğunuz bir ankete dayanarak sizin için mükemmel olan biriyle sizi buluşturmak üzere tasarlanmıştır. Tek yapmanız gereken buluşmak istediğiniz zamanı ve yeri seçmek."

Evet, bu kulağa çok kabataslak geliyor. "Oraya gittiğimde fiziksel bir çekim olmazsa ne olur?"

Noel çoktan kazanmış gibi gülümsüyor. Kazanmadı ama bu konuşmayı bitirmenin tek yolu bilinçli bir karar vermişim gibi görünmesini sağlamak.

"Ankette fiziksel ve cinsel çekicilikler için bir bölüm var."

İçimi çektim. "Bunu düşüneneğim, No-No. İşe gitmek için hazırlanmalıyım." Başını sallıyor, "Tabii ki. Yoksa patronuna nasıl salyaların akar- bugün?"

"Salyalarım akıyor. Ben lanet bir ."

Homurdanarak ayağa kalktı ve odasına geri döndü. Arkasını dönüp beni ok ve yayla vuracaktı gibi yapmadan önce değil. Gözlerinde Cupid'le işinin bitmediğini gösteren bir ışıltı var.

Bu sabah ikinci fincan kahvemi içmiş ve yüzümde bir gülümsemeyle ofisime giriyorum. Yirmili yaşlarının ortasındaki her kadın işini sevdiğini ve çalışma ortamından gerçekten mutlu olduğunu söyleyemez. Erkek egemen bir kariyerde çalışıyorum, ancak iş arkadaşlarımdan hiçbiri sırf bacaklarımdan arasında bir vajina olduğu için bana kendimi daha az hissettirmedi.

Okulda hissettiğim rekabetten çok farklıydı. Erkekler ya beni sikmek ya da sikmek istiyorlardı, bazen ikisi birden.

Beni rahatsız etmediğini söylediğimde bile, Noel'in barda içki içtiği ve her şeyden yakındığı birçok gece oldu.

Ground Up beni geçen sonbahar işe aldı. Çoğu mimarlık firması hala biraz arkaik. Biliyorum çünkü tek kadın olarak katıldığım bir düzineden fazla mülakat oldu. Erkekleri işe alıyorlar çünkü inşaat ekipleri onlara daha iyi tepki veriyor. Otoriteyi erkeklikle bağdaştırıyorlar, yani işler daha sorunsuz yürüyor çünkü müteahhitler emirler çüklü birinden geldiğinde tartışmıyorlar.

Bu saçmalık ve değişim çok yavaş gerçekleşiyor. Bir iş sahasında bir kadın görmek hala çok nadir çünkü eğer bir kadını sorumlu yaparlarsa, meslektaşlarıyla aynı rolü oynadığı için ona kaltak diyecekler. Muhtemelen de daha iyi yapıyorlardır.

Burada bir yer bulduğum için şanslıyım, çünkü şirket her ne kadar kendine özgü prensipleriyle tanınsa da, işyerinde çeşitlilik konusunu henüz yakalayabilmiş değil. Burada geçireceğim süre içinde bunu değiştirmeyi umuyorum. Zirveye ulaşmak için yıllarca çalışmam gerekebilir ama bunu başaracağım.

Firmamız mümkün olduğunca geri dönüştürülmüş malzemelerle çalışmakta, müşterilerimizle gerçek ilişkiler kurmakta ve ekip çalışması zihniyetine hitap etmektedir. Yani işe alım sürecinde kaytaran dangalaklar genellikle deneme süresi boyunca filtrelenir. Ayda bir kez her departman için ekip oluşturma gezisi ve iki haftada bir mentor ekibiyle toplantılar düzenliyoruz.

Yaka kartımı güvenlikten geçirdikten sonra asansör bankosuna doğru ilerliyorum. İş arkadaşlarımdan Chad'in asansörlerden birinde beklediğini görüyorum ve adımlarımı bilinçli olarak yavaşlatıyorum. Neyse ki başka bir asansör boştu, ben de atladım.

Ne yazık ki, katıma vardığımda Chad beni bekliyordu. Masama doğru yürümeye başlıyorum ama o da peşimden geliyor.

"Günaydın Val. Bugün her zamanki gibi güzel görünüyorsun. Bu hafta sonu yalnız kalmanı istemem. Chad'e gel. Ya da Chad için. Her neyse."

Chad bir şekilde radarın altından uçmaya devam etti. Oldukça zararsız biri ama ben ve şirkette çalışan diğer üç kadın belli nedenlerden dolayı ondan uzak durmaya çalışıyoruz.

Durdum ve onunla yüzleştim. Gülümsüyorum ve o da çizgisinin indiğini düşünüyor. Hayatta olmaz, dostum.

"Oh, Chad. Eğer küçük bir alete binmek zorunda kalarak vasat bir Sevgililer Günü hafta sonu geçirmek ve sonrasında banyoya saklanıp kendi başımın çaresine bakmak isteseydim, bu teklifini kesinlikle kabul ederdim."

Arkamdan derin bir kıkırdama geliyor ve yüzüm kızarıyor. Ağzımı açmadan önce etrafıma bakmam gerekirdi ama artık çok geç. Ayrıca, Chad ya aptalca bir güven duygusuna sahip ya da hakaretlerin ön sevişme olduğunu düşünüyor çünkü hala bir şansı varmış gibi bana bakıyor.

Patronumun büyük ihtimalle sadece benim cevabımı duyması ve Chad'in bana asıldığını fark etmemesi durumu daha iyi yapmıyor. Romeo, çalıştığım mimarlık firması Ground Up'ın sahiplerinden biri. O ve en iyi iki arkadaşı şirketi üniversitede kurmuşlar.

Derin bir nefes alarak olgunca davranıyorum ve özür dilemekten vazgeçiyorum. "Bunun için üzgünüm Romeo. Sadece bir iş arkadaşım la şakalaşıyordum ama bir dahaki sefere ayrıntılardan kaçınırim."

Gülümsüyor. "Seninle masana kadar yürüyeyim Val."

Hay sikeyim. Şirketin deneme süresini zar zor atlattım. Kovulursam kirayı ne kadar süre ödeyebileceğimi görmek için her adımda birikimlerimin zihinsel bir çetelesini tutuyorum. Haftalık Çin yemeği siparişinden ve günde bir fincan kahveden vazgeçersem acil durum fonuna elimi sürmeden altı ay idare edebileceğim sonucuna varıyorum.

Sırtımda bir el hissettiğimde zihinsel matematiğim yarıda kesiliyor. Topuklarımın üzerinde tökezliyorum ama Romeo dengemi sağlamama yardım ediyor ve düşmüyorum. Kafamı kaldırıyorum ve yüzünde bir gülümseme görüyorum ama bana değil ileriye bakıyor.

Eşyalarımı almak için masama özel bir eskort mu? Ve eğer kovacaksa, bundan seksi bir ceza çıkarabilir miyim? Belki de bir veda şaplağı geleceğimde vardır.

Muhtemelen olmaz. Ben eğilmeden önce insan kaynaklarını ve güvenliği arayacağından eminim.

İkinci Bölüm

(Val'in kıvranışını izlemekten bu kadar keyif ama elimde değil. İlk günden beri onu izliyoruz ve

Hepimizin onu istediğine dair bir soru. Bizim çalışmamız olması çok kötü.

Mülakatının olduğu gün bir arbede çıkacağını düşünmüştüm. O gider gitmez, üçümüzün de bir artı ve eksi listesi vardı. Kesinlikle muhteşemdi ve hepimiz ona hemen hayran kaldık. Ofis kapısı arkasından kapandığı anda, çok nadir bir tartışma yaşadık. Hart onu işe almak istemedi, Beau ve ben istedik.

Sonuçta Hart kaybetti. Ve sadece buralarda göz düzecek biri olduğu için değil, şirketimiz için gerçek bir değer olacağı için. Okul portföyü kendi adına konuşabilir.

Zekası ve azmi gözlerinden okunuyor.

Düşünmeme izin verilmeyen diğer şeylerin yanı sıra, ben onun üzerindeyken gözlerinin kamaşmasını izlemek istediğim gözler.

Bir çalışanla, özellikle de Val gibi biriyle tam olarak yatamayacağımızı hatırlatmayı Hart'a bırakın. Zorunlu deneme süresi boyunca kendini kanıtladı. Akıl hocaları ve departman müdürleri ondan övgüyle bahsetti. Son bir ay içinde açılan her proje için onu istediler.

Bu bizim de üst zincirde tartıştığımız bir konu. Biz hala tüm şirkette yaklaşık iki yüz çalışanı olan küçük bir firmayız. Hart, Beau ve ben her şeyi denetliyoruz. Özellikle de proje yönetimini.

İşte bu yüzden buradayım. Chad'e haddini bildirdiği için ona bok atmak için değil. Bunu çocuklara söylemem gerekecek, ona göz kulak olmalıyız.

Val'le masasına vardığımızda o oturuyor, ben de ayakta durup odasının bir bölümünü oluşturan dosya dolabına yaslanıyorum.

"Orada Chad'e ne güzel bir yorum yapmıştın Val." Şakasına gülmekten kendimi alamadım, ama şimdi onun aletin boyutunu kişisel referansından biliyor olabileceği için biraz sinirliyim.

Kızarıklık tenine doğru ilerliyor, boynunu ve yanaklarını kaplıyor. "Bunun için özür dilerim efendim. Şaka yapmak istemiştım."

"Efendim" pek bana değil. Hart, bunu duymayı çok isterdi.

"Eminim bunu hak etmiştir. Gerçekten, bunun için endişelenme." Ortamı yumuşatmak için ona göz kırptıyorum ama işe yaramıyor. Hâlâ gergin.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mıydı efendim?" Sesine bayılıyorum. Ve yüzünü. Ve onun güzel beynini.

Evet, Val. İhtiyacım olan çok şey var.

Toplantı odasında en iyi arkadaşşıma efendim dediğini duymak isterim, sadece gözlerinin parlamayı parlamadığını ya da kendini ayarlamak zorunda kalıp kalmadığını görmek için. Benimle çıkman için seni ikna etmem gerek. Şu anda burada dizlerinin üzerinde mükemmel görünmeyeceğine kendimi ikna etmeliyim. Acaba masanın altına tırmanmama ve bir saat boyunca bacaklarının arasında saklanmama izin verir mi? Ya da iki. Takvimimi temizleyebilirim.

Kafamı sallayarak o güzel resmi silkeliyor ve buraya ne için geldiğine .

"Çok önemli bir şey değil. Yaklaşan büyük bir projemiz var. Ağırlıklı olarak yeşil malzemelerle ve ulusal bir sözleşme potansiyeli ile tamamen yeniden tasarlanacak ve yeniden yapılandırılacak."

Daha büyük firmalara karşı durabiliriz, ancak böyle bir sözleşme bizi şehir ve eyaletin dışına, tüm ülkeye taşıyabilir. Bu konu üzerinde konuştuk ve Val'in ekibe mükemmel bir katkı konusunda hemfikiriz.

Gözlerinde bana doğru kişiyi seçtiğimizi söyleyen bir kıvılcım var. "Ekibe katılmanı istiyoruz."

Bunu ona vermek için kahvesini yudumlamayı bitirmesini bekleyebildim. Bunun yerine, boğuldu ve tükürmekten kaçınmaya çalıştı.

kendi kendine. Aklı başında bir adam takım elbisesinin cebinden mendili çıkarıp verirdi.

Ben mantıklı bir adam .

Bu yüzden elim şu anda çenesinin altında, kırıntı bekleyen bir dilenci gibi ortaya çıkabilecek her şeyi yakalamaya çalışıyor.

Şu anda kendi adıma layık değilim. Bundan daha kötü bir an olamazdı. Beni şimdi öldürün ve mezar taşıma tam bir ucube damgası vurun.

"Teşekkürler?" Val'in sesi benim hissettiğim kadar mahcup geliyor.

Sanki zor bir iş gününü tamamlamışım ve utanacak bir şeyim yokmuş gibi ayağa kalkıp takım elbisemin yakalarının tozunu alıyorum. Başarana kadar numara yap.

"Emin olabilirsin. Yardım eli uzatmaktan her zaman mutluluk duyarım." Eğer ayaklarımın altında bir bataklık çukuru olsaydı, beni tamamen yemesine izin verirdim. Mitolojik dev bir yılanın ortaya çıkıp beni yutmasına izin verirdim. Belki de bir keskin nişancı beni öldürmek için bekliyordur. "Her neyse, ne düşünüyorsun?"

Val bir süre daha bana baktıktan sonra kendini toparlıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Bence bu harika olurdu. Sadece gözlemliyor muyum?"

Bu kızın benim için tekrar böyle gülümsemesini sağlamak için ne yapabilirim? Bunun için ruhumu bile satarım. İş görüşmesinde ya da onu toplantılarda gördüğümde verdiği kibar, zoraki gülümseme değil bu. Bu gülümseme dağları yerinden oynatabilir. Bebek İsa bile ağlardı.

Şu an kimim ben? Ben lanet bir baş belasıyım. Alfa erkeğim. Erkekliğin gerçek bir örneğiyim. Neden çalışanımın lanet gülümsemesini ve bunun küçük bir insan peygamberi nasıl gözyaşlarına boğacağını hayal ediyorum?

"Yukarı gelmen ve beklentiler hakkında konuşabilmemiz için e-posta takviminde bir zaman ayırmama ne dersin?" Şu halime bak, gözlerimi ağzından alamadığım halde profesyonel gibi davranıyorum.

Dikkatle baktığımı fark edince, bana onay verircesine başımı sallıyorum ve ofisime geri dönüyorum.

Üçüncü Bölüm

(Beau'nun Romeo'nun maskaralıklarına gülerken çıkardığı hırıltılı ses beni rahatsız etmeliydi, ama onun yerine kendimi bizim de arkadaşımız.

"Salyasını mı yakalamaya çalışıyordun? Yoksa sadaka mı arıyordun?" Beau bu işin peşini yıllarca bırakmayacak. O ve Romeo olmasaydı, bu ofis dışındaki hayatın ne olduğunu bileceğimden bile şüpheliyim. Bana binayı terk etmemi ve işten uzaklaşmamı hatırlatıyorlar. Çalışanlarımıza dengenin sağlıklı olduğunu söylüyoruz, bu da sık sık başımın etini yiyenlere örnek olmamız gerektiği anlamına geliyor.

Sinir bozucuymuş gibi davranmayı seviyorum ama minnettarım. Bu şirketi ve işimi seviyorum ama bana sahip olmasını istemiyorum. Hepimiz otuzlu yaşlarımızın başındayız ve kendi şirketimizin sahibiyiz. Bu sektörde büyük bir fark yaratıyoruz ve eninde sonunda dünya da bunu görecektir.

Romeo başını tavana doğru eğerken inliyor. "Sanki sizin konuşacak yeriniz var da. En başta neden ikiniz de onun masasını izliyordunuz?"

"Çünkü Hart bir sapık." Kıkırdamalar kesiliyor ve ikisinden de en az onları sevdiğim kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum. Az önce düşündüğüm tüm o güzel şeyler yok oldu.

Val'in zamanında gelip gelmediğini kontrol ederken Beau içeri girmiş olabilir. Bazen bunu yapıyorum. Binadaki tüm güvenlik kameralarına erişebilmenin en iyi yanı bu. Becerikli olduğum için beni suçlayamazlar.

"Bu şirketin lideri olarak çalışanlarımın güvenliğini ciddiye alıyorum." Ben böyle söylüyorum ama gerçek şu ki kontrol ettiğim tek kişi Val. Gerçi bunu onlara asla itiraf etmem.

Bana attıkları bakışlar saçmaladıklarını kanıtlıyor.

Hepimizin ona karşı bir çekim hissettiğinin farkındayım. Üniversitede birbirimizde gördüğümüz çağrının aynısı. Saygı, bilgi arzusu ve kararlılık.

Kendimizi birbirimize karşı konumlandırmak yerine, müttefikliğin daha önemli olduğunu çabucak öğrendik. Bize birlikte verilen ilk projenin, profesörümüzün geri dönüştürülmüş malzemeler kullanarak sıfırdan bir proje inşa etme görevi olması da buna yardımcı oldu. Hepimizin sürdürülebilirlik tutkusunun yanı sıra diğer grupları geride bırakmak için rekabet etme dürtüsünü de paylaştığımız açıktı.

Bu proje sayesinde grubumuzu sağlamlaştırdık ve o zamandan beri birlikte bir şeyler inşa etmek için çalışmayı bırakmadık. Ground Up dahil.

"Bu hafta sonu için planın nedir?" Konuyu değiştirmek işime geliyor. Romeo'nun öğleden sonra Val'le bana sormadan bir buluşma ayarladığı gerçeğini aklımdan çıkaracak bir şeye ihtiyacım var.

Programımı yeniden düzenlemem gerektiğinden değil, ki düzenledim, ama onunla aynı odada olmak için zihinsel olarak hazırlanacak zamanım olmadığından.

İlk kırılan Beau olur ve nihayet daha önceki sapık şakalaşmalarını unuttur. "Bugün Sevgililer Günü. Dışarı çıkıp şehirdeki aşk kusmuğunu görmektense viskinin içinde boğulmayı tercih ettiğim tek hafta sonu."

"Katılmıyorum. Aşk kusmuğunun olduğu yerde, güzel olduklarının hatırlatılmasına ihtiyaç duyan üzgün kızlar vardır." Mantıklı olmak Romeo'ya kalmış. Özellikle de hepimiz birkaç kat altımızda çalışan kızın mülakat için bu binaya girdiği günden beri onu düşünmekten vazgeçmediğimizi biliyorken.

Çoğu hafta sonu şehirdeki evimizde takılıyoruz. Birlikte çalışmak ve yaşamak çok fazla gibi görünebilir, ancak nadiren herhangi bir şey üzerinde tartışırız ve asla önemli bir şey yapmayız.

Kadınlar, işyerindeki farklı fikirler, aile meseleleri; her şeyi çözeriz ve birbirimizi dürüst tutarız.

Val söz konusu olduğunda hariç. Ofisteki dinamiklerden dolayı onu sınırların dışında bırakan ben olabilirdim, onun üzerinde güçlü bir konumda olduğumdan bahsetmiyorum bile, ama en iyi arkadaşlarımla en başta çıkmamamız gereken bir kız için savaşmayacağım.

İç çekerek takvime baktım. Dürüst olmak gerekirse, bahsi geçene kadar bu tarihi fark etmemiştim. Zaten yakın zamanda hiçbirimizin tatili hatırlamaya degecek bir ilişkisi olmadı. "Hafta sonu ya da tatil için kişisel ajandamda bir şey yok. Ancak birkaç dakika içinde bir müşterimle telefon görüşmem var."

Hepimizin düşündüğü konuyla ilgili görüşebilmek için yeniden planladığım bir arama. Onun yerine onunla bir odada olmak varken hiç ilgilenmediğim bir görüşme.

"Bizi kovuyor ve tek başımıza bırakıyor Beau." Romeo ayağa kalkıyor ve kolunu Beau'ya uzatarak onu da ayağa kaldırıyor.

"En azından hâlâ birbirimize sahibiz Romeo. Ben Juliet değilim, ama bir elbisenin içinde hoş görüneceğime bahse girerim. Sevgilim olmak ister misin?" Dönüyor ve kapıya doğru ilerlerken reverans yapıyor.

Onlar gürültülü ve abartılı bir şekilde ofisimden çıkarken gözlerimi deviriyorum. "Biraz işinizi yapın, olur mu?"

Gülüşleri onlarla birlikte koridorda ilerliyor. Pislikler.

Cha4bse Fow

T Bilgisayarımda on beş dakika uyarısı çalıyor ve yeni projeyle ilgili bir toplantı için hazırlanıyorum. Emin değilim. Ekibe başka kimler katılıyor bilmiyorum ama patronların her adımı yakından takip edeceğinden hiç şüphem yok.

Dizüstü bilgisayarımı, bir not defterini ve iki kalemi almadan önce banyoyu kullanmak ve makyajımı tazelemek için birkaç dakika ayırıyorum. Not almak için iki kalem kullanıyorum çünkü birincisinin çalışmama ihtimali var. Dizüstü bilgisayarımda not alabilsem de ekrana bakarken odaklanmam zor oluyor. Ayrıca, bir listeden bir şeyi fiziksel olarak kontrol edebildiğim her seferinde büyük bir başarı hissi yaşıyorum.

Üst kata çıktığımda sinirlerim daha da geriliyor. Belki de odaya girdiğimde, işyerindeki cinsel kaçamaklarla ilgili gördüğüm tüm ıslak rüyalar karşımdaki manzaranın yanına bile yaklaşmadığı içindir.

Romeo. Hart. Beau.

Her biri ayağa kalkıp beni iç çamaşırlarıyla gülümseyerek karşılıyor. Külot demişken, yenilerine ihtiyacım olacak.

Bir insan nasıl olur da aşk romanlarının kapağında olması gereken üç patrona sahip olur? Hiçbir fikrim yok.

Gövdeler?

Binilebilir.

Yüzler?

Oturulabilir.

Sikler mi? Onları görmedim, ama bahse girerim sikilebilirler. Ya da yalanabilir.

Daha ne ki?

"Bizimle görüşmeye zaman ayırdığın için teşekkür ederim Val. Masanın üzerine gözden geçirip imzalamanız gereken bir belge koydum." Hart'ın sesi her zaman otoriterdir. Daha önce sadece birkaç kez, mülakat sürecinde ve bir kez de işe yeni başlayanlar oryantasyonunda işyeri hakkında bir konuşma yaparken bana yöneltmişti.

Oturdum ve masanın üzerindeki sayfayı okumaya başladım. Bu bir ifşa etmeme anlaşması. Hart'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

Ondan bir gülümseme alıyorum, ama hemen işe geri dönüyor. "Üzerinde çalıştığımız proje için gerekli. Müşterinin isteği üzerine bu olmadan size şirketin adını bile söyleyemeyiz."

Sesini seviyorum. Emredici olduğu kesin, ama altında yumuşak bir şey saklı. Sanki ben omzunda uyurken bana patronluk taslayıp saçlarımla oynayabilirmiş gibi.

Belgeyi taradıktan sonra, tüm yasal jargonu anlamış gibi yapıyorum ve altına imzamı atıyorum.

Romeo hemen alıp bir dosyaya yerleştiriyor. "Mükemmel. Ekibimizde olmana sevindim Val." Bu sabahki halinden çok daha güler yüzlü, kendine özgü sırtışı hâlâ yerinde.

Boğazımı temizleyerek, "Müşteri mi?" diye sordum.

"Kış Harikalar Diyarı Şirketleri." Hart cevap veriyor, sesi her zamanki gibi doğrudan.

Noel' çalıştığı Noel Kasabası'nın sahibi onlar. İlginç.

Beau devralıyor, bir dizüstü bilgisayar açıp önüme koyuyor. Uzmanlık alanı kentsel tasarım ve bu konuda çok iyi. Firma, tasarımları nedeniyle çeşitli dergilerde makaleler yayınladı.

"Buradan başlayarak ülke genelinde komple bir tadilat yapmak istiyorlar. Tasarım, yıkım ve yeniden inşa için önümüzdeki sekiz ayımız var. Winter Wonderland bizi tek bir yerde test ediyor. Başarılı olursak, gelecekte küresel tabelalar için potansiyeli olan ulusal sözleşmeyi alırız."

Bana şu ana kadar sahip oldukları birkaç konsept fikrini gösterirken başımı sallayarak eşlik ediyorum.

"Bu işi üstlenmemiz ve tüm beklentileri aşmamız şart. Ülkenin en büyük tatil kutlama istasyonu olmak istiyorlar ve malzemelerin çevreci olmasının kendilerine eşsiz bir avantaj sağlayacağını düşünüyorlar." Romeo ekliyor.

Sürdürülebilirlik ve çevre dostu olmak her zaman el ele gitmez. Yıllar boyunca sınırları zorladı ve şirketleri de aynı şeyi yapmaya çağırdı. Geçen yıl, Ulusal Mimari Akreditasyon Kurulu kendisine bir ödül verdi ve sektör genelinde yeşile dönme yaklaşımının nasıl başlatılacağı konusunda bir açılış konuşması yapmasını istedi.

Diğer ikisi bana bilgi verirken Hart sessiz kaldı. Beni yakından izliyor. O finansal adam. Yaptığımız işi yapmak için pek çok risk alıyoruz, en büyüğü de para. Hart şirketi ve nakit parayı yöneterek iyi bir kâr elde etmemizi sağlıyor.

Her bir rol hakkında net bir fikrim veya günlük görevlerinin ne olduğuna dair detaylarım yok, ancak her biri bu işte kendi dalgalarını yarattı.

"Neden burada olduğumu sorabilir miyim? Gözlemlemek için mi? Çünkü bunu yaparsam şanslı olurum." Ben de ciddiym. Bu büyüklükte bir projede, çoğu yeni mimar şantiyeye ayak bastığı için minnettar olurdu.

"İç mekan ekibine liderlik etmeni istiyoruz." Hart tamamen makul bir şeymiş gibi söylüyor.

"Bu hiç mantıklı değil." Bunu söylememeliydim.

Hart kaşlarını kaldırır ama Romeo ve Beau kıkırdar.

"Mantıklı kararlar verebilen çok zeki adamlar olmadığınızdan değil." Bu daha iyi. "Demek istediğim, bu büyüklükte ve önemde bir proje için şüphesiz daha fazla deneyime sahip olan kadrolu ekip üyeleri var."

"Bunu halledebilirsin Val." Romeo'nun gülümsemesi güven verici, ama sözleri başka neleri halletmeme izin verebileceğini merak etmeme neden oluyor. Bahse girerim aynı sözleri içime girmeden hemen önce de söylerdi.

Hepsinin büyük bir enerjisi olduğu kesin.

Odaklanabilmek için bu düşünceleri kafamdan fiziksel olarak silkelemem gerekiyor.

"Yolun her adımında yardım etmek için burada olacağız. Sizden mükemmel olmanızı beklemiyoruz, söz veriyorum. Zorluklar, uzun günler ve hatta

ama yapabileceğine inanıyoruz." Uzun için kesinlikle yapabilirim. Hayır, odaklan. "Ayrıca, arkanızda bütün bir ekip olacak."

Beau'nun sözleri kendinden emin ve nazik ve ben de kendimi durduramadan başımı sallayarak onaylıyorum. Onun güvencesi benim için çok şey ifade ediyor. Bana bir şeyi yapabileceğimi söylüyorsa, onu kesinlikle başarabilirim. Yapamazsam da yardım etmek için hemen yanımda olur.

Ama o ekip dediğinde ben tren duyuyorum. Ve şimdi patronlarımın beni trene bindirmesini düşünüyorum. Bu herkesin fantezi listesinde mi yoksa sadece benim mi? Sadece onlarla. Bu üçünün sahip olduğu grup dinamiği. Onların takım çalışması benim ıslak hayallerimi gerçekleştiriyor.

Maaş çeklerimi imzalayan insanlar tarafından azarlanma düşüncelerinin yüzüme yansımadığından emin olduktan sonra Hart'a bakıyorum. Ondan teselli edici sözler beklemiyorum ve hiç duymadım da.

"Önümüzdeki hafta bir toplantı daha ayarlayacağız. Departmanınızda güvenebileceğiniz birkaç kişi var ve hem sizin hem de proje için en iyi ekibi oluşturmak üzere işbirliği yapabiliriz."

Ayağa kalkarak her birine kibarca el sıkışmayı teklif ediyorum. "Teşekkür . Gerginim ama her şeyden öte bu işi üstleneceğim için çok heyecanlıyım."

Ben de hepinizle başa çıkabilir miyim?

Kıyafetlerimi çıkarıp masanın üzerine uzanmaya ve bana tecavüz etmelerini talep etmeye başlamadan önce neredeyse masama koşuyorum. Ben kötü bir kaltağım ve yapacak işlerim var.

Beşinci Bölüm

(Arkadaşlarınız bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünecek ama ben Sevgililer Günü için bir şeyler yapmak istiyorum. Biliyorum hepimiz sevgililerimizle savaşıyoruz.

Val'e çekiş ve bunu aşmaları gerekiyor.

Ya da onları rahatsız edici bir durumun içine itmeme gerekiyor ki hepimizin yetişkin birer birey olduğumuzu ve işyerinde herhangi birimize bir şans verip vermeme konusunda kendi kararını verebilecek bir kadına ilgi duyabileceğimizi anlasınlar.

Ben aptal değilim. Val hepimizden etkileniyor. Toplantımıza girdiğinde gözlerinde hepimizin gözlerindeki şehvetin aynısı vardı.

Romeo ve Hart'ı yıllardır tanırım. Birimiz diğerini mutlu edecek birini bulduğu için ona kin gütmmez. Eğer o kişi Val ise, harika. Değilse, en azından denediler.

Birisi için işe yararsa? Ground Up'a başladığından beri başına gelen en iyi şey olurdu. Kimi seçerse seçsin, çok güzel dahi mimar bebekleri olacaktı. Eğer isterse.

Belki de ben olurdum.

Bu düşüncelere ara vermeliyim. Bir görevim var ve kabul etmeleri çok önemli.

Yatak odamdan çıktığımda ikisini de mutfakta ne sipariş edeceklerine karar vermeye çalışırken görüyorum. Bazen sırayla yemek pişiriyoruz, ama sık değil.

"Sevgililer Günü için planlarımızı yaptım. E-postanı kontrol , anketi doldurman için bir link var." Anons ediyorum ve her zamanki Çin restoranımızın menüsünü alıyorum.

"Bunu neden yapalım ki?" Romeo telefonunu çıkarıp restoranın web sitesinden her zamanki siparişimizi verirken soruyor.

Ellerimi önümde kavuşturarak ikisine de bakıyorum. "İşte anlaşma. İdari bir karar veriyorum. Cupid randevu uygulaması bir bekârlar etkinliği düzenliyor."

Hart başını sallıyor ama ben devam ediyorum. "Oluyor işte. Randevularımız yürümediği için bara gidip kafayı bulsak bile, yine de aylardır ilk kez evden çıkıyoruz."

İyi bir noktaya değiniyorum ve onlar da bunu biliyor. İş ve yeni müşterilerle o kadar meşgulüz ki hafta sonlarını bile ofiste geçiriyoruz. Bu hiç sağlıklı değil.

"Siktir et, ben varım." Romeo omzuma vurdu. "Ben duş alacağım ama yemek yirmi dakika içinde burada olur."

Biri düştü.

"Hayır."

Hart'ın oyunbozanlık yapması beklenmedik bir şey değil. "Üzgünüm, ikiye karşı bir.

Arkadaşlık kitabı, takım için bir tane almanız gerektiğini söylüyor."

Cebinden telefonunu çıkarıp e-postalarını açmasını izlerken kıs kıs gülüyorum. Hart bana siktirip gitmemi söyleyebileceğini ve benim de daha fazla zorlamayacağımı biliyor. Ayrıca hepimizin aynı kız için üzüldüğümüzü ve bunu atlatmak için sağlıklı bir yol bulmamız gerektiğini de biliyor.

"Lanet olsun. Eğer ayak fetişi olan bir ucubeyle birlikte olursam, önümüzdeki ay kuru temizlememi sen yapmak zorunda kalacaksın." Anketi doldurmaya başladı bile, ekrana karşı agresif bir şekilde yazıyor.

Yumruk atmak için yumruğumu uzattığımda beni karşılıyor. "Anlaştık."

Altıncı Bölüm

"D kızma." İşten eve döndüğümde Noel kapımızın önünde beni bekliyor.

Yüzündeki masum ifade beni hiç caydırmadı. "Ne yaptın sen?"

"Eğer gerçekten düşünürsen, üzülmen gereken tek kişi kendinsin. İlkokulda beni en iyi arkadaşın olarak seçtin. Kişisel bilgilerin konusunda bana güvendin. Tüm garipliklerini ve tuhaflıklarını bilmeme izin verdin. En önemlisi, şifreni hiç değiştirmedin."

Elleri kalçalarında ve konuşurken nefes nefese kalmış olsa da ses tonu ciddi.

"Evet, sahip olduğum tek kişi sen olduğun için arkadaş seçimimin kusurlu olduğu açık. Hassas bilgiler konusunda sana güvendiğimi kabul ediyorum. Şimdi, sen ne halt ettin?"

O kadar büyük sırtıyor ki, çocukların neden onun gerçekten Kuzey 'ndan gelen bir elf olduğunu düşündüklerini anlayabiliyorum.

"Sevgililer Günü için sana bir randevu ayarladım." "Hayır. Görücü usulü randevuya gitmiyorum. İptal et." Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Evde pijamalarımınla kalmayı, kapıma teslim edilen peynirli keki yemeyi ve en sevdiğim

Tüylü çoraplar.

Noel surat asıyor ama ben yemiyorum. "Ciddiyim, No-No. İlgilenmiyorum." Her zamankinden daha sinirli, ama bu sefer kararlıyım.

"Açıklamama izin ver." Mutfağa koştu ve bana bir kadeh şarap doldurdu. Şişe yirmi dolardı, bu bizim için çok lüks. İkimiz de iyi para kazanıyor olsak da, küçük şeyler için her zaman savurganlık yapmayız.

"Önce şarap. Moscato tüketilene kadar başka söz yok, lütfen." Yoksa onun maskaralıklarından kurtulamam.

Kanepede bağdaş kurup oturduğum yerde bana bir bardak uzatıyor ve karşımdaki sandalyesine oturuyor. "kesme, tamam mı? Gerçekten çok heyecanlıyım ve senin de öyle olmanı istiyorum."

Yetişkin üzüm suyunu yudumlamakla kadar meşgulüm ki sözünü kesemiyorum.

Soğuk ve tatlı ve tam da ihtiyacım olan şey. "Seni Cupid'e kaydettirdim."

Dürüst olmak gerekirse, ağızımdaki şarabı ona püskürtmenin önleyebileceğim bir şey olduğundan emin değilim. Böyle bir bombayı gelişigüzel atıp bir tepki beklemeyemezsiniz. Bu onun hatası.

"Ne yaptın?" Ona bağıriyorum. Yüksek sesle. Çünkü onun nesi var böyle?

"Bu çok iğrenç, Vadi kızı. Ve daha açıklamayı bitirmedim." Yüzünü gömleğiyle silerek sandalyesinde doğruldu. "Uygulama değil, gerçekten değil. İkimizi de Sevgililer Günü etkinliğine kaydettirdim. Anketinizi doldurdum, çünkü elbette tüm cevapları biliyorum."

Omuz silkiyorum. Haksız değil, çekimlerimiz ve arzularımız hakkında çok konuştuk. Tıpkı ikimizin de Justin Timberlake ile evlenip kardeş eşler olmayı hayal ettiğimiz gibi.

"O gün size adresi mesajla gönderiyorlar. Uyumluluk teknolojilerini kullanıyorlar ve gece için sizi eşleştirmek üzere anketi kullanıyorlar. Eşinizin kim olduğunu biliyorsunuz çünkü size bir sembol veriyorlar ve onu aramanız gerekiyor."

"Ya eşim bir kadınsa?" Gideceğimi söylemiyorum ama ne olursa olsun bilmem gerekiyor.

Noel gözlerini devirir. "Birincisi, deneyene kadar eleştirme. İkincisi, tercihlerinizin altında erkek yoldaşları tercih ettiğinizi listeledim."

"Denedim; bir ya da iki kez oradaydın. Teşekkür ederim ama hayır." Üniversitedeyken cinselliğimi birden fazla kez denemiştim. Noel ve ben gençliğimizi ve özgürlüğümüzü ciddiye aldık. Bazı-

Ben büyüdüm ama o büyümedi. Çok açık fikirliyim ama erkekleri tercih ederim.

"Val, lütfen. Aylardır sevişmek için çaba göstermedin, yeni işine odaklandın. Klitorisin üzerindeki örümcek ağlarının tozunu alma ve ateşlenme zamanı."

Başımı sallayarak hayır diye ısrar ediyorum.

ALTIN OK.

Tuğla duvarları büyük olasılıkla klişe olarak adlandırılan koyu bir siyahla boyanmış kulübe bakıyorum.

Aslında her zamanki küçük siyah elbisemi giymek istiyordum ama Noel beni ince kumaştan yapılmış pembe bir elbise giymeye ikna etti. Beni ilk başta bunu yapmaya ikna ettikten sonra. Beni disko topu gibi gösteriyor ama bu, buraya gelmek için bir Uber'e atlamadan önce güzel renkleri tam olarak görmek için aynamın önünde sallanmamı engellemedi.

Ne tesadüftür ki, bu gece mide rahatsızlığı geçirdi ve o.

Ben kötü bir kaltağım. Kendi başıma bir şeyler yapabilirim. Sarhoş da olabilirim.
ve kendime bir Uber çağıracağım. Ben .

Kulübe girerken kendi kendime böyle moral konuşması yapıyorum. Gözlerimin karanlığa alışması bir dakika sürüyor. Bir kabinin arkasında duran bir kadın ve bir adam var, ikisi de maske takmış.

"İyi akşamlar, bir kimlik belgesi alabilir miyiz lütfen?"

Yaşımı kontrol ettiklerini düşünerek ehliyetimi verdim. Bunun yerine, taradılar.

"Oh merhaba. Biz de sizi bekliyorduk." Kadın kibarca söylüyor ama yine de ürkütücü. "Benim adım Desire. Bu da Pleasure." Yanındaki adamı işaret ediyor.

"Neden?" Tetikteyim ama tuhaf hislerden sıyrılacağım ve bu gecenin tüm konuklarını böyle karşıladıklarını umacağım. Neyin içine girmek üzere olduğum hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beni her geçen an daha da endişelendiriyor.

"Burada senin sembolün var. Senin için çok heyecanlıyım." Bu sefer adam konuşur.

Gülü elbiseme iştiriyorum ve perdeye doğru yürüyorum. Tuhaf çifte dönüp baktığımda beni izlediklerini ve hayranlıkla başlarını salladıklarını görüyorum. "Size herhangi bir şekilde hizmet edebilirsek lütfen bizi bulun."

Bu yüzden, sadece onlardan kaçmak için bile olsa ilerliyorum.

manzarayı gördüğümde, keşke kaçsaydım diyorum. Noel'i siktir et. Bu kesinlikle son kez onun önerdiği bir şeyi yapıyorum.

Aziz Andrew haçı olan bir sahne var. Köşede bir seks partisine ev sahipliği yapabilecek büyüklükte bir deri koltuk görüyorum. Çok dalgalı bir şezlong ve diğer tuhaf mobilyalar her yerde.

Sıradan sohbetler yapan çok sayıda giyinik insan var, bazıları eşleşen semboller taşıyor, diğerleri ise perdeye bakıp kendi sembollerini bekliyor.

Üç adamın beklediği bara doğru ilerliyorum. Barmen yanıma geliyor ve bir kadeh kırmızı şarap sipariş ederken bir yandan da sembollerini aramaya çalışıyorum. Göremiyorum ve üçü de açıkça silahlanmış ve gergin bir şekilde ayakta duruyorlar, birbirlerine sokulmuşlar. Sembollerini göremeyeceğimi anlayınca köşede bir kabin bulmaya karar veriyorum.

Hâlâ herkesi görebiliyorum ve gönlümce insanları izleyebiliyorum. Erkekler ve kadınlar diğer erkeklerle ve kadınlarla sanki şu anda seks festivali merkezinde değilmişiz gibi birbirlerini tanıyorlar.

Sinirlerim yüzünden ilk kadehimi istediğimden daha hızlı içiyorum ve kendimi bir tane daha içmek için bara geri dönerken buluyorum. Bu gecenin sınırı iki kadeh, fazla çakırkeyif olma riskini göze alamam yoksa o süslü haça striptiz direğiymiş gibi tırmanabilirim.

Bu kez bara yaklaştığımda, az önceki üç adamın hâlâ orada olduğunu görüyorum. Artık konuşmalarına dalmış gibi görünmüyorlar ve bunun yerine şimdi eşlerini arıyorlar. Ama bu adamlar yabancı değil. Teker teker patronlarımla göz teması kuruyorum.

Sikeyim.

Beau. Hart. Romeo.

Normal bir barda ya da iyi bir restoranda bile olamazdı. Hayır, Sevgililer Günü'nde bir seks kulübü olmalıydı.

Bu da yetmezmiş gibi, üçü de benimkiyle aynı gül sembolünü takıyor.

Yedinci Bölüm

W Kulübe vardığımızda ve her birimiz aynı sembolü aldığımızda, yetkili biriyle konuşmayı talep ettim. Bu muydu Bir randevu şirketinin beni en iyi arkadaşlarımla tanıştırma sahtekarlığı mı?

Tamamen yanlış olmazdı. Arkadaş olarak tabii ki uyumluyuz ama bildiğim kadarıyla hepimiz kadınları tercih ediyoruz. Ev sahiplerinden biri bir hata olmadığını açıkladığında gitmek istedim. Hepimizi cinsel sefahat için bir yere yerleştirdiklerini düşünerek, bir grup olarak katılmamızı umduklarını anladım.

Sonra eşimizin henüz gelmediğini söyledi. de aynı kişiyle eşleştiğini söyledi.

Şimdi hepimiz burada oturmuş bu kişinin ortaya çıkmasını bekliyoruz. Sonra pembe payetlerle süslenmiş muhteşem bir figürün perdeden içeri girdiğini izliyoruz.

Lanet olsun.

"Dibs, siz piçler eve gidebilirsiniz. Eğer randevumuz gelirse, yine de ikinizi alır ve ben de hepinize mutluluklar dilerim." Beau ona doğru yürümeye başladı ama Romeo ve ben onu yakasından tutup kendimize doğru çektik.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. hâlâ bizim çalışanımız, ofis dışında bile." Bu savaşı kaybedemem. Bu sefil etkinliğe gelmemin tek amacı belki başka biriyle tanışmaktı. Belki güçlü bir kelime, çünkü o perdeden kim geçerse geçsin, hepimiz randevusuz bir şekilde evimize geri dönecektik.

"Ben bittim. Kurallara göre oynadım ama kader araya girdi. Kalbime giden yol onunkine bağılı." Romeo için bile bu çok saçma.

Ancak o zaman taktığı sembolü görebiliyorum.

"Toplanın." İkisi de bana bakıyor, eğlenmiyorlar. "Toplanın lan. Bir oyun planına ihtiyacımız var."

Val'in kaydolduğumuz aynı sistemde olduğunu asla hayal edemezdim. Ya da bırakın üçümüzü, birimizin onunla eşleşeceğini.

Kolumu omuzlarına dolayarak onları kendime doğru çekiyorum. Saçma görünüyoruz ama henüz bizi tanıyamamış olmalı.

Bara yaklaşıp bir içki sipariş ederken hepimiz onun varlığını hissedebiliyoruz.

"Yapamayız." Bana bile inandırıcı gelmemeye başladı.

Beau kafama bir şaplak attı ve homurdandım. "Bu zihniyeti bırakmanın ve bize bir şans verildiğini fark etmenin zamanı geldi."

Mücadele etmekten yorulduğum bir şeye doğru sürükleniyorum.

"Bana bir şans verildi demek istiyorsun. Bence ikiniz de gitmelisiniz." Romeo bu kez kendine bir tokat hak eder.

Bu benim en büyük endişem oldu. Val'in bizimle bir ilişkiye girmesi durumunda güç dengesizliğine ne kadar inansam da, arkadaşlarım için daha çok endişeleniyorum.

Sonra Beau konuşur. "Bir şeyi bilmem gerekiyor. Bu onunla çıkmakla mı ilgili yoksa onu becermekle mi? Üç kadar sayınca hepimiz cevap vereceğiz. Bir, iki, üç."

"İkisi de." Romeo ve Beau cevabımın onlarınkiyle olmasına şaşırdıysa da bunu belli etmiyorlar.

Lanet olsun. Benden bu kadar. "Tamam. Bir plana ihtiyacımız var. Ne yapacağız?"

Toplandığımız yerde hepimiz gerildik. Val'in elinde içkisi var ve etrafına bakınıyor. Sonunda odanın diğer tarafına doğru oturuyor.

"Bırakalım o seçsin." Beau, görünüşe göre bu gece mantıklı olan.

"Açıkçası bu onun seçimi olmalı ama ne yapacağız? Yaklaşım onu grup olarak ve flex? gösterelim mi? Kazanacağımı biliyorsun."

Bu kez Romeo kafasının her iki tarafına aldığı tokatla neredeyse toplanma düzenimizi bozuyordu.

"Kapa çeneni. Yarışma yok." Patron benim. Planları ben düşünürüm ve kusursuz bir şekilde uygulanmasını sağlarım. "İşte sunacağımız şey, sonra bırakalım o karar versin."

Her şeyi açıkladım ve sorusu olan var mı diye sordum. "Yani hepimiz hemfikir miyiz?"

Onaylamak için başlarını sallarlar.

"Mükemmel zamanlama. Bize doğru geliyor." Beau onun standını izlemek için en iyi noktayı bulmuştu.

"İşte başlıyoruz, çocuklar."

Toparlanmamızı bozarak yan yana duruyoruz. Yüzündeki şok açıkça belli oluyor ve gözlerinin kulübün giriş ve çıkışını gösteren perdeye baktığını görüyorum.

Ama şimdi buradayız, o kadar kolay kaçamayacak.

"Val." Ben bir adım öne çıkıyorum, Romeo ve Beau da öyle yapıyor. "Sen bizim eşimizsin."

Bu deneyimin geri kalanı ne kadar alışılmışın dışında olursa olsun, bunu söylemek doğru hissettiriyor.

"Lanet olsun." Belli ki bunalmış, makul bir şekilde. Bu saçma kulüpte sadece kör bir tuzak bahanesiyle bulunmuyoruz, aynı zamanda yabancı da değiliz. Biz onun işverenleriyiz.

"Cupid bir amcık."

"Affedersiniz?" Onun bu çıkışına şaşırdım.

Val ellerini havaya kaldırır. "Ciddiyim. Birincisi, tüm bu kişisel bilgileri benden topluyorlar. Yani teknik olarak Noel doldurdu ve bunu yüksek sesle söylemekten nefret etsem de, bunu tam bir doğrulukla yaptığından eminim."

Kafası karışmış olan arkadaşlarıma bakıyorum. Romeo'nun kaşları kırışıyor. "Noel kim?"

"En iyi arkadaşım ve oda arkadaşım. Beni bunun harika bir fikir olduğuna ikna etti çünkü bunu birlikte yapabiliydik. Şu anda onunla yer değiştirmek için neler yapmazdım. Lanet olası mide böceği. Sonra bana bu elbiseyi giymemi söyledi." Elleri önünde aşağı yukarı hareket ederek ışıltılı elbisesini gösteriyor.

Beau ona güler. "Ona bir puan vermek zorundayım. Harika bir elbise."

Bundan hoşlanmıyor. Val hırlıyor. Gerçekten hırlıyor. Kimseye puan yok, belki onun dışında. Küçük bir kedi yavrusu gibi ses çıkarıyor ama hepimiz korkmuş gibi davranıyoruz.

"Tam bir dangalak. ." Beau ondan küçük bir gülümseme kazandı.

Yine de Val'in işi bitmedi. "O zaman ben de burada, şüphesiz bir seks zindanı olan kink performans arenasındayım. Yargıladığımdan değil. Yargılamıyorum. Gerçekten. Kink ayıplaması tamamen saçmalık ve doğru değil. Sadece sizi uyaracaklarını düşünürdünüz. İnsanların gelip birbirlerini becermeye başlamasını mı bekliyorlardı? Demek istediğim, eminim hepimiz daha önce yabancılarla sevişmişizdir ve evet, doğru anda, halka açık seks günah kadar ateşlidir."

"Bekle, ne?" "Ne

kadar halka

açık?"

"Kink utandırması nedir?"

Belli ki Romeo ve Beau'nun da kadar kafası karışık.

"Bir de ön taraftaki ürkütücü çift var ki, bu gecenin bir noktasında çıplak bir conga hattına liderlik edeceklerinden eminim." Sonunda, anladığımız bir şey. Öndeki garip çift.

"Ve bir değil, üç tanışma randevusuna gidiyorum. Hepsi de benim patronum. Aşk Tanrısı tam bir pislik."

Val gerçekten üzgün ve tek yapmak onu sakinleştirmek ama onu olduğundan daha fazla bunaltmak da istemiyorum.

"Hadi oturup konuşalım. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ve inanın bu durum karşısında biz de en az sizin kadar şok olduk.

Geldiğimizde organizatörle ciddi bir tartışma yaptık. Yine de buradayız." Hepimizin belli bir dereceye kadar soğukkanlılığımızı korumuş olması akıllara durgunluk veriyor. Burası delilik. Eminim bir
garson

bir tepsi dolusu kayganlaştırıcı ve başka bir tepsi dolusu prezervatifle.

Arkadaşlarıma işaret ediyorum. "Siz gidip bir masa bulun, ben de bize içki getireyim. Val, sen ne istersin?"

Göğsü inip kalkıyor. Bir an için içinde bulunduğumuz karmaşayla ilgili duygularını anlatmaya devam edebileceğini düşünüyorum ama bunu yapmamayı seçtiği için memnunum. "Kırmızı şarap."

"Mükemmel. Seninle orada buluşuruz." Öne çıkmaya karar veriyorum ve yanağından öpüyorum. Gözleri kocaman açıldı ama ben çoktan bara doğru ilerlemeye başlamıştım.

Diğer ikisinin onu kabine geri götürmesini izlerken, kafamdaki planı gözden geçiriyorum. Bunu kabul edip etmeyeceğini bilmenin bir yolu yok ama umarım işe yarar.

İçkilerimizi sipariş ediyorum ve barmene masamızı gösteriyorum. Tüm bardakları tek başıma taşıyamayacağım için bir garson onları bir tepsiye yerleştirip getiriyor.

İçkilerimiz gelmeden sadece birkaç saniye önce kabine geçip Beau'nun yanına kayıyorum. Bardaki hesabımızı kapattığım için Val'in buradan kaçmaya hazır olduğunu düşünerek garsona bahşiş vermek üzere bir hesap çıkarıyorum.

Yalnız kaldığımızda, hemen konuya giriyorum. "Bize hafta sonunu ver."

"Umm, ne?" Val bardağından bir yudum alır.

"Bence burada yapılacak en iyi şey dürüst olmak." Arkadaşlarıma bakıyorum. Beau yüzündeki gülümsemeye bakılırsa zaten aynı fikirde ve Romeo da isteksizce başını sallıyor.

Şu anda şarap kadehiyle oynayan ellerinden birini tutuyorum. "Aylar önce Ground Up'a geldiğinden beri üçümüz de seninle ilgileniyoruz. Seni istiyoruz. Şimdiye kadar mesafemizi koruduk çünkü yapılması gereken doğru şey buymuş gibi görünüyordu. Sanırım hepimiz adına konuşuyorum ki, anonim bir bilgisayar uygulamasının bizi uyumlu olarak gruplandırıldığını bilmek, minnettar olduğumuz bir olaydır."

"O haklı. Her zamanki gibi. Nasıl oldu bilmiyorum ama en ufak bir hoşnutsuzluk duymuyorum. Şimdi burada birlikte olduğumuza göre, daha iyi bir sonuç hayal edemezdim." Romeo'nun sesi resmiydi ama bunu ne kadar içten söylediğini biliyorum.

Beau kendi anlaşmasını açıklamak için beklemedi. "Kendimi buradaki en şanslı orospu çocuğu olarak görüyorum. Şuradaki adam da dahil."

"Dur bir dakika. Gülüyor mu? O ortaçağ görünümlü kundaklara bağlıyken mi?" Val soruyor.

"Evet, ama önemli olan onun çok mutlu görünmesi. Ben daha mutluyum çünkü seninleyim." Beau'nun bu ifadesi onu koltuğunda eritti.

Başka sahneler başlamadan önce bunu hızlandırmak istiyorum. "Hafta sonu bizimle kal. Birlikte biraz daha zaman geçirebiliriz, birbirimizi tanırız, ne istersen."

Artık kulüpte işler gerçekten yoluna girdiğinden Val'in dikkati dağılmaya başlar. "Seks partileri olacağını biliyordum."

Romeo öksürür. "Evet, daha fazla... grup aktivitesi olabileceğini tahmin ediyorum."

Val'in gözlerinde şimdi hem korku hem de merak var. Dikkatini tekrar bana çekmek için elimi kabinin üzerinden uzatıp yüzünü kavıyorum.

"Hafta sonu sona erdiğinde, kiminle ilişkini ilerletmek istediğini bileceksin. Kim olursa olsun, çok mutlu olacaklar Val. Ve her kim değilse, yine de mutlu olacaklar. Gücenmek yok." Bu sözleri söylerken doğru olduklarını biliyorum, belki kırgınlıklar hariç.

Val ile gerçekten çıkma şansını kaybetmek... Bu şu anda düşünmek istemediğim bir şey.

"O haklı. Lütfen bu gece buradan ayrılma ve hepimizi seni ofiste birlikte çalıştığımız bir kadın olarak görmeye geri döndürme," diye ekliyor Beau.

Romeo onun diğer elini tutar. "Sen bundan çok daha fazlasısın. Bize seni gerçekten tanımamız için bir şans ver, biz de aynısını yapalım. Eğer şimdi gidersen elimizde kalan tek şey keşkeler olacak."

Sekizinci Bölüm

(Banyoya girip Noel'i aradım. Korkağın tekiyim ve bu yetişkin işi yapmama yardım etmesi için en iyi arkadaşımı aramam gerekiyor. Karar.

"Ah, kuru kusmayı durdurmaya çalışıyorum, sonra ara." Bugün gerçekten hasta olduğu gerçeği, bu gece beni yalnız bıraktığı için ona büyü yapması için bir modern zaman cadısı çağırmamamın tek nedeni.

"Bunlar onlar!" Telefona bağırarak fısıldadım.

"Kim?" Sanki benden başka biri onu telefondan duyabiliyormuş gibi fısıldıyor.

"Patronlarım. eşleştim. Üçüyle de."

Bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değilim. Aylardır onlara aşkıttım, kirli düşüncelerin zekamı yiyip bitirmesine izin veriyordum. Noel dışında kimse bunu bilmiyor. Uyumlu olma ihtimalimiz beni şaşırtmıyor, ama burada olmaları ve hatta başlangıçta kaydolmuş olmaları gerçeği şaşırtıyor.

Noel'in nefesi kesildi. "Bu bir Sevgililer Günü mucizesi, seni şanslı sürtük."

"Bu bir felaket." Bunu sevimli bir duruma dönüştürmesine izin vermeyeceğim. "Hafta sonunu onlarla geçirmemi ve sonra içlerinden birini seçmemi istiyorlar. Delirmişler."

"Bu çok mantıklı." Tiz ses tonunda zerre kadar alaycılık yok.

Telefona doğru inerken elim alnıma çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ateşli bir seks yapmak ve uyumluluğunuzu test etmek için bundan daha iyi bir fırsat düşünemiyorum. Yapın bunu."

Böyle söyleyince....

"Kesinlikle olmaz. Bütün bir hafta sonunu patronlarımla kim bilir neler yaparak geçiremem." Onları. Ben onları yapardım. Bana bir parça ten gösterebilir kendimi kontrol etmeye bile çalışmayacağımdan hiç şüphem yok. Bahse girerim bilekleri bile seksidir. İç çekiyorum. "Neyin var senin?"

Sonra ne olacaktı? Pazartesi ofise dönüp ciddiye alınmayı mı bekleyecektim? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktık?

Hafta sonunu onlardan biriyle çıkmaya karar vererek bitirebileceğimden bahsetmiyorum bile. Tabii beni hâlâ istiyorlarsa.

"Val, macera yaşamakta yanlış bir şey yok. Korkutucu olsa bile. En iyi maceralar her zaman öyledir. Eğer endişeden neredeyse altına işemiyorsan, muhtemelen buna değmez."

Noel'in mantığı inanılmaz derecede hatalı, o halde neden bunu değerlendiriyorum?

"Yani hepiniz birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Evet, onlarla eve gittim. Noel'le on dakika tartıştıktan sonra banyodan çıktım ve devam etmeye karar verdim.

Eğer bu hafta sonu yüzünden işsiz kalırsam, Noel beni maddi olarak desteklemeyi kabul etti. Bu, internette ayaklarının fotoğraflarını satmak zorunda kalması anlamına gelse bile.

Şehrin harika bir yerinde bir şehir evleri var. Açık bir kat planı var ve burayı kendilerine ait kıldıklarını söyleyebilirim. Girişte ofiste kullandığımız termostatin aynısını gördüm. Mesai saatleri dışında binada nüfus azaldığında enerji tasarrufu sağlamak üzere tasarlanmış akıllı bir tasarım.

LED aydınlatma ve cihazlar da enerji tasarruflu. İç mekanlar benim uzmanlık alanım olduğu için, evin pek çok alanı yeniden modellenmiş olsa da, orijinal yapıyı mümkün olduğunca korumaya çalıştıklarını fark etmek kolay. Profesyonel olarak vaaz ettiklerini evlerinde uygulamalarına hayranım.

En iyi arkadaşım ile birlikte yaşıyorum, bu yüzden üç yetişkin erkeğin de aynı evi paylaşması çok şaşırtıcı olmamalı, ancak iş küçük olsa bile, kendi yerlerine sahip olmak için yeterince iyi bir kar elde etmeleri gerekiyor.

"Bu şekilde daha kolay. Uygun maliyetli de." Hart bana bunu söylerken paltomu çıkarmama yardım ediyor ve beni mekanın geri kalanına doğru yönlendiriyor. Anlayışla başımı sallıyorum.

Maaşım ile muhtemelen kendi evimi tutabilirim ama Noel'le yaşamak çok daha mantıklı. Ayrıca, o küçük iblis elf beni sürekli saçmalıklarına bulaştırmasaydı sanırım yalnız olurdum.

Romeo elini koyuyor. "Evin geri kalanını görmek ister misin?"

"Belki bir şeyler içmek ister? Ya da yemek? Bir şeyler sipariş edebiliriz." Beau önüme geçti. Yüzünde kocaman bir gülümseme var ve mutlu bir köpek yavrusu gibi yerinde zıplıyor.

Elimde olmadan gülümsedim. "Bir içki alabilirim. Varsa bir bardak daha kırmızı."

Mutfığa doğru ilerlemeden önce başını sallıyor. "Her zamankinden ister misiniz?" Hart ve Romeo'ya bakar, ikisi de başıyla onaylar.

Beau içkilerimizi hazırlarken, Romeo'nun beni oturma alanına götürmesine izin veriyorum. Ortada pelüş bir kanep ve sehpa bulunan açık bir alan. Televizyonları duvara monte edilmiş ve bir çerçeve içine alınmış.

En sevdiğim yanı, mekânın büyük olmasına rağmen yine de rahat hissettirmesi. Oturduğumda içimi bir ev hissi kaplıyor. Beau şarabımı çabucak getiriyor ve ben de kadehe bakmadan önce büyük bir yudum alıyorum.

Şimdi hepimiz burada oturuyoruz, kendimi biraz garip hissediyorum.

"Bu hafta sonu için aklınızda ne olduğunu sorabilir miyim? Sanırım bu beni kaçırıp rehin tutmaya yönelik ürkütücü bir girişim değil, ama bilmelisiniz ki arkadaşım Noel'e tam olarak kiminle olduğumu söyledim ve ona yerimi bildirdim."

Ve şimdi daha da garip. En azından de gülene kadar.

Romeo bana yaklaşıyor ve elini dizime koyuyor. "Güvenliğini düşünmene sevindim, aşkım."

Bu sevecenlik kulaklarıma hoş geliyor ama iç çamaşırlarıma kadar indiğinde çok kaygan bir his uyandırıyor.

Merak ettiğim bir şey var. Onlarla eşleşmemin garip bir tesadüf olduğuna gerçekten inanıyorum ve beni buraya çağırmak için kötü niyetleri olduğunu düşünmesem de emin olmak istiyorum.

"Hızlı bir soru. Yeni projede bana başrol verdiğiniz için bir tür ödül olarak beni becermek için mi beni buraya çektiniz?"

Bir saniye boyunca sessizlik oldu. Belli ki onları hazırlıksız yakalamışım çünkü hepsi bana bakıyor, ta ki kırılan camın sesi onları kendilerinden geçirene kadar.

Beau içkisinin hala elinde olması gerekirken yere dökülmesine aldırıyor gibi görünüyor. Her iki adam da sorum karşısında dehşete düşmüş görünüyor ama emin olmalıydım.

Romeo'nun dizimdeki eli geriliyor, neredeyse acı verici bir şekilde, ama kasıtlı olarak değil.

"Ne?" Hart'ın sesi serttir. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Bilmiyorum ama ne kadar alındıklarını görebiliyorum. Başımı sallayarak bardağıma bakıyorum. "Hayır."

"Gitmek istiyorsan Val, gidebilirsin. Kalmanı istiyoruz ama neden burada olduğuna dair aklında herhangi bir şüphe varsa kalamazsın." Romeo dizimdeki tutuşunu gevşetiyor.

Sorunun aşağılayıcı olduğunun farkındayım, ancak sormasaydım, burada olduğum her saniye bu zehirli düşüncenin aklımın bir köşesinde durmasına izin verecektim.

Beau hâlâ olduğu yerde donup kalmış durumda ama Hart ayağa kalkıp bana yaklaşıyor. Çömelerek Romeo'nun bacağındaki eline bakıyor. Görünür bir tepki vermiyor ve arkadaşı da uzaklaşmıyor.

Hart'ın elleri iki yanağımı da kavırıyor. "anlamamı istiyorum ki biz asla ve asla kimseden bu şekilde faydalanmayız. Bunu bilmen benim için çok önemli. Hepimiz için."

Acele etmeden, başım hâlâ bir çift elin arasında olsa da gözlerimin üçünün üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Romeo ve Hart yeterince sakın görünüyorlar ama Beau ayağa kalkmış durumda ve onun mahcubiyeti bende bir parça suçluluk duygusu uyandırıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve gülümsemeden önce yavaşça nefes veriyorum. "Biliyorum. Sizin bir avuç ürkütücü avcı olduğunuzu ima etmek istememiştim ama bu hafta sonu aklımda herhangi bir şüphe kalmasını istemedim. Peki, planınız tam olarak nedir?"

Rahatlama odanın her yerinde hissediliyor. Hart yüzümü onun kucağından kurtarıyor ama ben onu şimdiden özledim. Geniş kanepedeki yerine geri döndü.

"Aslında pek bir planımız yok. Bence uyku düzenini ayarlamalıyız. Eğer daha rahat olacaksa küçük bir misafir odamız var."

Neyden daha rahat? Her biri ukalaca sırtıyor ve alternatif uyku düzeninin ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Oh....

"Sarılmak. Tüm kucaklamaları istiyorum." Beau'nun sesi sakın ve kendinden emin, az önceki gerginliğinin son kırıntılarını da silkeliyor. Bunu yaparken, yere düşürdüğü içkinin yarattığı dağınıklığı hatırlıyor. "Oh, kahretsin."

Temizlemek için gerekli malzemeleri almak üzere harekete geçiyor ve bu işi çabucak hallediyor. İsteğinin kesinliği beni güldürüyor.

Kucaklaşmalar.

Romeo arkasına yaslanıyor, eli dizimden ayrılıyor ama saçımın bir tutamını döndürmek için yukarı kalkıyor. "Taleplerinle başlama, Beau. Bunu eşitlemenin bir yolunu bulmalıyız yoksa Val'in geceyi bizim yataklarımız yerine misafir odasında geçireceğini kabul etmek zorunda kalacağız."

Evet, onlarla yatmamı istiyorlar. Uyku gibi uyu. Sikişmek gibi değil. Gerçi... bu masada mı?

"Adil olmak önemli. Aksi takdirde Val'e bizi tanıması için gerçek bir şans vermemiş oluruz." Hart öyle diyor.

Beau homurdanıyor. "İkiniz de Val ve onun zamanı hakkında sanki o odada değilmiş gibi konuşuyorsunuz, pislikler."

Harika bir noktaya değindi. O benden önce davranmasaydı ben de aynı şeyi yapacaktım. Diğer ikisi hatalarını anladılar ve özür dilemeden önce bana utangaç bakışlar attılar.

"Başka düzenlemelere de açığım." Bunu sakince söylüyorum, sanki yanlarında yatmayı düşünmüyormuşum gibi. Üstlerinde. Altlarında. "Ne düşünüyorsun?"

Başım doğal olarak Hart'a dönüyor. Onun fikirleri Beau ya da Romeo'dan daha önemli olduğu için değil, mantıklı düşündüğü için. Ve bu hafta sonu aslında gelecekte kiminle çıkmayı düşüneceğimi bulmak için üçü arasında bir test olsa da, rekabet duygusu yok.

Buna saygı duyuyorum. Ölümüne bir savaştaki son silahmışım gibi benim için savaşma ihtimalleri olsaydı bu durumla daha az ilgilenirdim.

Gerçi öyle bir şey olsaydı, Roma savaş isterdim. 300'deki Gerard Butler gibi.

"Zamanımızı bölüşmeye çalışmalıyız," diyor Hart ve arkadaşları da aynı fikirde. "İçimizden biriyle birlikteyken, o kişi ve Val ne yapmak istediklerine karar verebilirler. Rahat ve güvende olduğu sürece, ki bu kesin, o zaman hepimiz bunun adil olduğu konusunda hemfikir olabiliriz."

Beau başını sallıyor ama ekliyor: "Buranın tuhaf olmasını istemiyorum. Odalarımızda saklanmak zorunda değiliz. Yarın bir market siparişi getirteceğim. Val, özel bir isteğin ya da alerjin var mı?"

Telefonu çoktan çıkmış ve not defteri açık. "Alerjim yok. Çok sağlıklı beslenmiyorum ama meyve ve sebzelerden nefret etmiyorum. Yine de sizi uyarıyorum, kafein bir gerekliliktir."

Bu üçünün gülmesine neden olur. "Oh, biliyoruz."

Bu son yorum Romeo'dan geliyor ve ben ona kaşlarımı kaldırdığımda sadece omuz silkip göz kırptıyor. "Merak etme, buradaki makinemiz gerçekten çok iyi ve gerekirse sipariş verebiliriz."

Şükürler olsun. Kahve konusunda çok seçici değilim, bu yüzden makinelerinin iyi olacağından eminim.

Belki biraz daha gergin olmalıyım ama burada rahat etmem için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Harcıyorum-

Hafta sonunu hiç tanımadığım üç adamla geçireceğim. Maaş çeklerimi imzalayan üç çok seksi ve yakışıklı adamla. Pazartesi'nin Val'i bunu dert edebilir, bu onun sorunu.

Başımı salladım. "Uzun bir gece oldu. Peki, bu geceki şanslı adam kim? Bekle, sadece iki geceliğine buradayım, eğer benden daha önce sıkılmazsan. Üç kişisiniz. Bu işi nasıl yapacağız?"

Beau yanıma gelip başımın üstünü öpüyor. "O zamana kadar senden bıkmış olmayız, kek ısırtığı. Geç saatlere kadar ayakta kalmaya meyilliyim. Uykusuzluk. Gecelerden feragat edeceğim ve onun yerine öğleden sonraları ikinizle birlikte kestireceğim."

Arkadaşları yüzünden uykuya ihtiyaç duyacak kadar mı bekliyor? Onlar tarafından yıpratılmayı mı bekliyorum?

Oturma alanından çıkıp koridordan aşağıya, muhtemelen odasına doğru ilerleyişini izliyorum.

Hart'ın boğazını temizlemesi dikkatimi geri getirdi. "Yarın seninle yalnız kalmak isterim Val. Romeo için de uygunsu."

Diğer adam aniden saçımla oynamayı bıraktı. Arkadaşına ve tekrar bana baktı. "Evet, kulağa hoş geliyor." Ayağa kalkıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Hadi aşkım. Sana odamı göstereyim."

Eli benimkinin içine girdiğinde parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Romeo aşağı bakıyor ve nazıkçe sıkıyor. Sonra gülümsüyor.

Dokuzuncu Bölüm

(Val'in eli elimdeyken kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyorum. Ne kadar klişe olduğu umurumda değil. Ona dokunabilmem bir hediye.

Onu koridordan geçirerek yatak odamın kapısını açıyorum. Temiz çünkü sadece uyumak için kullanıyorum. Çoğunlukla ofiste çalışıyoruz ve evin etrafında çocuklarla vakit geçirmeyi seviyorum. İki haftada bir ev işlerini yapmak için gelen bir temizlik hizmeti var ama hiçbirimizin evi düzenli tutmak gibi bir sorunu yok.

"Bunu söylerken çok ileri gitmeye çalışmıyorum ama şu elbiseyi çıkarmak ister misin?" Çekmecelerime doğru yürüyorum ve ona büyük geleceğini bildiğim düz bir gömlek ve bir eşofman altı çıkarıyorum. "Bunları ödünç alabilirsin. Şuradaki kapının ardında bir banyo var."

Hepimizin kendi banyosunun yanı sıra misafirler için de bir banyosu var. Bu aşırı gibi görünebilir ama hepimizin aynı rahatlığa ve alana sahip olmasını sağlıyor. Bu, evi satın aldıktan sonra yaptığımız tadilatın bir parçasıydı.

Val banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. O bitirmeden önce üzerimi değiştirmek için bir çift eşofman daha alıyorum.

Yatağın hangi tarafını tercih edeceğini ve burada rahatsız olup olmayacağını düşündüğüm bir gariplik anı var. Bu

Çünkü bir dakika sonra dışarı çıkıp battaniyenin altına giriyor.

Normalde uyuduğum yerin karşı tarafına geçiyor ve ben de onun yanına tırmanıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ona sordum. Yanıt olarak başını sallıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Değişirse bana haber ver."

İkimiz de sırtımızı yatak başlığına dayamış oturuyoruz. Val bize bakıyor ve ışık loş olmasına rağmen gerginliği yüzünden okunuyor. Elleri kucağında kıpır kıpır.

"Bana utanç verici bir şey söyleyebilir misin Romeo? Benim için oyun alanını eşitleyecek bir şey söylemeni istiyorum."

Ne demek istediğinden emin değilim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

İç geçiriyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Şu anda, çalıştığım şirketi yöneten adamlardan biri gibi hissetmiyorsun ama tek gecelik bir ilişki de sayılmazsın."

Bunun sadece bir gecelik bir durum olduğu düşüncesi göğsümü sıkıyor. Sonra en az iki geceliğine burada olduğunu hatırlıyorum. Benimle yatakta olmasa bile, benim evimde.

"Pekâlâ. Utanç verici bir şey yardımcı olur mu?"

Val başını sallıyor. Doğru hikâyeyi düşünmeye çalışıyorum ama aklıma sadece bir tane geliyor. Ve utanç verici olmanın ötesinde. Bundan sonra benimle hiçbir şey yapmak istememe ihtimali yüksek.

"Ayrıntılara girmeyeceğim, çünkü egom bunu kaldıramaz." Ona gülümsüyorum. Kahretsin, bundan sonra benimle bir geceden fazlasını istemeyeceği kesin. "Üniversitedeyken çok önemli bir ödevimiz vardı ve bütün gece çalışmaya karar verdik. Kütüphanenin bizimle aynı bölümünde başka bir grup çalışıyordu ve içlerinden biri elinde bir ton Meksika yemeği ile geldi."

Kaşları hafifçe kalkıyor. Buna nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyorum.

"Uzun lafın kısası, kütüphaneci kapatmaya hazırlanırken o kattaki tuvaletleri kilitlemişti ve en yakın tuvalet üç kat aşağıdaydı. Asansör de çalışmıyordu. Diyelim ki çalışma seansımız dairemize taşınmak zorunda kaldı çünkü bir bokluk vardı."

Val mesajı çözmeye çalışıyor gibi görünüyor ve ampulün yandığı anı görebiliyorum. Tepkilerini tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. Kahkahası odanın içinde çınlıyor ve çok geçmeden benimki de çınlıyor.

"Pekala, artık ruhumu açtığıma göre, lütfen seni öpebilir miyim?"

Eğildi ve hiç vakit kaybetmeden ağzımı onunkine yapıştırdım. Onu yutmak istiyorum. Ellerimiz birbirimizin saçlarında, göğüslerinde . Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama bu hayatımın en güzel öpücüğü.

O anın içinde kayboluyoruz. Uzanıp lambamı kapatırken onu da yanıma çekiyorum ve karanlıkta birbirimizin hislerini ezberlemeye devam ediyoruz. Dakikalar ya da saatler sonra her şey bittiğinde, onu tekrar ön tarafıma yerleştiriyorum.

Aylardır hayalini kurduğum bir kızın büyük kaşığı olarak uyuyakalıyorum.

Gün doğumu odamdan içeri girdiğinde, aniden huzursuz hissediyorum. Yakında Val, Beau'nun saatinde olacak. Uyumayı çok seviyor, bu yüzden öğleden sonralarını onunla geçirmek istemesine hiç şaşırmadım.

Ben de bunu büyötmek istemiyorum. Bütün geceyi kollarımda onunla geçirdim. Vücudunun benimkine doğru çekildiğini hissetmek, bu odadan çıkana kadar hâlâ benim olduğunu düşündürüyor.

En azından ona daha sonra hatırlayacağı bir şey verebilirim.

Dün gece dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde kendimi sadece eğlenmek için öpüşen bir genç gibi hissettim. Hiçbir zaman gerçek bir temel oluşturmadık, bunun yerine dudaklarımı ağzından çenesine veya boynuna her götördüğümde çıkardığı küçük sesleri dinlemek için zaman ayırdım. Sevdim ama daha fazlasını istiyorum.

Boynuna sokulup köprücük kemiğinin köşesine bir öpücük konduruyorum. "Günaydın aşkım."

Val , o yüzden hâlâ uyuduğunu tahmin ediyorum. Hafifçe ısırmadan önce kulağına kadar öpüyorum. Sonunda kıpırdadı.

"Kahve ya da orgazm. Beni uyandırmanın tek yolu bu." Sesi uykudan boğuk çıkıyor ve ne dediğini tam olarak bildiğinden emin değilim.

"İkinci seçenek için izin istiyorum, lütfen." Ağzım boynundaki yolculuğuna devam ediyor, bu sefer aşağı doğru ve omzunun üzerinden. Onun onayı olmadan daha ileri gitmeye niyetim yok.

Bana karşı kışını oynatıyor. "Kabul edildi."

İçimden gelen iniltiyi durduramıyorum, kendimi ele geçirilmiş hissediyorum. Elim memelerinin arasındaki yerinden çıkıp bir tanesini sıkıca kavıyor. Daha sert çekmeden önce parmaklarımın meme ucunu hafifçe çimdiklemesine izin veriyorum.

Val kendini bana doğru itiyor, daha fazlasını istiyor.

"Benden bir şey mi istiyorsun bebeğim? Söyle bana." Sesim kulağında sadece bir fısıltı, ama onun üzerindeki etkisini hissedebiliyorum. Yerinde hafifçe titremesi, onu ters çevirip istediğimi alma ihtiyacıyla savaşıyor.

Yine de tereddüt etmiyor. Dün gece mücadele ettiği sınırları yok olmuş, yerini ofiste sahip olduğu aynı tutkuya bırakmıştır.

"Beni boşaltmanı istiyorum. Sonra da bana kahve yapmanı istiyorum." Talepkâr tonu çok ateşli. Ne istediğini biliyor ve bu çok seksi.

Zaten kaya gibi sert olmasaydım, şimdi olurum.

"Açgözlü küçük şey." Onu çevirip üstüne çıkmadan önce bu kez kulağını biraz daha sertçe ısıyorum. "Kıyafetlerimin içinde ne kadar seksi görüldüğün hakkında bir fikrin var mı, aşkım?"

Val pantolonunun üzerinden sikimi avuçlamadan önce bana küçük bir sırtış atıyor. "Muhtemelen senin kadar ateşli değil, ama bahse girerim ikimiz de onları çıkarırsak oyun alanını eşitleyebiliriz."

Benim soyunmam yaklaşık iki saniye sürüyor, onun soyunması da iki saniye. İkimiz de çıplak olduğumuzda, onun üzerine oturuyorum. Gözlerimin onun vücuduyla dolmasına izin veriyorum, her anı beynime kaydediyorum.

O mükemmel.

Eğilip onu öperken ellerim tekrar göğüslerini kavırıyor.
Dudaklarımın her fırçası bir söz.

Seninle ilgileneceğim. Öptüm.

Her sabah kahveni yapacağım. Öpeceğim.

Yıldızları görmeni sağlayacağım. Öpücük.

Onun tadını içime çekerek beni daha da çılgına çevirmesine izin veriyorum. "Biraz daha, lütfen." Kelimeleri anlamak zor değil ama Beni öpmeye geri dönmeden önce ağzından zar zor çıktı.

Ona son bir öpücük verdikten sonra alt dudağını ısırarak ağzından çekiliyorum ve bir inilti duyuyorum.

"Bu seslerden daha fazlasına ihtiyacım olacak." Ağzımı meme ucuna götürürken bunu ona söylüyorum. Temas ettiğimde kıvranıyor, eli beni yerimde kilitlemek için başımın arkasına geliyor.

Sert küçük çıkıntıyı dişlerimin arasına çekiyorum ve sonra serbest bırakıyorum, biraz rahatlama sağlamak için dilimi üzerinde gezdiriyorum. Sonra tüm işlemi baştan yapıyorum.

Ağzım diğer tarafı aramaya başlıyor, ona da aynı ilgiyi gösteriyorum. Bu şekilde adil bir adamım.

"Şimdi tadına bakabilir miyim, aşkım?" Çoktan aşağı doğru inmeye başladım, giderken ısırıklar ve öpücükler bırakıyorum.

"Sikeyim evet." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, onun merkezindeyim.

Bacaklarını açarak yeni favori sabah yemeğime iyice bakıyorum. "Şu güzel küçük amcığa bak. Benim için ıslandığını görebiliyorum."

İçine dalıyorum. Onu yemeye çalışırkenki hayvani tavrımı ancak bu şekilde açıklayabilirim. Dilimi içine sokarak, parmağımı sokmadan önce girişinin yeterince kaygan olduğundan emin oluyorum.

Val beni hayal kırıklığına uğratmıyor, ne kadar eğlendiğini emin oluyor. Haykırıyor ve umarım diğer ikisi onu duyabilir.

"Evet, Romeo. Aman Tanrım, daha fazla."

Benim için nasıl kendini kaybettiğini, bunu nasıl istediğini duysunlar.

İki parmağım içindeyken, ağzım klitorisine doğru ilerliyor. Dişlerimin arasında emiyorum ve dilimi defalarca gezdiriyorum.

"Evet. Lütfen Romeo. Neredeyse geldim."

Val'in sınıra ulaşmasını izlemek çok güzel ama kızım bırakmak istiyor.

"Bana yalvarırken sesin çok tatlı geliyor. Gelmek ister misin, aşkım? Benim için yüzüme gel. Açgözlü bir kız gibi, yüzüme bin."

Kendime not: Val edepsiz konuşmalara bayılır. Bir ıslaklık fişkırması yüzgeçlerime çarpıyor ve ağzım klitorisine zarar vermeye devam ederken onları onun içinde kıvırıyorum.

"Lanet olsun. Evet, evet, evet." Val bana yaklaştıkça sesi daha yükseliyor, yüzümü ona doğru tutuyor, sanki sürekli bağlı kalmamı istiyormuş gibi. Ben olsam itiraz etmezdim.

Parmaklarım ve yüzüm onun tadıyla kaplanıyor ama orgazmının artçı şoklarıyla titreyene kadar durmuyorum.

"Orgazm, tamam. Sırada kahve var." Ona bir öpücük veriyorum, o da tereddüt etmeden karşılık veriyor.

"Ya da senin o süslü duşunda dizlerimin üzerinde ne kadar iyi görüldüğümü sana gösterebilirim." Kaşları aşağı yukarı oynar.

Kafeini ne kadar sevdiğini biliyorum, ama kafein almadan önce yalamak istiyorsa, o zaman kendimi çok özel hissediyorum.

"Anlaştık, ama muhtemelen boşalmamı sağladıktan sonra o amcığımı tekrar yalayacağım."

Ben daha cümlemini bitirmeden Val beni üzerinden itip banyoya koşuyor.

Kesinlikle mükemmel.

Onuncu Bölüm

(Beau ona ikinci kahvesini hazırlarken Romeo'nun Val'i yavaşça çilekle beslemesini izliyorum. Onun ne kadar rahat olduğunu düşünmeden edemiyorum.

evimizde görünüyor. Mutlu ve iyi dinlenmiş görünüyor.

Sabahın geç saatleri ve Beau'nun birazdan uyku saatini talep edeceğini biliyorum. Romeo dün gece eve girdiğimizden beri Val'e dokunmayı bırakmadı. Onunla geçirdiği zamanın sona erdiğini öğrenince nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Bu sabah Romeo'nun odasından gelen sesleri hepimiz duyduk.

Garip olan şu ki kıskançlık hissetmiyorum. Onunla birlikte olma sırasının bana gelmesine hazırım ve dakikaları sayıyorum.

Ve en iyi iki arkadaşımın ona yaltaklanmasını izlemek garip olmalı ama bunun yerine ne kadar mutlu göründüklerinden mutlu hissediyorum. Daha önce hiç bu kadar meraklı hissetmemiştim. Bu dinamik olması gerektiği kadar garip değil.

Üçü kahvaltılarını bitiriyor ve ben de Beau'nun Romeo'ya Val'le biraz daha fazla vakit geçirmesi için bulaşıkları yıkamasını izliyorum. İşini bitirdiğinde yanıma geliyor ve sessizce soruyor: "Sence Val'le öğleden sonra oturma odasında film izleyip biraz kestirsek sorun olur mu?"

Başımı salladım. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Ortalıkta görünmememizi mi istiyorsun?"

Bir süre sessizce beni inceliyor. "Aslında bu biraz garip olabilir ama onu normal rutininimize eklemek hoşuma gidiyor. Belki de

Onu biraz daha tanımam için bana biraz yalnız zaman verin." Yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Ama ikiniz de bir süre bizimle takılmak isterseniz hiç sorun olmaz."

Beau ona göz kulak olmaktan biliyor ve sanırım Romeo'nun da ona dokunmayı ne kadar çok istediğini fark etmiştir. Bunu sağlamak için zamanını bizimle paylaşmaya istekli olmasını takdir ediyorum. Ben de başımı sallayarak teşekkür ediyorum.

Son birkaç saatimi odamda Beau ve Val'i biraz bırakmaya çalışarak geçirdim. Bu gece onunla benim zamanım ve bununla ne yapmak istediğimden emin değilim. Her ne kadar onu yatağımda istesem de, tek beklentimin bu olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Telefonumu elime alarak gece için yiyecek siparişi vermeye karar verdim. Verandada açık hava ısıtıcılarıyla birlikte bir ızgaramız var ve dördümüzün akşam yemeği yemesi için harika bir yer .

Biftek ve sebzeler servis tarafından bırakıldıktan sonra onları ön kapıdan alıyorum ve akşam yemeğini hazırlamak için ihtiyacım olan her şeyi hazırlamaya başlıyorum. Val'e bakma fikri göğsüme bir sıcaklık veriyor. Beau'nun ona neden aşırı özen gösterdiğini anlayabiliyorum, her zaman içecek ya da atıştıracak bir şeyler olduğundan emin oluyor.

Beau ve Val kısa bir süre önce uykularından uyandılar. Onun istediği gibi biraz yalnız vakit geçirdiler ama Romeo film izlemek için onlara katıldı. Üçü hâlâ oturma odasındalar, bu yüzden dikkatlerini çekmek için sesimi çok yükseltmeme gerek yok.

"Akşam yemeği birazdan hazır olur, verandada yiyebiliriz diye düşündüm. Romeo, ben ızgarayı sen de ısıtıcıları açabilir misin?"

Ayağa fırlıyor ve verandaya çıkmak için sürgülü kapıyı açmadan önce elimden tepsilerden birini alıyor.

Biftekleri terbiye etmek için dışarı çıktığımda Beau ve Val kanepenin bir bölümünde geviş getirip uyurken Romeo da başka bir bölümde kitap okuyordu. Okuyormuş gibi yapıyordu. Gözleri, etrafta bulmuş olması gereken ters çevrilmiş sözlükten çok Val'e odaklanmıştı.

Beau bana göz kırpmıyor, ona ve Val'e birkaç dakika daha ayırdığım için teşekkür ediyor. "Umarım biftek seversin, benim küçük Daniş'im. Hart uzman bir et işleyicisidir."

Pislik.

dışarıdayım ama Val'in gülüşünü hâlâ duyabiliyorum. "Görünüşe göre ortak bir noktamız var." Bunun için kazandığı kahkahaları durdurmak mümkün değil.

Izgaranın üzerine bir şeyler atmaya başladım, her bir parçaya dikkatlice göz kulak oluyordum. Beau ve Val masayı hazırlamak için bir şeyler getirdiler.

"Bifteğinin nasıl pişirilmesini istediğine dair bir isteğin var mı sevgilim?" Sevgi ben daha durduramadan dudaklarımdan dökülüyor ama garip gelmiyor. Yine de gözlerimi yemeğe çeviriyorum çünkü onun tepkisini görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Val yanıma geldi ve kollarını belime doladı. Emin olmadığından emin olduğum bir hareket ama yine de bana biraz güvence vermek için bunu yapıyor. "Benim için orta boy lütfen." Sesi sırtıma doğru boğuklaşıyor.

Ellerimden biri maşa kullanarak ürünleri ters çevirmeye başlıyor, diğer elim ise bir dakika daha onu bana doğru tutuyor. Hepimizin tercihi aynı, bu yüzden yemeğe hazır olmamız çok uzun sürmemeli.

Ben bıraktığımda, o da bırakıyor. Verandanın sıcaklığına rağmen, benden uzaklaşması soğuk hissettiriyor. Gidip tabakları kendim de alabilirdim ama onun burada benimle olmasını tercih ederim.

"Hey, Val. Her şeyi hazırlamama yardım eder misin?" Bana başıyla onay verdi ve birlikte hızlıca herkese servis yaptık. Izgarayı kapattım ve masadaki yerime oturdum.

Ben masanın başında otururken, Beau sağımda. Romeo Val'in yanına oturdu, o da benim solumda. Masanın bu kadar büyük olması garip ama hepimizin yakın olması hoşuma gidiyor.

Ben yemek pişirirken Romeo hepimiz için bir şişe şarap açtı, böylece her birimizin önünde dolu bir tabak ve bir kadeh var.

Aile gibi hissettiriyor.

Elim uzanıyor ve Val'in dizini sıkıyor, Romeo'nun diğer dizini sıyırıp geçiyor. Bana endişeyle bakıyor ama onu bir kez daha sıkıp küçük bir gülümseme veriyorum. Yemeğimi kesmek için elimi çekmeden önce gözle görülür bir şekilde gevşemesini izliyorum.

Ta- ble etrafında kolay bir sohbetin başlaması çok uzun sürmüyor. Hepimiz nereli olduğumuzdan, nasıl tanıştığımızdan bahsediyoruz. Val bize büyüdüğü küçük kasabayı ve en yakın arkadaşının başını sürekli belaya soktuğunu anlatıyor.

Sonunda konu, odada bir fil varmış gibi hissettiren işe geliyor.

"Ground Up için çalışmak hoşuna gitti mi, snickerdoodle?" Beau'nun ona taktığı aptalca isimlerden her söylediğinde yüzünü asmaması beni şaşırtıyor.

Başını sallıyor. "Evet. Mezuniyet programını bitirdikten sonra en çok tercih ettiğim şirketti. Hem öğrenebileceğim hem de içinde büyüyebileceğim bir şirket olduğunu hissettim."

"Elbette, görüşmeye gittiğiniz gün ne kadar zeki ve azimli olduğunuzu görebiliyorduk." Romeo ciddiyetle ekliyor. "Seni bu yüzden işe aldık. Eminim bu nitelikleri son derece çekici bulan sadece ben de değilimdir."

Beau başını sallayarak onaylıyor ve ben de kendimi aynı şeyi yaparken buluyorum.

Val bifteğinden bir ısırık alıyor ve yavaşça çiğniyor, sanki bir sonraki söyleyeceklerini düşünmek için kendine zaman tanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, işi aldığım için çok heyecanlıydım."

Aletlerimi yere bıraktım. Diğer ikisi fark etmemiş gibi görünüyor ama ben bunun ciddi bir yere gittiğini görebiliyorum. Val hem bir birey hem de bir çalışan olarak değerini biliyor, bu yüzden övgü almak için böyle bir şey söyleme ihtimali yok. "Neden böyle söylüyorsun hayatım?"

İş hakkında konuşuyor olabiliriz ama ona şu anda sadece patronu olmadığımızı hatırlatmak istiyorum.

"Ben bir kadınıyım." Ses tonu ya da vücut diliyle hiçbir şey belli etmiyor ve bununla ne demek istediğini anlayamıyorum.

Beau'nun kafası karışmış görünüyor, kaşları alnında çatılmış. "Bir sürü kadın işe alıyoruz."

Bardağı ağzına götürürken elinde sabit duruyor ve sıvıyı yavaşça yudumluyor. Boğazından aşağı inişini izliyorum, yutkunma şekli beni büyülüyor.

Daha sonra. Daha sonra yutmayı düşün. Yalnız kaldığımızda.

"Elbette. Ofiste idari görevlerde çok sayıda kadın var. Tasarım, mühendislik ve saha ekipleri arasında işe alınan sadece üç kadından biriyim. Hepiniz bunun farkında mıydınız?"

Beau ve Romeo'nun öyle olduğundan emin değilim ama ben öyleyim, bu yüzden başımı sallıyorum. "Bunun farkında olduğumuzdan emin olduğunuz için size minnettarım. Eşitlik şirketimiz için önemlidir. İnanın bana, daha önce de başka kadın adayların geldiğini gördük, ancak bu sektörde sayıların eşitlendiğini görmek için kapıdan içeri giren yeterince kadın yok."

Onu üzmem istemiyorum ama ona karşı dürüst olmak istiyorum. "Gelen az sayıdaki kadın aday her zaman bizim yarattığımız ortamlarda çalışmaya hazır olmayabiliyor. Her kadın da mülakat sürecinden geçemiyor."

Bana gözlerini deviriyor ve ben onu tokatlamak istiyorum. "Bu, süreci atlatmayı başardığım için diğer kızlar gibi olmadığımla ilgili bir cümle olmasa iyi olur."

Arkadaşlarım konuşmuyor. Ya konuşmayı iyi idare ettiğimi düşünüyorlar ya da kendimi içinden çıkamayacağım bir çukura batırmak üzere olduğumu düşünüyorlar.

"Hiç de değil Val. Elbette, bazı kadınlar bu kapıdan içeri giriyor ve üçümüzden kolayca korkuyor." Gözlerimi bir kez daha devirdiğimde kafamda iki şaplak saymaya başladım. "Bir de özgeçmişlerinde hiçbir şey olmadığı halde aşırı özgüvenle gelen kadın adaylar var. Staj ya da iş deneyimi edinememiş olmaları onların suçu olsun ya da olmasın, zor soruları sormaya başladığımızda bocalıyorlar."

Başını sallıyor. Bunun kolay bir mülakat olmadığını biliyor. Her adayın ofisteki ekip çalışmasına, sahadaki çatışmalara ve bu işte karşılaştığımız diğer birçok sınava nasıl tepki vereceğini test etmek için birçok senaryo veriyoruz.

Val üzgün görünüyor, sanki bu konuşma için masaya getirecek daha fazla şeyi olmadığı için kadınlığı başarısızlığa uğratmış gibi. Bu hoşuma gitmedi.

"Dinle, sevgilim. Harika bir noktaya değindin. İlk projen için sana güvenilir ve çeşitlilik içeren bir ekip bulup bulamayacağımıza bakarak başlayalım. Ondan sonra, bu tür iş rolleri için daha fazla kadın ilgisi olan herhangi bir üniversite programı olup olmadığını görmek için birlikte çalışabiliriz."

Yanına uzanıp elimi omzuna koyuyorum. "Bu konuşmayı yapacak kadar bize güvendiğiniz için teşekkür ederiz. Bunun farkında olsak da, bu diğer taraftaki biri kadar iyi anlayabileceğimiz anlamına gelmiyor. Bu bir gecede çözülecek bir şey değil ama daha önce kaçırdığımız fırsatlar olmalı."

Ya da belki de bu fırsatları yaratmamız gerekiyor.

Val bu yanıtı memnun görünüyor ve konularımız daha az ciddi bir hal alıyor. Çok geçmeden Beau ve Romeo bulaşıkları da yanlarına alarak kalkıp gidiyorlar.

Şarap şişesinde kalanları ve kadehlerimizi bizimle bırakmışlar. Onları kaptığım gibi Val'i verandadaki mobilyalarımıza götürüyorum. Fazla bir şey değil ama biraz takılmamız için yeterince güzel bir yer.

"Feminizmimle akşam yemeğini biraz garipleştirdiğim için özür dilerim." Sesi sessiz. "Bir şey söylediğim için üzgün olduğumdan değil, ama en iyi zaman olmayabilirdi."

O noktayı öpmeden önce saçlarını omzundan çekiyorum. "Öpmedin. Benimle her şeyi konuşurken rahat hissetmeni istiyorum. Zor konular ya da sadece günün hakkında. Bana her şeyi anlat, ne zaman istersen."

İç geçiriyor ve bana doğru eğiliyor. "Bugün inanılmazdı."

Sesinin rahatlamış gibi çıkması beni mutlu ediyor. "Güzel. Bunu hak ediyorsun. Gözlerini devirip kışını kızartmak istememe neden olsan bile."

Vücudu bana karşı hareketsiz duruyor ve kendime lanet ediyorum. Elbette, yatak odasında bazı tercihlerim var, ama çoğu insanın sapkınlıkları vardır. Eğer olmadığını söylüyorlarsa ya yalan söylüyorlardır ya da henüz bulamamışlardır.

Çok sert davranarak Val'i rahatsız etmek istemiyorum. Elim çenesine uzanıyor ve onu yüzüme çeviriyorum. "İyi misin, sevgilim?"

"Neden bana şaplak atmak istiyorsun Hart?" Adımı söyleme seviyorum. Doğrudan sikime bir arzu ateşi gönderiyor.

"Bana iki kez gözlerini devirdin."

Val gözlerimin içine bakıp beni inceliyor, ben de aynısını ona yapıyorum.

Sonra dudak bükmeden önce ağzının kenarının seğirmesini izliyorum. "Kendime bir ceza mı hak ettim, efendim?"

Lanet olsun. Lanet olsun. Vay anasını. Vücudumdaki tüm kan güneye gidiyor. Sevgilim veledi oynamayı seviyor.

"Bir tane ister misin?"

Val yavaşça ayağa kalkıyor, şarabını bırakıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Sonra eğildi, oturduğumuz kanepenin arkasını kavradı. "Lütfen."

Ayağa kalkıp arkasına geçmeden önce inliyorum. Ellerim kalçalarından yukarıya doğru kıç yanaklarını kavrayana kadar geziniyor.

Val inliyor ve kıvranıyor. Kıçına hafifçe vuruyorum ve küçük bir inilti çıkarıyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun? Kıçını kırmızıya çevirmemi ister misin?"

Başını sallıyor ama bu yeterli değil. "Bana kelimelerle anlat, Val."

Benimle göz teması kurana kadar başını çevirmesini izliyorum. "Evet, efendim."

Kontrolüm elimden kayıp gidiyor. Ona kesinlikle büyük gelen eşofman altını ayak bileklerine kadar indiriyorum. olsun, iç çamaşırı yok. Sadece çıplak kıç .

Neyse ki verandamızın üstü kapalı ve kimsenin bizi görebileceğinden şüpheliyim. Val'in umurunda değil gibi. Bence biraz teşhirci olabilir.

Elimi kalçalarının içinde kaydırarak bir parmağımı merkezinin üzerinde gezdiriyorum. Parıldayarak çıktığında, tadına bakmak için ağzıma götürmeden önce homurdanıyorum. "Bu benim için mi Val? Cezanı düşünerek mi ıslandın? Yoksa birinin bizi yakalayacağı düşüncesiyle mi?"

Bana hemen cevap vermeyince onu boynundan tutup göğsüme yaslamaya zorluyorum. "Bana cevap ver, yoksa o kıçına öyle bir şaplak atarım ki damlarsın, ama boşalmana izin vermem."

"İkisi de. çünkü bana şaplak atmanı istiyorum ve yakalanmak umurumda değil."

Onu tekrar aşağı iterek önceki pozisyonunu almasına izin veriyorum. "Aferin kıızıma."

Uyarıda bulunmadan, elim kıçına vuruyor, ses karanlığın içinde ınılıyor. İrkilerek uzaklaşıyor, ama daha fazlası için bana doğru kıpırdanıyor.

"Sanırım dört tane daha, sonra kendimi içine öyle bir gmeceğim ki, işim bittiğinde günlerce boş hissedeceksin."

Bir. İki. Üç. Dört.

Her birinde bir ses çıkartıyor. Bir inilti, bir sızlanma, bir miyavlama. Her seferinde daha fazlasını istiyor.

İşim bittiğinde parmaklarımı içine sokuyorum. "Amin benim için damlıyor, pis kıız. Benim için boşalmak ister misin?"

"Evet!" Yüksek sesle bağırıyor ve ben de diğer elimle ağzını kapatıp onu kendime çekiyorum.

"İerideyken istediğin kadar gürültü yap sevgilim. şu anda benim için sessiz olmanı istiyorum. Ben seni parmaklarımla becerirken elime doğru bağır, tamam mı?"

Başını sallıyor ve ben tekrar başlıyorum. Kıvranıp titreyene ve kenara düşene kadar dar küçük deliğini arkadan parmaklıyorum.

"Tam burada içine batmak istiyorum ama bu gece değil." Onu kollarımın arasına aldım, ödünç aldığı eşofman altı yerde unutulmuştu.

Onu odama taşırken bana tutunuyor. Beau ya da Romeo'yu göremiyorum ve şu anda umurumda da değil.

Onu yatağına atmadan önce kapıyı ayağımla çarparak kapattım. "O gömleği benim için çıkar, sevgilim."

O yle yapıyor ve ben de kendi kıyafetlerimi yırtıyorum. Komodine doğru yürüyüp bir prezervatif alırken bir or- der daha fırlatıyorum. "Kenara , bacaklarını yatağın çıkar, yüzüstü yat."

Val pozisyon almakta tereddüt etmiyor ve ben de aynı hızla lastiği boyum boyunca yuvarlıyorum.

"Bu zor ve muhtemelen hızlı olacak bebeğim. İkinci rauntta bunu telafi edeceğim."

"Umurumda değil. İçime gir, lütfen." Sesi yatak tarafından boğuluyor, yüzü şilteye bastırılmış.

"Talepte bulunduğun için seni tokatlardım ama lütfen bunu da ekledin. Bana muhtaç olduğunda sesin seksi çıkıyor." . Ondan hoşlanıyorum.

yalvarıyor.

Arkasında durarak yavaşça içeri itiyorum. Islaktı ama canını yakma riskini almak istemiyordum.

Bir elim kalçasında, diğeri saçında, . Tekrar tekrar sertçe itiyorum. "Şimdi duyayım seni, pis kız."

"Çok iyi. Beni çok iyi beceriyorsun Hart." Dudaklarındaki ismim beni bir hayvan gibi azdırıyor.

"Daha sert, lütfen. Oh, evet. Evet." Val'in sesi şimdi çok uzaklardan geliyor. Çok ileri gittim.

"Bu güzel küçük amcık sikimi çok iyi alıyor, bebeğim." Övgü onu etrafımda kenetledi. "Benim için boşalacak mısın?"

Başını sallıyor ve ben de elimi saçından çekip klitorisinin etrafında dolanıyorum. "Şimdi. Benim için gel, hemen şimdi."

Val paramparça oldu ve ben de hemen arkasıındaydım. İçine girebildiğim kadar derine itiyorum ve o beni içine çekmeye çalışarak bana karşı hareket ediyor. İçinden çıkmadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ve boşaldığında sızlanıyor.

"Endişelenme, sevgilim. Temizlenelim ki tekrar yapabilelim."

İkimiz de kendimizden geçmeden önce yüzüme ve sonra tekrar sikime binmesine izin verirken sözümü tutuyorum.

On Birinci Bölüm

(Saatlerdir bu öğleden sonrayı iple çekiyordum. Dün sabah Romeo'nun odasından gelen sesleri duydum ve sonra

Dün gece yine Hart'ın odasından.

Ben de kendi sesimi çıkarmak istiyorum.

Bugün oturma alanında uzanmak yerine Val'i odama götürmeye karar verdim. Diğer çocuklarla kahvaltı ve öğle yemeği yedik ama sonunda onu kendime aldım. Birbirimize bakarken yanımda yatıyor.

O bana gülümserken elim saçlarıyla oynuyor. Dondurup her gün yeniden oynatabileceğim bir zaman dilimi. Muhtemelen bir saattir yatıyoruz, yirmi soru oynuyoruz.

Bazıları kendimizle ilgili, bazıları uygunsuz, bazıları da tamamen rastgele.

"Bana bir rüya anlat, kurabiye kek."

"Herhangi bir rüya mı?" Uykulu bir şekilde soruyor.

"Benimle paylaşmak istediğin herhangi bir rüya." Onaylıyorum.

Bir süre sessiz kaldı ve ben uyuduğunu düşünmeye başladım. "Sanırım genç kızlar için bir program başlatmak istiyorum. Bugünlerde bilim ve mühendislik için çok şey olduğunu biliyorum ama bence daha fazlası olmalı. İç tasarım da değil. Bir projeyi başlatmak, inşa etmek ve tamamlamak için gereken her şey için."

Sesindeki tutku beni sertleştiriyor ve Val bunu anlayabiliyor. "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin Val. Bir gün. Bunun bir parçası olmama izin ver.

"Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Kollarımda uykuya dalarken nefes alış verişini dinliyorum. Dün uzun ve zor bir gün geçirmişti. En azından yıllar boyunca Romeo ve Hart'ı banyoda dikizlediğim zamanlardan bunu tahmin ediyorum. Yatak odası becerilerinin tatmin edici olduğuna eminim.

Uykuya dalarken, küçük pasta kabuğumu daha sonra uyandırmak için mükemmel bir yol düşünmeye çalışıyorum.

--

Bu yatak sıcak. Çok sıcak ve neredeyse rahatsız edici. Gözlerimi açtığımda sorunun ne olduğu anlaşılıyor.

Val hâlâ yanımda kıvrılmış yatıyor ama arkasında başka bir beden var. Bir koala ayısı gibi etrafını sarmış bir beden. Aramızda ezilmeyi umursamıyor gibi görünüyor ve bize katıldığı için ona gerçekten kızgın değilim, ama bu tam olarak hoş değil.

"Romeo!" Ona fısıldayarak bağırdım. Yüzümü Val'in kalçalarının arasına sokarak onu uyandırmayı planlıyordum. "Uyku saatimi bölüyorsun."

Tek gözü açık bana bakıyor. Lanet olsun, uyumuyor bile, sanki oksijen kaynağıymış gibi kızımızın etrafında kıvrılmış. "Özür dilerim."

Özründe zerre kadar samimiyet yok. O benim planlarımı mahvediyor ve ben de tootsie roll'umu tatma şansını kaçırmıyorum.

"Uyanana kadar Val'in amını yalamak istedim, o yüzden gitmen gerekiyor." Ellerimle kışt hareketi yapıyorum.

Val gözlerini açmak için o anı seçer. "Neler oluyor? Oh, Romeo." Aramızda uzanıyor. "Yatağa tırmandığını hissettim ama bunun bir rüya olduğunu düşündüm. Sanırım üç kısmı da rüyaydı. Yazık."

Sözleriyle çok rahat. Sanki fantezilerin kutsal kasesini sunmamış gibi. Sadece üçlü değil, onu da.

Romeo ve ben sessiz kalıyoruz, gözlerimiz birbirimize takılıyor. Bunu hiç yapmamıştık. Bunca yıldır üçümüz, bırakın aynı kadını, aynı kadınla bile yatmadık.

Gülümsüyorum. "İkimizi de mi istiyorsun, şeker dudaklı?"

Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışarak gözlerini kısıyor. "Benimle dalga geçme."

"Asla, Val." Ne kadar ciddi anlaması için onun adını kullanıyorum. Ağzımı onunkine yaklaştırarak onu derinden öpüyorum. "Belirli bir yeniden görev var mı? Bunu daha önce hiç yapmadık, o yüzden kanatlanmamız gerekecek."

"Tecrübelerime göre, plansız bir üçlü en iyi türdür." Ses tonunda şaka yok. Hay sikeyim.

Romeo'nun gözleri kıskançlıkla parlıyor ama ben başımı sallıyorum. Hepimizin bir geçmişi var.

"Tamam o zaman. Hala o amcığı yalıyorum. Yüzüme oturmak ister misin, sevgilim?" Sırt üstü döndüm. "Romeo, soy onu."

Hızlı hareket ediyor, kızı rekor sürede soyuyor. İplerin duyduğuma eminim ama umurumda değil.

"Yüzüne otur, aşkım. Sonra sikimde boğulmana izin vereceğim."

Val hemen harekete geçti, yüzümü kapladı ve üzerimde gezinmeye başladı. Kabul edilemez. Nefes almakta zorlanana kadar onu aşağı çekiyorum. Mükemmel.

Onun içinde boğulmayı planlıyorum, bu yüzden işe koyuluyorum. Dilim klitorisini çevreliyor ve sonra içine sokmak için yılan gibi aşağı iniyor. Val'in bana karşı sürtünmesi için doğru ritmi bulurken bu modeli birkaç kez tekrarlıyorum.

Bu pozisyonda diğer ikisinin ne yaptığını göremiyorum ama onları duyabiliyorum.

Romeo'nun inleme sesleri ve Val'in ağzının onun üzerinde çalışması. Gerçekten çok ateşli.

Kalçalarını kavıyorum ve istediğini alması için onu cesaretlendiriyorum. İnliyor ve onun tadı ağzımı dolduruyor. Romeo'nun ellerinin onun tatlı küçük meme uçlarını çekiştirdiğini ve onu ağzının derinliklerine çektiğini hayal ediyorum.

"Şimdi dur, aşkım. Sen Beau'nun aletini sürerken ben de boğazından aşağı boşalmak istiyorum." Romeo'nun ağırlığı yatağı terk ediyor ve çekmecemin açılıp kapanma sesini duyuyorum.

Val hızlanıyor, ağzımı ve çenemi ıslatıyor, ta ki başlığımı tutup çözülme sesi odayı doldurana kadar.

Acaba sesi kaydetmeme ve zil sesi olarak ayarlamama izin verecek mi? Muhtemelen vermez.

Ağırlığı yüzümden kalkıyor ve Romeo'nun onu yukarı kaldırdığını ve çok sert aletimin üzerine kaldırdığını görüyorum. Ona bir prezervatif uzatıyor. "Ona tak ve sonra tırman."

Bana baktı ve sırıttı. "Bunun için üzgünüm ama gözlerini onun göğüslerinden ayırmamaya çalış. Olağanüstüler."

Başımın üzerinden geçtiğinde şaşkınlığım geçiyor. Ayakları boynumun iki yanında dururken kıcı başlığımı yaslanıyor. Taşaklarını görebiliyorum, üzerimde bir kıyamet sarkacı gibi sallanıyor.

Val'in kondomu üzerimde yuvarlaması ve sonra beni ıslak amının içine kaydırması beni bir dakika boyunca rahatsız ediyor.

"Oh lanet olsun. Çok ıslaksın. Evet, sür beni. Sertçe." Onun üstümde olması, kendi ihtiyaçlarını koalamak için ne isterse alması harika hissettiriyor.

Romeo'nun eli uzanır ve kızın ağzını tekrar ona doğru çeker. "Aferin kızıma. Ben senin ağzını sikerken sen de Beau'yu sikmek ister misin?"

İnliyor. Tanrım, bu kadın mükemmel.

Başparmağım klitorisine gidiyor, daha hızlı ve daha hızlı dönüyor. Val bana daha sert ve daha sert biniyor, Romeo'nun uzunluğuna karşı sallanıyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel manzara. Romeo homurdanıyor, ağzına boşalırken başını yerinde tutuyor ve ben de onu yalamasını izliyorum.

Val üzerimde fazla mesai yapmaya başladığında o ve aleti görüş alanımdan çıktı.

"Çok iyi hissediyorsun, Beau." kadar iyi övgü veriyor.

Romeo onun arkasında hareket ediyor, parmakları benimkilerle birlikte onun klitorisine doğru çalışıyor. Val aramızda titremeye başlıyor ve göğsüme doğru düşüyor.

Aletime dokunmaya çok yaklaşmış olması onu rahatsız etse de bunu belli etmiyor. Bunun yerine, bulduğu ıslaklığı topluyor, sonra etrafından dolaşıp bir parmağını onun kıcına sokuyor.

Val paramparça oldu. Vücudu sarsılıyor ve çığlık atıyor, etrafımda o kadar sıkı kenetleniyor ki ben de sertçe boşalıyorum.

Romeo ve benim yüzümüzde aynı kendini beğenmiş gülümseme vardı. Val'i üzerimden aldı. "Hadi aşkım. Beau'ya duşu kirlenmek için kullanmayı ne kadar sevdiğini gösterelim."

Ben yataktan yuvarlanıp prezervatifi atarken onu omzunun üzerinden k  ına   aplak atarak fırlatıyor.

Diğ  er ikisini banyoya kadar takip ettiğ  imde, yatak odamın kapısının aralık olduğ  unu g  r  yorum. Bu ilgin  ,     nk   olaylar ba  ladığ  ında kesinlikle kapalıydı ve evde i  eriye bakabilecek sadece bir ki  i daha vardı.

On İkinci Bölüm

T Hafta sonu yavaş yavaş sona eriyor ve ben bir karar vermeye henüz yaklaşmadım. Birini seçmek doğru gelmiyor çünkü çok memnunum.

Beau çok sevimsiz ama sevimli ve düşünceli biri. Sadece benim değil, iki arkadaşının da yemek yediğinden emin oluyor.

Romeo yatak odasındaki en pis ağızlardan birine sahiptir. Yatak odasının dışında ise olabildiğince sevecen ve tatlı. Eğer ona yakınsam, bana dokunmanın bir yolunu buluyor.

Hart kontrolcü ve otoriter ama zihnim onunla güvende hissediyor. Eğer onu kapatırsam, benimle ilgilenecektir. Düşüncelerimi görebiliyormuş gibi beni izlemesi sinir bozucu ve heyecan verici.

Kendime dürüst olursam, uykumdan uyandığımda hiç de garip hissetmedim. Beau ve Romeo'nun arasında kucaklaşmak neredeyse mükemmel hissettirdi. Keşke Hart da orada olsaydı. Belki de uyurken hepsine dokunabileceğim bir konfigürasyon vardır.

Arka arkaya seks yapmanın etkilerini hissediyorum, bitkinim ve kadınlık organlarım için ılık bir banyoya ihtiyacım var, ama kendimi... mutludan da öte hissediyorum. Bu hissi nasıl adlandıracağımı bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

Yemek masasında oturmuş akşam yemeğimizi bitiriyoruz ama bu ev ilk girdiğim andan beri hiç olmadığı kadar sessiz. Sanki hepimiz bundan sonra olacaklardan korkuyormuşuz gibi. Masanın üzerinde kara bulutlar dolaşırken bile bu çok kolay geliyor.

Masadan kalkıyorum ve tabağımı lavaboya götürüyorum. Tüm hafta sonu boyunca her türlü rahatımı sağladılar ama kalkıp ihtiyacıyla derim kaşınıyor. İtiraz etseler de adamların tabaklarını da toplamaya başlıyorum.

"Gidip üstümü değiştireceğim ve bir Uber çağıracağım." Son iki günü onların kıyafetleriyle geçirdim. Kokuları ve rahatlıklarıyla kaplandım. Şu anda Beau'nun grup tişörtlerinden birini Romeo'nun boxer'larıyla birlikte giyiyorum. Çocuklar eşofmanlarını giymişler, grinin farklı renkleri. Çok dikkat dağıtıcı.

"Neden?" Beau'nun kafası gerçekten karışmış gibi.

Homurdanıyorum. "Bugün Pazar. Yarın işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Bilirsiniz, bana para ödediğiniz şu iş olayı var ya?"

Romeo kıkırdar. "Bir pazartesiden hiç bu kadar nefret etmemiştim." O bulut yine üzerimize geliyor.

"Madem gitmeniz gerekiyor, o zaman size düzgün bir veda edelim." Hart'ın sesi dikkatimi çekti.

"Lütfen bana senin düzgünlük anlayışının ne olduğunu söyle Hart." Gözlerimi deviriyorum. Nefes vermemden daha hızlı bir şekilde ayağa kalkıp önümde dikiliyor.

"Şimdi, bebeğim. Bana gözlerini devirerek bakma. En iyi arkadaşlarımla sana tapınmak isterken seni cezalandırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Oh lanet olsun. Kendimi durduramıyorum bile. "İkisini de tercih ederim, lütfen."

Hırlıyor ve elini boğazıma götürmek için uzatıyor. Kavrayışı boğazımı kapatıyor ve ağızlarımız birbirine değene kadar beni ileri doğru sürüklüyor. "Madem ısrar ediyorsun."

Hart gülümsüyor olsa da, bu bir şey. Çoktan sıırılsıklam oldum.

Beni döndürmeden önce boğazımdan tutarak masaya doğru itiyor. Elleri kalçalarımın geliyor ve gömleğimi yukarı kaldırmaya başlıyor. "Şunlara bak."

Romeo ve Beau sandalyelerinde donmuş, şehvet dolu gözlerle her hareketi izlemektedir. Romeo'nun elleri kalçalarında kenetlenmiş durumda ama Beau'nun da bu plana dahil olduğu açık. Bir eli eşofmanının altında kendine dokunuyor.

Gördüğüm manzara karşısında bir inilti çıkardım ve Beau hızla ayağa kalkarak pantolonunu indirdi. Tekrar çıplak bir şekilde oturarak kendini okşamaya devam ediyor.

"Çok güzelsin Val. Hepimizin seni istemesine şaşmamalı. Sana ihtiyacımız var." Hart'ın bir eli aşağıya doğru inerken diğeri meme uçlarımı çekiştiriyor. Diğer eli hedefine ulaştığında inliyor. "Sen de bizi istiyorsun. Bu muhtaç küçük amcık hepimizi almayı düşünmekten sıırsıklam oldu."

"Hepsi birden değil. Hemen hemen her şeye hazırım, ama üçlü pene- trasyon üzerinde çalışılan bir şey gibi görünüyor. Eminim iki katını da yapabilirim." Ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Gerginim ama o haklı. Hepsini istiyorum.

Çocuklar hüngür hüngür ağlamam karşısında donup kaldılar. "Oh, lütfen durma. Bunu kesinlikle yapabiliriz. Devam edin."

Hart'ın gülümsemesini boynumun kıvrımında hissedebiliyorum, ama ısıırıyor ve bacaklarım bükülürken küçük bir çığlık atıyorum. Beni yakaladığında kıkırdıyor.

"Ceza istediğini söylemiştin, bebeğim. Ta- ble'ye yaslan ve onları izle. Gelme yoksa seni döverim." Ben itaat ederken arkamda dizlerinin üzerine çöküyor.

Gözlerim Romeo'nunkilere kilitleniyor ve direncinin kırılmasını izliyorum. Ayağa kalkıyor ve Hart'ın parmakları içime batarken kendi giysilerini çıkarıyor.

"Bu amcığı sen uçurumun kenarına gelene kadar yiyeceğim. İyi bir kız ol ve sana istediğini verelim, ama gelersen sana şaplak atacağım, sonra sırayla yüzünü sikeceğiz ve arzuladığın şeyi kaçıracaksın."

Şaplak kelimesini duyunca parmaklarının etrafında kenetleniyorum ve o da kığımın yanaklarından birini ısıırıyor. Bu tehdide karşılık verme şansım yok çünkü dili parmaklarıyla buluşmadan önce kığım yalıyor.

Parmaklarını diliyle değiştiriyor. Hart beni yüzüyle beceriyor, kendini benimle boğuyor. Kıvrılırken ellerim masanın kenarlarını kavırıyor. Bu erotik ve bunaltıcı. Arkadaşları izlerken o benim bir parçam olmaya çalışıyor.

"Dayan, tatlım. Çok iyi gidiyorsun." Romeo konuşuyor ve ben göz temasımı keserek onları kapatıyorum. "Hayır. Bizi izle. Beau'ya ya da bana bak ama bize gözlerini ver."

Başımı sallayarak onaylıyorum, bu kez gözlerimi Beau'ya çeviriyorum. Eli sikini sertçe kavırıyor ve ben gülümsüyorum. Hart'ın kendini yeniden konumlandığını hissediyorum.

Kısa bir süre sonra parmakları tekrar içime giriyor ve klitorisimi ısıyor.

"Hayır, hayır, hayır." İçimde akan zevkle savaşıyor başımı ileri geri sallıyorum. Ben tutunup çırpınırken bile masa zar zor hareket ediyor. His geçene kadar nefesimi tutuyorum. Başardım. Boşalmadım.

"Sen bizim için mükemmelsin, bebeğim. İyi iş çıkardın." Ayağa kalkıp beni masadan kaldırırken Hart'ın övgülerini içime çekiyorum. Başparmağını alt dudağıma sürmeden önce bizi yüz yüze getiriyor. Onun için açıyorum ve sırtarak iki parmağını ağzıma sokuyor. Isırmadan önce tenindeki her bir parçamı emiyorum.

Gülüyor. "Romeo'ya bir tat ver."

Romeo çoktan yanımda duruyor ve iki eliyle yüzümü kavrayıp ağzımı yalayıp yutuyor. Dili alabileceği her tadı arıyor. Beni Hart'ın kollarından çekip kendi kollarına alıyor, beni kaldırıyor ve yürümeye başlarken bacaklarımı ona doluyor.

Beni öpmeye devam ediyor. Bizi kanepeye oturturken dişleri alt dudağıma yapıyor. "Hepimiz temiziz." Bunu söylerken elleri yüzümü nazıkçe okşuyor. Romeo'nun gözleri yumuşak ve ciddi. Tüm bu hareketler birlikte çok... sevgi dolu hissettiriyor.

"Bende de var. Benim de kolumda bir implant var." Islaklığımı çıplak boyuna sürttüğümde ona söylüyorum. Bu ses beni utandırmalı ama ben kendimi kaybettim. Onlara. Bize karşı.

"Bunu düşünmemiştim bile, ama iyi. İçine kaymak ve bu damlayan amcığı aletimin üzerinde hissetmek istiyorum. Seni sertçe becermek ve içini doldurmak istiyorum, aşkım." Kanepeye uzandı ve beni üzerine yerleştirdi.

Şu anda dev kanepeleri için çok mutluyum. Hiçbir parçam sarkmıyor, bu da ona sarılmamı ve batmamı kolaylaştırıyor.

"Vay anasını. Hassiktir. Bu cennet." Romeo sonuna kadar girene kadar aşağı kaymam için bana zaman tanıyor. "Tatlı, tatlı kız. Sakin olmanı istiyorum. Şu anda ölüyorum ve bu şekilde ölmek istiyorum. Aletim senin sırlıklam sıcaklığında boğuluyor. Tanrım beni şimdi çıkar, bundan daha iyisi olamaz."

Saçma sapan konuşmasına gülüyorum. Ayak sesleri geliyor ve bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Diğer ikisi bizi terk mi etti?

"İkimiz de bayılana kadar dünyamı sallayabileceğini düşünmediğimden değil, ama o işkenceden sonra bana üçlü bir vuruş sözü verildiğini sanıyordum?"

Diğer ikisi de gülerek bize katılıyor. "Kusura bakma, şekerparem. Gidip bir şeyler almam gerekti."

Beau bir şişe kayganlaştırıcı uzatıyor ve ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde başımı sallayarak onaylıyorum.

"Romeo altında ölmeye devam ederken ve Beau seni hazırlarken dikkatini dağıtmama izin ver." Hart kanepenin ucunda duruyor ve çıplak aleti tam önümde duruyor. Ağzım hemen onu arıyor ama o geri adım atıyor. "Nu-uh, bebeğim. İstedğim zaman sana veririm."

Romeo inliyor. "Senin şu patronluk taslama olayını gerçekten seviyor. Amcığı etrafımda fişkırdı."

Hart beni yavaşça öpüyor, eli her iki meme ucunu da arıyor. Tatlı bir şekilde onları hissetmeye başlıyor ve sonra tekrar çekiştiriyor.

Meme uçlarımla oynamaları çok ama çok hoşuma gidiyor. Çıkardığım sızlanma sesi bunu doğruluyor.

Beau'nun dudakları omzumu ve sırtımı öpüyor, yumuşak ve tatlı. Elleri yanlarımdan aşağı iniyor ve göğüs kafesimin üzerinden bir ürperti yaratıyor.

Kıçımda bir parmak hissettiğimde Romeo'nun üzerinde zar zor sallanıyorum. Kayganlaştırıcıyla yeterince kolay giriyor, ama Beau bir tane daha eklemek için çekince geriliyorum.

Öpücükleri yeniden başlar. " yok. Seninle ilgileneceğiz Val. Söz veriyorum."

Bu bir vedadan çok bir başlangıç gibi geliyor, ama çok fazla anlam yüklediğimi biliyorum.

Beau'nun parmakları beni gevşetmeye devam ederken, o da parmaklarını yanımda makaslıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, beni sabit tutmaya çalışırken kalçalarımı ölümüne kavrayan Romeo'nun üstünde kıvranıyorum.

Hart az önce iki meme ucuma da verdiği çimdikten farklı olarak beni tatlı tatlı öpmeye devam ediyor. "Tamamen çok güzel görüneceksin, bebeğim."

Romeo seni götürürken Beau da o götü sikecek. Ve eğer bunu yapmalarına izin verirsen, sikimi yalamana izin veririm."

Başımı sallıyorum. Bunu istiyorum. Hart'ın boğazını aklını kaybetmesini görmek istiyorum.

Beau yavaşça içime girmeye başladı. Bedenimi gevşeterek seslerine odaklanıyorum.

Bana güzel olduğumu söylüyorlar. Hepsini almak için yaratıldığımı. Mükemmel olduğumu.

Beni buna inandırdılar.

Beau tamamen oturduğunda, daha fazla hareketsiz kalamıyorum.

"Lütfen. Sana ihtiyacım var." Sesim yumuşak.

Arkadaşları hareket etmeye başlarken Hart beni tekrar dudaklarımdan öpüyor. "Oh, lanet olsun. Bu çok sıkı." Beau yavaşça başlarken inliyor.

Romeo kontrolünü kaybediyor ve sertçe yukarı doğru itmeye başlıyor. İleri geri sürtmeye başlıyorum ve bir dizi lanete neden oluyorum.

"O ağzı bana ver, bebeğim" Hart sonunda onu almama izin veriyor ve ben de onu yutmakta tereddüt etmiyorum. "Oh kahretsin. Bunu yaparsan asla dayanamazsın."

Yanaklarımı çukurlaştırarak gözlerinin içine bakıyorum. Gülümsüyor ve yanağıma yumuşak bir tokat atarak beni inletiyor. "Yüzünü becermemi ister misin, bebeğim?"

Geri çekiliyorum ve gülümsüyorum. Saçlarımı toplayıp elinin etrafına doluyor. "Beni tekrar ağzına sok."

İyice açıldım ve beni boğarak ileri doğru itti. "İşte bu kadar. Beni aşağı indir. Üçümüzü de sıcak küçük deliklerinize alın."

Hep birlikte daha hızlı hareket etmeye başlıyoruz. Tırnaklarım Romeo'nun göğsüne batıyor.

"Gel. Beni boğarken boşalmanı görmek istiyorum." Hart talebini dile getirirken çekiyor ama emir verdiği tek kişi ben değilim. "Başka kimse yok. Sadece Val."

Beau ve Romeo ona küfrediyor ama Romeo parmaklarını klitorisimin etrafına koyuyor ve Hart başımı geri çekerken sıkıyor. Yüksek sesle çığlık atarak patlıyorum. Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor. Görüşüm kararıyor.

Dünya'ya geri döndüğümde herkes hareketlerini durdurmuştu. Bilincim yerinde olmasa da hepsinin bana baktığını biliyorum.

"İyi misin, tatlım?" Beau elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Romeo göğsümü öpüyor.

Hart yüzümü kaldırıyor. "Kelimeler, Val. Seni bir için kaybettik."

"Ben iyiyim. Sadece bedenimi terk ettim."

Gülüyorlar ama hareket etmiyorlar.

"Daha fazla. Hepinizin de gelmesini istiyorum. Birlikte, lütfen."

Gözleri hâlâ benimkilere kilitli olan Hart'ın yüzü bomboş. Ben başımı sallayınca o da başını sallıyor. "Tamam."

Romeo yavaşça başlıyor, ama bu sefer patlayan Beau oluyor. Bir eli omzumda, diğeri yanağını sıkarak vurmaya başlıyor. Romeo'nun dikkati uzun sürmüyor. Çok geçmeden ikisi de beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor.

Hart için ağzımı açıyorum, onu geri istiyorum. Kıkırdıyor ve isteğimi yerine getirmek için hareket ediyor.

Çok geçmeden dudaklarımı zorla delmeye başladı. Kontrolünü kaybetmek ona çok yakışıyor. "Boşalmak üzereyim, bebeğim."

Beau ve Romeo da benzer şeyler söylüyor ve kısa süre sonra hepsi homurdanarak serbest kalmanın peşine düşüyor.

Hart yeniden kiralarken başımı boyunun sonuna kadar getiriyor. Beni birkaç saniye orada tutuyor ve her damlanın dışarı çıktığından emin oluyor. "Bu gerçekten iyi bir kız. Yut beni. Hepsini."

Yere düştüğünde başparmağını ağzıma sokuyor ve inceleyene kadar çekiyor. Görecek bir şey yok. Her bir parçasını içtim.

Gülümsüyor ve geri çekilmeden önce beni derinden öpüyor. Bunu yaptığında Romeo'ya bakıyorum. Az önceki kıskançlık yok gibi görünüyor. Yüzeyin altında olduğundan eminim ama yerini hayranlık dolu bir bakışa bırakmış.

"Kendimi kaybettiğimde gözlerimin seninkilere kilitlenmesini istiyorum, güzelim.

Bunu yapabilir misin?"

Bir elim ağırlığımı başının bir tarafında tutarken diğer elim göğsünde, yanağına doğru hareket edene kadar kendimi ayarlıyorum.

Bu samimi bir an, ama Romeo'nun hızı acımasız. Harika hissettiriyor ve tekrar sınıra yaklaşıyorum.

Romeo yukarı doğru itiyor ve kendini orada tutarak içime boşalıyor. gevşeyene kadar göz temasını kesmiyor. O zaman bile,

Sadece beni öpmek için uzanabilsin diye. Benden çekiliyor ve ardından bir karmaşa yaşanıyor. Bunu ya da tadımın hâlâ arkadaşı gibi olduğu gerçeğini umursuyor gibi görünmüyor.

Sonra ellerini başının arkasına koyuyor ve sırtıyor. "Mükemmel. Sen ."

Yardım edemem ama sırtarak karşılık veririm.

Beau kollarımdan birini tutup beni göğsüne kaldırıyor. "Hâlâ buradayım, bebeğim."

Normal bir evcil hayvan ismi. İçinde olduğunu bilmiyordum. "Dostum, kıcımdasın. Bunu unutmak biraz zor." Biraz şımarıklık olsun diye onun etrafında kenetlendim.

Homurdanıyor. "Siktir."

geçmeden inanılmaz bir hızla içime girmeye başladı. "Ne kadar sıkı bir göt."

Kendimi onun hareketlerine kaptırıyorum. Başını sarmak için bir kolumu geriye uzatıyorum. Ağzı boynuma iniyor.

Beau arkadaşlarına hitap etmeden önce beni nazikçe öpüyor. "Eminim açgözlü kızımız tekrar gelmek istiyordur."

Muhtemelen beni öldürecek, ama evet, istiyorum.

Hepsi tekrar etrafımı sarmaya başlamadan önce gözümü bile kırpmadım. Romeo iki parmağını içime sokuyor ve sonra bir üçüncüsünü ekliyor. Bu his karşısında gözlerim açılıyor. Onları ikimizin karmaşasına doğru kıvırıyor ve arkamda Beau varken o kadar dolu ki.

Hart yanımda, bir elini amıma doğru götürüyor ve art arda hızlıca tokatlıyor.

Beau boynumu ısırды ve kıcıma boşalmak için çekildi.

O dişler derimi parçaladığı anda, karanlığa doğru yuvarlanıyorum. aklımda iki düşünce var.

Bir, bu kanepeyi profesyonel olarak temizletmek zorunda kalacaklar. İki, yaşadığım sürece bu anı yaşatacak başka bir cinsel ilişki yaşamayacağım.

On Üçüncü Bölüm

A Val bizi bayılttıktan sonra, gece için eve gitmekte ısrar etmeden önce sadece biraz kestirdi.

Çok fazla olduğuna eminim. Sadece çok sert boşalmaktan iki kez bayılmak değil, son kırk sekiz saat de buna dahildi. Hayatımın en önemli anlarından biriydi ve Romeo ile Hart'ın da aynı fikirde olduğunu biliyorum.

Uber'e güvenli bir şekilde bindiğinden emin olduk, Hart şoförün bilgilerini bize grup mesajıyla göndermesini istedi ve üçümüz bir şeyler içmek için ısıtılmalı verandamıza çıktık.

"İşte o. Sana şimdi söylüyorum, o kadınla evleneceğim." Romeo umutsuz bir romantik değilmiş gibi davranmayı seviyor, ancak adam ruh eşlerine olan inançlarını ona derinden aşıl原因an ebeveynlerle büyüdü.

Anlıyorum. Hepimizin ciddi ilişkileri oldu, çıktık ve seviştik.

Bu hafta sonu farklıydı. Val farklı. Şeker çiçeğim hepimizi birbirine düşürdü.

Hart konuşmadı ama daha önce grup faaliyeti sahnesine başladığından beri gözlerinde bir kararlılık vardı.

"Ne , seni düşünceli pislik?" diye sordum.

Nefes nefese kaldı ve sandalyesine geri oturdu. "Bu hafta sonu ikinizi de onunla birlikte izledim. Duygularınız çok açık. Benimkilerin de çok güçlü olduğunu inkâr etmeyeceğim."

Romeo'nun yumrukları sıkılıyor.

"Beni dinle." Hart iş ses tonunu yükseltti. Projeleri için daha düşük teklifler isteyerek firmamızın küçüklüğünden faydalanmaya çalışan pislik müşterilere karşı kullandığı ses. Bundan nefret eder.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bunu nereye götüreceğinden emin değilim. Umarım aynı fikirdeyizdir.

"Ya seçmezse?"

Gülümsüyorum. "Her şeyi açık açık söyle, aşık çocuk. Ben de ama Romeo'nun tüm maddelere ihtiyacı olacak."

Hart bana sırtıyor. İşte benim dostum. Dostum.

"Hepimiz onu önemsiyoruz. Açıkçası hiçbirimiz ondan uzaklaşmak istemiyoruz. Bence bu gece sadece ofiste değil, iyi bir takım olduğumuzu kanıtladık."

Bu de kıkırdamasına neden oldu.

Romeo elini başının üzerinde gezdirir. "Onu... paylaşmak mı istiyorsun?" Başımı sallıyorum. "Evet, ben . Val'den hoşlanıyorum ve de seviyorum.

Hiçbirinizin zarar görmesini asla istemem ama kendimi de ondan uzaklaşırken göremiyorum."

"Elbette bu ona bağlı. Sadece bu hafta sonu yaşadıklarımıza neden devam edemeyeceğimizi anlamıyorum. Hepimiz daha fazlasını istesek de onunla bol bol yalnız zaman geçirdik ama o bu dinamiğe çok kolay uyum sağlıyor. Gerçekten düşünürseniz, hepimizin programının ne kadar çılgın olduğunu ve bir projenin derinliklerindeyken farklı saatlerde çalıştığımızı göz önüne alırsanız, bir grup ilişkisine girmek çok mantıklı."

Hart bu son kısmı kendisi için ekliyor ama haklı. İçimizden biri Val'e elinden geldiğince zaman ayırmaya çalışsa da bu yeterli olmazdı. Onun hak ettiği gibi değil. Üçümüz birlikte onun her zaman güvende olmasını ve ona bakılmasını sağlayabiliriz.

Ve sikiştik. Hem de çok. Bu geceki seks oyunlarının milyonlarca tekrarına ihtiyacım var.

Romeo'ya bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

İç çekiyor. "Sanırım gelecekteki karımı siz iki pislikle paylaşacağım."

Evet.

—

Ertesi sabah hepimiz Val'i bekliyor, güvenlik kameralarından masasını izliyorduk. Hart, bizimle ofisinde buluşması için takvimine bir randevu gönderdi.

İçeri girip bilgisayarına giriş yapmadan önce eşyalarını yerleştirmesini ve muhtemelen e-postalarını kontrol etmesini izliyoruz.

Yüzü asıldı. Bundan nefret ediyorum.

Val ayağa kalkıp asansöre yönelmeden önce bir dakika daha orada oturuyor. Bunu görür görmez Hart kamera görüntüsünü kapatır ve hepimiz rahat görünmeye çalışırız.

Val kapıyı çalmadan önce birkaç dakika daha geçti. En yakın ben olduğum için onu içeri ben aldım.

"Günaydın, cheesecake." Bu aptalca isim onda küçük bir gülümseme yarattı. Kaşlarını çatmasından çok daha iyi. "Gel bizimle otur."

Romeo'nun elinde ona verdiği bir fincan kahve vardır. "Günaydın, aşkım." Kenara çekilmeden önce onun yanağına bir öpücük kondurur.

Hart masasında otururken ben Val'in yanındaki açık sandalyeye oturuyorum.

"Sizden vermenizi istediğimiz karar hakkında konuşmak istiyoruz." Sesi çok resmi geliyor. Sanki hepimiz hafta sonunu onun içinde geçirmemişiz gibi.

Başını salladı. "Tahmin etmiştim."

Elim çoktan dizine doğru ilerliyor. Romeo kesip atmak ister gibi bakıyor. Her fırsatta ona dokunmaya çalışıyor ve bahse girerim onu kucağına almamasının tek nedeni tepkisi konusunda gergin olması.

"Açıkkçası bu hafta sonu hepimiz çok eğlendik. Sen zeki ve güzel bir kadınsın." Hart'ın ifadesi bir ayrılık gibi geliyor ve Val de aynı şeyi hissetmiş olmalı çünkü elimin altında irkiliyor.

Bu sefer liderliği benim almam gerekecek. "istediği, dün gece sen gittikten sonra konuştuk ve hepimiz seni görmeye devam etmek istiyoruz."

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Başka bir hafta sonu gibi mi?"

Romeo başını sallar. "Evet, bu hafta sonu gibi. Ama daha uzun vadeli bir anlaşma."

"Konuştuk ve bunun işe yarayabileceğini düşünüyoruz." Hart ekliyor.

Val de başını sallıyor. Tıpkı Hart gibi iş konuşuyor, bu yüzden dün geceki bazı noktalarını anlatmaya karar verdim.

"Dinle, biz meşgul insanlarız. Yeni proje yaklaştıkça işlerimiz daha da yoğunlaşacak. Fırsat buldukça seni görmeye devam etmemiz mantıklı." Süslü kelimelerle arası pek iyi olmayan biri için, sanırım oldukça iyi gidiyorum.

Romeo ve Hart'a bakar ama ikisi de fikirdedir.

"Hepimizin hayatı meşgul olduğu için uygun olduğunda beni becermek mi istiyorsun? Bütün hafta sonu yaptığımız gibi bir program mı yapalım?" Sesi net ve güçlü bir şekilde soruyor.

"Aynen öyle." O var. Bunu biliyorum. Onu yakaladık.

"Tüm saygımla, siktir git. Ben, fazladan zamanınız olduğunda ve beni takviminize yazmak istediğinizde kullanacağınız bir oyuncak değilim."

Ya da ben yanıliyorum.

"Hayır, Val. Bu değil-" Hepimiz bir şeyler söylemeye çalışıyoruz ama o bizi engelliyor.

"Senin seks oyuncağın olmayı kabul etmeyeceğim. Bu hafta sonu benim için çok önemliydi. Dün ayrıldığımdan beri ne yapacağımı bulmaya çalışırken kendimi hırpalayıp duruyorum. Hepinizi önemsiyorum ama senin için sadece seks miydi? Saçmalık." Ayağa kalktı ve omuzlarını meydan okurcasına geriye iterek kıyafetini düzeltti.

"Bu hafta sonunu bir hata olarak kabul edin. Aslında böyle bir şey hiç olmadı. Ben hala geçen haftaki çalışmam ve hiçbiriniz beni çıplak görmediniz."

Ofisten çıkıp arkasına bakmadan giderken hepimiz şok içindeydik.

Cha4Bse FowBSSn

(Banyoya yuvarlanarak giriyorum, ilk kabine yöneliyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Telefonumu çıkardım ve Noel'i aradım.

"Lütfen beni saçma bir toplantı odasında yeni becerildikten sonra aradığını söyle. Her ayrıntıya ihtiyacım var, hiçbir şeyi atlamayın."

Dün gece eve geldiğimde Noel, Harem Takımı'na karşı duruşunu çok net bir şekilde ortaya koydu. Hatta yerçekimine ve anatomiye meydan okumak zorunda kalan grup seks pozisyonlarının birkaç diyagramını çizmek için zaman ayırdı.

Burnumu çekiyorum.

"Olamaz. Ne oldu bebeğim? Bir keresinde bir mahkumla yatan bir kızı tanıyan bir adam tanıyorum. Eminim bağlantıları vardır. Üçünü de mi vurdular? Yoksa sadece birine mi? Biliyor musun, bana şimdi söyleme. Hükümet ajanım muhtemelen dinliyordur. Eve döndüğünde bir şifre bulup açıklarım."

Sesim çatlıyor ve telefona hıçkırı hıçkırı ağlıyorum. "Onlara beni becermeleri için fırsat vermedim. Bu sabah gelir gelmez beni Hart'ın ofisine çağırdılar. Beni kendilerinin yapmak istediklerini söylediler. Beni hazırlıksız yakaladılar çünkü bana seçmemi söyleyeceklerini sanmıştım. İlk başta romantiktiler ve tatlı şeyler söylüyorlardı ama sonra ne kadar meşgul oldukları için bunun ne kadar uygun olacağından bahsetmeye başladılar. Ben sadece onların özel seks çağrısı olacaktım."

Umarım burada yalnızımdır çünkü daha yüksek sesle ağlamaya başladım.

"Ne kadar sik kafalılar. Sadece am mı istiyorlar? Bu hafta sonundan sonra bana hepsiyle mutlu bir sevişme yaşadığını söyleyeceğini sanmıştım."

Ben cevap vermiyorum ve o .

"Val, seni seviyorum ve sana tapıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Evet, Hayır-Hayır. Biliyorum."

Derin bir nefes alır. "Güzel. Şimdi kafanı kışından çıkar. Bahse girerim onları gerçekten kadar uzun kalmamışsındır. Sadece seks arkadaşı olmak istemelerine imkan yok. Korkup kaçmanın sırası değil. Kahretsin, atlama zamanı. O görkemli siklerin üzerine atlayın ve gün batımına doğru sürün."

Bu saçmalığa gülüyorum ama haklı olduğunu biliyorum. çünkü beni gerçekten istemediklerinden korktum.

"Gitmem gerek Noel. Seninle sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıp kabinden çıktım. Neyse ki banyo boştu.

Dün gece onların evinden ayrıldığımda kendimi yalnız hissettim. Beau'nun kahkahasını duymak, Romeo'nun elini dizimde hissetmek, Hart'ın bana patronluk taslamasına izin vermek istedim.

Kısa sürede onlara bağlandım. Sadece seks için değil. Kesinlikle mükemmel, ateşli ve akıl almaz olmadığından değil.

Tüm bu küçük anlar beni gerçekten etkiliyor. Yanağımdan öpmek, sırf bu yüzden bana bir bardak su getirmek, en sevdikleri birayı içmediğim için eve şarap getirtmek.

Kendimi şımartılmış ve değerli hissettim. Bu bağımlılık yapan bir şey ve peşinden koştırmaktan çok korkuyorum.

Benden bıktıklarında ne olacak? Belki de bir grup ilişkisini denemek bir orta yaş krizidir. Onlar birlikte yollarına devam ederken, kırılmış ve yalnız kalan ben olacağım.

Ya da daha kötüsü, ya arkadaşlıkları beni paylaşma baskısı yüzünden bozulursa?

Ya tüm bunları kafamda kuruyorsam ve onların duyguları benimkiler kadar güçlü değilse?

Bir noktada adamlarla yüzleşmem gerekecek ama bu bugün olmak zorunda değil. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Binadan normalden yarım saat önce çıktım. Artık bunu yapamazdım. Masamda oturup proje için iç ekibi bir araya getirmeye odaklanmaya çalışmak işe yaramıyordu. Listelere bakıyor ve neredeyse hiç kadın olmamasına sinirleniyordum. Sonra bu konuyu erkeklere nasıl açabileceğimi düşünüyordum.

Sonra çocukları düşünürdüm. Onların dokunuşlarını, birbirimize nasıl bağlandığımızı. Bu sabah havalandığımda nasıl göründüklerini.

Acımıyormuş gibi davranamazdım. Noel'in sözleri bütün gün aklımdan çıkmadı. Çocuklar bana ne istediklerini söylemeye çalıştılar ama ben dinlemedim.

Bunun yerine, en kötüsünü varsayarak sözlerini onlara geri attım. Sanki tüm hafta sonunu birbirimiz hakkında her şeyi, sadece bedenlerimizi değil, ruhlarımızı da öğrenerek geçirmemişiz gibi.

"Val."

Önümdeki manzarayı gördüğümde saçmalık sarmalım durma noktasına geliyor.

Beau. Hart. Romeo.

Şık siyah smokinleri içinde bekliyorlar, her birinin elinde farklı bir buket çiçek var. Banyo krizimden beri tuttuğum gözyaşlarım akmaya başlıyor.

"Siktir. Gözyaşları. Su işlerini yapamam; birinizi etiketliyorum." Romeo'nun sesi ağladığım için çıldırmış gibi geliyor ama şu anda ona doğru yürüyebileceğimi ve bana sarılacağını biliyorum.

Onun yerine Hart kollarını bana dolayarak beni şaşırttı. Daha az şefkatli olduğu için değil. Hayır, adının hakkını veriyor ve kalbi üçünün dev aletlerinin toplamından daha büyük.

"Lütfen bizimle bir gezintiye çık sevgilim. Bu sefer bizi gerçekten dinle. Bu sabah her şeyi berbat ettik ama bunu düzeltebileceğimizi biliyorum."

Beni limuzine götürmeden önce başımı sallamayı ancak bitirebilmişim. Üçü de arkamdan tırmanıyor ve bu ciddi bir güç gerektiriyor.

bir ya da ikisine hemen tırmanmamak için sabırsızlanıyorum. Yine de sabırlı olabilirim. Ben yetişkin bir kadını.

Beau konuşmaya başlar ama araba hareketsiz kalır. "Öncelikle, bu sabah için tekrar özür dilerim. Heyecanlıydım ve kendimi çok kaptırdım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Hepinizin benimle birlikte olmak istediğini kastetmediniz, değil mi?"

"Siktir, Beau. Bir dakika sessiz ol." Romeo Beau'nun omzuna vurup sıkıyor. "Niyeti saf ama düşüncelerini kelimelere iyi dökemiyor."

Öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Elbette seninle birlikte olmak istiyoruz. Sana söylemeye çalıştığımız şey, bu hafta sonunun muhteşem olduğudur. Hepimiz seninle bu ilişkiye bir şans vermek istiyoruz. Sen zeki ve nazıksın. Güzel ve cesursun. Yaramaz ve iyisin."

Beau onu iterken Romeo göz kırıyor. "Yanlış tatil, ."

Hart diğer elimi tutuyor. "Hepimizin sana karşı çok güçlü hisleri var ve hiçbirimiz senden seçim yapmanı isteyerek diğerlerini incitmek istemiyoruz."

Yutkunuyorum.

Kulağa hoş geliyor ama bunu nasıl yürüteceğiz? "Hepiniz benimle birlikte çıkmayı mı planlıyorsunuz?"

Beau kendini daha fazla tutamıyor ve limuzinin benim tarafıma atlıyor. "Evet. Seni bireysel randevulara götürdüğümüz zamanlar olacak ama bazı grup gezilerimiz de olabilir. Aşk yuvamızda her şey açık olacak."

"Tanrı aşkına." Romeo gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Yine de haklı. Hepimiz kendimizi bu işe adadık. Sen de dahil olmak üzere hepimiz meşgulüz. Demek istediğimiz tek şey, seni paylaşmanın bir profesyonel olduğuydu. Üçümüz arasında, seninle hak ettiğin şekilde ilgilenileceğinden her zaman emin olabiliriz. Eminim zorlukları ve pek çok faydası olacaktır."

Orgazm. Kesinlikle orgazm demek istiyor.

"Seni istiyoruz, Val." Hart'sesi derin ve otoriter, ifadesi bir vaat gibi geliyor.

"Ben de seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. Bu hafta sonu hayatımın en güzel zamanıydı ve ben daha fazlasını istiyorum. Bu sabah canım yanıyordu. Aranızda seçim yapma düşüncesi beni bütün gece uyutmadı. Bunu yapamazdım. Bunun nasıl bir gelecek getireceğini bilmiyorum ama denemeye varım." Kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki, beni bekleyen kollara atladım.

Hart beni yakaladı ve ağzını ağzıma yapıştırdı. "Şükürler olsun."

Kapıdaki bir düğmeye basmasını ve arabanın hareket etmeye başlamasını izliyorum.

Romeo ve Beau boynumun ve omuzlarımın iki yanını öperken kollarım onları tutmak için uzanıyor.

Hart'ın gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda kıyafetlerim hızla üzerimden kayıyor. "Sana ihtiyacım var. Hemen şimdi."

İniltileri öpüşmemize ara verip sertliğine karşı sürtünen bana bakıyor. Beni arkama yaslayıp Romeo'nun kucağına oturturken külotum yırtılıyor. Hart'ın pantolonu aşağı itiliyor ama hemen içime girmiyor. Onun yerine kışımı tutuyor ve amımı ağzına götürüyor.

"Siktir." Umarım şoföre bu ihtiyatı için iyi para ödeniyordur, çünkü benimkiler beni bağırtmayı seviyor.

Adamlarım. Kulağa hoş .

Hart dilini içime sokarken Romeo eğilip ağzımı yakalıyor.

"Çok seksisin, şeker dudaklı." Beau ve onun lanet takma isimleri. Bir eliyle bir meme ucunu çekip diğerini ağzına alarak bunu telafi ediyor.

"Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Aletimi amında mı istiyorsun? Nefes alamayacak kadar içine girmemi mi istiyorsun?" Hart iki parmağını içime sokarken klitorisimi sertçe ağzına alıyor.

Romeo diliyle ağzımı sikerken iniltilerimi yutuyor ama ben geri çekiliyorum.

"Lütfen, hepinize ihtiyacım var." Lojistiği onlara bırakacağım. Ben sadece daha fazlasını istiyorum.

Beau iki eliyle yüzümü kavıyor. "Bizi yakaladınız."

Hart arkamdan sertçe girmeden önce beni kabaca ters çevirdi. Saçımdan tutup beni yukarı çekiyor. Yeterince yaklaştığımda eli boynuma dolanıyor. "Elini Beau'nun üzerinde kullan ve Romeo'nun ağzını sikmesine izin ver. Ben bu dar amcığı sikerken hepinizin kendini kaybettiğini görmek istiyorum."

Beni yukarı kaldırdığı kadar hızlı bir şekilde tekrar aşağı itiyor. Romeo ben ona bakana kadar çenemi tutuyor. Sol kaşını kaldırarak bunun sorun olup olmadığını soruyor ve ben de başımla onaylıyorum.

"Benim için güzel ve ıslak olsun, tatlım. Direnmeden ağzına girip çıkmasını istiyorum. Aksi takdirde, onu boğazına sokabilirim ve ben boşalana kadar sen öğürürken orada kalabilirim."

Yani, eğer ısrar edersen. Dilimi tabanından yukarıya doğru sürüklemeyen önce ucundan bir öpücükle başlıyorum. Dudaklarını geçip ağzımın arkasına doğru ilerlemesi uzun sürmüyor.

Hart yine de gerçekte kimin yetkili olduğunu unutmama izin vermiyor. Elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor.

Bana verdikleri her çürük ve izi gururla taşıyacağım çünkü ben onlarınım.

Beau daha nazik. Ritmimi bulmam için bana zaman tanıyor ve sonra ellerimden birini kaldırıp dilini gezdiriyor. İkimiz birlikte mastürbasyon yapana kadar kendi eliyle birlikte onun uzunluğunun etrafına sarıyor

Hepsi beni zevk peşinde koşmak için kullanıyor, ama onlardan üç katını alacağımı biliyorum. Hart'ın kolunun tekrar klitorisimle oynamak için belime dolanması uzun sürmüyor.

"Onu bize ver, Val. Şimdi." İtaat ediyorum ve yıldızları görüyorum.

Romeo homurdanıyor ve ağzımı daha hızlı sikiyor. "Bir tane daha."

Beau bu kez serbest kolunu altıma uzatıp bir meme ucumu çekiştiriyor.

Neredeyse .

"Bana bak. Bu muhteşem yüzü becerirken bana gözlerini ver." Romeo'nun bakışları benimkilerle kilitleniyor ve ben tekrar onlara bakıyorum. Göz temasını ne zaman kestiğimden emin değilim ama ona tekrar baktığımda gözleri geri dönüyor ve ağzıma boşalıyor.

Ağzımı bir patlamayla kapatmadan önce her damlasını içiyorum. Eğilip Beau'yu almakta tereddüt etmiyorum.

"Bebeğim, şimdiden geliyorum." Yalan söylemiyor. Onu saniyeler içinde yutuyorum. O ve Romeo eğilip yüzümün iki yanını öpüyorlar. Sonra koltuklarına yaslanıp Hart'ın kendini kaybetmesini izliyorlar.

İticileri gittikçe hızlanıyor. Daha sert ve daha derin. Arkama bakıyorum ve onu izliyorum. Kıçımı sıkıyor ve başını geriye atarak içime sertçe boşalıyor.

Bu limuzine bindiğimizden beri saatler geçmiş gibi geliyor. Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama kesin olarak söyleyebilirim ki onlarla her yere giderim.

Sevgililerim.

Belki Altın Ok hariç. Yay benim için doğruyu hedeflemiş olsa da, Cupid hala tam bir amcık.

Son

Teşekkür

Teşekkür etmek istediğim birkaç kişi var. Öncelikle aileme. Oturup yazabilmem için Rosie'ye yardım eden eşim ve kayınvalidem.

Üçlü.... sana bir ithaf yazdım. Alacağın tek şey bu.

Boş zamanlarımı yazarak geçirebilmem için pek çok şeyle ilgilenen asistanım Nikki! Ve bu muhteşem kapağı tasarlıyor.

Beta ekibim. Rachel, sana gönderdiğim her kelimeyi sorgulamadan kabul ettiğin için teşekkür ederim. Sana tapıyorum. Jess, mesajlarınla beni çok mutlu ediyorsun. Heather, seni düzenli olarak taciz etmeme izin verdiğin için teşekkürler.

Ve benim sevgililerime ve genç kızlarıma, okuyucularıma... yazdıklarım hakkında söylediğiniz tüm nazik şeyler için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız asla klavyenin başına oturamazdım.

AGo-B bhs A-Bhæ

Drea Denae ailesiyle birlikte Teksas'ta yaşıyor.

Yıl boyunca buzlu kahve içmeye, canı zaman isterse kırmızı ruj sürmeye ve sürekli Taylor Swift dinlemeye çok inanıyor.

Drea'nın diğer kitaplarını bulmak ve onu sosyal medyada takip etmek için aşağıdaki QR kodunu kullanın.

Drea Denae tarafından da

[Caged In Flames \(Blisshaven Academy One\)](#)

[Hope You're Miserable \(Coming Soon\)](#)

[Kutsal Olmayan İncil \(Yazarın Haftalık
Planlayıcısı\)](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.